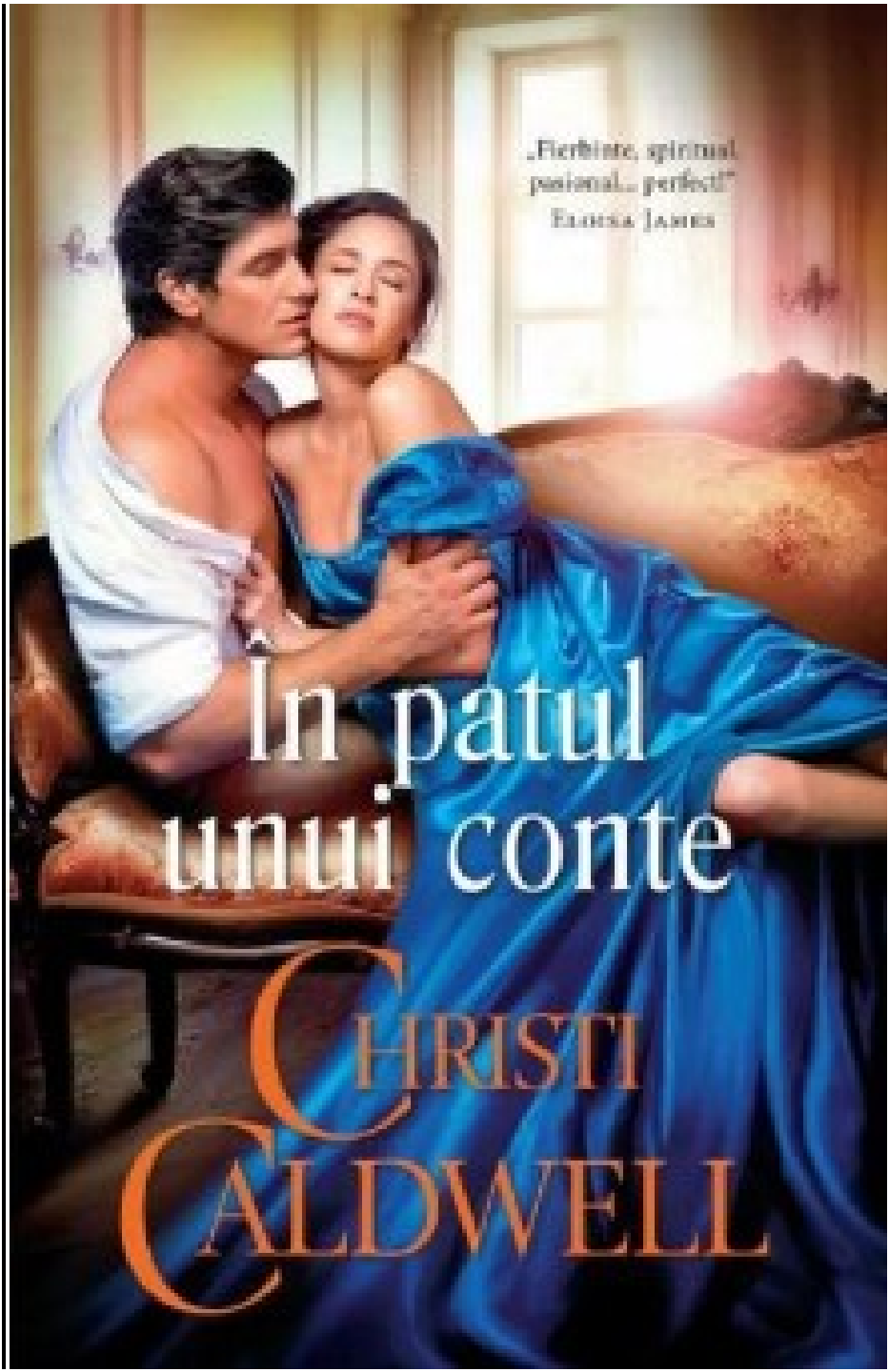

„Fierbinte, spiritual, pasional... perfect!"
Eloisa James
În patul unui conte
Christi Caldwell

CHRISTI CALDWELL
ÎN PATUL UNUI CONTE
SERIA LORZII PIERDUŢI AI LONDREI 1

In Bed With the Earl by Christi Caldwell

Traducere din limba engleză Bianca Paulevici
LITERA

Bucureşti

Pe vremea când eram pe punctul de a începe să scriu prima carte din seria „Lorzii pierduţi ai Londrei”, *am devenit victima furtului literar. În clipa în care am descoperit că mi s-au furat cuvintele, m-am simţit de parcă aş fi fost eviscerată. Am fost furioasă. M-au copleşit o mulţime de sentimente, toate mistuitoare şi intense. În perioada aceea, am apelat la incomparabila Nora Roberts, care m-a încurajat să transpun în scris toată emoţia care mă încerca. Scrierile respective au devenit povestea lui Verity şi a lui Molcom. Doamnă Roberts, vă sunt foarte recunoscătoare că m-aţi îndrumat să mă întorc la cărţile mele!* În patul contelui *vă este dedicată.*

Prolog

Cu circa douăzeci de ani în urmă
Londra, Anglia

— Ţine pasul, rahat mic ce eşti, sau te vâr înapoi în sac!

„Nu, nu în sac!”

Percival nu putea să fie vârât înapoi în sac. Nu putea respira acolo. Şi era atât de întuneric! Foarte întuneric. Iar el ura întunericul.

Toate acestea fură de ajuns ca să-l facă pe Percival Northrop să iuţească pasul.

Sau cel puţin încercă să o facă. Chiar încercă.

Dar era prea obosit şi îl durea fiecare părticică a corpului.

— Am zis să mergi mai repede!

Simţi o lovitură de pumn între omoplaţi şi se împletici, înclinându-se în faţă. Sigur ar fi ajuns pe burtă.

Nu căzu doar pentru că bărbatul înalt şi fără dinţi care îl mâna îl prinse de păr.

— Nu pica, mârâi el, trăgându-l atât de tare de păr, încât îi smuci capul pe spate.

Îl durea capul.

Şi nu ca atunci când se îmbolnăvise, la fel ca părinţii lui şi toţi din gospodăria lor, şi se simţise rău.

Străinul îi dădu drumul, iar Percy se muşcă de buză ca să nu-i tremure.

— Eşti un rahat leneş, aşa-i?

Ochii i se umplură de lacrimi. Dar nu voia să plângă. Nu voia să fie văzut plângând. Chiar dacă tatăl şi mama lui îi spuseseră mereu că nu era nicio ruşine să fii slab, bărbaţii care îl înhăţaseră nu păreau a fi de aceeaşi părere. Bărbatului care îl rănea şi celuilalt individ urât şi păros ca ursul pe care i-l arătase tatăl lui într-o carte cu ilustraţii nu

le plăceau deloc lacrimile. Îi înfuriau şi îi făceau nerăbdători.

Nu erau ca mama şi tatăl lui Percival.

„Mamă… Tată…”

De data aceasta, lacrimile se scurseră nestingherite. I se prelinseră pe obraji până când aceştia i se încălziră şi începură să-l mănânce.

Îi era dor de mama şi de tatăl lui. Îi era foarte dor de ei. Nu-i păsa ce credeau oamenii răi care îl luaseră din locul acela îngrozitor despre faptul că plângea.

Tremurând, se împletici, încercând să ţină pasul. Nu pentru că ar fi vrut să meargă cu ei. Nu voia. Încerca să se mişte cât putea de repede pentru că, atunci când încetinea, îl îmbrânceau, forţându-l să înainteze.

Doar că îi era aşa de greu să meargă!

Focul din piept, cum îi spusese mama lui, încă îl durea. Încă îl simţea arzând. Percy nu se dăduse jos din pat – din niciun pat – de când se îmbolnăvise.

Până când bărbaţii aceştia veniseră lângă patul lui, se aplecaseră deasupra lui şi apoi unul dintre ei îi dăduse nemiloasei doici câteva monede, iar celălalt străin îl azvârlise pe Percy într-un sac pe care şi-l pusese peste umăr. De atunci, Percy doar se chinuise să respire.

Acum îşi auzea inima bătându-i cu putere în urechi. Ca atunci când alergase cu tatăl lui atât de repede şi atât de tare, încât inima parcă i se urcase în urechi, bătând cu putere şi atât de tare, încât abia auzise propriile râsete şi ale tatălui său.

Era prea mult. Nu putea să o facă.

Percy căzu.

Scânci şi îşi întinse mâinile în faţă, râcâind pietrele aspre, care îi sfâşiară pielea.

— Am zis să nu scoţi nicio vorbă, rahatule!

Bărbatul îl lovi atât de tare peste ceafă, încât îl îmbrânci într-o piatră. Percy nici măcar nu reuşi să strige. Gura i se umplu de sânge şi simţi o pietricică în gură. Doar că nu era o pietricică…

Scuipă un dinte.

„Mi-au rupt dintele”.

— Mi-ai rupt dintele, şopti el şi apoi izbucni în plâns.

Nu mai pierduse niciunul până atunci. Preceptorul lui îi spusese că într-o zi aveau să îi cadă toţi, iar Percy nu mai dormise nopţi la rând temându-se de clipa în care avea să vină ziua în care să-i pice toţi dinţii din gură. Şi iată că acum oamenii ăştia reuşiseră să o facă.

Străinii aceştia răi, urâţi şi furioşi. Percy plânse şi mai tare şi îşi strânse dintele în palmă.

— Hai să-l spintecăm! şopti bărbatul care semăna cu un urs. Ţi-am zis că e prea slab. Vom găsi altul.

— Am plătit deja pentru acesta! se răsti celălalt străin. Apoi se întoarse spre Percy. Uită naibii de dintele ăla sau o să-ţi sparg capul! mârâi el şi îl ridică pe Percy în picioare. Mişcă-te!

Şi Percy *ştiu* că ar fi trebuit să se teamă. *Ştiu* că aveau să-l rănească şi apoi să-l ucidă. Dar *nu voia* să moară. Deşi, dacă l-ar fi ucis, i-ar fi putut revedea pe mama şi pe tata. Doar că era fiu de conte, iar acum îi reveneau anumite responsabilităţi.

Tatăl lui era acum în cer, iar Percy era ultimul din neamul Northrop.

— Dă-mi drumul, şopti Percy, iar când străinul hidos îl apucă mai strâns, îşi folosi toată energia ca să se împotrivească. Am zis *să-mi dai drumul!*

Doar că bărbaţii nu fură impresionaţi, ci râseră.

Percy fu cuprins de furie.

— Nu mai râdeţi de mine! strigă el, dar bărbaţii doar hohotiră şi mai tare. Ştiţi cine sunt?

După ultima lui replică se opriră din râs, iar Percy îşi dori să nu o fi făcut, pentru că acum tăceau, iar tăcerea era mai înfricoşătoare decât urletele.

— Oh, da, ştim!

Ştiau? Lui Percy îi tresări inima în piept. Ştiau cine era. Asta însemna că aveau să-i dea drumul. Pentru că nu-l puteau răni pe fiul unui conte. Nimeni nu putea.

— Ei drăcie, doar eşti regele Angliei!

Se priviră şi apoi izbucniră în hohote de râs.

Bărbatul ca un urs se încovoie şi se cuprinse strâns cu braţele.

Râdeau de el. Nimeni nu îndrăznise vreodată să râdă de tatăl lui. Dar bărbaţii aceştia, străinii aceştia hidoşi, proşti şi murdari îndrăzneau să râdă de el…

Toată furia, durerea şi supărarea care îl încercau îl făcură să răbufnească.

— Am zis să nu mai râdeţi de mine! strigă el şi se năpusti asupra brutelor cu toată energia pe care o mai avea.

Unul din bărbaţi îl prinse cu uşurinţă de cămaşa subţire pe care o primise, înşfăcându-l de partea din faţă şi ridicându-l până ce se priviră în ochi. Se holbă la Percy clipe îndelungate. Fiind atât de aproape, mirosul bărbatului îi arse nasul şi îi înţepă ochii – era un miros fetid, ca amăreala pe care o vărsase.

— Pune-mă jos! Îţi cer să mă pui jos! Percy nu îşi văzuse niciodată tatăl purtându-se aşa cu cineva, dar îl auzise folosind cuvinte aspre şi poruncitoare, iar oamenii îl ascultaseră.

— Ai auzit, Sparky? Afurisitul rege îmi porunceşte.

Sparky… Ce nume prostesc pentru un bărbat care semăna cu un urs!

Sparky căscă ochii ca de insectă.

— L-am auzit, Penge.

Apoi cei doi străini izbucniră în râs.

Percy ţipă când Penge îl trânti atât de tare, încât genunchii îi cedară şi se lovi din nou de pământ.

Scăpă dintele din mână şi, cu obrazul lipit de pietrele ude, întinse degetele, încercând să-l ajungă.

— Băiatul s-a smintit, zise ursul Sparky. Nu-i de folos nimănui. Şi sigur nu-i va fi de niciun folos nici lui.

„Lui? Despre cine vorbeau?”

Percy hotărî că nu voia să fie de folos unei persoane care îi cunoştea pe bărbaţii aceştia.

— Am dat deja bani pe rahatul ăsta mic. Încă un rege nebun în Anglia. Să mergem, Maiestate! Trebuie să-ţi cunoşti supuşii.

În timp ce bărbaţii îl târâră mai departe, Percy îşi pierdu orice urmă de curaj. Lacrimi i se prelinseră din nou, umplându-i obrajii.

— Vreau să merg acasă, îi imploră el. Vă rog!

Chiar dacă mama şi tata nu mai erau acolo, voia să meargă într-un loc sigur şi cald, în care oamenii erau buni.

Penge îl pocni atât de tare peste ceafă, încât Percy văzu stele verzi.

— Nu ştii?

— Ce să ştiu? şopti el, cu vocea tremurându-i de durere şi de frică.

Sparky îi rânji ştirb şi rece.

— Asta-i casa ta acum, Maiestate. Regele canalelor. Obişnuieşte-te cu asta!

Un nou val de energie îl cuprinse pe Percy. Nu-i mai păsă că fusese bolnav sau că stomacul i se întoarse pe dos, fiind pe punctul de a vărsa.

— Asta nu-i casa mea. M-aţi auzit? Nu va fi niciodată! Se zbătu, se zvârcoli şi se luptă cu bărbaţii aceia răi. Cineva mă va salva.

„Doar că…” Percy suspină. Cine avea să-l salveze? Mama şi tata nu mai erau.

Penge îl plesni atât de tare peste faţă, încât îi clănţăniră dinţii.

— Adu sacul! îi porunci el lui Sparky.

Iar de data aceasta, în timp ce îi traseră materialul aspru peste cap, îl îmbrânciră înăuntru, iar unul din străini îl azvârli peste umăr. Percy închise ochii, recunoscător când întunericul se lăsă asupra lui.

— Nu vine nimeni după tine. M-ai auzit? Nu caută nimeni un orfan.

Ameninţarea plină de cruzime răsună ca un ecou, auzindu-se parcă din depărtare, de undeva de departe.

Cineva avea să vină. Trebuia să o facă…

Încercă să rostească vorbele acelea, dar nu reuşi să-şi mişte gura sau să scoată vreun sunet.

Cineva avea să o facă…

Percy închise ochii şi nu îşi mai aminti nimic.

Capitolul 1

The Londoner

Mister!

Întreaga Londră îl caută pe gentlemanul al cărui titlu a fost furat de rudele trădătoare. Noul conte de Maxwell rămâne un mister pentru toţi... Un singur lucru este cert: lordul pierdut nu doreşte să fie găsit!
V. Lovelace

Seven Dials, Londra, Anglia

„Rabat!”

Întrucât petrecuse mai mult timp prin canale decât printre oameni pe străzile la fel de fetide din St. Giles, cea mai vie amintire a lui Malcom North din toată existenţa lui era cum să îşi târască picioarele prin nămol.

Era, de asemenea, cea mai veche amintire a lui.

Malcom îşi croi drum prin mâzga umedă şi rece care părăsea în cele din urmă tunelul şi se vărsa în Tamisa.

Îşi sincroniză fiecare mişcare de ridicare şi coborâre a picioarelor cu curgerea apei. Se folosi de sunetele adevăratei lumi interlope a Londrei ca să-şi ascundă paşii. Cu ajutorul prăjinii de peste doi metri pe care o căra de aproape cincisprezece ani, străbătu reţeaua subterană.

Se opri, apa scurgându-i-se pe lângă glezne, în timp ce în tunel răsună ţipătul îndepărtat al unei turme care se apropia de el. Îşi vârî prăjina în nodul de la cămaşă şi apucă un lanţ de metal cu ambele mâini. Îşi ridică picioarele pe zid şi apoi se trase mai sus. După care, apucând cârligele de metal rămase de la schelele pe care fusese construită

lumea aceea subterană, îşi ţinu corpul sus în timp ce armata de şobolani dădu năvală, gonind prin nămol şi gunoaie. Creaturile chiţăiră în goana lor, căţărându-se unele peste altele şi căutând vreun biet ticălos din care să se înfrupte.

Malcom îşi simţi braţele încordându-i-se din pricina efortului, dar alungă senzaţia de usturime şi de disconfort. De-a lungul anilor, învăţase că un disconfort se preschimba în altul, că un om nu era în stare să simtă două dureri în acelaşi timp şi că, atâta vreme cât o stăpânea pe una din ele, putea înfrânge orice. Îşi simţi bicepşii şi umerii încordându-i-se, iar de pe frunte îi picură sudoarea.

Se schimonosi, îndurând durerea, şi rămase atârnat până ce trecu şi ultima rozătoare din turma de şobolani, o creatură albă singuratică.

Malcom coborî. Şi aşteptă. Lipăitul rapid al apei care se spărgea deveni tot mai îndepărtat, aşa că dădu drumul cârligelor. Îşi simţi muşchii, până atunci încordaţi, bucurându-se să fie eliberaţi şi membrele străbătute de furnicături, un amestec neobişnuit de plăcere şi durere.

Când atinse cu picioarele dalele de piatră, apa plescăi zgomotos, stropindu-i pantalonii cu resturi de gunoaie. Nu mai simţea de mult duhoarea locului, aerul călduţ mai puturos decât cărbunele pe care cei care locuiau în estul Londrei erau obligaţi să îl miroasă zilnic.

În copilărie, fusese o alegere… Un lux de care Malcom şi toţi cei de-o teapă cu el nu se puteau bucura. Prin ce canal să caute? Cum avea să găsească mijloacele necesare ca să supravieţuiască? Nu se bizuise pe sprijinul nici unui şef de bandă. Luase fiecare decizie pe cont propriu, fără să fie influenţat de vreunul dintre sărmanii care locuiau deasupra. Nu cunoştea altceva în afară de viaţa de căutător prin canale.

Şi nici nu voia să cunoască.

Malcom îşi luă prăjina şi porni din nou prin canal, privind zidurile de cărămidă în timp ce înainta prin apă. Ziduri care îi fuseseră casă, un loc în care se ascunsese de ticăloşii care voiau să necăjească un băieţandru de pe

stradă îngrozit şi singur pe lume. Un refugiu în care se ascundea de poliţiştii dispuşi să scape înalta societate de haimanalele care mânjeau aerul prin simpla lor prezenţă. Şi un loc în care să se ferească de şefii de bande care îşi construiseră imperiile pe spinarea băieţilor şi a fetelor.

Se opri cu privirea pe o cărămidă ieşită în afară – diferenţa dintre ea şi celelalte fiind atât de mică, încât se putea să o fost o iluzie optică. Şi totuşi, prin părţile acelea nu prea existau iluzii. Doar realităţi dure.

Scoţând din teacă pumnalul rudimentar pe care îl găsise într-un alt tunel la începutul activităţii lui de căutător prin canale, explora spaţiul întunecat, apoi porni înainte, ridicând picioarele şi mărind pasul pentru a reduce cât mai mult ecoul plescăitului apei.

Malcom prinse arma rudimentară între dinţi şi îşi lipi spatele de un zid ca să se poată uita după duşmanii care pândeau pretutindeni.

În toată incertitudinea cu care se confrunta cineva din estul Londrei, un singur fapt rămânea adevărat: mereu pândea cineva, sperând să fure puterea altcuiva.

El era întotdeauna cu un pas înaintea celor care încercau să îi fure teritoriul. Chiar şi acum se afla aici din acelaşi motiv.

Întinse mâinile în spate şi găsi imediat cărămida ieşită în afară cu cel mult un centimetru. În copilărie, i se păruse o sarcină simplă şi uşoară să caute prin aceste locuri, iar la maturitate rămăsese la fel de iscusit.

Cărămida ieşi numaidecât. Malcom o puse deoparte şi pipăi pietrele din jurul ei. Scoase numaidecât patru cărămizi, până când se ivi o deschizătură lată de vreo şaizeci de centimetri în zidul canalului.

Întorcându-se într-o parte ca să poată sta cu un ochi pe tunel şi să cerceteze în acelaşi timp deschizătura, Malcom băgă mâna înăuntru… Şi îl găsi numaidecât.

Degetele lui pipăiră un sac de pânză familiar, peticit. Îl trase afară şi scotoci prin el.

„Gol”.

Ticălosul naibii!

Malcom îşi înăbuşi o înjurătură şi împinse cărămizile la loc, apoi îşi puse pălăria pe cap şi se sprijini cu un umăr de zid.

Şi aşteptă. Aşteptă în timp ce sângele îi bolborosi prin vene plin de anticipaţie, până când auzi paşi neglijenţi apropiindu-se.

Silueta, cu câţiva centimetri mai scundă şi vreo 13 kilograme mai grea, se năpusti prin deschizătura tunelului, apoi se opri. Îl zări pe Malcom North şi scăpă din mână un sac de pânză ce căzu în apa soioasă cu un plescăit zgomotos şi apoi dispăru sub ea.

— North? Cârâi bărbatul.

— Alders, răspunse Malcom pe un ton aproape plăcut, ba chiar vioi, atât de vesel încât un necunoscut l-ar fi luat drept o întâmpinare cordială.

— Nu te aşteptam, se bâlbâi Alders.

Nu, nu îl aşteptase. Malcom se înfurie, dar învăţase de mult să îşi stăpânească emoţiile.

— Nu-i ceea ce pare, North, se bâlbâi bărbatul.

Malcom simţi o încântare perversă când observă cum ticălosul tremură şi făcu ochii mari când văzu arma pe care o ţinea în mână.

— Oh, făcu el pe un ton ascuţit, ameninţător. Cum aşa? întrebă, trecându-şi întruna vârful lamei peste palma bătătorită.

În pofida întunericului din tuneluri, Malcom îl văzu pe bărbat pălind şi savură priveliştea.

— N-am… N-am… se bâlbâi Alders, cu glas sugrumat şi un accent cockney gutural, incapabil să rostească minciuna până la capăt. Tunelurile astea sunt goale. Am vânat cinstit, erau…

Malcom încetă să frece pumnalul de palmă. Făcu încet un pas în faţă.

Scâncind, bărbatul se cocoşă şi îşi acoperi protector capul.

— Oh, haide, Alders, murmură el, continuând să înainteze spre bărbatul care tremura. Nu te voi răni.

Alders privi printre braţe. În ochii injectaţi i se putea

citi frica.

— N-nu? se bâlbâi el.

— Nu e ca şi cum ai fura de la cineva de la care nu ar trebui să furi, nu? Ştii regulile de aici.

Orice căutător prin canale creştea cu ele întipărite în suflet.

— Nu te atinge de tunelurile altuia, se bâlbâi Alders.

Toţi ştiau regulile. Doar că toate erau uitate când deveneau disperaţi şi începeau să fure din zonele mai puţin folosite: teritoriile care aparţineau unor căutători mai bătrâni, mai puţin abili.

— Numele Fowler îţi spune ceva? murmură Malcom.

Deşi era convins că era imposibil, ticălosul păli şi mai mult când auzi numele unuia dintre căutătorii bătrâni din acele canale.

— Ah, văd că da. Nu se întâmplă să ştii ceva despre cei care au venit după el, nu? întrebă Malcom, ameninţându-l şi momindu-l în acelaşi timp.

Bărbatul tremură atât de tare, încât apa începu să plescăie în jurul picioarelor lui masive.

Prelungind suspansul şi crescând groaza bărbatului, Malcom îi spuse batjocoritor:

— N-ai face niciodată aşa ceva… Poate doar dacă ai vrea să mă înfrunţi?

Bărbatul murdar, smiorcăit şi jalnic îl privi pe Malcom şi clatină cu frenezie din cap, mişcându-şi şapca de lână şi expunându-şi creştetul chel.

— N-aş…

— Pentru că, îl întrerupse Malcom, singurul lucru mai prostesc şi mai periculos pe care l-ar putea face un om în afară de a mă minţi ar fi să încerce să ia ceea ce nu îi aparţine.

Alders incluse numaidecât gura cărnoasă. O pată umedă îi apăru în partea din faţă a pantalonilor de lână.

Malcom privi cu atenţie spre pată.

— Ah, *asta* zice totul!

— Eram… Eram convins că tunelurile astea sunt libere. Fowler e bătrân…

Malcom ţâţâi şi îşi ridică pumnalul.

— Răspuns greşit.

Alders scânci, iar lacrimile i se revărsară pe obraji.

În locul în care trăiau ei era periculos să dai dovadă de slăbiciune. Oricine se expunea în vreun fel se alegea cu gâtul tăiat şi o lamă în burtă.

— Alt răspuns greşit.

Malcom străbătu restul distanţei dintre ei. Iar Alders încercă să scape. Malcom îşi înclină prăjina, prinzându-l pe bărbat de piciorul stâng şi făcându-l să pice cu faţa în jos în apă.

— Te rog! strigă Alders, protejându-şi din nou capul. Te rog! se bâlbâi el.

Cu pumnalul în mână, Malcom se aplecă, savurând felul în care uzurpatorul se dădu în spate în faţa lui.

— Restul lucrurilor, Alders.

Bărbatul îşi coborî lent braţele şi îl privi plin de confuzie.

— Doar nu crezi – zise Malcom, punându-şi palmele în talie şi poziţionându-se astfel încât să troneze intenţionat deasupra lui Alders şi forţându-l să-şi lase capul pe spate ca să-l privească în ochi – că voi întoarce şi celălalt obraz în timp ce furi lucruri care nu-ţi aparţin!

— Eu… Eu… Ochii i se umplură de lacrimi. Alders îşi cuprinse genunchii cu braţele, începând să se legene. Te rog! Te rog, n-o face!

Cu vârful pumnalului. Malcom îi desfăcu partea din faţă a hainei. Priviră amândoi, în acelaşi timp, cele două ceasuri care atârnau de căptuşeala hainei. Malcom îşi trecu pumnalul peste fir, tăindu-l numaidecât. Cu mâna liberă, prinse ceasul de aur lucios şi-l vârî în haină. Ridică pumnalul şi făcu semn spre cel de argint.

— Acum celălalt.

Nici nu rosti bine ordinul, că Alders dădu jos obiectul osânditor.

Lucrurile găsite însă nu-i aparţineau lui, ci altcuiva.

— Acum sacul! rosti Malcom poruncitor. Alders rămase pe loc, tremurând, aşa că Malcom se aplecă şi îi

şopti: Acum.

Chiţăind, bărbatul masiv se împletici pe lângă Malcom, târându-se în genunchi prin apă.

— E pe aici pe undeva, strigă el, vorbind singur în timp ce căută. O clipă mai târziu, se ridică, fluturând sacul scos din apă şi împroşcând peste tot cu stropi. Uite-l!

Malcom aruncă rapid o privire în sac. Chiar şi în întunericul din tuneluri, zări licărirea prăzilor obişnuite prin locurile acelea: lanţuri de ceas, diverse pietre preţioase care se desprinseseră din cine ştie ce montură, monede de o jumătate de liră soioase. În subteran exista o adevărată comoară, un vânat legal pe care îl puteai lua şi vinde fără să te temi că vei fi condamnat pentru hoţie.

— Şi acum… Care sunt regulile? întrebă Malcom răspicat, azvârlind sacul peste umăr.

— *Să nu iau ce nu-i al meu,* răspunse bărbatul iute, cuvintele rostogolindu-se neclar.

— De unde? Malcom îndreptă cuţitul spre urechea lui şi clătină din cap. Nu te-am auzit.

— Din tunelurile astea…

— Canale, îl corectă Malcom. Să nu le facem mai mult decât sunt de fapt, îl tachină el. După ce îl contemplă vreme îndelungată, îi făcu semn cu pumnalul să o ia din loc. Haide, haide!

Alders ezită; ochii i se umplură din nou de lacrimi şi i se alătură lui Malcom la fel de bucuros ca un om chemat spre eşafod.

— Altceva, Alders? întrebă el pe un ton rece.

— Îmi pare foarte rău, zise bărbatul printre lacrimi.

— Şi nu o vei mai face, aşa-i?

— Nu! strigă Alders. Niciodată, bâigui el. Fata mea. Ea s-a gândit că… A zis că…

Malcom ridică un singur deget, reducându-l imediat la tăcere.

— În canalele astea, cuvântul meu e lege. Ai înţeles? Când văzu că Alders şovăie, îşi apropie faţa de el şi îi şopti: Ai înţeles?

Bătrânul căutător încuviinţă din nou din cap,

tremurând.

Malcom rânji.

— Atunci, şterge-o de-aici, îi zise el cu aceeaşi veselie falsă de mai devreme.

Alders şovăi, de parcă şi-ar fi dat seama că era o capcană şi că trebuia să găsească o cale de scăpare. Apoi o luă la sănătoasa, stropind zgomotos cu apă, ecoul paşilor lui auzindu-se tot mai îndepărtat şi apoi dispărând.

Uitând de căutătorul bătrân, Malcom îşi azvârli lucrurile peste umăr, îşi apucă prăjina şi plecă prin alt tunel mai îngust.

Mai întunecat.

„Întunericul.”

Iată… în pofida infailibilităţii lui de-a lungul anilor, slăbiciunea din copilărie îl tachina, încercând să alunge logica şi să o înlocuiască doar cu teamă.

Malcom privi doar în faţă şi se forţă să nu se uite într-o parte ca să nu vadă zidurile înghesuite, ziduri care se închideau în jurul lui.

Refuză să cedeze în faţa acelei frici iraţionale şi fredonă aproape tăcut un cântec.

— O odaie pentru un flăcău viguros şi voios, / tralala, / Ce nu-i nicicând trist, ci mereu bucuros, / tralala…

Pasajul se lăţi, iar Malcom se relaxă puţin. Înaintă cu paşi repezi şi se opri doar când ajunse lângă grilajul cunoscut. Lăsă obiectele jos, se trase în sus şi cercetă locul printre stinghiile grilajului. Şi aşteptă. Desluşi fiecare sunet, cât de mic: benchetuitul îndepărtat, hurducăitul unei trăsuri singuratice.

Împinse capacul în sus şi apoi într-o parte. Se lăsă din nou jos şi mai întâi îşi aruncă prăjina afară. Prinse apoi din nou cuţitul între dinţi, apucă sacul maroniu, îl împinse prin deschizătură, după care se căţără şi el.

În clipa în care puse piciorul pe dalele de piatră din estul Londrei, auzi un clic în spatele lui.

— Ai devenit cam neatent odată cu trecerea anilor, îl tachină o voce joasă, dură, cu urme de accent cockney.

Cu palmele ridicate, Malcom se răsuci lent şi apoi

întinse piciorul cu o mişcare rapidă, împingând picioarele bărbatului cu umeri laţi.

Bărbatul înjură şi căzu cu putere la pământ. Pistolul zdrăngăni o singură dată înainte ca Malcom să îl apuce şi să îl întoarcă spre bărbatul căzut în fund.

— Şi tu cam neglijent, Giles!

Ochii închişi la culoare îl priviră cu duşmănie, după care buzele cu cicatrici se ridicară într-un rânjet reticent.

— Fir-ar să fie, Malcom! blestemă bărbatul, dar cu o urmă de admiraţie când el îi întinse mâna.

Cu singura mână pe care o avea, bărbatul, asociatul lui Malcom, acceptă şi dădu să îl tragă în jos.

Anticipându-i mişcarea, Malcom se lăsă pe spate şi îl trânti din nou pe Giles la pământ.

— Oh, du-te naibii! bombăni Giles, iar de data asta zâmbetul de mai devreme fu înlocuit de o încruntătură. În timp ce ignoră mâna pe care i-o întinse Malcom, sări în picioare cu o agilitate impresionantă pentru un bărbat de mărimea şi forţa lui. Al naibii înfumurat, mereu ai… Se opri când zări sacul pe care Malcom îl azvârli peste umăr. Giles fluieră. L-ai prins, zise el.

— Da.

— A pus ochii pe tunelurile astea încă de când Fowler a început să se mişte mai încet, zise Giles, referindu-se la căutătorul care îl instruise pe Malcom cu mulţi ani în urmă.

De atunci îşi apărase Malcom teritoriile – şi traiul – de potenţiali uzurpatori precum Alders, de oameni care ar fi încercat să îl fure. Dacă un căutător nu i-ar fi ţinut la distanţă, dacă nu ar fi recuperat ce i se furase, ar fi pierdut operaţiunea şi ar fi pierit de foame.

— Te-ai ocupat de el? întrebă Giles în timp ce o luară din loc, pe un ton nonşalant, de parcă l-ar fi întrebat pe Malcom dacă şi-a invitat cumva inamicul la o halbă de bere într-o tavernă.

— M-am ocupat de el.

— Te caută cineva.

Deci de aceea îl găsise Giles.

Nu era un lucru neobişnuit ca un bărbat să fie vânat în

St. Giles.

De data aceasta însă lucrurile decurseseră mai straniu: era vorba de cineva mai insistent decât poliţiştii care ar fi vrut să închidă o haimana în Newgate, ca să uşureze grijile vreunui filfizon spilcuit. Cineva începuse să-i întrebe pe ceilalţi căutători şi pe hoinarii de pe stradă de prin părţile acelea despre Malcom. Drept urmare, el dispăruse, ascunzându-se în umbre chiar şi când îşi vedea de treaba lui.

— Fowler m-a trimis ca să te aduc degrabă, îi zise bărbatul, punându-l pe Malcom pe gânduri. A zis că a venit un individ care vorbeşte fandosit.

Locuinţa lui era o vizuină construită în mijlocul putreziciunii, un tărâm nebănuit ascuns de o faţadă năruită şi ferestre murdare. Secretul – nu doar pentru a supravieţui, ci şi pentru a prospera în aceste locuri – era să stai ascuns. Iar acum cineva îl găsise. Cuprins de furie şi de frustrare, reuşi să îngâne un singur cuvânt:

— *Cine?*

— Un detectiv, îi zise Giles, privindu-l curios. Connor Steele.

— Connor Steele. Malcom rânji dispreţuitor. Celebrul detectiv cunoscut de toată lumea. Unul dintre puţinii care scăpaseră. Steele fusese la rândul lui un copil al străzii sărac, care reuşise să iasă din mocirlă şi să îşi clădească un nume *respectabil,* trădându-i pe cei printre care trăise înainte. Însă diferenţa dintre respectul pe străzi şi respectul din partea legii şi a înaltei societăţi era ca diferenţa dintre negru şi alb. Malcom avea şi mai puţin timp de pierdut cu şobolani ca Steele decât cu căutători şleampeţi ca Alders.

— Unde e?

— Fowler îi ţine companie. Bram stă de pază afară.

Bram. Mai mult brută decât om, acel munte de bărbat de peste doi metri îi nimicise, la propriu şi la figurat, pe adversarii care i se puseseră în cale până ce se trezise dus spre spânzurătoare. Malcom îl salvase de mai multe ori de la spânzurătoare sigură şi, din pricina asta, bătrânul se numise singur mâna lui dreaptă, indiferent că Malcom voia

sau nu.

Mai degrabă a doua variantă era mereu valabilă. Prin astfel de locuri, nu era loc de prieteni sau de familie. În cele din urmă, străzile îi revendicau pe toţi. Prin urmare, nu avea sens să existe persoane care să depindă de tine dacă nu aveai de gând să fii prin preajmă ca să le porţi de grijă.

Malcom traversă spre un copil al străzii care ţinea în mână o prăjină de căutător şi care îi păzea calul şi îi dădu o monedă.

Copilul îl privi cu ochi mari, plini de adorare, privire pe care Malcom nu o merita şi nici nu avea să o merite vreodată.

— Domnule North.

— Billy, o salută el pe fată şi îi mulţumi.

La vârsta de cel mult opt ani, nu avea prea multe opţiuni de viitor. Era un miracol că supravieţuise atât de mult cu deghizarea ei.

— Billy trebuie să fie instruită, zise Malcom.

— Fetele n-au ce căuta prin canale.

Rareori se întâmpla ca Malcom să cunoască pe cineva mai diabolic decât el însuşi.

— Nu era o rugăminte. Găseşte-i un canal, explică-i regulile şi apoi instruieşte-o!

— Să o *instruiesc*? protestă bărbatul.

— Va avea nevoie de o prăjină. Fă-i rost de una! Şi apoi învaţ-o cum s-o folosească pentru a coborî sub pământ şi cum să se orienteze prin tuneluri. Se opri. Şi învaţ-o cum să se apere cu ea! porunci el pe un ton decisiv.

Puţin mai târziu, Malcom opri în faţa structurii modeste situate între Tottenham Court Road şi New Oxford Street. Înghesuită între două firme, era o clădire vădit izolată, protejată de ambele părţi.

În timp ce coborî, Malcom îşi bătu uşor calul pe gât şi cercetă zona, concentrându-se asupra unui copil al străzii care ţinea frâiele unei iepe negre enorme: un cal prea scump ca să aparţină vreunuia dintre locuitorii din acele părţi. Se părea că lui Steele îi mergea bine.

Unul dintre oamenii lui veni spre el, călcând uşor

şchiopătat, aproape insesizabil.

— North.

Malcom îi dădu frâiele lui Dore, unul dintre numeroşii căutători care lucrau pentru el, şi îşi croi drum pe aleea îngustă, până ce ajunse în partea din spate a locuinţei lui. Urcă treptele în grabă, introduse cheia în uşă şi intră prin spate. Udă podeaua putrezită cu apa şi murdăria care i se scurgeau din cizme. Fără să se mai obosească să îşi dea jos haina, străbătu coridorul îngust şi îşi croi rapid drum spre una dintre cele trei camere mici de la parter.

Uşa era deschisă, iar Fowler stătea pe un scaun de lemn prea mic pentru statura lui.

În clipa în care îl văzu, căutătorul bătrân şi rănit se ridică cu greu în picioare, dar Malcom îi făcu semn să se aşeze la loc. Obrazul drept încă îi era umflat după bătaia pe care o încasase cu două săptămâni în urmă. Fowler se chiorî la sacul din mâna lui Malcom.

— Ţine! zise Malcom şi aruncă sacul cu obiecte proprietarului de drept.

Fowler îl prinse şi-l duse la pieptul concav.

— L-ai găsit, şopti bătrânul, ridicându-şi privirea.

— Da.

Din clipa în care Fowler se întorsese acasă plin de sânge, cu piciorul rupt în urma unui atac nemilos în canale, Malcom se hotărâse să îi scoată din ascunzătoare pe cei responsabili.

— N-am mai greşit niciodată aşa, zise Fowler, înghiţind în sec. Bărbatul aruncă o privire scurtă spre obiectele din sac, apoi îl strânse din nou în braţe. Ochii deschişi la culoare îi deveniră sticloşi. Nu se va repeta…

Stânjenit, Malcom îi făcu semn că nu era nevoie de astfel de asigurări.

Fowler tuşi în mână.

— E din pricina ochilor, atâta tot, se apără el, ştergându-şi lacrimile.

Până şi vizita unuia dintre cei mai capabili detectivi din Londra era de preferat în locul lacrimilor lui. Sau ale oricui, de fapt. De parcă i-ar fi luat foc călcâiele, Malcom

intră în biroul improvizat şi-l zări numaidecât.

Ar fi trebuit să fii orb să nu observi un bărbat înalt şi aspru ca Steele. Chipul şi silueta detectivului purtau semnele anilor petrecuţi pe stradă. Bărbatul rămase nemişcat, cu braţele împreunate la spate, cu o mască de impasibilitate pe chip, privindu-l pe Malcom apropiindu-se.

— Tu eşti North, zise el fără nicio introducere.

Nu era o întrebare, ci mai degrabă o afirmaţie rostită de un individ care îşi căutase şi, în sfârşit, îşi găsise prada. Semnalul de alarmă din mintea lui Malcom, care se declanşase încă de când îl găsise Giles, se intensifică.

— Nu-mi place să am companie, zise el în loc de salut, închizând uşa în urma lui. Îmi place şi mai puţin când oamenii pun întrebări despre mine, continuă pe un ton ameninţător. Înaintă şi îşi dădu jos jacheta, pe care o aruncă voit îndeajuns de aproape de Steele încât să-l ude cu apa de canal rămasă pe ea.

Dar trebuia să recunoască un lucru: bărbatul nu reacţiona în niciun fel când văzu starea hainelor lui Malcom, când simţi duhoarea ce emana din ele sau când observă starea deplorabilă a biroului lui din estul Londrei. Desigur, Steele, deşi reuşise să scape din estul Londrei şi să îşi clădească o viaţă nouă, nu putea să se dezbare întru totul de acest loc.

— Steele, zise Malcom cu o jovialitate prefăcută. Ţi-aş oferi un brandy, dar, din păcate, mă tem că prin părţile astea să nu permitem un astfel de lux pe care să-l împărţim cu alţii. Pentru a sublinia acest lucru, scoase o ploscă din buzunar, un alt suvenir de pe vremea când căuta prin canale. Luă o duşcă din whisky-ul tare, se şterse la gură şi îi întinse plosca într-un gest zeflemitor şi provocator.

Steele ridică palma, refuzând politicos.

Malcom rânji răutăcios şi mai luă voit o gură, după care vâri plosca într-unul dintre multele buzunare cu care era căptuşită haina lui de lână.

Detectivul cu privire metalică îi urmări fiecare mişcare, zăbovind scurt asupra hainei cu buzunare pe care o purta orice căutător prin canale din Londra. Toate

veşmintele erau diferite ca textură, dar asemănătoare în ceea ce privea scopul lor.

— Aş vrea să discutăm câteva lucruri importante. Steele îşi coborî în sfârşit braţele pe lângă corp, scoţând la iveală un dosar gros pe care îl ţinea în mână.

Malcom se forţă să nu zăbovească cu privirea pe dosar, căci ar fi fost o slăbiciune. Zâmbi în schimb imperturbabil.

— Ah, ţi-aş oferi un scaun, dar mă tem că nu am unul care să i se potrivească unui bărbat aşa de şic ca tine.

Fără să schiţeze vreo expresie, Steele cântări din priviri stiva de lăzi de lemn de pe podea şi apoi alese o ladă pentru transportat ouă.

— Merge şi asta, zise el, în pofida dispreţului afişat de Malcom. Bărbatul nu se crispă în faţa lipsei de confort din biroul lui Malcom, aşa cum ar fi făcut şi aşa cum făcea de fapt orice alt om al legii.

În orice caz, detectivul stătuse deja mai mult decât era cazul. Prezenţa lui acolo nu avea cum să aducă vreun lucru bun.

— Ah, dar vezi tu, nu te invitam să iei loc, zise Malcom tărăgănat, încrucişându-şi braţele la piept. Asta ar sugera că ai de gând să rămâi aici o vreme, deşi nu sunt interesat de vizita ta sau a oricui altcuiva.

— Înţeleg că prezenţa mea aici e fără îndoială inconfortabilă.

Malcom pufni.

— Să fii rumegat de şobolani prin canale e inconfortabil. Compania ta nedorită? E doar o neplăcere neînsemnată de care mă pot descotorosi, îi răspunse Malcom şi o porni spre uşă.

— Hope Foundling Hospital îţi spune ceva? întrebă bărbatul, refuzând să se mişte din locul lui de pe podeaua pătată cu sânge.

— Nimic, îi răspunse Malcom automat. Şi chiar aşa era. Existau o mulţime de astfel de instituţii, locuri în care erau ţinuţi copii care aveau în cele din urmă să fie daţi afară ca să ajungă hoţi de buzunare şi târfe. Iar acum, dacă

îmi permiţi? zise el şi apucă mânerul uşii.

— Dar numele Sparky şi Penge?

Malcom se opri. Numele acelea ieşiră la suprafaţă ca o şoaptă. Îi erau vag familiare. Şi totuşi nu erau. Simţindu-l pe celălalt bărbat fixându-l cu privirea, Malcom se duse spre un birou improvizat dintr-o roată de faeton întoarsă cu susul în jos.

— Nu-i cunosc. N-am auzit niciodată de ei sau de spitalul tău.

— Cum ai ajuns aici, domnule North?

— La fel ca toţi ceilalţi orfani din Londra. „Ghinion şi chiar mai multă neşansă”, îşi zise în sinea lui. Eh, spuse Malcom cu răceală, dacă ai venit pentru discuţii filosofice, ar fi mai bine dacă te-ai întoarce la oamenii importanţi cu care îţi petreci vremea acum.

Steele însă era neînduplecat.

— Ah, dar nu eşti chiar ca restul orfanilor din Londra, nu-i aşa?

Malcom nu se mişcă.

— Nu ai accentul cockney dur din părţile astea.

Bărbatul nu avea de gând să plece. Nu era însă prima dată când Malcom era insultat sau luat la întrebări pentru că vorbea într-o manieră cultă. Îl înfruntă iarăşi pe Steele.

— Nici tu, sublinie el.

— Eu am fost salvat şi crescut ca fiul adoptiv al unui conte.

Malcom deduse întrebarea nerostită a lui Steele de parcă ar fi spus-o cu voce tare: cum se justifica engleza corectă pe care o vorbea?

— De aceea ai venit? îl tachină Malcom. Ca să faci schimb de poveşti cu un şobolan de pe străzi care seamănă cu tine? Malcom nu aşteptă ca Steele să îi răspundă. Îngăduie-mi să te scap de astfel de idei. Dacă vrei să găseşti pe cineva ca tine, va trebui să încerci în Mayfair.

Steele profită de ocazie:

— Şi cunoşti zona Mayfair?

Malcom se înjură în sinea lui că se lăsase momit. Deci detectivul căuta un hoţ de pe străzi.

— Singurele locuri pe care le jefuiesc, Steele, sunt canalele, unde toate lucrurile pot fi luate pe gratis.

Câtă vreme erai îndeajuns de îndrăzneţ – sau de prost – ca să le revendici.

— Nu sugeram că ai fi comis un furt.

— Mă întrebi dacă îmi este familiară zona Mayfair? Nu. Dacă beau ceai cu lapte? Nu beau ceai deloc. Să trecem aşadar la alt subiect politicos. Poate vremea? Poate ploaia? Avem parte de ea mai mult ca de obicei în ţara asta rece şi însorită.

Fără să dea vreun semn vizibil că s-ar fi lăsat momit, Steele deschise dosarul pe care îl ţinea în mâini şi pe care îl ignorase până atunci. Răsfoi mai multe pagini, după care împinse o foaie de pergament spre Malcom pe roata de faeton.

— Îţi pare cunoscută?

Fără să încerce să ia foaia, Malcom îşi plecă uşor privirea, cât să poată citi iute informaţiile scrise pe ea şi fără să îşi ia ochii de la detectiv: „126 Mayfair. Proprietatea din Londra a contelui de Maxwell”.

— Nimic. Şi acum…

— Şi totuşi poţi citi ce scrie pe ea, îl întrerupse Steele.

Asta îl puse pe gânduri pe Malcom.

Detectivul puse foaia înapoi în dosar.

— Nu doar că vorbeşti limba engleză corect, dar ştii să citeşti. Cine te-a învăţat?

— Eu…

Pentru prima dată de când Steele îşi făcuse apariţia acolo, iar el încercase să se descotorosească de detectiv, Malcom şovăi. Pentru că nu ştia răspunsul. Aşa cum nu găsise niciodată o explicaţie pentru faptul că vorbea într-o manieră cultă, în timp ce toţi ceilalţi băieţi şi fete cu care scotocise după hrană vorbeau cu un accent cockney gutural.

— Nu ai un răspuns, aşa-i? întrebă Steele încet şi calm. Sau o explicaţie?

Nu avea. Nu avusese niciodată. În timp ce toţi ceilalţi cu care avusese de-a face fuseseră analfabeţi şi aproape

imposibil de înţeles din pricina felului încâlcit de a vorbi, Malcom vorbise mereu diferit. Atât de diferit încât, când fusese mai tânăr, fusese bătut şi batjocorit din pricina asta: rahatul de om care se credea rege. Porecla aceea, Regele, fusese folosită cândva pentru a-l tachina, dar, odată cu trecerea timpului şi preschimbarea lui într-un adversar de temut pe străzi, se transformase într-un nume de recunoaştere a puterii lui în acele părţi.

— Dar asta? murmură Stecle şi scoase altă foaie, de data aceasta o schiţă a unei case elegante din oraş. Artistul captase tencuiala de stuc albă, ferestrele lucioase şi ciocănelele aurii de pe uşile duble.

Malcom dădu să nege că ar şti ceva despre reşedinţa cu pricina, dar încremeni. Apoi, aproape din reflex, apucă foaia.

Privirea i se opri asupra celui mai mic detaliu: ciocănelul de pe uşă care nu se ştia dacă era om sau leu şi care reuşise să le înfăţişeze cu desăvârşire pe cele două într-o jumătate de fiară cu mustăţi.

„Uşile mă sperie, *papa!* Aratã ca un om-leu…”

Malcom scăpă foaia din mână.

Sângele îi năvăli în urechi, iar când momentul se risipi îşi ridică brusc capul.

— Nu recunosc uşa.

— Nu te-am întrebat dacă recunoşti uşa, domnule North, zise Steele zâmbindu-i uşor trist. Ci mai degrabă reşedinţa.

O casă elegantă din Mayfair? El şi cei de teapa lui nu se aventurau în astfel de zone din Londra. Nu dacă voiau să îşi păstreze cât mai mult timp gâtul întreg. Malcom pufni batjocoritor.

— Şi de ce aş şti ceva despre o casă din vestul Londrei?

— Am fost angajat să investighez locaţia posibilă a mai multor copii care au fost răpiţi.

— Dacă te gândeşti că te pot ajuta cu ceva, îţi pierzi vremea, zise Malcom încordat, împreunându-şi mâinile la ceafă. Nu fac afaceri cu nimeni.

În general, îi ţinea pe oameni – pe toţi oamenii – la distanţă.

— Da, ei bine... Steele îşi drese vocea. Copilul care a locuit în această reşedinţă, continuă el de parcă insistenţa lui Malcom nu ar fi însemnat nimic, s-a îmbolnăvit odată cu părinţii lui. Părinţii au pierit. Copilul a fost dus la un spital pentru orfani.

— Nu am fost niciodată într-un spital pentru orfani.

Nu de când... îşi înăbuşi gândurile legate de noaptea cu pricina. Amintirile acelea erau, în cel mai bun caz, neclare.

— De ce nu-mi spui ce vrei să-mi zici de fapt?

La urma urmei, avea un canal de jefuit.

În cameră se aşternu o tăcere deplină, atât de apăsătoare încât se auzea doar picuratul apei care se scurgea din pantalonii lui Malcom.

Detectivul îi privi în ochi cu o francheţe inconfortabilă.

— Pentru că, domnule North, am motive şi dovezi să cred că ai locuit acolo... Doar că – Steele aruncă o privire în jur – în circumstanţe diferite, murmură el când îl privi din nou pe Malcom. Pe vremea când erai doar un băiat şi fiul răposatului conte de Maxwell.

Capitolul 2

The Londoner

Scandal!

Moştenitorul de drept, contele de Maxwell, a fost răpit în copilărie de rudele lui avare şi dus la un spital pentru orfani.

Putem doar să ne întrebăm ce a îndurat atunci tânărul membru al nobilimii...

M. Fairpoint

De-a lungul anilor, multe lucruri îi fuseseră luate lui Verity Lovelace: casa confortabilă în care crescuse. Colecţia de panglici. Toate rochiile şi pantofii de satin.

Dar pierderea aceasta era cea mai sfâşietoare, diferită de toate celelalte suferite până atunci. Era prima dată când i se furaseră cuvintele scrise.

Încremenită, cu răsuflarea tăiată şi incapabilă să se mişte, rămase în mijlocul camerei, uitându-se la ziarul pe care îl ţinea sora ei.

„Cum de nu tremur?”

Sau oare tremura? În clipa aceea, era un haos în mintea ei. Era confuză din pricina cuvintelor din faţa ei. Timpul păru să se dilate. Verity încercă să respire. Încercă să îşi spună să tragă adânc aer în piept. Să inspire. Să expire. Era cea mai simplă acţiune a corpului, iar ea nu putea nicicum să o săvârşească. Aerul i se bloca dureros în piept.

— Nu sunt chiar… toate cuvintele tale, murmură Livvie cu un optimism surprinzător, pe care viaţa nu reuşise încă să-l alunge din sufletul fetei de 17 ani. L-am citit.

Unele cuvinte sau toate… Nu conta cantitatea, îi fuseseră luate şi, odată cu ele, banii câştigaţi din articolele pe care le scria. Bani pe care Verity se bizuia pentru a avea ce mânca ea, sora ei mai mică şi Bertha, doica lor, care devenise între timp, slujnica bună la toate. Prin urmare, însăşi siguranţa lui Verity – siguranţa lor – era în primejdie.

Dar nu era vorba doar despre bani…

— Titlul diferă, murmură Livvie.

Verity închise scurt ochii.

— Ai fost mereu prea credulă.

— Taci, Bertha! o mustră Livvie, în clipa aceea părând a fi cu zece ani mai în vârstă. Ignor-o! zise ea încet. Nu eşti. Nu e, îi zise Berthei.

Şi totuşi, părerea fostei doici nu însemna aproape nimic în comparaţie cu semnificaţia acelui moment.

Bertha pufni.

— N-aş zice, ripostă ea, la fel de directă pe cât de

posomorâtă era acea zi în Londra. Eşti la fel de visătoare şi de plină de speranţă ca mama ta.

Mama lor fusese fiica unui cârciumar scoţian care avusese ghinionul să cunoască şi să se îndrăgostească de un conte libertin care nu făcuse ceea ce ar fi fost corect pentru ea.

Şi totuşi, ironia vorbelor rostite de doică era că Verity se mândrise cu faptul că nu era *deloc* ca femeia care îi dăduse viaţă. Nu pentru că nu şi-ar fi iubit mama. O iubise. Dar nu voia să repete greşelile ei, să fie o romantică incurabilă.

De data aceasta însă, Verity avusese speranţe în privinţa viitorului.

Nu, nu doar în privinţa viitorului, ci şi a faptului că l-ar fi putut controla pe deplin. Pentru ea, pentru Bertha şi, cel mai important, pentru Livvie.

Sora ei îşi drese vocea.

— Ai vrea să îţi citesc articolul? murmură ea.

„Îl voi citi eu”, vru să o asigure Verity, dar nu reuşi să rostească acele vorbe. Smulse paginile din mâna surorii ei. Se forţă să citească toate cuvintele tipărite, paragrafe asamblate într-un articol care îi aparţinea, dar pe care şi-l asumase altcineva.

Moştenitorul de drept – repus în drepturi

În sfârşit, lumea a aflat un nume. Întrebările au început să roiască, învăluind înalta societate în aceeaşi ceaţă care se aşterne peste străzile întunecate locuite de bărbatul a cărui identitate toată lumea râvneşte să o afle.

Nu reuşi să citească mai departe. Măruntaiele îi chiorăiră şi i se puse un nod în stomac. Livvie nu greşise întru totul – pe paginile din *The Londoner* nu apăreau doar cuvintele lui Verity. Doar cele importante îi aparţineau. Articolul mai conţinea câteva descrieri fără conţinut, neesenţiale, care nu aduceau nimic în plus, ci, dimpotrivă, depreciau ciorna ei iniţială şi care aparţineau altcuiva.

Nu ei.

„Mi se face rău…”

— Licheaua naibii!

Exclamaţia izbucni dintr-un loc adânc plin de furie. Verity aruncă paginile, care fluturară prin aer până ce le prinse sora ei iute de mână.

— I-ai dat voie? insistă Bertha.

— Nu, răspunse Verity, încleştând şi descleştând pumnii. L-a furat!

Nimeni altul decât Mitchell Fairpoint.

Verity începu să se plimbe. Ar fi trebuit să intre la bănuieli în clipa în care Fairpoint îi cedase acea sarcină. Acum, când ziarul se zbătea să supravieţuiască, aşa cum o făceau multe altele, de altfel, doar cei mai de succes reporteri reuşeau să îşi păstreze sarcinile. Prin urmare, lupta pentru păstrarea posturilor se dăduse prin articolele scrise şi numărul de cititori atraşi.

Începu să se plimbe şi mai înnebunită. Fustele ei închise la culoare fâlfâiră în jurul gleznelor, iar şuieratul materialului o deranjă.

Ani întregi se luptase să îşi păstreze postul din redacţia *The Londoner*, asumându-şi cele mai josnice roluri şi ridicându-se apoi în sfârşit la rangul de reporter, scriind articole despre chestiuni anoste de care doar înaltei societăţi putea sau avea să-i pese vreodată… Până acum. Până la acest articol, tot despre un nobil, dar care era prima poveste cu substanţă. Povestea pe care lumea râvnea să o afle. Povestea care ar fi trebuit să le salveze pe ea şi pe familia ei, să le scoată din apartamentul lor minuscul situat în cea mai periculoasă zonă a Londrei.

Ea scrisese articolul, care apoi îi fusese furat.

Rămase fără energie şi se opri brusc, apoi se aşeză pe marginea scaunului de bucătărie.

Pierdut. Îl pierduse. Doar că…

— Nu se poate să-l fi pierdut, şopti ea.

— Doar că aşa e, bombăni Bertha, făcând-o pe Livvie să se încrunte. Au tot căutat un motiv să te dea afară, iar tu ştii prea bine asta.

Aşa era, Bertha spunea adevărul. Verity îşi simţi gâtlejul mişcându-i-se spasmodic. Fusese angajată pe când avusese doar 12 ani, obţinând o slujbă pe care tatăl ei o ajutase să o obţină înainte să moară. Iar de-a lungul timpului lucrase în orice funcţie posibilă în redacţia *The Londoner*: măturase podelele şi fusese responsabilă de curăţenia din toată clădirea. După care fusese promovată să ia notiţe şi, în cele din urmă, primise postul de reporter.

Toate acestea în timp ce fiul proprietarului, ticălosul afurisit pe care îl dispreţuise de când se cunoscuseră, dăduse dovadă doar de plictiseală şi dispreţ faţă de munca familiei lui.

Apoi acelaşi ticălos care habar nu avea cum funcţiona o redacţie de ziar, preluase conducerea de la tatăl lui în vârstă, iar de atunci Verity lupta ca să îşi câştige traiul.

Doar din pricina faptului că era femeie.

Şefului ei nu îi păsa că Verity îşi petrecuse aproape o jumătate din viaţă lucrând în biroul acela blestemat. Sau de calitatea muncii ei.

De pasiunea ei.

Avea să o dea pur şi simplu afară ca să îngăduie unui hoţ de cuvinte să-i ia locul.

— Peste cadavrul meu! scrâşni ea. Sări brusc în picioare, fugi spre cuier şi îşi smulse pelerina.

— Nu e momentul potrivit să vorbeşti cu el, zise Livvie, anticipând intenţia lui Verity şi dând dovadă de mai multă cumpătare decât sora ei mai mare.

— Ba pe naiba! rosti Verity, îşi înşfacă boneta şi şi-o trânti pe cap.

Ca o ironie la adresa ideii în sine, un fulger străbătu cerul de după-amiază.

— Sunt de acord cu fata, o avertiză Bertha în timp ce Verity îşi legă şleampăt şnururile de la bonetă.

— Mă întorc de îndată, zise ea, apucând ediţia de dimineaţă a ziarului *The Londoner* şi săculeţul.

Ieşi în goană din apartament. Aromele de la brutăria de dedesubt şi mirosul de pâine proaspătă care treceau mereu prin pereţii subţiri şi care fuseseră mereu alinătoare de data aceasta se dovediră a fi greţos de dulcege.

Verity se năpusti în jos pe scara îngustă atât de iute, încât se împletici pe treapta de jos. Se prinse de balustradă ca să nu cadă. Când atinse podeaua, o luă la fugă spre uşa care dădea spre străzile aglomerate din estul Londrei.

Străzile forfoteau zgomotos, negustorii încercând să îşi vândă degrabă bunurile rămase pe ziua aceea înainte să înceapă ploaia.

Trecu pe lângă o bătrână romă care încercă să îi vândă bijuterii şi îşi văzu grăbită de drum. Privi doar înainte şi îşi croi drum printre trecători, fustele foşnindu-i cu aceeaşi furie cu care se deplasa. În timp ce înaintă pe traseul cunoscut pe care îl străbătuse în ultimii optsprezece ani, pieptul i se umflă şi dezumflă din pricina efortului. A furiei care o încerca.

Văzu birourile redacţiei *The Londoner.* Se opri împleticindu-se, privind clădirea mică şi îngrijită, singura pată albă într-un şir de clădiri de stuc gri şi maronii.

„Ţi-am găsit de lucru, scumpo! Urăsc că acesta e viitorul care te aşteaptă. Aş vrea să fi fost mai mult de atât. Îmi doresc să fie mai mult de atât…”

Ca fiică bastardă, nu ar fi putut spera vreodată la mai mult decât îi asigurase tatăl ei.

Îi asigurase o slujbă. Şi ţinuse la ea cât de mult ar fi putut să ţină orice nobil falimentar la fiica lui nelegitimă.

Iar acum era pe punctul de a pierde totul.

Verity închise scurt ochii şi se concentră să inspire lent, ca să se calmeze. Şi apoi încă o dată.

Când deschise ochii, îşi îndreptă spatele şi mărşălui spre luptă… Urcă cele câteva trepte şi mânui cu degete tremurătoare mânerul.

Verity blestemă tremurul acela, un semn de slăbiciune, apoi deschise uşa cu putere şi intră valvârtej.

Zgomotul din încăpere continuă – redactori şi editori care trebuiau să respecte termenul-limită din ziua aceea

nici măcar nu îşi ridicară capetele de la sarcinile pe care le aveau de îndeplinit.

Verity închise uşa în urma ei şi se uită prin încăpere, cercetând cu privirea şirurile ordonate de birouri. Toţi bărbaţii lucrau, iar domnişoara Wright, singura angajată în afară de Verity, umplea călimări de cerneală de parcă ar fi fost o altă zi obişnuită la muncă. Doar că nu era aşa.

— Mă scuzaţi, murmură domnişoara Wright, trecând grăbită prin faţa lui Verity ca să ducă următoarea călimară de cerneală la biroul *lui.*

Verity miji ochii furioasă.

Ţinând tocul deasupra paginii, Mitchell Fairpoint îşi ridică privirea. Cu părul negru precum cerul nopţii dat pe spate, cu nasul puţin prea ascuţit şi ochii prea şireţi, arăta ca diavolul însuşi.

— Ticălosule! şuieră ea, străbătând degrabă încăperea.

Cuvântul acela reuşi să tulbure activitatea din încăpere. Auzi exclamaţii drept răspuns la insulta ei.

Verity le ignoră reacţiile celor ofensaţi, îşi adună toată furia şi o îndreptă spre o singură persoană. Îşi trânti apăsat săculeţul pe biroul lui Fairpoint.

— Ai furat de la mine!

Bărbatul îşi strânse buzele într-o linie subţire şi îşi trecu palmele peste haină.

— Cum îndrăzneşti?!

Verity observă că nu se ridică de pe scaun, într-un gest voit insolent, batjocoritor. Deveni dintr-odată şi mai furioasă, se sprijini cu mâinile pe biroul lui imaculat şi se aplecă în faţă.

— Îndrăznesc pentru că e adevărat, zâmbi ea batjocoritor. Ai furat de la mine!

— Nu voi îngădui ca onoarea mea să fie pusă la îndoială de cineva de teapa ta, domnişoară Lovelace.

Verity şovăi. Preţ de o clipă, se gândi că se referea la obârşia ei. Lucru imposibil, de altfel, întrucât doar domnul Lowery Sr. ştia despre asta şi îi făgăduise tatălui ei că avea să păstreze secretul.

— Ai grijă! ţipă Fairpoint, apoi îşi smulse o batistă din buzunar şi şterse cerneala pe care domnişoara Wright i-o vărsase pe degete.

— Îmi cer iertare, domnule, murmură tânăra.

Se răsuci şi o privi pe Verity în ochi preţ de o clipă. Apoi încuviinţă aproape imperceptibil din cap, în semn de aprobare, după care porni degrabă să ducă cerneală la alt birou.

— Acum, dacă ai binevoi să pleci, domnişoară Lovelace. Nu am timp de asta. Pocni din degete, de parcă ar fi alungat un copil sâcâitor. Trebuie să mă ocup de următorul meu articol.

„De următorul meu articol”.

„Al lui”.

De parcă articolul despre contele pierdut ar fi fost *vreodată* al lui.

De partea cealaltă a biroului, domnişoara Wright o privi din nou pe Verity. Dovada aceea tăcută de sprijin o încurajă, deoarece această nedreptate, această luptă a lui Verity pentru a dobândi respect şi un loc în acest birou nu aveau legătură doar cu ea şi cu siguranţa ei. Aveau legătură şi cu cealaltă femeie care lucra acolo de cinci ani şi căreia i se refuza, de asemenea, un post semnificativ. Şi, deşi până acum nu apreciase acest lucru, Verity îşi dădu seama că era un model pentru domnişoara Wright şi pentru celelalte fete angajate doar pentru a face curăţenie în birouri şi pentru a umple călimări. Câtă vreme îşi păstra slujba, Verity le amintea tuturor că femeile ar fi putut face mai mult de atât pentru aceste profesii de care bărbaţii erau atât de hotărâţi să le ţină departe.

Privirea i se întunecă de furie şi, mârâind, îi trânti dintr-o mişcare a braţului hârtiile de pe birou.

— Ticălosule!

Se auziră ţipete, strigăte revoltate înăbuşite de bâzâitul sângelui care îi vuia în urechi.

— Domnişoară Lovelace, *ajunge!*

Vocea aceea reuşi să treacă prin furia care o încerca, iar dintr-odată Verity înţelese mai multe lucruri: tăcerea

bărbaţilor care se holbau îngroziţi şi silueta enervată din mijlocul birourilor. O siluetă care trecea rareori pe acolo. Un bărbat care lăsa afacerile zilnice pe mâna angajaţilor şi care îi onora cu prezenţa doar când voia să joace rolul proprietarului.

Şi, desigur, în acea zi era acolo.

I se întoarse stomacul pe dos.

— Domnule Lowery, îl salută ea cu întârziere cu o voce răguşită.

Cu coada ochiului zări expresia îngâmfată a lui Fairpoint şi îşi strânse mâinile în pumni pe lângă corp, ca să nu îl zgârie pe ticălos pe faţă.

— Vino în biroul meu!

Bărbatul traversă încăperea fără să se uite dacă ea avea să îl urmeze sau nu.

Verity îşi apucă exemplarul din *The Londoner* şi săculeţul. Ocoli cu paşi apăsaţi biroul şi se aplecă spre Fairpoint.

— Nu am terminat, îi şopti ea.

— Nu, încuviinţă el cu un rânjet prefăcut. M-aş încumeta să zic că doar unul din noi a terminat.

Ochii îi scăpărară, iar Verity dădu să se năpustească asupra celui care îi furase cuvintele şi viitorul.

— Domnişoară Lovelace! se răsti Lowery din biroul lui. Nu îmi place să fiu lăsat să aştept.

— Îţi sugerez să te duci, domnişoară Lovelace, o sfătui domnul Fairpoint, aranjând obiectele de pe birou. Cred că l-ai supărat suficient pe Lowery pe ziua de azi.

Verity îşi strânse mâinile în pumni atât de tare, încât unghiile i se înfipseră tăioase în palmele bătătorite, pielea aspră înăbuşind orice durere. Ajunse lângă birou şi zăbovi în faţa lui. „Fii mereu stăpână pe tine! Fii mereu în control! Nu fi niciodată emotivă!” La asta se aştepta lumea de la orice femeie care voia să fie luată în serios în această profesie – sau în oricare alta. Femeilor nu li se îngăduia să se înfurie, nici măcar când se comiteau cele mai mari nedreptăţi. Chiar şi când bărbaţilor li se îngăduia să se plesnească peste faţă cu mănuşile şi palmele şi apoi să se

înfrunte într-un duel ca să îşi protejeze onoarea. De la femei lumea se aştepta să toarne ceai şi să fie supuse.

Verity avea de gând să lupte pentru slujba ei. Adoptă o mină calmă, deşi nu se simţea deloc aşa, şi îşi împreună mâinile în faţă, astfel încât săculeţul se mişcă odată cu ea.

— Domnule Lowery, murmură ea, intrând în birou.

Bărbatul dădu să spună ceva.

— Vă rog, aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră, continuă ea înainte ca bărbatul să apuce să spună ceva. Înainte să o concedieze ori să o mustre pentru comportamentul inadecvat de care dăduse dovadă. În legătură cu cercetarea şi articolul meu recent despre contele pierdut…

— Moştenitorul pierdut. Aşa l-a numit Fairpoint.

Verity îşi încleştă maxilarul atât de tare, încât scrâşni din dinţi, iar tâmplele îi zvâcniră. Se forţă să zâmbească, deşi părea mai degrabă o grimasă.

— Ah, da, zise ea şi înaintă. Totuşi, când am scris şi am relatat pentru prima dată articolul, l-am intitulat *Contele pierdut* pentru că gentlemanul care a fost pierdut – „şi care încă se ferea de lume”, îşi spuse ea – era, de fapt, conte.

— Moştenitorul pierdut sună mai bine, zise Lowery nerăbdător. Titlurile articolelor fac vânzare.

Chiar aşa să fi fost oare? Ea ar fi zis că mai degrabă conţinutul lor… Totuşi, ţinând cont de nesiguranţa slujbei şi a viitorului ei în cadrul redacţiei, nu avea de gând să stăruiască asupra acestui punct de vedere.

— Îmi permiteţi? întrebă ea, arătând spre scaunul din faţa lui şi aşezându-se înainte s-o dea afară din birou. După cum bine ştiţi, spuse ea calm, mie mi-aţi dat sarcina cu pricina.

Domnul Lowery scoase o ţigară de foi din haină şi îi apropie vârful de lumânarea din colţul biroului. Verity ignoră felul în care îi zvâcni nasul când simţi mirosul înţepător şi se holbă la redactorul-şef al ziarului *The London*er în timp ce pufăia din ţigara nocivă.

— Şi?

„Chiar o întreba asta?”

Verity îşi aşează săculeţul pe podea.

— Şi domnul Fairpoint mi-a furat articolul. Şi-a scris numele pe el şi vi l-a înmânat.

Verity aşează paginile osânditoare pe biroul lui.

Lowery nici măcar nu îşi plecă privirea spre ele. Mai trase un fum din ţigara de foi şi scuturǎ scrumul în scrumiera de argint de pe birou.

— Nu-mi pasă de rivalitatea dintre tine şi Fairpoint.

Rivalitate. Aşa o vedea el. Şi, desigur, Verity avea să fie considerată o femeie emoţională, nu partea vătămată, aşa cum era de fapt.

— Mi-a păsat, în schimb, domnişoară Lovelace, continuă el, sprijinindu-se cu coatele pe birou, de articol.

Verity îşi câştiga traiul din cuvinte. Drept pentru care, în timp ce Lowery îşi duse ţigara de foi la gură şi trase lent şi apăsat din ea, mintea ei de scriitoare se agăţă de două cuvinte: *mi-a păsat.* La timpul trecut. O cuprinse o senzaţie de panică şi inima începu să îi bată cu putere în piept. Nu avea să îndrepte nedreptatea care i se făcuse. Lui Lowery, aşa cum afirmase chiar el, nu îi păsa. Pentru el conta doar profitul.

Aşadar, în timp ce Lowery expiră fumul într-un cerc neuniform, Verity îşi schimbă tactica şi se concentră la lupta nu pentru articolul furat, ci mai degrabă pentru viitorul ei în cadrul redacţiei.

— Am o idee pentru un articol despre contele… adică moştenitorul pierdut, se forţă ea să rostească titlul acela îngrozitor.

Lowery se opri când o auzi.

— Da?

Acum, când se ştia numele nobilului dispărut, toată lumea voia să afle detalii despre viaţa şi locul în care se afla cu aceeaşi ferocitate cu care englezii tânjeau după ceaiul lor.

Îi captase atenţia; acum trebuia să o păstreze.

— Toată lumea vrea să ştie despre el…

— Nu îmi mai irosi vremea cu prefăcătorii, domnişoară

Lovelace, se răsti el, suflând fumul din colţul gurii. Ai informaţii despre gentleman sau nu?

Nu. Cel puţin nu încă. Îi evită întrebarea.

— În fiecare număr am putea tipări posibile variante ale locurilor în care se poate să fi fost gentlemanul…

— Posibile variante?

Se încruntă, cele cinci pliuri de pe frunte dându-i de înţeles lui Verity că nu era de acord cu această idee.

Verity încuviinţă cu entuziasm din cap.

— Oh, da! Puţine erau lucrurile pe care nu le făcuse Verity Lovelace ca să supravieţuiască. Posibilele variante. Nu vi le puteţi închipui?

— Nu, spuse el sec. E treaba ta să mi le expui amănunţit.

— Ei bine…

Se gândi ce variantă să îi propună. Născută bastardă, cu o mamă decedată prea curând şi lăsată să desluşească singură lumea încă din copilărie, aflase foarte repede ce îi ofereau oamenii unei tinere aflate pe cont propriu. Deşi, dacă era să fie sinceră, de-a lungul timpului ajunsese să vadă din proprie experienţă că, în ceea ce le privea pe femei, lumea nu discrimina în funcţie de vârstă. Era dură, mai des decât nedreaptă, şi nemiloasă cu toate femeile. Drept pentru care nu erau prea multe lucruri pe care Verity nu le-ar fi făcut ca să îşi păstreze postul de reporter pentru ziarul *The Londoner.* Aşa se explica de ce în clipa aceea încerca să propună cu disperare un articol inexistent.

— Domnişoară Lovelace! se răsti el nerăbdător.

— Aţâţăm apetitul oamenilor, îi facem să aştepte mai mult. Le hrănim pofta până ce va fi, în sfârşit, găsit.

Lowery se opri. Şi apoi…

— Ăsta nu-i un articol.

„Fir-ar să fie!”

— E o jignire crasă să vii aici fii să încerci să mă faci să public ceva care nu e un articol. De fapt, nu ştiu ce este mai cras: asta sau faptul că te-ai dat în spectacol. Este ruşinos pentru angajaţii mei!

Verity îşi muşcă limba ca să nu sublinieze faptul că

fuseseră mai multe jigniri crase în ziua aceea, cum ar fi fost plagiatul lui Fairpoint sau faptul că Lowery folosise forma „nu-i”.

— Ah, dar nu sunt de acord cu dumneavoastră!

Fruntea înaltă a lui Lowery se încreţi, iar buzele subţiri i se încordară.

„Of, fir-ar să fie!” Verity vorbi degrabă, încercând să îi domolească furia.

— Cu tot respectul, dar nu sunt de acord, domnule.

— Câtă vreme o faci cu tot respectul…

Verity se înveseli. Poate că, la urma urmei, îl judecase greşit şi nedrept pe gentleman.

— Într-adevăr?

Domnul Lowery pufni batjocoritor.

— Bineînţeles că nu, se răsti el. Îşi înfipse ţigara de foi într-o scrumieră de argint şi apucă paginile pe care Verity le azvârlise pe birou cu câteva minute în urmă. *Acesta* e un articol!

— Era articolul *meu,* sublinie ea fără să vrea.

Furia provocată de faptul că i se furase munca se intensifică.

Domnul Lowery azvârli foile pe biroul plin de obiecte.

Verity le apucă degrabă şi le strânse la piept, mototolind paginile scrise recent, cerneala, încă umedă, pătându-i vârfurile degetelor.

— Ziarele sunt costisitoare, domnişoară Lovelace. Întrucât impozitele…

— Ştiu cum sunt impozitate ziarele, rosti ea tăios. Pe lângă faptul că munca ei fusese sfâşiată de un măscărici agramat, nu avea să îngăduie să i se ţină prelegeri despre evenimente politice pe care le cunoştea bine. Chiar foarte bine, sublinie ea, cunoscând lipsa de scrupule a reporterilor disperaţi să îşi păstreze postul.

Domnul Lowery o privi de-a lungul nasului cu atâta îngâmfare, încât Verity scrâşni din nou din dinţi.

— Dacă ştii toate astea, atunci ştii că nu te pot ţine aici dacă îmi vii cu astfel de articole inexistente, zise el şi se ridică de pe scaun. Ţi-am zis că îndatoririle tale depind de

livrarea articolului despre moştenitorul pierdut.

— Şi l-am livrat, rosti ea cu o uşoară disperare în voce.

O senzaţie de panică îi umplu pieptul în timp ce îşi urmă angajatorul când acesta se urni din loc. Dar domnul Lowery începu să scormonească prin stivele de hârtii din încăpere, bombănind în timp ce căuta cine ştie ce pierduse de data aceasta. Verity se opri de cealaltă parte a mesei pe care căuta acum Lowery.

— Doar pentru a le stârni curiozitatea, domnule Lowery, încercă ea disperată. Ceva care să îi *momească.*

Domnul Lowery pufni batjocoritor.

— Te aştepţi să cred aşa ceva?

De fapt, întrucât preluase de curând controlul de la tatăl lui asupra deciziilor zilnice ce trebuiau luate, chiar se aştepta la asta.

Totuşi, ea ştia cât de mândri erau bărbaţii şi cât de uşor era să le răneşti orgoliul. Aşa că nu spuse nimic.

— Ştiai că e în joc slujba ta.

— Da. Şi…

— Şi au trecut patru luni! se răsti el. Patru luni în care ai scris prostii, dar nimic din povestea pe care o vreau de fapt.

Dacă era să fie sinceră, domnul Lowery nu era singurul care voia povestea asta.

Întreaga *lume* tânjea după ea: povestea contelui de Maxwell, care fusese răpit în copilărie şi azvârlit pe străzile din St. Giles, în timp ce uzurpatorii duseseră un stil de viaţă exagerat pe cheltuiala copilului.

Oamenii urmăriseră prăbuşirea celor care furaseră de la răposatul conte, de la soţia şi fiul lui. Singurul lucru care lipsea erau un conte repus în drepturi şi o poveste a felului în care supravieţuise în ultimii ani. Lucrurile pe care le făcuse. Şi unde se afla acum…

Verity încercă să discute raţional cu Lowery.

— Gentlemanul s-a dovedit a fi evaziv. Nu vrea să fie găsit.

Fără îndoială, tocmai de aceea îi dăduse Lowery acea

însărcinare nenorocită. Încerca să o dea afară de luni întregi.

— Nu îmi pasă ce vrea, domnişoară Lovelace. M-am aşteptat să îl găseşti. M-am aşteptat să îi iei un interviu. Să descoperi pe unde a fost, ce a făcut şi să publici povestea în ziarul nostru blestemat.

„M-am aşteptat…” Adică timpul trecut şi, în acelaşi timp, un indicator în ceea ce privea viitorul ei acolo. Iar după ce avea să îşi piardă slujba ce o aştepta?

„Dar pe Livvie?”

„Dar pe Bertha?”

„Pe noi toate”.

De parcă ar fi privit viaţa altcuiva desfăşurându-se în faţa ei, îl urmă pe domnul Lowery în timp ce acesta adună un vraf de hârtii şi se îndreptă spre uşă.

Iar când avea să păşească dincolo de uşă, Verity avea să îşi piardă orice nădejde. Nu avea să mai fie Verity Lovelace, o femeie cu o poziţie respectabilă şi o slujbă sigură. Avea să devină şomeră, necăsătorită, o femeie pe cont propriu, pradă mofturilor şi cruzimilor unor bărbaţi nemiloşi şi cu o soră mai mică de care să aibă *grijă. Şi* cu o chirie pe care nu o putea plăti.

Verity reveni în prezent.

— Domnule Lowery! strigă ea, ducându-se degrabă după el. Ignoră zâmbetul triumfător al lui Fairpoint şi îşi apucă angajatorul de braţ. Ignoră licărul de indignare din ochii acestuia în timp ce îi privi strânsoarea îndrăzneaţă. Verity începu să intre în panică. Vă rog! Mulţi erau prea mândri ca să implore. Verity însă nu făcea asta doar pentru ea, ci mai degrabă pentru altcineva, şi tocmai asta îi dădu puterea să îşi înăbuşe mândria şi să implore pentru viitorul ei. Am *nevoie* de această slujbă.

Domnul Lowery se smuci din strânsoarea ei, îşi luă haina şi se îmbrăcă.

— Iar eu aveam nevoie de acest articol, zise domnul Lowery în timp ce apucă mai multe dosare, le vârî într-o geantă de piele, apoi ieşi pe uşă.

Da, un ziar aflat în dificultate avea nevoie de orice

avantaj, iar Lowery sperase că prin acel articol ziarul avea să revină la măreţia de altă dată.

Verity alergă după el şi i se puse din nou în cale.

— Încă o săptămână! îl imploră ea, aproape ţipând în larma din încăpere.

Domnul Lowery trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre intrare.

— Şi ce crezi că îţi va oferi o săptămână, ţinând cont că au trecut luni întregi?

Speranţă. Speranţa îi dăduse putere şi o ajutase să supravieţuiască toată viaţa.

Domnul Lowery deschise uşa şi o rafală de vânt tăios pătrunse în interior.

— Relaţia noastră s-a încheiat, domnişoară Lovelace, zise el, punându-şi mănuşile.

Verity ieşi după el. Străzile care înainte fremătaseră de agitaţie acum erau straniu de liniştite din pricina furtunii ce stătea să se dezlănţuie, reflectată în norii negri şi groşi care se învolburau deasupra lor. Un simbol al întunericului şi al mâhnirii…

„E de rău augur…”

Ignoră furnicăturile de nelinişte de pe şira spinării.

— Am făcut progrese, strigă ea după el. „Minciuni”.

Şi, întrucât se părea că o ştia şi el, domnul Lowery îşi văzu de drum spre trăsura care îl aştepta.

Verity îşi muşcă obrazul pe interior şi apoi strigă:

— I-am descoperit locaţia!

O altă rafală de vânt îi purtă cuvintele, tărăgănându-le ecoul.

Vorbele acelea reuşiră să facă imposibilul: domnul Lowery se opri cu un picior în trăsură.

Preţ de o clipă chinuitoare, Verity crezu că avea să se urce în trăsura neagră, să plece şi să o lase din nou deznădăjduită.

Domnul Lowery coborî şi se întoarse spre ea.

— Ai trei minute la dispoziţie, domnişoară Lovelace.

Verity îşi adună fustele, coborî în goană cele câteva trepte şi i se alătură.

— Am descoperit câteva dintre detaliile pe care le căutaţi.

— *Tu?*

Verity încuviinţă din cap.

— Ştii unde locuieşte? întrebă el pe un ton atât de bănuitor, încât era limpede că se îndoia de acest lucru.

Nu avea nici cea mai vagă idee unde locuia. Dar, din păcate, minciunile erau uşor de rostit când erai disperat.

— Da.

Domnul Lowery îşi frecă palmele înmănuşate şi o privi.

Verity se forţă să rămână nemişcată în timp ce el o cercetă cu atenţie.

Dintr-odată, angajatorul ei se opri.

— Unde e?

Verity îşi ridică sfidător bărbia, a răzvrătire.

— De ce v-aş spune de bunăvoie? pufni ea. Ultimul articol mi-a fost deja furat. Aţi vrut să mă concediaţi încă de când aţi preluat conducerea *The Londoner.* Drept pentru care, dacă vă ofer informaţia, i-o veţi da unuia dintre bărbaţii care lucrează pentru dumneavoastră şi îi veţi îngădui să termine articolul.

Preţ de o clipă îndelungată, Verity crezu că domnul Lowery avea să îi spună că minţea, lucru de altfel evident.

Dar, pe de altă parte, disperarea îi făcea pe oameni să facă lucruri ciudate, cum ar fi fost să aibă încredere când nu ar fi trebuit. Verity însăşi era o dovadă în acest sens.

— Ai timp până la sfârşitul săptămânii. Vreau nu doar să cercetezi datele, ci şi să scrii articolul şi să mi-l laşi pe birou până vineri.

Verity se simţi străbătută de o senzaţie scurtă şi palpabilă de jubilare.

— Da, domnule, spuse ea degrabă, cu adevărat uşurată, spre deosebire de asigurările pe care i le oferise.

Domnul Lowery urcă în trăsură. O clipă mai târziu, vizitiul închise uşa după el, iar vehiculul se urni.

Verity rămase locului cu o mină inexpresivă, nemişcată, în timp ce trăsura se îndepărtă. Se temu că

proprietarul ziarului *The Londoner* încă o privea, încercând să descopere adevărul înşelăciunii ei.

Când trăsura dispăru dincolo de linia orizontului pe străzile straniu de goale ale Londrei, îşi plecă umerii.

— Of, fir-ar să fie! şopti ea.

Ameţită din pricina senzaţiei de uşurare, îşi propti palmele tremurânde de genunchi şi se aplecă în faţă.

O săptămână. Îşi mai procurase o săptămână de siguranţă.

Restul făgăduinţei pe care o făcuse, de care depindea acum viitorul ei, reuşi să pătrundă prin senzaţia de uşurare.

Încă o săptămână ca să găsească un bărbat care nu voia să fie găsit şi să dezvăluie o poveste pe care angajatorul ei şi lumea întreagă voiau să o descopere.

Un fulger străbătu în zigzag bolta cerului de după-amiază, aproape neagră din pricina furtunii prevestitoare de rău ce ameninţa să se dezlănţuie. Şi astfel Verity începu să revină la realitate, aşa cum se întâmpla de obicei.

Blestemă, dădu fuga în redacţie, îşi înşfăcă mantia maronie uzată, boneta şi săculeţul de piele şi ieşi din nou.

În clipa în care puse piciorul pe pavaj, zăgazurile cerului se rupseră. Un potop de ploaie neînduplecată se revărsă din ceruri şi peste doar câteva clipe îi turti boneta şi îi şiroi pe faţă.

Bolborosind, Verity alergă până la apartament, aflat la scurtă distanţă de redacţie. Calcă într-o băltoacă mare, mizeria şi apa rece trecând prin talpa subţire şi ruptă a ghetuţelor. Aşa că, în timp ce urcă scările spre apartamentul ei, fiecare părticică din ea şi din straiele ei era udă leoarcă.

Sora ei îi deschise numaidecât uşa.

— M-a prins ploaia, bombăni Verity, deşi era deja evident.

Sora ei o luă de braţ şi o trase înăuntru.

— Văd asta. Arăţi îngrozitor, îi spuse ea.

— Pot… Pot să mă bizui mereu pe tine că vei spune adevărul, rosti Verity cu blândeţe, clănţănind din dinţi. Scăpă din mână săculeţul, care pică pe podea, formând

numaidecât o băltoacă mică de apă pe lemnul dur.

Sora ei îi zâmbi.

— Bineînţeles că poţi.

Livvie zâmbi. Mereu zâmbea. Oare avea să zâmbească şi dacă aveau să fie alungate din apartament şi silite să trăiască pe stradă?

Verity simţi o senzaţie de groază. Dacă păţea ceva, oare ce avea să se întâmple cu sora ei? Nu se gândise la asta… Până acum. Până acum, când era pe punctul de a rămâne fără slujbă. În încercarea de a-i purta de grijă lui Livvie, o lăsase vulnerabilă: o fată de 17 ani, incapabilă să îşi poarte singură de grijă.

Livvie se încruntă.

— Ce este?

Surorii ei nu-i scăpa nimic. Verity îşi stoarse ostentativ fustele.

— Mi-e rece, minţi ea, pentru că era mai uşor să îi vorbească unei fete despre fuste ude leoarcă decât despre posibilitatea de a rămâne fără casă.

— Haide, murmură sora ei, lăsându-se pe un genunchi lângă ea. Apoi o ajută pe Verity să îşi dea jos ghetuţele prea strâmte aproape destrămate. Nu te vor mai ţine mult, zise Livvie în timp ce se chinui să îi scoată încălţămintea veche din picioare.

— Ştiu, rosti Verity.

Dar nu aveau fonduri. Categoric nu acum, când viitorul lor era incert.

— Of, fir-ar să fie! şopti sora ei.

— Livvie, o mustră Verity cu blândeţe. Nu ar trebui să…

Îşi coborî privirea şi i se frânse inima.

Livvie ridică ghetuţa jerpelită – o bucată de piele care fusese cândva lipită de talpa pe care o ţinea în cealaltă mână. Verity închise ochii şi se sprijini de uşă.

— Fir-ar să fie!

— O s-o reparăm, îi spuse degrabă sora ei, ca să o liniştească.

Doar că nu aveau să o repare.

— R în regulă, spuse Verity obosită.

Aveau lucruri mai importante pentru care să îşi facă griji, cel puţin în clipa aceea, decât faptul că avea să umble în ciorapi prin Londra.

Livvie pufni şi o ajută să îşi dea jos cealaltă ghetuţă.

— Le poţi împrumuta pe ale mele când te duci la lucru.

„Când te duci la lucru…”

Verity îşi muşcă obrazul pe interior.

— Nu îmi fac griji din pricina ghetuţelor.

Vorbele ei îi atraseră atenţia surorii ei isteţe. O privi şi apoi se ridică încet.

— Ce este?

Verity şovăi.

— Nu e important.

Privirea lui Livvie se aprinse numaidecât.

— Să nu îndrăzneşti!

— Ce anume?

— Să te gândeşti să îmi ascunzi adevărul. Noi nu facem aşa ceva. Nu în familia noastră.

Aşa e, nu o făceau. Doar Verity o făcea ca să o protejeze cât putea de bine.

— Te-a dat afară, nu-i aşa? întrebă Bertha venind din bucătărie. Ai fost o nesăbuită când ai crezut că ai putea munci serios în breasla asta. Să faci o treabă de bărbat, adăugă ea cu compătimire în ochi şi în glas.

Verity se uită urât la femeia mai în vârstă şi ştirbă.

— Taci, Bertha! Nu e adevărat.

Femeia îndesată veni spre ea.

— Şi i-ai umplut şi ei capul cu speranţe pe care femeile nu-şi permit să le aibă.

Aşa era, pentru că lumea le oferea tuturor femeilor doar două opţiuni: o cale respectabilă a căsătoriei sau calea ruşinii când te trezeai în patul unui bărbat, cum se întâmplase cu mama lui Verity.

În timp ce Bertha începu să îi spună lui Livvie cum era lumea de fapt, Verity se duse spre uşă în ciorapii uzi şi o închise. Apoi, trăgând încet aer în piept, se uită la ele.

— Când am plecat din Epsom, am ştiut că nu va fi uşor şi totuşi am supravieţuit.

— Pentru că tatăl tău ţi-a găsit de lucru, spuse Bertha în stilul ei direct.

Livvie dădu să spună ceva, dar Verity îşi puse mâna pe braţul ei, oprind-o.

— Nu m-a dat afară, afirmă ea, alungând îngrijorarea din privirea surorii ei. Mi s-a oferit o altă oportunitate…

Bertha pufni.

— Ca să-l găseşti pe nenorocitul ăla de duce.

— E conte, bombăni Verity, chinuindu-se să-şi desfacă pelerina de gât. Dar, da, el e motivul.

Livvie îi dădu la o parte mâinile şi desfăcu iute încuietoarea. Luă pelerina şi o atârnă pe unul din cele două scaune din apartament.

— L-ai căutat deja. Nu îl poţi găsi. De ce nu poţi să inventezi pur şi simplu?

— Nu pot să inventez, Livvie, spuse ea cu blândeţe.

Mai avusese de-a face cu adevăruri inventate. Întreaga ei existenţă la periferia Londrei fusese un adevăr inventat.

Bertha lovi de două ori în masă.

— Fata are dreptate. Născoceşte ceva!

Verity îşi împreună braţele în jurul taliei. Bineînţeles că aveau să aibă aceeaşi părere. Dar disperarea îi obliga pe oameni să ia hotărâri pe care altminteri nu le-ar fi luat. Pentru ele, pentru ea însăşi, ar fi vrut să o facă.

— Nu pot, spuse ea obosită.

Nu dacă voia să aibă conştiinţa împăcată.

— Sigur că nu poţi! ţipă Bertha.

Livvie o trase pe Verity de mână şi o conduse spre masa mică din bucătărie, forţând-o să se aşeze.

— Nu văd de ce nu, zise ea cu blândeţe. Individul nu vrea să fie găsit. Nu va ieşi la iveală.

— Şi e mai bine să nu fie găsit. Orice bărbat care preferă să trăiască prin canale în loc să fie un duce fandosit e mai nebun decât răposatul rege George, mormăi Bertha, apoi plecă din bucătărie şi se îndreptă spre camera ei.

După plecarea ei, Livvie mai aşteptă câteva clipe, apoi se lăsă pe un genunchi lângă Verity.

— Oamenii vor o poveste, zise ea. Nu le pasă ce a fost adevărat sau fals… Povestea se vinde.

— Fata are dreptate, se auzi înăbuşit vocea Berthei de partea cealaltă a panoului.

Verity şi Livvie se uitară spre camera ei şi apoi se priviră zâmbind. Se părea că Verity reuşise să găsească singurul subiect bun să le unească pe Livvie şi Bertha, care cel mai adesea nu se înţelegeau deloc.

Zâmbetul lui Verity pieri rapid.

— Nu voi inventa o poveste.

— Dar…

— Te rog să nu-mi ceri să o fac! Pentru că, atunci când minciuna va ieşi la iveală – aşa cum se întâmpla mereu –, vom fi în aceeaşi situaţie. Dar fără nicio şansă să-şi păstreze slujba şi cu reputaţia distrusă. Nu voi minţi ca să vând un articol. Şi cu siguranţă nu voi minţi în legătură cu trecutul cuiva.

— Să minţi e mult mai sigur decât să mori de foame, îi zise sora ei.

Verity tresări.

— Îl voi găsi.

— Şi cum ai de gând să faci asta?

Stând la masă şi holbându-se la dansul flăcării din şemineu, Verity îşi dădu seama că nu prea ştia cum avea să o facă, dar intenţiona să îl găsească. Nu avea de ales. Cineva din estul Londrei trebuia să ştie despre…

Îşi întredeschise uşor buzele.

— Ce e? întrebă Livvie îngrijorată.

Verity îi ignoră întrebarea şi se concentră nu la ceea ce îi spunea sora ei, ci la ceva ce spusese mai devreme Bertha. Verity încremeni. La urma urmei, Bertha cea gureşă, cum o ştiau toţi cei care locuiau în acelaşi colţ din estul Londrei, avea tendinţa să arunce cu vorbe, aşa cum făcea de obicei. Totuşi… Verity se ridică dintr-odată şi, în timp ce Livvie o strigă, se duse spre camera Berthei. Nu se obosi să bată la uşă.

Când uşa se deschise cu putere, femeia nici măcar nu îşi ridică privirea de la andrelele ei.

— De unde ai ştiut? o întrebă Verity.

Bertha continuă să îşi mişte degetele noduroase.

— Cum?

Verity străbătu degrabă camera şi îi smulse andrelele.

— Ai zis ceva despre un bărbat care preferă să trăiască în canale.

Se referise la canale, nu la mahala.

Bertha ridică leneş din umerii rotunzi.

— Aşa se zvoneşte pe stradă.

Se întinse după andrele, dar Verity le ţinu la distanţă.

— Cine zice asta? întrebă ea încet, de parcă ar fi vorbit cu un copil.

Femeia zâmbi larg, uşor ştirb.

— Iubitul meu.

Iubitul…

Livvie chicoti în spatele lui Verity.

Bertha se încruntă.

— Şşşt! Ţi se pare şocant că mi-am găsit un peţitor?

Fata râse şi mai tare.

Verity îi aruncă o privire surorii ei şi, după ce reuşi să o facă să tacă, se concentră din nou asupra Berthei. Se lăsă pe un genunchi lângă scaunul tapiţat zdrenţuit, unul dintre obiectele rămase din viaţa confortabilă pe care o duseseră pe când contele fusese în viaţă.

— Şi… cine e bărbatul?

— E căutător prin canale.

„Poftim?” Verity îi aruncă o privire nedumerită lui Livvie, dar aceasta se holbă pur şi simplu la ea cu ochii cât cepele.

— Ce e un căutător prin canale? insistă Verity.

— Pfiu! Ai zice că sunteţi două fetişcane fandosite.

Nu două bastarde, cum erau de fapt. Vorbele ei nerostite atârnară în aer, fără vreo inflexiune şi totuşi usturătoare, ca întotdeauna. Aşa cum duruse mereu faptul că se născuseră bastarde, chiar dacă tatăl lor era conte.

— Căutător prin canale, repetă ea, de parcă, dacă ar fi

adăugat câteva silabe, le-ar fi conferit vreun sens în mintea lui Verity. Caută fleacuri prin canale. Scotoceşte. Caută şi găseşte fleacuri. De fapt, nu doar *fleacuri,* care sunt din cupru, le explică ea, ci o mulţime de alte avuţii în apa plină de gunoaie.

Livvie făcu o grimasă.

— E dezgustător!

— Poate, dar cei care o fac o duc mai bine ca sora ta, care încearcă să scrie un articol pentru o rubrică de scandal.

Ameţită, Verity se lăsă pe călcâie. Era logic. În toate aceste luni în care cercetase Londra după oricine aducea cât de cât a gentleman, căutase de fapt în locurile greşite. Întrebase persoanele greşite.

Pe scurt, contele de Maxwell nu se perinda printre ei, ci mai degrabă se aflase sub ea în tot acest timp.

Se simţi trasă de mânecă şi îşi îndreptă privirea în direcţia cu pricina.

— La ce te gândeşti? întrebă sora ei.

Pentru prima dată de când primise această însărcinare imposibilă, Verity zâmbi.

— Mă voi duce să caut fleacuri.

— Nu se zice aşa, o corectă Bertha, la fel ca atunci când o educase pe Verity în copilărie.

Verity zâmbi şi mai tare.

— Acum aşa se zice.

Capitolul 3

The Londoner

Vânătoarea!

Întreaga Londră îl caută pe gentlemanul a cărui soartă

a fost schimbată. El rămâne un mister pentru toţi... Un singur lucru este sigur: moştenitorul pierdut nu vrea să fie găsit!

M. Fairpoint

Verity făcuse aproape orice ca să supravieţuiască.

Sau cel puţin aşa crezuse până atunci.

În seara următoare, îmbrăcată într-una dintre cele trei rochii pe care le avea şi încălţată cu o pereche de pantofi prea strâmţi care îi aparţineau surorii ei, Verity îşi dădu seama cât de amarnic se înşelase.

— Te-ai răzgândit, fetiţo? o întrebă Bertha îndeajuns de tare încât vocea ei răsună osânditor în grajdurile lui Brook.

Nu. Era mai degrabă a treia, a patra sau a cincea oară când se răzgândise.

— Linişte! îi răspunse Verity cu blândeţe.

— Acum îţi faci griji că vei fi prinsă? Stăm aici de mai bine de cinci minute.

— Mă duc, mă duc, bombăni ea, după care se forţă să îngenuncheze, ignorând răceala pavajului care îi trecea prin fuste şi dorindu-şi în tot acest timp să o fi însoţit Livvie.

Dar ştia că nu era un loc potrivit pentru sora ei. În plus, Bertha era cea care avea o legătură cu căutătorii prin canale, iar dacă ar fi zăbovit amândouă alături de o tânără în jurul gurii de canal, ar fi reuşit doar să le atragă atenţia altora. De fapt, Bertha, care nu reuşea să aprecieze importanţa tăcerii, era deja un pericol suficient de mare. Verity se războiu cu grilajul, muşchii încordându-i-se sub greutatea neaşteptată a acoperitorii de protecţie. În sfârşit, capacul neînduplecat cedă, iar ea îşi folosi toată puterea ca să îl ridice.

Duhoarea de putreziciune îi umplu nările şi îi veni să verse. Îşi acoperi nasul, încercând zadarnic să blocheze mirosul.

Bertha se aplecă în faţă şi apoi se trase iute înapoi.

— Dumnezeule! zise ea şi îşi lipi antebraţul de faţă.

Nu, nu era niciun Dumnezeu acolo jos. Bănuiesc că va fi şi mai greu după ce vei coborî, zise Bertha cu francheţea ei obişnuită.

La naiba, avea dreptate! Verity se forţă să îşi coboare braţul pe lângă corp şi privi deschizătura.

Putea să o facă.

Cât de greu putea să fie? Trebuia doar să coboare…

Şi să caute un om care nu voia să fie găsit? Atât de tare, încât renunţase la un titlu pentru… asta?

Verity îşi muşcă uşor buza. Poate că Bertha avea totuşi dreptate. Vâna un nebun. Căci niciun om întreg la minte nu ar fi preferat viaţa asta în locul celei care îl aştepta dacă pur şi simplu îşi revendica averea. Şi pentru prima oară de când primise această însărcinare de la Lowery, se nelinişti din cu totul alte motive. Nu din pricina disperării de a-l găsi şi de a-i spune povestea, ci din pricina a ceea ce s-ar fi întâmplat dacă – sau când – avea să-l găsească pe bărbatul respectiv.

O imagine i se creionă în minte: o siluetă ca de bestie, duhnind a mizerie. Ochi sălbatici. O gură animalică.

„Nu pot face asta…”

— Poate că ar fi mai bine să nu te duci, murmură Bertha, exprimându-şi pentru prima oară îndoiala. Poate că există altă cale de a-l găsi.

Nu exista.

— Mă duc, mă duc, bombăni ea din nou. Doar că rămase locului şi nu îşi dădu seama dacă încerca să o convingă pe Bertha că avea să coboare sau pe ea însăşi.

În orice caz, înainte să o părăsească curajul, Verity se lăsă pe burtă până ce ajunse să atârne cu jumătate de corp în deschizătură şi cu cealaltă jumătate în afara ei. Apoi coborî încet în canale.

O înecă mirosul înţepător care o izbi dintr-odată.

Braţele o dureau. Muşchii o ardeau. Dar nu reuşi nici în ruptul capului să coboare.

— Trebuie să existe altă cale.

— Nu există, îi şopti Bertha, confirmându-i că gândise cu voce tare. Poţi coborî în canale doar printr-un grilaj,

murmură ea, neînţelegând la ce se gândea Verity. Ar trebui să te grăbeşti. Înainte să vină cineva şi să rămânem şi fără viaţă, şi fără articol.

Şi, în cele din urmă, avertismentul de rău augur privind soarta ei o convinse. Verity închise ochii şi îşi dădu drumul. I se strânse stomacul în timpul căderii care i se păru eternă.

Ateriză cu viteză într-o băltoacă mică, apa rece ca gheaţa trecând imediat prin tălpile subţiri ale pantofilor pe care îi primise chiar în dimineaţa aceea.

— Fir-ar să fie! şopti ea, vocea ei şuierând între zidurile de piatră. Verity îşi ridică privirea spre cei aproape doi metri care o despărţeau de singura ieşire şi simţi din nou furnicături în stomac. Cum naiba avea să iasă de acolo?

— Bertha, şopti ea. Bertha, repetă ea! de data aceasta mai insistent şi, preţ de o clipă îngrozitoare, crezu că fusese păcălită, ademenită şi lăsată să moară în acea groapă întunecată unde nimeni nu avea să afle vreodată despre ea.

Dar apoi…

Bertha îşi vârî capul cu păr grizonant prin deschizătură.

— Ce-i? ţipă, vocea ei parcă izbindu-se de zidurile de cărămidă.

— Linişte! imploră Verity. E în regulă. Doar că… Voi… Voi avea nevoie de ajutor ca să urc înapoi.

Chiar şi în întuneric văzu fruntea înaltă a Berthei încreţindu-se.

— Ajutor? Abia ai coborât.

Fără să vrea, Verity se trezi râzând.

— Nu acum. Mai târziu.

— Voi aştepta aici…

— Ţi-am zis deja – nu se poate. Prea mulţi oameni ar fi urmărit-o şi ar fi început să pună întrebări, iar Verity nu avea de gând să permită ca articolul să-i fie furat din nou. Du-te la iubitul tău, continuă ea. Întoarce-te în treizeci de minute!

Bertha şovăi, apoi apucă marginile grilajului. Verity intră în panică în timp ce Bertha aşează capacul la loc.

„Cerule!”

Se auzi un zăngănit tăios care răsună straniu, întrucât odată cu închiderea lui dispăru şi strălucirea fragilă a lunii, iar Verity plonjă într-un întuneric desăvârşit.

Începu să respire greoi şi neregulat, sunetul tăios răsunând în întregul tunel.

Închise scurt ochii.

„Ai făcut lucruri mai rele de atât. Ai…”

Doar oare chiar aşa era? Chiar făcuse lucruri mai rele de atât?

Copiii din sat, care nu voiseră să se joace cu fiica unei târfe, aruncaseră cu pietre în ea. Existaseră momente în care flămânzise. Ierni aspre în care îndurase frigul. Dar oare chiar cunoscuse cu adevărat cât de urâtă şi de depravată era viaţa? O urâţenie şi o depravare a căror nemărginire continua să o descopere, plonjând sub pământ, izolată de lume, prinsă în capcană.

Propria răsuflare i se păru zgomotoasă şi aspră.

— Ajunge, şopti ea, simţind nevoia să-şi audă vocea. Verity îşi forţă picioarele să se mişte şi, concentrându-se la simpla comandă de a pune un picior în faţa celuilalt, înaintă prin tunel.

Tunel.

Iată, era un mod mai bun de a se gândi la acest loc: tunel, nu canal. Canalele erau întunecoase. Umede. Periculoase. Tunelurile erau… Ei bine, erau asemănătoare, dar…

Verity se înfioră şi îşi strânse mai bine pelerina de lână pe lângă corp.

Pic-pic. Pic-pic.

În timp ce înaintă, cercetă parcursul îngust cu apă tot mai adâncă.

— Fir-ar să fie!

Oftă când se gândi la pantofii ei, cea mai prostească încălţăminte în care să te plimbi prin Londra, darămite prin canalele din Londra. Şi care acum erau distruşi întru totul.

Avea să dureze zile întregi până să se usuce şi, chiar şi atunci, pielea avea să fie jerpelită.

Ajunse la capătul tunelului şi se opri brusc, iar piciorul îi alunecă în faţă pe drumul soios din pietre netede. Verity icni şi se agăţă de cărămizile denivelate, găsindu-şi echilibrul.

Se uită apoi în faţă, la o reţea de tuneluri care se bifurcau. Miji ochii, încercând să vadă mai bine cât de departe ducea drumul.

Era un labirint infernal în care o persoană se putea învârti şi bălăci în gunoaie până ce avea să îşi tragă ultima suflare nocivă.

Apoi o cotropiră toate întrebările legate de sănătatea mintală a contelui de Maxwell, căci niciun om întreg la minte nu ar fi trebuit să aleagă… asta în locul unei vieţi de confort nemăsurat. Verity îşi duse mâneca la nas în încercarea de a înăbuşi mirosul înţepător din aer.

— Ai face bine să fii aici, bombăni ea, întrebându-se în acelaşi timp dacă într-adevăr voia să se întâlnească faţă în faţă cu un bărbat care prefera să numească acest loc casă, în locul locuinţei lui din Grosvenor Square.

Îşi ridică fustele şi înaintă.

Merse prin apa tot mai adâncă. Pielea îi amorţi rapid de la răceala ca de gheaţă.

— Unde eşti? şopti ea. „Iar când îl vei găsi, ce vei face?” Atunci îl vei convinge, se asigură ea în tăcerea stranie, ecoul propriei voci părându-i-se straniu de înspăimântător.

Doar reuşise să convingă o mulţime de bărbaţi – mai mulţi decât ar fi putut număra sau decât îşi putea aminti, bărbaţi de toate rangurile – să îşi împărtăşească secretele!

Fusese binecuvântarea şi blestemul celor 30 de ani de când venise pe lume.

Contele nu avea să fie diferit. Contele care fusese un om de rând mai mulţi ani decât existenţa lui confortabilă ca nobil.

Printre gânduri auzi o huruială vagă, prevestitoare de rău.

Verity încremeni.

Chiţ! Chiţ!

Ţipă când o mulţime de şobolani ţâşniră spre ea şi se dădu degrabă din calea lor, lipindu-se de zidul de cărămidă.

Chiar atunci mai multe pietre slobode de deasupra cedară, prăbuşindu-se peste şobolanii care se aflau în locul în care tocmai fusese ea.

Cu răsuflarea întretăiată de uşurare şi de groază, ambele emoţii întrepătrunzându-se în pieptul ei, Verity se strădui să tragă aer în piept. Se sprijini de zid, de cărămizile umede.

— Totul în tunelul ăsta nenorocit e umed, şopti ea, simţind nevoia să se audă vorbind în acea criptă, temându-se că acel pic-pic al apei avea să o facă să îşi piardă minţile. Aerul, zidurile, solul… încremeni. Solul, repetă ea. Nu! Îngrozită, îşi ridică piciorul stâng din apă. Gemu. Nu!

Îşi simţi inima plonjându-i până în talpa piciorului care acum îi era gol.

Pierduse un pantof, ceea ce oricum era ca şi cum i-ar fi pierdut pe amândoi. Şi mai rău era că nu erau ai ei, ci ai lui Livvie.

Închise din nou ochii şi se lovi încet cu capul de cărămizi.

La naiba cu toţi bărbaţii!

La naiba cu cel care o iubise pe mama ei, dar nu îndeajuns, drept pentru care la moartea lui o lăsase pe Verity bastardă şi cu prea puţine lucruri pe care să se poată baza!

La naiba cu Lowery şi la naiba cu nenorocitul lui fiu şi părerea lui proastă despre femei şi abilităţile lor!

Şi la naiba cu Fairpoint! Simţi cum i se scurge ura prin vene, aproape vie.

Se forţă să deschidă ochii.

Şi la naiba cu gentlemanul care făcea pe şobolanul de pe stradă doar pentru că era un diavol pervers! Furia o făcu să se dezlipească de zid şi găsi consolare, ba nu, putere în asta. Se simţi însufleţită de acea sarcină asupra căreia să se concentreze ca să nu cedeze în faţa panicii create de

circumstanţele în care se afla.

Îşi adună fustele ude şi înaintă cu greu prin apă, trecând cu degetele de la picioare peste cărămizile alunecoase din pricina mizeriei.

Tresări.

— Ce Dumnezeu e aia? şopti ea. Imediat ce rosti întrebarea, clătină tare din cap. „Nu. Nu te gândi la asta!” Gândeşte-te la faptul că goneşti prin canale ca o rozătoare.

Şi toate astea din pricina unui bărbat care, deşi îl aşteptau o avere şi un viitor, se mulţumea să locuiască aici?

— Ce nebunie! adăugă ea furioasă. Poate fi doar un semn de nebunie curată.

Verity pipăi solul cu degetele de la picioare.

Cât de departe ar fi putut ajunge nenorocitul pantof?

Apoi nimeri un petic de mizerie şi ţipă când piciorul îi alunecă în faţă şi pică în fund, aterizând cu un plescăit ascuţit.

Apa rece ca gheaţa îi îmbibă numaidecât fustele, iar frigul înţepător fu la fel de acut ca durerea care îi zvâcnea în sus pe şira spinării din pricina căzăturii. Rămase sprijinită pe coate, îngropată în mizerie. Nu voia să ştie cum arăta până ce nu avea să iasă din iadul ăsta, să se îmbăieze şi să spele cum trebuia hainele pe care le purta, să scape de apa murdară care o udase până la piele. Era udă leoarcă, de la rădăcina firelor de păr până la vârful degetelor de la picioare.

„Degetele de la picioare!”

Încremeni şi o străbătu din nou o senzaţie de groază dezgustătoare. Ridică mai întâi un picior gol din apă şi apoi pe celălalt.

Doi pantofi, amândoi pierduţi.

Simţi cum i se formează ceva în piept. Un sunet pe jumătate geamăt, pe jumătate plânset i se învolbură în piept şi apoi îi izbucni de pe buze. Verity îşi împreună braţele peste talie şi râse.

Nu avea cum să fie mai rău de atât.

Cu acea asigurare deşartă în minte, se strădui să se

ridice şi începu să caute *doi* pantofi pierduţi.

Capitolul 4

The Londoner

În sfârşit, lumea a aflat numele pe care îl căuta. O mare de întrebări înveşmântează societatea în aceeaşi ceaţă care se aşterne peste străzile întunecate locuite de bărbatul a cărui identitate întreaga lume tânjeşte să o descopere.

V. Lovelace

Pe Malcom îl durea fiecare muşchi. Bicepşii şi tricepşii i se umflară şi protestară acut.

În timp ce i se scurse sudoarea de pe frunte, se mai împinse puţin în sus, folosindu-se de barele de lemn ca să se ridice. Şi apoi rămase acolo, suspendat.

Până şi acest efort chinuitor era de preferat bărbatului care vorbea întruna în spatele lui. Sau care încerca să o facă. De treizeci de minute de când îl primise înăuntru pe bătrânul servitor îmbrăcat elegant, acesta mai mult se bâlbâise decât vorbise.

— Milord. Sanders, administratorul în vârstă pe care Malcom îl moştenise cu câteva luni în urmă, mai răsfoi un teanc de hârtii. Eu…

— Ţi-am zis să nu mi te adresezi aşa, zise el calm, în timp ce o broboană de sudoare îi coborî pe frunte, înspre ochi.

— Dar sunteţi contele…

Malcom îi aruncă o privire care îl făcu să nu-şi termine propoziţia.

Dacă Steele ar fi lăsat o tonă de hârtii care ar fi putut acoperi toată Londra şi care l-ar fi sprijinit pe Malcom în revendicarea titlului de Maxwell, tot nu voia să aibă de-a face cu titlul de conte. Cu nicio parte din el. Poate că ţinea de trecutul lui, dar tocmai asta era: trecut. Mai mult chiar,

un trecut pe care nu şi-l amintea.

— E suficient că am acceptat *revendicarea* de drept a blestematului titlu! Clipi cu putere, alungând o altă broboană de sudoare din ochi, disconfortul înţepător accentuând efortul la care îşi supunea trupul. Cerule, cât de mult îl dispreţuia pe acest individ! Motivul, singurul motiv, pentru care Malcom se forţă să îndure compania bătrânului era dorinţa de a nu fi nevoit să supravegheze haosul pe care îl moştenise. De asemenea, la ultima noastră întâlnire, şi avuseseră deja parte de prea multe, ţi-am zis că am încheiat-o, scrâşni el încordat din pricina efortului depus, privind peste capul bătrânului.

Tot ce înţelesese despre noua situaţie nu schimba absolut nimic. Sau cel puţin aşa voia să fie.

— Şi acest lucru este adevărat, spuse Sanders cu mai mult aplomb decât dăduse dovadă de când intrase în încăpere. Totuşi, mil… domnule North, se corectă el şi apoi făcu o grimasă, de parcă l-ar fi durut să îi diminueze titlul chiar şi printr-o simplă adresare, şi eu v-am informat că vor apărea diverse chestiuni.

— Au apărut diverse chestiuni când a venit Steele să mă vadă, bombăni el, ridicându-se pe barele paralele.

— Da.

— Şi în săptămâna următoare.

— Da, dar ţinând cont de natura extremă a circumstanţelor, era de aşteptat ca…

— Şi apoi de fiecare dată când ai venit la mine, în fiecare săptămână de atunci.

Poate că Malcom locuia în afara înaltei societăţi, dar ştia foarte bine ce făcuse servitorul: îşi propusese întâlniri săptămânale cu intenţia de a-l păcăli pe Malcom să accepte acest rol în *afacerea* lui de curând moştenită.

Se auziră paşi pe coridor. O clipă mai târziu, uşa se deschise şi intră Giles. Singura persoană din Londra care ar fi îndrăznit o asemenea insolenţă. Şi totuşi, era acolo.

Sanders se opri în mijlocul frazei, zăbovind cu privirea pe locul gol în care ar fi trebuit să se afle mâna stângă a bărbatului mai corpolent.

Văzându-i privirea îngrozită, Giles îşi duse mâneca goală la frunte într-un salut batjocoritor.

Sanders păli de tot şi înghiţi cu frenezie în sec, după care se concentră din nou asupra lui Malcom.

— Ce ziceai? îl întrebă Malcom calm.

Administratorul lui înghiţi zgomotos în sec.

— Vă… Vă înţeleg îngrijorarea…

— Dacă ai fi înţeles-o, nu mi-ai fi irosit timpul.

— Cu toate acestea, zise bărbatul mai în vârstă cu o tenacitate pe care până şi lui Malcom îi era greu să nu o admire, există anumite responsabilităţi care vin odată cu noul dumneavoastră statut ce nu pot rămâne pur şi simplu nerezolvate, milord.

Ridicându-se într-un braţ, Malcom se răsuci cu faţa în direcţia opusă, întorcându-se cu spatele la cei doi bărbaţi.

— Şi de ce nu?

Întrebarea fii întâmpinată de tăcere şi aproape că văzu rotiţele din mintea servitorului bătrân oprindu-se zgomotos.

— Pentru că… Ei bine, pentru că sunteţi…

Malcom se răsuci şi îi aruncă lui Sanders o privire întunecată care îl reduse din nou la tăcere.

Sanders lăsă dosarul din mână şi se ridică.

— Pentru că sunteţi contele, Lord Maxwell. Că vreţi sau nu…

Nu. *Nu* voia pentru că, pe scurt, nu era. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce avea de spus un detectiv cu aceeaşi obârşie prăpădită ca el. Nu dădea doi bani pe ce credeau oamenii – o poveste după care tânjeau ca să le distragă atenţia de la propriile vieţi nefericite. Membrii înaltei societăţi erau plictisiţi de afurisitele lor vieţi plictisitoare. Iar cei de acolo visau la o cale de scăpare. Şi lui nu-i păsa de niciuna dintre variante, pentru că viaţa îi aparţinea doar lui şi era mulţumit de ea.

Malcom îşi dădu drumul. Atinse podeaua cu picioarele şi toţi muşchii braţelor se bucurară să scape de efortul de mai devreme.

— Mi-ai zis că te vei ocupa de toate. Când Sanders nu

spuse nimic, ci doar se îmbujoră vinovat, Malcom ridică din sprâncene. Nu aşa mi-ai zis?

— Ba da şi sunt în măsură să mă ocup de afacerile dumneavoastră, zise Sanders băţos. De toate de care mă pot ocupa. Şi totuşi, nu pot lua decizii în locul dumneavoastră. Şi acum… Servitorul încăpăţânat ridică maldărul de documente cu care venise şi le ţinu sus. Mâna îi tremură şi o coborî pe lângă corp. Doar dacă… nu puteţi. În cazul acesta, voi…

Malcom înjură şi se duse cu paşi apăsaţi spre el. Îi smulse dosarul din piele din mână.

Sanders se dădu grăbit în spate.

Malcom deschise dosarul şi citi în treacăt cuvintele. Un nume familiar ieşi în evidenţă.

— Cine naiba e Bolingbroke? se răsti el.

Cerule, ce se alesese de el? Acum îşi petrecea orele şi zilele citind detalii şi informaţii despre lorzi fandosiţi.

— Bolingbroke a deţinut titlul dumneavoastră înainte să fiţi… găsit.

— Găsit, bombăni el.

— La îndemnul dumneavoastră, am elaborat hârtiile pentru a începe să revendicăm banii pe datoriile cumulate cât timp s-a aflat în posesia titlului, împreună cu dobânda pentru bunurile achiziţionate în absenţa dumneavoastră.

Malcom citi notiţele îngrijite.

— Şi? întrebă el tot mai nerăbdător.

— Şi s-a căsătorit recent. Drept pentru care mă aştept să încasăm mai curând decât am anticipat iniţial. Caz în care va trebui să mă îndrumaţi ce să fac cu fondurile colectate.

Văzu licărirea din ochii servitorului şi aproape că i se făcu milă de Maxwell, sau Bolingbroke, sau cum naiba îl chema pe individ pentru că nu observase lipsa de scrupule a servitorului care depăşea categoric loialitatea. Malcom nu putea avea niciodată încredere în acest om sau în oricine altcineva, de altfel. Dar era logic ca Sanders să întocmească un plan pentru a încasa şi dobânda pe lângă toate celelalte lucruri pe care Bolingbroke fusese nevoit să

le predea. Dacă un alt căutător ar fi intrat pe teritoriul lui şi ar fi furat de la el, ar fi procedat la fel: ar fi luat bunurile furate şi ceva în plus. Înţelegea ce însemna să strângi o avere şi să capeţi siguranţă – şi respecta acest lucru. Pe scurt, acesta era motivul pentru care Malcom îndura compania slujitorului. Reluă lectura şi privirea îi căzu pe rândurile din mijlocul paginii.

„Moşia de la ţară… Domeniu din Kent…”

Tâmplele îi zvâcniră.

Un alt ecou.

Râsete. Ca o şoaptă în mintea lui care îl bântuia.

— Milord? îndrăzni Sanders, readucându-l în prezent.

Malcom închise brusc dosarul şi i-l azvârli servitorului, care îl prinse cu o promptitudine surprinzătoare.

— Ai banii?

— Am…

Malcom îşi trecu mâinile peste faţă. Cerule, bărbatul era ca un papagal blestemat! Se întoarse la barele de lemn paralele şi se împinse în ele, ridicându-şi picioarele în faţă.

— Ai banii? întrebă el sacadat. De la Bolingbroke, adăugă el.

Sanders înţelese, în sfârşit, întrebarea.

— Nu. Nu încă.

— Atunci vino când îi vei avea şi voi hotărî ce să fac cu ei. Între timp, şterge-o naibii de-aici!

Grăbindu-se, Sanders îşi adună lucrurile şi ieşi din încăpere.

Imediat ce Sanders ieşi, Giles chicoti. Râsete. Erau un lucru neobişnuit în Dials. Şi totuşi Giles reuşise să îşi păstreze capacitatea de a râde. Spre deosebire de Malcom. Sunetul veseliei era un semn de slăbiciune.

— Ţi-ai pierdut naibii minţile! îi zise Giles în timp ce Malcom îşi alinie trupul cu barele paralele.

Toţi muşchii îi tremurară şi se revoltară împotriva efortului.

— Ştiai?

Întrucât partenerul lui Malcom cunoştea foarte bine regulile prin care interzicea să fie întrerupt în timpul

sesiunilor de antrenament, putea fi acuzat cu uşurinţă de acelaşi lucru. În realitate, după zece ani în care lucraseră cot la cot, Giles îşi asumase o familiaritate şi libertăţi mai mari decât orice altă persoană care fusese îndeajuns de ghinionistă încât să aibă de-a face cu Malcom.

Malcom îşi menţinu postura şi se holbă la fereastra circulară care dădea spre străzile din Dials. Nu îşi dorea averea cu care îl momise Steele când intrase în locuinţa lui. Era suficient de mulţumit cu ce deţinea şi nu avea nevoie de absolut nimic din lucrurile despre care îi spusese Connor Steele că îl aşteptau: nu avea nevoie nici de pământ, nici de casa elegantă din Mayfair.

Era stăpân pe viaţa lui.

Afurisitul Giles se sprijini cu umărul de zid şi îl privi mult prea amuzat.

— Ei drăcie, eşti singurul din toată Anglia care are la îndemână o avere şi se mulţumeşte s-o lase să se piardă.

— Ştii regulile despre întreruperi.

— Da, rânji Giles, iar tu ştii că nu-mi pasă.

Aşa era, nu-i păsa.

Era o insolenţă pe care Malcom nu o tolera din partea nimănui altcuiva. Probabil pentru că Giles avea o îndărătnicie cu care se putea identifica şi el şi cu care se identificase de fapt încă de când îl găsise aproape mort în canalele din Londra.

— Răspunde-mi la o întrebare, zise Giles, aşezându-se pe un scaun şi întinzându-şi picioarele în faţă.

— Nu.

Nu răspundea la întrebări despre el însuşi. Şi nu doar pentru că nimeni nu avea de ce să afle lucruri despre el, ceea ce era adevărat, de altfel, ci mai degrabă pentru că o mare parte din viaţa lui era un mister chiar şi pentru el şi prefera ca lucrurile să rămână aşa.

— Dacă nu te interesează titlul sau viaţa cu pricina, de ce l-ai angajat pe lingăul ăla să se ocupe de toate avuţiile alea? Ca să ia mai mult de la individul care a rămas acum fără titlu?

Avuţii.

Era termenul corect pentru a descrie cele câteva sute de mii de lire pe care le moştenise. Şi nenumăratele lire în proprietăţi răspândite prin toată Anglia. Locuri în care nu fusese niciodată… Ba, mai mult, locuri în care nici nu îşi dorea să meargă.

„Te rog, nu! Cerule, nu!” Ţipetele lui de demult îi ricoşară prin minte până ce îi veni să verse.

— Ce vrei? întrebă el nerăbdător. Nu ai un canal de supravegheat?

— Am aflat informaţii pe care ar trebui să le ştii. Cineva a venit după tine…

Cuvintele lui Giles zăboviră în aer, în timp ce o amintire îşi croi drum spre mintea lui.

Cu multă vreme în urmă. Un ecou slab care vâjâia şi îi bâzâia în minte. Vocea unui copil…

„Va veni cineva după mine… Va veni cineva…”

Apoi, dintr-odată, prezentul îl învălui. Malcom clipi des, alungând amintirea necunoscută, sau fantezia, sau ce o fi fost. Nu erau amintirile lui.

— Cine? întrebă el şi îşi dădu în sfârşit drumul.

Atinse podeaua cu picioarele şi îşi dădu părul pe spate, scuturând excesul de sudoare din şuviţe.

Gilles apucă un prosop din cuier şi i-l aruncă, iar Malcom se şterse pe faţă.

— Cineva a întrebat despre canale. În seara asta am văzut două persoane intrând într-unul.

Malcom cobori încet cârpa umedă.

— Când? şopti el.

Celălalt bărbat ridică nonşalant din umeri.

— Douăzeci de minute…

Înjurătura lui Malcom răsună mai tare decât restul cuvintelor.

— Şi ai aşteptat până acum ca să îmi spui?

Îşi vârî poalele cămăşii în pantaloni, se duse cu paşi apăsaţi spre un cuier şi smuci o haină de lână închisă la culoare.

— Mi s-a părut că aveai treburi importante de rezolvat, replică Giles sec.

Malcom se aşează pe un taburet de lemn şi începu să se încalţe cu cizmele, înăbuşind altă înjurătură.

— Totul ţi se pare amuzant? se răsti el.

— Iar ţie *nu* ţi se pare nimic amuzant? întrebă Giles tărăgănat.

— Nu, zise el monoton, încălţându-se cu cealaltă cizmă.

Nu era vreme de râsete sau amuzament în mahala. Nu dacă voiai să trăieşti.

— Intersecţia cu Charing Cross. Poftim! Giles apucă prăjina de peste doi metri şi i-o aruncă lui Malcom.

Malcom o prinse cu uşurinţă şi ieşi din încăpere. După vizita lui Sanders, abia aştepta să se ia la harţă cu cineva. Şi avea de gând s-o facă.

Puţin mai târziu, dădu la o parte grilajul canalului. Ţinându-se cu braţul drept, coborî prin deschizătură, după care întinse mâna liberă şi trase grilajul la loc.

Apoi îşi dădu drumul.

Zgomotul pe care îl făcu când atinse apa fu înăbuşit de mormăielile îndepărtate care răsunau prin tunel.

Malcom miji ochii, se uită cu atenţie în jur, apoi porni în faţă. În timp ce înaintă, privi tunelurile şi crăpăturile care îi erau mai cunoscute decât locul în care dormea acum. Zarva ce îl întâmpinase se estompase între timp, înlocuită de o tăcere întreruptă doar de picuratul apei din canal şi chiţăitul disperat al vreunui şobolan flămând.

În faţa lui, traseul drept pe care îl străbătuse de atâtea ori înainte era blocat. Malcom încetini pasul, privind grămăjoara de pietre căzute.

Astfel de cărămizi slobode uciseseră nenumăraţi bărbaţi şi copii în aceste locuri, descoperiţi la multă vreme după ce fuseseră ţintuiţi sau loviţi, cu trupurile mâncate de şobolani, astfel încât doar oasele îi mai întâmpinau pe căutătorii care aveau să-i înlocuiască.

Şi apoi auzi un mormăit uşor.

După care văzu ceva. Ba nu, nu *ceva,* ci persoana care făcuse zgomotul de mai devreme şi care cutreiera teritoriul lui Malcom.

— Unde eşti? rosti ea sacadat.

Încremeni, ţeapăn, şi îşi scoase pumnalul din teacă.

Ţinând cont de avertismentul lui Giles, anticipase tot soiul de oameni peste care avea să dea: un huligan dur de pe stradă. Un membru disperat al vreunei bande, care încerca să-şi îmbuneze şeful.

În niciunul dintre scenariile pe care şi le închipuise pe drum nu se aşteptase să găsească o fată mică de statură îmbrăcată în fuste, târându-se prin canal, vârându-şi mâna prin apa murdară şi vorbind de una singură.

— Unde eşti? Unde eşti? Unde eşti?

Era nebună.

Aşa se explica. Rostea cuvintele fără oprire, unele după altele.

Chiar şi aşa, cei loviţi de nebunie se dovedeau a fi cei mai periculoşi, cei care trebuiau urmăriţi îndeaproape din pricina imprevizibilităţii lor.

Malcom îndreptă vârful pumnalului spre fată.

— Ridică-te! porunci el încet, făcând-o să încremenească în patru labe. Acum! ceru el când fata nu dădu semne că avea de gând să se supună.

Preţ de o clipă, se gândi că fata era şi surdă, nu doar nebună. Dar apoi o văzu scoţându-şi mâinile din apă şi îndreptându-se încet.

— Mâinile sus! porunci el cu glas de oţel. Întoarce-te!

Fata şovăi, însă îşi îndreptă uşor spatele, lucru care îi dădu de înţeles două lucruri despre această intrusă nedorită în lumea lui: auzea foarte bine, iar mândria ei era un semn că era încăpăţânată.

— Acum! repetă el.

Iar când fata se întoarse spre el, Malcom făcu a treia descoperire. Fata nu era de fapt o fată, ci mai degrabă o femeie. Un metru şi jumătate, cu forme voluptuoase, cu şolduri late şi un piept generos, care se împingea în materialul ud al pelerinei. Şi astfel făcu a patra descoperire.

— Deci eşti o târfă, spuse el monoton. Desigur. Nu era prima dată, nici măcar a cincea oară când dădea peste femei care îşi făceau meseria departe de privirile înaltei

societăţi – politicoase sau nepoliticoase. Aici, în tunelurile subterane, orice era îngăduit şi era suficient ca să-i ademenească şi pe cei mai eleganţi doritori să coboare.

— Ce? se bâlbâi femeia cu voce răguşită.

Doar că singurele târfe care coborau în gropile astea erau cele care se ascundeau sau cele care căutau ceva sau pe cineva.

— Cu cine trebuie să te întâlneşti? întrebă el, ţinându-şi pumnalul aţintit spre ea.

— Cu cine mă *întâlnesc?* Ce fel de întrebare mai e şi asta?

Malcom ameţi când obrăznicătura începu să turuie, punându-i întrebări cu care nu putea ţine pasul.

— O întâlnire? Ce fel de întâlnire formală crezi că ar avea loc aici jos?

Doar că, odată cu acea ultimă întrebare şi tonalitatea ei elegantă care semăna mai degrabă cu felul lui de a vorbi decât cu accentul cockney de obicei granulos şi înăsprit din pricina cărbunilor arşi de cei care locuiau acolo, se dovedi a fi diferită de aproape toate persoanele de pe străzile din estul Londrei. Dacă era o târfă, probabil era una foarte elegantă.

— Nu…

Femeia se opri chiţăind când el se duse cu paşi apăsaţi spre ea, prinse pumnalul între dinţi şi o pipăi peste tot, ca să vadă dacă era înarmată.

— Ce naiba crezi că faci? se bâlbâi ea, lovindu-l peste degete.

Iar Malcom observă o mulţime de detalii noi, unele mult mai interesante şi periculos de năucitoare, cum ar fi fost curba ademenitoare a şoldurilor ei. Talia ei mlădioasă. Fără să vrea, deşi ea era o străină şi, fără îndoială, periculoasă din pricina asta, el îşi încetini din reflex mişcările, zăbovind şi explorând. În continuare metodic, în pofida valului de dorinţă care îl străbătu, îşi apăsă mâinile pe partea din faţă a veşmintelor ei aspre de lână.

— Mojicule! icni doamna zgomotos, după care se auzi o lovitură de piele pe piele când obrăznicătura îl lovi

impresionant de tare cu dosul palmei, aproape aruncându-i cuţitul şi dându-i capul pe spate.

Se aşternu o tăcere apăsătoare, întreruptă de picuratul apei.

Malcom îşi vârî arma în teacă şi îşi frecă locul lovit.

„Fir-ar să fie!”

— M-ai lovit, spuse el, nevenindu-i să creadă.

Nimeni nu îndrăznise să îl atingă în cincisprezece ani. Era o dată care i se întipărise în minte: bătaia soră cu moartea pe care i-o aplicase în ziua aceea individului mai în vârstă, mai mare şi mai prost decât el.

În afară de cercurile de un stacojiu aprins din obrajii ei, un semn obişnuit lăsat de frigul din canale, tânăra păli, părând bolnăvicioasă.

— Chiar te-am… Chiar te-am lovit.

Malcom crezu că femeia avea să izbucnească în lacrimi şi să-i ceară iertare.

— Dar, sinceră să fiu, ai meritat-o, se bâlbâi ea uşor.

Cerule, dar îndrăzneaţă mai era! Malcom zâmbi rece. Nimeni nu avea dreptul să-l lovească. Cu siguranţă, nu o femeie măruntă care invada tunelurile ce îi aparţineau doar lui.

— Nu ar fi trebuit să o faci.

Capitolul 5

Cine a fost?

La ce a recurs moştenitorul pierdut în timpul absenţei lui?

La hoţie? La cerşit? Mai rău? Societatea poate doar să se întrebe. Momentan…

M. Fairpoint

„Nu ar fi trebuit să o faci…”

Nici că existau cuvinte mai adevărate, mai *corecte* despre Verity şi deciziile pe care le luase în seara aceea.

Toate deciziile.

Încă de când descoperise că articolul îi fusese furat, existaseră mai multe lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fi făcut, cum ar fi fost să coboare în măruntaiele din pântecul Londrei. Ba încă neînarmată. Sau să se bălăcească prin mocirlă căutând pantofii surorii ei.

— Nu… Nu sunt de acord, zise ea degrabă din cauza groazei, vocea îi urcă o octavă, dar nu avea să tacă în faţa ameninţării ce se reflecta în privirea lui aurie.

Aurie ca a unei pisici sălbatice.

Nici bine nu o gândi, că bărbatul înainta lent, ca un prădător, spre ea.

Inima începu să îi bată cu putere în piept şi se dădu în spate. Fu o greşeală.

— Ce zici? murmură el cu o voce uşor mai joasă ca a unui bariton.

Verity călcă pe o piatră ascuţită. Se împiedică şi apoi reuşi să îşi recapete echilibrul.

— Nu sunt de acord. Meritai o palmă zdravănă, spuse ea bâlbâit.

Din fericire, cuvintele acelea reuşiră să aibă un efect care i se părea imposibil: străinul îşi opri înaintarea ameninţătoare.

— Într-adevăr?

Îşi şterse vârful pumnalului, a cărui lamă străluci până şi în acele tuneluri, de-a lungul palmei lui enorme.

Verity privi cu atenţie pumnalul ameninţător. Cerule, nu avea de gând să îl lase să o tulbure mai tare decât o făcuse deja! Ea clătină din cap, tremurând.

— Într-adevăr.

Fără să vrea, privi cu jind în spatele străinului. Cu umeri laţi şi coapse enorme, stătea în faţa ei un munte de om, blocându-i calea spre libertate. Nu avea cum să treacă de el.

— Într-adevăr, repetă el pe un ton uşor tachinător.

Colţul drept al gurii îi era ridicat într-un rânjet rece,

lipsit de emoţie, formând o jumătate de zâmbet periculos pe buzele dure, de parcă i-ar fi citit gândurile şi se bucura de teama ei.

— O doamnă elegantă, aşa-i?

Verity pufni.

— Nicidecum. Poate că îi curgea sânge de conte prin vene, dar sângele acela era mânjit de naşterea ei. În orice caz, matahalei i-ar fi păsat. Doar îşi bătea joc de ea şi, drept urmare, îi răspunse la dispreţul afişat cu expresia aceea împietrită pe care o perfecţionase printre copiii sătenilor. Rangul meu n-ar trebui să conteze. Nu ai dreptul să atingi nicio femeie! spuse ea tăios.

Şi totuşi, de câte ori nu îşi văzuse mama sfârşind în acelaşi fel în sat pentru că lumea ştiuse că era doar amanta unui nobil? Şi de câte ori nu se confruntase ea însăşi cu atingeri câtuşi de puţin subtile? Singura diferenţă era că atingerea acestui bărbat nu fusese deloc scandaloasă, ci indiferentă, profesională. Chiar şi aşa, tot o străbătuseră un fior de pericol o avertizare şoptită care o îndemnase *să fugă.*

Bărbatul îşi atinse degetul mijlociu şi arătătorul de borul unei pălării imaginare.

— Voi ţine minte lecţia ta despre bună-cuviinţă când nu voi pândi prin canale.

Ar fi trebuit să fie surdo-mută ca să nu-i audă tonul batjocoritor. Doar că, prin groaza care o încerca, Verity observă detalii care îi scăpaseră înainte: calitatea pantalonilor de lână închişi la culoare şi a fracului asortat. Felul cult de a vorbi, potrivit mai degrabă unui gentleman englez. Privi şuviţele blonde date pe spate şi faţa bărbierită. Şi fu convinsă de un lucru: bărbatul care o tachina chiar şi în clipa aceea nu locuia în canale.

— Cine eşti? întrebă ea încet, dintr-o curiozitate născută din munca pe care o presta şi o iubea.

— Diavolul.

Şoapta aceea îi stârni fiori pe şira spinării.

Se năpusti asupra ei înainte ca ea să apuce să ţipe, oricât de inutil ar fi fost. Îi acoperi gura şi îi înăbuşi ţipătul şi

rugămintea zadarnică de ajutor. Fusese o proastă să-l provoace. Verity se arcui, se zvârcoli şi se zbătu.

„Cerule! Voi muri aici!”

Mare şi puternic ca un urs, bărbatul o prinse cu o mână de încheieturi şi i le ridică deasupra capului. Dintr-o mişcare fluidă, o răsuci şi-i ţintui palmele de zidul de cărămidă.

— Stai locului! îi porunci el ca un rege.

Senzaţia de groază îi înăbuşi simţurile, alungându-i din minte orice gând logic în afară de răul pe care intenţiona să i-l facă bărbatul acela. Verity se zbătu şi mai tare. Încercă să-l muşte de palma bătătorită, dar nu reuşi să îşi desfacă buzele suficient cât să prindă pielea aspră. Privirea începu să i se întunece. Şi, chiar dacă ar fi fost de preferat să fie inconştientă, nu putea ceda. Pentru că nu avea să se mai trezească. Avea să moară acolo.

Bărbatul îşi lipi buzele de urechea ei, iar Verity ridică privirea spre pietrele umede de deasupra lor.

— Am zis să stai locului, şopti el.

Simţi o aromă de mentă în aer, ceea ce-i aduse aminte de dulciurile pe care i le dăruise tatăl ei în copilărie, când venise în vizită, dulciurile acelea pentru copii fiind la polul opus brutei din spatele ei.

Bărbatul reduse foarte puţin din apăsarea mâinii, îngăduindu-i să tragă aer în piept.

— Ai de gând să taci? reuşi el să întrebe, iar ea încuviinţă din cap, tremurând.

Bărbatul îşi luă palma enormă de pe gura ei, iar Verity simţi cum se prăbuşeşte, dar bărbatul o ţinu în picioare de parcă ar fi fost o păpuşă. Icni, străduindu-se să îşi umple plămânii cu aer.

— Acum, zise el cu răceală în voce. Nu tu pui întrebările aici. Ai înţeles?

Căznindu-se în continuare să tragă aer în piept, Verity reuşi doar să încuviinţeze încet din cap.

— Şi acum…

Îi coborî braţele, dar i le ţinu în continuare într-o strânsoare ca o cătuşă, şocant de puternică, dar în acelaşi

timp cu o blândeţe care dezicea orice intenţie criminală. Să fi fost oare doar speranţa şi dorinţa ei deşarte? O întoarse cu faţa spre el.

— Cine eşti?

— Verity Lovelace, se bâlbâi ea, cu vocea răguşită de teamă şi din pricina luptei zadarnice pe care o purtase cu el.

Închise scurt ochii, încercând să îşi pună ordine în gânduri. Să plănuiască evadarea. Să îi răspundă la întrebări.

Străinul îi dădu drumul.

— Domnişoara Verity Lovelace, murmură el, făcând-o să deschidă ochii.

Ea icni din nou; bărbatul ţinea pumnalul în mână, îndreptându-l cu nonşalanţă spre pieptul ei. „Fugi!”, auzi în mintea ei. Se arcui în faţă, pregătită să o ia la fugă.

— Nu, nu! Bărbatul îşi perfecţionase ameninţarea rostită pe un ton vesel. Te-aş sfătui să nu o faci.

Avea să o ucidă. În ochii aceia aurii văzu făgăduinţa morţii.

— Ce anume căutai, *domnişoară* Verity Lovelace?

Verity fusese batjocorită şi ridiculizată în cea mai mare parte a vieţii doar din pricina originii ei. Străinul din faţa ei însă fu singurul care reuşi să o ia cu desăvârşire peste picior cu un singur cuvânt.

— Sau, continuă el, privind în jur prin tuneluri, te-a trimis soţul tău?

— Nu, se bâlbâi ea. Nu am soţ.

— Un client atunci?

Un client? apoi pricepu întrebarea.

— Nu, negă ea cu aplomb, o indignare care i se păru ridicolă ţinând cont de faptul că era un ticălos care evident voia să o ucidă – sau cel puţin să o rănească. Chiar şi aşa… Am venit de bunăvoie, adăugă ea.

Bărbatul se apropie uşor de ea, abia mişcând apa din jurul lor.

— Şi ce anume căutai?

Nu *ce,* ci mai degrabă *pe cine.* Şi totuşi, ar fi fost mai

bine să spună cât mai puţin. Ştia foarte bine că nu trebuia să îi dezvăluie prea multe despre scopul ei. Tremurând, se înveli mai bine în pelerina udă leoarcă.

— Pantofi, şopti ea.

Bărbatul îşi înclină capul, iar coada lungă prinsă la ceafă îi căzu peste umăr.

Verity înţelese întrebarea nerostită, pătrunzătoare şi ridică mai întâi un picior, apoi pe celălalt.

— I-am pierdut. Sunt ai surorii mele, se bâlbâi ea.

Vocea i se frânse, căci era mai uşor în clipa aceea să se concentreze asupra ideii de a se întoarce acasă fără pantofii lui Livvie decât asupra faptului că era interogată de un străin care emana letalitate prin toţi porii.

Bărbatul rămase rece şi implacabil.

— Şi totuşi, ceva te-a făcut să cobori în canale şi să rişti pantofii surorii tale.

Nu era o întrebare, ci mai degrabă o observaţie rostită de un bărbat la fel de isteţ pe cât era de bine făcut. Drept urmare, Verity îşi încleştă maxilarul. La naiba cu el! La naiba cu interogatoriul acesta! În plus, nu mai avea răbdare în faţa lui şi a tuturor bărbaţilor care îşi propuneau să-i fure controlul.

— Ai de gând să mă ucizi? Bărbatul îşi muşcă buzele, însă fără a rosti ceva, iar Verity se simţi îmbărbătată, ştiind că îl luase pe nepregătite. Mă vei spinteca? Îşi ridică tivul greoi al rochiei deasupra apei şi mărşălui înainte. Mă vei viola şi îmi vei lăsa cadavrul să putrezească?

Străinul o privi dispreţuitor din cap până în picioare, comunicându-i limpede din priviri ce părere avea despre trupul ei.

— Nu violez femei, spuse el pe un ton glacial, însă fără a contrazice celelalte acuzaţii pe care i le adusese.

Fiecare părticică de pielea ei care nu se înfiorase încă de la apa rece se înfioră acum.

Curajul îi slăbi şi, când vorbi din nou, se forţă să o facă mai degrabă cu o putere pe care nu o simţea de fapt.

— Ce importanţă are dacă mă aflu în aceste tuneluri?

— Canale, zise el sec.

Da, ştia şi ea foarte bine unde se aflau.

Străinul puse vârful cuţitului pe încuietoarea din dreptul gâtului ei. Verity inhală, pregătindu-se să simtă pumnalul înfigându-se, dar nu se întâmplă.

— Şi are importanţă. Motivul pentru care te afli aici are mare importanţă, domnişoară Loveless.

— Lovelace.

Era o prostie să îl corecteze ţinând cont de faptul că, dacă spunea un singur cuvânt greşit, avea să o înjunghie în inimă.

Bărbatul o privi tăios. Oare încerca să descopere o dovadă de insolenţă? Sau încerca să-i afle secretele? Sau poate ambele. Şi, dintr-o intuiţie născută din nevoia de a supravieţui, Verity îşi dădu seama că nu avea să iasă din acele canale dacă nu îi oferea informaţiile pe care le căuta.

— Aveai dreptate. Căutam… Caut, de fapt. Sunt disperată!

— Sora ta, o ridiculiză el, de parcă ar fi fost nesăbuit şi absurd din partea ei să-i pese de altcineva.

Însă, dacă Verity avea să îşi dea ultima suflare singură acolo, în locul acela grotesc, atunci urma să îşi asume măcar faptul că fiecare acţiune, fiecare decizie luată în viaţă, inclusiv cea de acum, fuseseră făcute cu gândul la Livvie.

— Sora mea, spuse ea încet şi, pentru prima dată de când se lăsase să cadă aproape doi metri în aceste tuneluri, se simţi cuprinsă de o senzaţie de calm. Mi-am pierdut slujba. Îmi voi pierde locuinţa. Iar supravieţuirea noastră depinde de prezenţa mea în rândul celor care caută prin canale.

Bărbatul ridică foarte uşor din sprâncene, aproape imperceptibil. Poate că fusese doar un joc de umbre dinspre zidurile întunecoase.

— Şi ce ştii tu despre căutătorii din canale, domnişoară Lovelace?

— Mai nimic, mărturisi ea, şi inima începu să îi bată cu putere în timp ce-l văzu pe cel care o luase prizonieră într-o lumină cu totul diferită – necesară.

Verity se apropie de el. Întrucât era cu mai bine de treizeci de centimetri mai înalt decât ea, trebui să îşi lase capul pe spate ca să se uite la el. Şi văzu un chip şocant de simetric în frumuseţea lui: trăsături sculptate, nas acvilin, uşor îndoit unde fusese rupt. Avea cicatrici peste tot, de la fruntea înaltă la obrajii ascuţiţi, dar semnele nu îi reduceau mai deloc din frumuseţea uimitoare. Îi distrase pentru o clipă atenţia, făcându-l să pară… uman. Şi, prin urmare, mai sigur. Era de preferat diavolului drept care se prezentase.

— Îi cunoşti pe căutătorii care lucrează prin aceste tuneluri?

— Căutătorii nu lucrează prin tuneluri, spuse el monoton. Ci locuiesc aici.

Înainte ca Verity să apuce să rostească întrebarea care îi stătea pe vârful limbii, un huruit de rău augur răsună în depărtare.

Verity încremeni. Îl privi pe bărbat şi, deşi până acum trăsăturile lui păruseră a fi sculptate în piatră, de data aceasta îi citi în ochi o nelinişte ce o îngrozi mai tare ca pumnalul lui.

— Ce… vru ea să întrebe.

Bărbatul înjură şi îşi vârî pumnalul în teacă.

— Haide! îi porunci el şi o luă la goană, fără să se sinchisească să vadă dacă avea să-l asculte.

Trezindu-se pe neaşteptate eliberată, Verity se dădu cu spatele în direcţia opusă.

Bărbatul se opri brusc şi se întoarse.

— Ţi-ai pierdut minţile? întrebă el cu glas răsunător.

Singura nebunie ar fi fost să rămână acolo şi să-i înfrunte mânia. Doar că iadul din spatele ei atinse un crescendo ascuţit cu ţârâituri şi ţipete stridente. I se strânse stomacul.

— Ce-i asta?

Bombănind o înjurătură aprigă ce răsună prin tuneluri, bărbatul fugi înapoi spre ea şi o apucă de încheietură.

— Ce… Nu… chiţăi ea când el o trase prin tuneluri. Verity se împiedică şi se împletici, fustele grele încetinind-o.

Îmbrăcată în lână, înainta cu greu prin apă. Ce-i asta? strigă ea din nou, de data aceasta aproape acoperită de un tumult asurzitor aflat chiar în spatele lor.

Iar cel care o luase prizonieră deveni cel mai neverosimil salvator, împingând-o în faţă. Cu picioarele amorţite şi tremurând din tot corpul de teamă şi de frig, Verity se lăsă îmbrâncită în faţă.

Răsuflă apăsat, zgomotos.

Sau oare să fi fost el?

Se opri şi aruncă o privire în spate, dar îl văzu uitându-se doar în faţă.

— Mişcă! îi spuse el cu glas răsunător.

Verity se împletici, apoi se îndreptă şi înaintă.

Ajunseră la capătul pasajului, iar el o smuci de partea din spate a rochiei. Doar că…

— Pantofii mei! strigă ea.

Numai că nu erau ai ei, ci ai lui Livvie. Perechea ei favorită. Singura ei pereche.

— Ţi-ai pierdut minţile! îi strigă el. Dacă te întorci acolo, vei fi devorată de o mie de şobolani şi nu vei mai avea nevoie de pantofii ăia nenorociţi!

Înainte ca ea să apuce să formuleze un gând coerent, străinul o ridică şi o aruncă pe o lespede de vreo şaizeci de centimetri lăţime. Traseul ducea înainte, printr-un tunel mai îngust şi mai întunecat.

Salvatorul ei neaşteptat se ridică la fel de uşor de parcă s-ar fi săltat într-un leagăn.

— Mişcă! îi spuse el tăios, înghiontind-o uşor între omoplaţi.

Verity simţi o amăreală usturătoare în gât din pricina poruncii lui. Pentru că era singură cu bărbatul acesta letal. Pentru că făcuse atât de multe greşeli în seara aceasta. Însă cel mai nesăbuit lucru ar fi fost să plece cu această brută.

Verity se uită la distanţa de circa un metru şi jumătate până jos.

— Ar fi o greşeală, zise bărbatul, ghicindu-i intenţiile, părând aproape plictisit.

O clipă mai târziu, o mare neagră se năpusti în faţă.

Verity îşi înăbuşi un ţipăt şi le porunci picioarelor să se mişte. În zadar. Încremeni cu picioarele lipite de pardoseala din cărămidă şi închise ochii, pregătită să fie învăluită de torentul de apă şi de şobolani.

Şi apoi cineva o ridică. Încercă să ţipe. Încercă să respire în mijlocul valului.

Doar că…

Deschise brusc ochii, zgâlţâită de paşii rapizi ai străinului. Îl cuprinse din reflex cu braţele de după gât şi se agăţă cu putere de el în timp ce străinul continuă să gonească. Deşi o căra pe ea, toată udă, alerga cu aceeaşi uşurinţă cu care Verity o purtase în braţe pe Livvie când aceasta fusese doar un bebeluş.

Continuară, de fapt el continuă să înainteze şi, după un traseu nesfârşit de cotituri, ieşi năvalnic printr-o deschizătură. Iar aerul cu miros de cărbune nu i se păruse niciodată mai sigur ca acum. O strălucire palidă pe cărămizi îi dădu de ştire că se întorseseră la suprafaţă.

— Nu mă mai strânge atât de tare! bombăni bărbatul care o luase prizonieră.

Dar oare era corect să spună asta despre el? Ţinând cont de faptul că îi salvase viaţa de trei ori în această perioadă scurtă? Eforturile lui îi deziceau ameninţarea cu moartea. Şi…

— Vei leşina? se răsti el.

Verity se zbârli.

— Eu nu leşin.

— Vreau doar să-ţi scoţi ghearele din pielea mea. În rest, nu-mi pasă ce faci. Îşi coborî privirea spre degetele ei încolăcite ca nişte gheare în jacheta lui de lână. Nu mă interesează serviciile tale, zise el încordat.

— Poftim?

Verity îi urmări privirea tăioasă spre pieptul lui, spre locul de care îl ţinea bine cu mâinile. Icni şi îi dădu drumul.

— Te asigur că *nu* vând servicii.

Ba chiar dimpotrivă. Căuta informaţii pentru articolul ei, sursa siguranţei ei şi, curând, motivul pentru care avea

să rămână fără slujbă. Verity îşi strânse mai tare pelerina pe lângă corp, încercând în zadar să se încălzească. Totuşi, îşi frecă cu frenezie palmele fără mănuşi, încercând să îşi încălzească degetele. Privi în jur şi i se puse un nod în stomac, de groază, un sentiment care îi devenea tot mai familiar.

— Unde suntem? se bâlbâi ea.

— Monmouth Street.

— Cum? şopti ea, uşor bâlbâit.

Tremură şi mai tare, până când dinţii începură să îi clănţăne dureros în gură. Bertha o aştepta. Cu siguranţă, după tot ce se întâmplase de când coborâse în canale, cele treizeci de minute trecuseră deja. Şi fără niciun rezultat.

În afară de faptul că rămăsese în picioarele goale, care la un moment dat îi amorţiseră de frig.

— Îţi sugerez să-ţi vezi de drum, fetiţo!

Apoi salvatorul ei se răsuci pe călcâie şi dispăru într-o clipită printre umbre.

Lui Verity îi veni să plângă, dar se forţă să nu o facă, simţindu-se sugrumată de acele lacrimi inutile. Oare seara aceasta ar fi putut decurge mai rău de atât? Parcă drept răspuns la întrebarea ei zăgazurile cerului londonez se rupseră, eliberând un potop.

Miji ochii prin perdeaua greoaie de ploaie şi porni pe drumul lung spre casă.

Verity ajunse până la capătul trotuarului.

Un străin îi ieşi în cale. Avea o umbrelă care îi apăra pe el şi veşmintele lui elegante de ploaie. Era limpede că nu se număra printre locuitorii mai grosolani care rătăceau prin St. Giles, iar asta şi faptul că se afla acolo îl făceau şi mai periculos.

— Măi, măi, arăţi îngrozitor, strigă el prin zgomotul furtunii şi, chiar şi prin zarva din jurul ei, Verity îi auzi felul elegant de a vorbi, confirmându-i părerea pe care şi-o formase deja despre rangul bărbatului.

Verity se cuprinse cu braţele, îşi ridică bărbia şi dădu să-l ocolească pe gentleman.

— La o parte din calea mea, domnule!

Fără să se lase descurajat, bărbatul îşi înclină umbrela şi îi împiedică din nou trecerea.

— Plouă. Arătă spre o trăsură de la capătul străzii. Ce-ar fi să îmi îngădui să te ajut, domnişoară?

— Nu am nimic de discutat cu dumneata, spuse ea, dar clănţănitul dinţilor şi faptul că era în picioarele goale erau semne clare că era o minciună.

— De fapt, chiar ai, zise bărbatul şi îi rânji.

Furtuna se mai potoli, dar ploaia continuă. Deşi stătea într-o băltoacă, cu apa până la glezne şi desculţă, atacată de vânt şi ploaie, Verity refuză să fie şoarecele, iar el, pisica.

— Ce vrei?

Rânjetul acela nonşalant nejustificat fu înlocuit de o purtare glacială.

— Vreau să ştiu ce cauţi pe aici, rosti şi o prinse de antebraţ cu o strânsoare surprinzător de puternică.

Verity icni.

— Ce cauţi?

— Dă-mi drumul!

Îşi smuci braţul. În zadar. Ţipă când bărbatul o apucă mai tare de braţ, într-o strânsoare orbitor de dureroasă.

— Ai face bine să ai grijă! Nu poate ieşi nimic bun când o femeie vine prin aceste…

Verity îl lovi cu putere cu genunchiul între picioare.

Bărbatul şuieră şi se prăbuşi la pământ. Umbrela îi căzu pe trotuar şi apoi vântul o luă pe sus. Umbrela se agăţă de stâlpul unui felinar şi se opri.

— Căţea! se răsti bărbatul şi dădu să o apuce.

Verity îşi ridicase deja genunchiul şi îl lovi drept în piept.

Bărbatul se înclină şi apoi îşi pierdu echilibrul complet şi căzu într-o parte. Se lovi cu tâmpla de o dală ieşită în afară.

Surprins, formă o grimasă de durere, după care închise ochii şi căzu cu faţa în jos.

Verity nu se mişcă, ci zăbovi acolo, deasupra gentlemanului, neputând să respire de groază. Căci se

înşelase mai devreme: lucrurile luaseră într-adevăr o turnură şi mai rea.

Cerule, ucisese un om!

Capitolul 6

The Londoner

Întrebări!

Dintre toate întrebările despre contele de Maxwell, stăruim acum asupra uneia dintre ele: unde locuieşte? Ba, mai mult de atât, unde a locuit în ultimii douăzeci de ani?

V. Lovelace

Malcom înţelese rapid două lucruri: Verity Lovelace, femeia suspectă din canale, dăduse din nou de necaz. Şi cu siguranţă nu avusese nevoie să o salveze el.

Stătea aplecată deasupra unui bărbat îmbrăcat elegant, întins inconştient la picioarele ei.

— Nu ştii decât să dai de bucluc.

Verity icni zgomotos, apucă umbrela şi o mânui ca pe o spadă scurtă cu care era pregătită să îl străpungă. Preţ de câteva clipe, se holbă la el în gol fără să clipească, după care o coborî şi ridică lent din gene.

— Tu, bombăni ea, coborându-şi arma improvizată.

Apoi îşi întoarse şi ea privirea spre bărbatul întins pe jos în spatele ei.

— Ai de gând să-l ucizi? întrebă el curios.

Tânăra clipi din ochii ei enormi.

— Să-l ucid… îşi duse mâna la gură. Nu! Sigur că nu. *Niciodată* nu aş…

Aşa era, iar faptul că presupunerea lui o şocase era doar alt indiciu al faptului că locul ei nu era în mahala.

Şi totuşi, femeiuşca aceasta minionă reuşise să

doboare un bărbat cu mai bine de treizeci de centimetri mai înalt şi mult mai greu decât ea. Fără să vrea, simţi admiraţie pentru creatura aceea stranie. Nu, nu avusese nevoie să fie salvată. Nu de data asta.

Deci ar trebui să plece…

Tânăra se cuprinse cu braţele pe după mijloc.

— Cred că l-am ucis.

Deci era hotărâtă să îl ţină lângă ea.

— Ar fi chiar atât de îngrozitor dacă ai făcut-o?

— Da, zise ea cu voce sugrumată.

Înfruntase o armată de şobolani şi canale inundate, dar întâmplarea asta o afectase. Şi, văzând-o cum tremură în rochia udă leoarcă, cu părul atârnându-i ud şi încâlcit şi cu picioarele goale, deşi ştia că nu ar fi trebuit să o facă, Malcom îşi dădu seama că nu o putea lăsa acolo. Aşa cum nu reuşise să îl alunge pe Giles, care rămăsese fără o mână. Sau pe Fowler, cu piciorul lui nenorocit. Sau…

„Fir-ar să fie!”

Malcom i se alătură lui Verity lângă nobil. Îngenunche şi îl pipăi pe gât.

Verity icni şi se ghemui lângă el.

— *Îl jefuieşti?* chiţăi ea, privind cu frenezie în jur, dovedind încă o dată că nu era de prin părţile acelea.

Toată lumea ştia că, asemenea rozătoarelor care străbăteau acele dale de piatră, şobolanii de pe stradă se întorceau în colţişorul lor când începea să plouă.

— Ia spune-mi, domnişoară Lovelace, e mai rău să furi decât să ucizi? întrebă el tărăgănat.

Replica lui reuşi să facă un lucru aparent imposibil: o reduse la tăcere.

Malcom îşi reluă căutarea şi apoi îl găsi: pulsul. Puternic, bătând năvalnic.

— E viu.

Verity răsuflă uşurată.

Nu putea rămâne acolo.

Nici *el* nu putea rămâne acolo. Obrăznicătura asta nesăbuită n-avea decât să facă ce voia. Doar că… Domnişoara Verity Lovelace nu îi oferise lui Malcom

răspunsurile pe care le căutase referitor la motivul pentru care coborâse în canale. Acesta era singurul motiv pentru care lua în calcul posibilitatea să o ia cu el.

Absolut singurul motiv.

Şi nu pentru că era desculţă, curajoasă şi nebună ca o pisică arţăgoasă. Doar că… Malcom miji ochii. Când îi văzuse obrajii stacojii, crezuse că era din pricina frigului. Nu îi observase ochii umflaţi şi injectaţi.

— Ai plâns? întrebă el îngrozit.

Lacrimi… Semnul suprem de slăbiciune pe străzile dure din estul Londrei. Nu era loc pentru ele, iar el nu îşi amintea să fi vărsat vreodată lacrimi. Nici măcar ploaia care cădea peste ea nu îi putea domoli lacrimile limpezi de suferinţă.

Verity se încruntă.

— Categoric nu. Nu plâng niciodată, zise cu voce tremurândă din cauza frigului.

— Nu ştii să minţi, spuse el monoton.

Dintr-odată, ploaia torenţială se potoli, iar vorbele lui fură purtate de rămăşiţele vântului care suflase înainte. „Oh, fir-ar să fie!” Cercetă străzile încă liniştite. Acum, când ploaia se potolise, ticăloşii aveau să îşi facă apariţia, iar odată cu ei, poliţiştii.

— Nu plâng, dar, dacă aş fi plâns, cu siguranţă aş fi îndreptăţită să simt orice emoţie fără să îţi cer scuze.

— Linişte! o avertiză el.

— Nici vorbă!

Bineînţeles. Femeiuşca obraznică nu voia să facă nimic din ce ar fi trebuit să facă. Aşa că trebuia să o lase în voia sorţii. Şi totuşi, împotriva propriei judecăţi, se ridică şi o apucă de mână.

— Vino! bombăni el, ridicând-o în picioare.

Femeia ciripi ca o pasăre.

— Ce faci? ţipă ea, înfigându-şi călcâiele în pământ şi forţându-l să se oprească.

— Vrei să taci? îi spuse el scrâşnind din dinţi. Cerule, era mai încăpăţânată ca soarele englezesc! Dacă nu ai de gând să aştepţi să vină un poliţist care să te întrebe de ce

sângerează un gentleman inconştient la picioarele tale, îţi sugerez să o iei din loc, domnişoară…

Femeia o luase deja din loc la pas iute.

„Ce neghioabă!”

— Eşti o neghioabă, rosti el în barbă în timp ce ploaia se înteţi, acoperind aproape întru totul sunetele.

Şi totuşi, nu suficient de mult. Obrăznicătura, cu auzul ei de felină, rosti furioasă:

— Poftim? M-ai făcut cumva neghioabă?

— Nu ar fi deloc greşit. Cobori în canale în care n-ai ce căuta, rătăceşti prin St. Giles de una singură, bombăni el în timp ce continuară să fugă. Ai putea foarte bine să îţi atârni o pancartă la gât şi să inviţi necazurile la ceai şi prăjiturele.

Femeiuşca obraznică nu mai spuse nimic.

Preţ de o clipă.

— Păi, nu am pornit de aici, îi aminti ea, deşi nu ar fi fost nevoie când cotiră, distanţându-se în sfârşit de bărbatul pe care îl doborâse la pământ. Tu m-ai adus aici. Şi m-ai lăsat aici.

La naiba era sătul de vorbăria ei! Malcom se opri brusc şi, icnind, Verity Lovelace se izbi de el. El îşi dădu jos pălăria uda leoarcă şi îşi coborî capul.

— Îmi cer iertare, te aşteptai cumva să fii însoţită acasă?

— Păi, nu să fiu însoţită, zise ea, scuturându-şi fustele. Dar…

Şi pentru prima oară în mai mulţi ani decât îşi putea aminti – ba nu, poate că pentru prima oară în viaţa lui – râse răguşit şi aspru, mai degrabă ca un mârâit decât ca un sunet plin de amuzament.

Verity îşi ţuguie buzele ispititor de pline.

— Râzi de mine?

— Da, îi confirmă el, fără să ezite. Haide acum! îi spuse, înaintând grăbit.

Trecură câteva momente până să îşi dea seama că alerga singur. Înjură şi se întoarse.

Verity rămase în acelaşi loc, storcându-şi poalele rochiei. Trăsăturile ei uşor rotunjite erau palide. Cerule!

Chiar ar fi trebuit să o lase acolo. Atunci de ce nu reuşea să o facă? De ce era hotărât să îşi asume problemele cu care se confrunta această femeie? Era contrar firii şi credinţelor lui. Malcom înjură aspru şi se duse cu paşi apăsaţi spre ea.

— Ce mai e acum? se răsti el.

Tânăra îşi muşcă buza de jos plină cu dinţi albi şi drepţi.

— L-am lăsat să moară.

— *Noi* l-am lăsat să moară. Să mergem!

Fără să îi pese câtuşi de puţin, Verity nu se mişcă.

— Ce mai e?

— Oare ar trebui să trimitem după cineva…

— Voia să te violeze, îi spuse el direct. Verity se îmbujoră, iar Malcom fu cuprins de o furie primitivă când îşi aminti ce soartă ar fi aşteptat-o. Chiar îţi pasă de el?

— Nu ar trebui să-mi pese, încuviinţă ea.

— Întocmai…

— Şi totuşi, aş prefera să nu fiu răspunzătoare de moartea cuiva, zise ea şi îşi coborî privirea spre dalele de piatră.

Malcom vru să o mustre pentru logica ei, dar ceva îl făcu să se abţină.

— Nu ai mai făcut niciodată aşa ceva?

Verity îşi muşcă buza şi clătină din cap.

— Nu, şopti ea.

Malcom îşi şterse apa care i se scurgea pe faţă şi în ochi şi privi creatura udă leoarcă din faţa lui: fustele ude îi erau lipite de corp. Părul îi atârna des şi încâlcit în jurul umerilor.

Şi picioarele ei goale se iţeau de sub tivul zdrenţuit al fustelor: degete pătate cu sânge de care încă nu se plânsese.

„Fir-ar să fie!”

Malcom o luă pe sus – chiar şi udă până la oase, tot i se păru uşoară.

— Ce faci? întrebă Verity Lovelace cu voce ascuţită.

Malcom o ignoră şi săltă peste dalele de piatră pustii. La acea oră, capătul acela al Londrei era de obicei plin de

ticăloşi şi pericole. Dar până şi în canale apa îi alunga pe şobolani spre ascunzătorile lor.

Femeia se zbătu în braţele lui.

— Unde mă duci? întrebă ea bâlbâit, dar cu o forţă şi o furie impresionante.

Malcom o strânse mai tare în braţe, potolindu-i încercările de a se elibera. Avea să afle ce căutase prin tunelurile lui o femeie care vorbea şi se indigna ca o doamnă.

— Altundeva, bombăni el.

O simţi cum se făcu moale în braţele lui şi tăcu. Oare tăcerea o opri din a mai pune întrebări? Sau teama?

Teama era mai sigură. După ce avea să o ducă în locuinţa lui, teama ei avea să-i ofere răspunsurile la întrebările pe care…

Verity Lovelace îl pocni cu pumnii în piept cu o forţă surprinzătoare pentru statura ei. Fu un gest atât de neaşteptat încât, cu ajutorul câtorva dale denivelate, Malcom se prăbuşi pe genunchi şi îşi slăbi strânsoarea asupra zgripţuroaicei.

El înjură şi ignoră durerea pe care o simţi în picioare.

Femeia îl lovi în tâmplă, înclinându-i capul într-o parte. Malcom îi dădu drumul, iar Verity Lovelace o luă la sănătoasa.

Fustele şi faptul că era desculţă o încetiniră.

În timp ce Malcom porni iute după ea, Verity privi peste umăr. Un fulger străbătu cerul nocturn, iluminându-i chipul şi intensificând groaza care i se revărsa din privire.

Probabil altul mai slab de înger ar fi fost afectat de groaza care îi contorsiona trăsăturile. Verity îşi ridică fustele mai sus şi…

Toţi muşchii i se încordară.

— Fereşte-te! urlă el.

Tânăra se izbi cu faţa de un stâlp de felinar. Se zdruncină cu totul şi, de la forţa impactului, căzu pe spate într-o băltoacă.

Malcom înjură în timp ce inima îi bătu cu putere în piept şi iuţi pasul. Neghioaba! Oare ce-i trecea prin cap? Se

opri prin alunecare şi se aplecă deasupra ei.

Verity Lovelace rămase pe spate, nemişcată, cu genele ei dese şi închise la culoare plecate şi umede. O dâră de sânge stacojiu îi curgea din nas, amestecându-se cu ploaia şi preschimbându-se din stacojiu în roz.

— Eşti o neghioabă, ştiai asta? se răsti el, lăsându-se pe un genunchi lângă ea.

Şi încăpăţânat de recalcitrantă. Şi la naiba dacă nu o admira şi mai tare acum! Bărbaţi în toată regula, chiar mai înalţi ca el, deşi el avea 1, 93, bătuseră în retragere în loc să îl provoace.

Malcom se aplecă peste ea şi o lovi uşor peste obraz.

— Trezirea, murmură el, fără să îşi poată explica senzaţia de panică din piept.

Verity gemu.

— Sunt trează.

Iar pe Malcom îl cuprinse un val de uşurare.

Reacţia lui se datora doar faptului că femeia era o adversară înfocată. O adversară care, în pofida fricii care îi învăluise silueta suplă, îl provocase la fiecare pas şi, prin urmare, era aproape imposibil să nu fie contrariat de o asemenea femeie.

— Verity Lovelace, repetă el mai insistent, bătând-o uşor şi peste celălalt obraz.

Pielea îi era acoperită de noroi, fără însă a-i ascunde textura fină ca de satin, precum cele mai elegante materiale pe care le descoperise în cele mai neverosimile locuri.

În sfârşit, îi văzu genele mişcându-i-se. Verity se chinui să deschidă ochii şi, în cele din urmă, reuşi să o facă… în afara canalelor, la lumina felinarului, Malcom o văzu privindu-l cu francheţe. Ochii ei nu erau nici albaştri, nici violet, ci erau o combinaţie din cele două culori care îl fermecă.

— Cine? se bâlbâi ea.

Închise din nou ochii şi, din fericire, vraja periculoasă se frânse. Când îi deschise din nou, zări în ei un licăr de durere, precum şi o revenire a fricii de dinainte.

— Tu.

Se forţă să zâmbească sinistru, aşa cum făcuse de-a lungul anilor pentru a supravieţui.

— Da, eu.

O rafală de vânt străbătu Great Russell Street, ducând cu ea un oftat uşor care se desprinse de pe buzele lui Verity – un oftat de resemnare. Doar că, dând dovadă de o forţă pe care Malcom nu avea cum să nu o aprecieze, obrăznicătura se chinui să se ridice.

— Ai de gând să mă ucizi?

— Nu ucid femei.

Verity îl privi cu atenţie.

— Le răneşti?

— Doar dacă trebuie.

Verity păli şi mai tare. Tremură, probabil de teamă şi de frig. Şi apoi, cu aceeaşi îndrăzneală impresionantă, deşi nasul încă îi sângera, se ridică pe vârfuri şi îi cercetă cu atenţie chipul

Bâigui ceva de nedesluşit şi se lăsă înapoi pe călcâie.

— Nu te cred.

Şi avea dreptate. Avusese de-a face cu tot soiul de bărbaţi, femei şi copii în estul Londrei, cu unele femei la fel de nemiloase şi crude precum el însuşi. Malcom blestemă felinarul care h lumina chipul şi obrajii pestriţi Nu ştia dacă să fie furios pe obrăznicătură pentru că îl făcuse mincinos sau pe el însuşi pentru că nu reuşise să o înşele.

— Nu-mi pasă ce crezi.

Oare voia să se convingă singură? Sau să îl convingă pe el? În orice caz, o aprecie şi mai mult.

— Bineînţeles că nu. Nu vin cu tine, zise cu voce încordată când Malcom se întinse din nou după ea, apoi încremeni ca o mierlă gata să-şi ia zborul.

— Tu de colo!

Când auziră strigătul, priviră spre străinul voinic care fusese hotărât să o ia pe Verity cu el şi care se îndrepta acum cu paşi repezi spre ei. Şi care era cât se poate de viu. O strălucire argintie se aprinse pe cerul negru precum cerneala. Întrucât trăise toată viaţa pe aceste străzi,

Malcom fusese încolţit şi acostat de o mulţime de adversari. Aşa că, în timp ce bărbatul se apropie rapid de ei, simţi iureşul sângelui şi se pregăti de luptă.

Femeia care mai devreme fusese recalcitrantă se apropie de el.

— Să înţeleg că nu e unul dintre prietenii tăi? întrebă el tărăgănat şi scoase un pistol.

— Nu e amuzant, şopti ea palidă. Ajută-mă!

Malcom o apucă şi o împinse în faţa lui.

— Fugi! se răsti el.

Verity o lua la fugă cu o viteză impresionantă ţinând cont de înălţimea ei şi de faptul că era desculţă.

Auziră paşii statornici din urma lor tot mai rapizi, tot mai aproape.

Malcom aruncă o privire peste umăr şi blestemă când văzu pistolul îndreptat spre spatele lui.

— La naiba! zise el. Încetini, se opri, se răsuci, trase piedica şi ţinti.

Se auzi un ţipăt când glonţul îl nimeri pe atacator în mână, făcându-l să scape arma şi oprindu-l.

Verity se opri şi se întoarse.

— L-ai *împuşcat?* ţipă ea.

— L-am zgâriat doar.

Fusese mereu un trăgător de excepţie.

— E totuna, scrâşni ea. O împuşcătură e…

Străinul rănit deja se îndrepta spre ei, chiar dacă mai încet, dar cu aceeaşi hotărâre înverşunată.

— Preferi să rămânem aici să dezbatem subiectul şi să-l aşteptăm pe prietenul tău să se întoarcă ori să ne vedem de drum?

De data aceasta, nu îi mai dădu de ales. O ridică în braţe şi o luă la sănătoasa. Şi, miracolul miracolelor, obrăznicătura tăcu. Se agăţă de el şi îşi lipi faţa de umărul lui, îmbibându-i cămaşa cu sângele care încă îi curgea din nas.

— Rămâne în urmă, şopti ea.

Bineînţeles. Malcom cunoştea străzile acelea chiar mai bine decât bandele care le bântuiau.

Verity îşi înălţă capul.

— Cred că e în regulă dacă mă laşi jos. Nu văd…

— Şşşt! o avertiză el. E acolo.

— Cum…

Din fericire, instinctul de apărare al femeii învinse curiozitatea infernală.

Malcom o prinse mai bine în braţe, lungi pasul şi o apucă pe o scurtătură abruptă de-a lungul unei alei înguste dintre două structuri abandonate. Tot restul drumului, domnişoara Verity Lovelace, un adevărat magnet de necazuri, rămase tăcută în braţele lui.

Chiar dacă hainele îi erau îmbibate cu noroi din canalele din Londra, Malcom simţi o urmă fadă de lavandă care îi umplu simţurile. Flori înmiresmate, proaspete, dulcege şi… curate, nu ca femeile care locuiau prin acele părţi. Sau ca târfele cu care se culcase de-a lungul anilor.

Şi, fără să vrea, ca o molie atrasă de flacără, se aplecă şi inspiră adânc mirosul acela pur.

Oare de ce îi bătea inima atât de straniu când o simţea aproape? În afară de faptul că nu înţelegea ce căuta în estul Londrei, Verity nu era problema lui.

Străbătură restul drumului spre locuinţa lui în tăcere. Malcom o apucă pe aleile şerpuitoare care duceau spre partea din spate a locuinţei şi ajunse la uşa de la bucătărie. O lovi cu călcâiul.

— Poţi să mă laşi jos, zise ea, zbătându-se la pieptul lui.

Malcom pufni.

— Şi să o iei la fugă? Nu prea cred, obrăznicătură!

Nu avea să facă greşeala de a o subestima din nou. Şi cu siguranţă nu avea să rişte să o piardă înainte să afle răspunsurile la întrebările pe care le avea. Diferenţa între a te alege cu un gât spintecat sau cu încă o noapte de somn consta în eşecul de a-ţi măsura corect adversarii şi lucrurile de care erau în stare. Şi, la naiba, ştia că era o dovadă de slăbiciune, dar o admira pe femeia asta!

Când nu primi niciun răspuns, în afară de o rafală de vânt, lovi din nou uşa, de data asta mai tare.

Urmă alt moment de tăcere.

Şi apoi Bram întredeschise uşa şi îşi vârî capul cu păr alb nepieptănat. Bărbatul privi în jur cu ochii injectaţi, apoi îi miji.

— De ce n-ai mers la uşa din faţă? întrebă el cu voce somnoroasă.

Malcom o săltă pe Verity Lovelace în braţe, mai aproape de pieptul lui.

— Data viitoare voi aduce orice musafir cu care mă întorc acasă pe uşa din faţă, să vadă toată lumea, zise el tărăgănat.

Uşa din celălalt capăt al bucătăriei se deschise, iar Fowler intră pe ea şchiopătând.

— De ce n-ai zis că a venit băiatul?

„Băiatul. Cerule!”

O simţi pe Verity Lovelace privind totul cu atenţie cu ochii ei mari.

Bram o zări pe străina pe care o ţinea Malcom în braţe şi se trezi de tot. Deschise numaidecât uşa. Malcom trecu fără să încetinească pe lângă căutătorul bătrân care îl instruise.

— Pregăteşte apă pentru cadă şi adu-o sus! strigă el.

— Unde?

— În camerele mele.

— Dar… bolborosi Fowler încurcat. Dar…

Ce-i drept, bătrânul avea dreptate să fie şocat. În general, Malcom nu îngăduia nimănui să intre în camerele lui.

— Şi prosoape.

— Bine, zise Bram.

Malcom se opri, se gândi mai bine şi aruncă o privire în spate.

— Pune-l pe Giles să se uite după persoane suspecte pe stradă.

În timp ce înainta, lui Malcom i se scurse apa din cizme pe podeaua de lemn scrijelită, lăsând în urmă o dâră întunecată de noroi şi mizerie pe care de obicei nu o ducea la etaj. Şi totuşi, acum, când scăpaseră de pericolul iminent

şi nu mai erau urmăriţi, observă că femeia pe care o ţinea în braţe tremura violent, cu spasme care îi zguduiau tot trupul, aşa că, în timp ce urcă scările întunecate, o ţinu mai aproape.

— Trebuie să plec, spuse ea cu voce tremurândă, clănţănind din dinţi.

— Asta vrei? Să te dau afară şi să rişti să te întâlneşti iarăşi cu atacatorul tău? Care fără îndoială e furios că l-ai doborât la pământ?

— Nu ne-a urmărit până aici, se bâlbâi ea.

— Eşti convinsă?

O săltă pe Verity Lovelace pe braţe, astfel încât să poată ajunge la cheia pe care o purta la gât, pe care o vârî în broască şi intră în apartamentul lui privat.

Apartamentul privat în care doar trei persoane îndrăzniseră să pătrundă şi în care acum mai lăsase pe cineva înăuntru. O femeie care dăduse târcoale prin canale, căutând pe cineva. Şi totuşi, pe străzile acestea nu conta genul. Bărbat, femeie sau copil, toţi erau capabili de intenţii nemiloase. Malcom împinse uşa cu şoldul, închizând-o în urma lor.

O duse spre patul lui.

— Poţi sta în picioare?

Cu capul lipit de umărul lui, Verity făcu o mişcare ce ar fi putut fi interpretată fie ca o încuviinţare nesigură, fie ca o negare. Malcom o îndepărtă de el.

— Ţi-am… Ţi-am zis, şopti ea, cu vocea sugrumată şi clănţănind din dinţi. Sunt… sunt bine.

Îşi vârî mâna între ei şi se chinui să desfacă pelerina de la gât.

Malcom pufni. Cum să nu, era bine!

— Mă ocup eu, zise el încet şi, dându-i mâna la o parte, îi desfăcu pelerina.

Malcom o puse jos pe Verity, dar ea se legănă numaidecât. Pelerina distrusă pentru totdeauna, pătată în canale, căzu la picioarele lor cu o bufnitură apăsătoare.

O cuprinse de talie ca să o ţină în picioare, după care îşi scoase pumnalul din jachetă.

Verity icni zgomotos.

— Nu o face… rosti ea cu voce răguşită.

El îşi trecu vârful pumnalului peste nasturele de sus al rochiei ei rezistente. Sau, mai bine zis, care fusese cândva rezistentă.

— Am zis să te opreşti, se răsti ea şuierat ca o pisică furioasă şi, desfăcându-şi ghearele, îl lovi cu putere.

Malcom o prinse uşor de braţe.

— Ştiu că, ţinând cont de faptul că te-am găsit într-un canal, nu ai minte. Te afli în camerele mele, împroşcând cu mizerie pe podeaua mea. Hainele ude leoarcă nu te ajută cu nimic, rosti el, apoi lipi lama pumnalului de nasturele de sus, care sări din cusătură.

— Este printre puţinele haine pe care le am, şopti ea şi îşi ridică bărbia cu răzvrătire, mândria ei dovedindu-se încă o dată mai puternică decât frica sau vulnerabilitatea, lucru care îi smulse acea mărturisire.

Şi, deşi ştia că nu trebuia să aibă încredere în străini, Malcom fu din nou înduioşat de creatura deplorabilă care îl tot provoca.

— În regulă.

Îi văzu umerii înguşti relaxându-i-se.

El îşi ridică mâinile ca să se ocupe de următorul nasture.

Verity icni şi se zbătu.

— Ce faci? Am crezut… se bâlbâi ea.

— Nu rămâi în rochia asta, zise el, ridicând cotul ca să îşi apere faţa de alt atac al femeii care îl nimeri în braţ.

Cerule, nu se dădea niciodată bătută! Întrucât Verity se zbătu ca o pisică încolţită, Malcom îi desfăcu cu greu nasturii. Când în sfârşit reuşi să îi desfacă pe toţi, ea apucă strâns rochia jalnică şi se încruntă la el. Faţa îi era mânjită de sângele care îi cursese din nas. Părul îi era încâlcit şi îi atârna peste umeri. Arăta impresionant când era furioasă.

Se auzi o bătaie la uşă.

— Intră, spuse el cu voce răsunătoare, fără să îşi ia privirea de la ea.

Fowler intră şi, cu două găleţi în mână, se îndreptă

spre cada de porţelan din colţul încăperii. Vărsă o găleată în ea, apoi pe cealaltă, după care plecă. Cu coada ochiului, Malcom o surprinse pe Verity privind cu atenţie cada. De parcă l-ar fi simţit holbându-se la ea şi contrariată de neruşinarea lui, îşi întoarse privirea în faţă.

După ce plecă Fowler, Malcom îşi desfăcu nasturii de la jachetă.

— Cerule! şopti Verity Lovelace, privind prin încăpere ca o creatură încolţită, căutând o scăpare şi dându-şi seama că nu exista niciuna.

— Nu-i nevoie de dramă, spuse el sec. Aşa cum te-am asigurat deja, violul nu se numără printre fărădelegile mele.

„Furt. Atac. Crimă.” O mulţime de păcate îi întunecau sufletul mort de multă vreme. Până acum însă nu rănise niciodată o femeie, îşi dădu jos jacheta şi o azvârli în partea cealaltă a încăperii. Haina se agăţă de unul dintre cârligele montate pe uşă. Verity făcu ochii mari, după care îşi ridică privirea spre tavan când Malcom îşi scoase cămaşa din pantaloni.

Şi, pentru prima dată de când începuse să o dezbrace şi să se dezbrace, Malcom încremeni, tot mai convins de inocenţa ei.

Cu siguranţă se prefăcea. Mereu se întâmpla asta.

Chiar dacă ştia asta, chiar dacă se mustră în gând că era un mare neghiob, îşi lăsă cămaşa udă pe el. Se concentră în schimb pe cizme şi, în timp ce şi le scotea, Fowler apăru din nou cu alte două găleţi cu apă. În timp ce le goli în cadă, Malcom se îndreptă spre dulapul din colţul încăperii. Deschise cu putere uşile, scotoci prin el, după care scoase o rochie neagră.

— Poftim, spuse el, întorcându-se spre Verity.

Îi aruncă rochia de muselină, iar ea dădu din reflex drumul rochiei ude şi o prinse pe cea curată la piept.

O privi de parcă ar fi fost prima dată când vedea o rochie, dar nu spuse nimic. Continuă să privească totul cu precauţie, uitându-se când la Malcom, când la Fowler, până când acesta plecă, iar ea se concentra din nou doar asupra lui Malcom.

— Ce e asta? întrebă ea.

Nasul începu din nou să îi sângereze.

— Cred că e evident. Se duse cu paşi apăsaţi spre cada cu apă aburindă şi apucă una dintre cârpele albe pe care le lăsase Fowler acolo. O înmuie în apă şi apoi o stoarse. Picăturile căzură pe suprafaţa netedă a apei, stârnind unduiri. Răsuci cârpa de mai multe ori până ce o stoarse de tot. Fără să spună nimic, se întoarse spre *musafira* lui şi i-o întinse.

Verity şovăi şi, fără să îşi ia privirea de la Malcom, îi smulse cârpa din mână şi se dădu în spate până ce văzu că patul lui se afla între ei. Se opri brusc şi privi în jos spre saltea.

Ridică din sprâncene când se împiedică în propriile picioare în graba de a se îndepărta de el.

Malcom ocoli patul, iar Verity continuă să se dea în spate până ce atinse peretele. Când bufnitura făcu ca tabloul de deasupra ei să se zgâlţâie, Verity îşi ridică privirea spre peisajul pastoral cu cer senin şi pământul de culoarea smaraldului, după care se concentra iarăşi asupra lui Malcom.

Scăpă din mână rochia pe care o ţinea la piept, dezvăluind un petic mărinimos de piele goală. Malcom zăbovi fără să vrea cu privirea pe pielea aceea ispititoare, albă ca smântână.

Verity Lovelace icni.

— Nu te apropia mai mult, zise ea, apoi ridică pumnii şi adoptă o poziţie ciudată de pugilism.

Malcom încetini. Şi, pentru prima dată de când o găsise în canalele lui, se trezi zâmbind. Muşchii gurii protestară împotriva mişcării atât de străine. Era o expresie pe care nu reuşise niciodată să o afişeze şi pe care doar o adoptase pentru a intimida. Pentru a ironiza. Pentru a ameninţa. De data aceasta însă, era diferit şi tocmai de aceea tulburător.

— Ţi se pare amuzant? se răsti ea, dar bravura ei impresionantă se sfârşi cu un chiţăit când el se apropie.

Renunţând la rochie pentru un croşeu de dreapta,

domnişoara Lovelace îşi duse braţul în spate.

Dar îi dezvăluise deja de prea multe ori că avea o înclinaţie spre lovituri oportune ca să-i mai permită vreuna.

O prinse cu fermitate de încheietură şi îi coborî mâna înapoi pe lângă corp.

— Te rog, şopti ea şi închise ochii.

Te rog fuseseră vreme îndelungată cuvintele pe care le auzise şi pe care preferase să le audă de pe buzele femeilor cu care se culcase de-a lungul anilor. Niciodată însă nu fuseseră rostite cu teamă.

Totuşi, nu se pricepea să alunge temerile, cu atât mai puţin ale cuiva născut în alte condiţii decât cele vitrege în care veniseră pe lume cei cu care se întovărăşise de-a lungul anilor.

— Stai! zise el morocănos, apoi îi luă cârpa umedă şi o şterse pe faţă.

Verity tresări, aşa că o atinse mai uşor. Ea deschise ochii şi păru să îşi recapete îndrăzneala de mai devreme. Cu toate acestea, în ochii albaştri-violet fermecători îi putea citi oboseala.

Malcom puse pe umăr cârpa umedă, acum cu pete stacojii, şi întinse mâna spre ea.

Verity ridică din nou mâinile protector.

— Linişteşte-te! E mai rău dacă te agiţi.

— Şi tu ştii pentru că ai avut multe în viaţa ta?

— Pui cam multe întrebări. Chiar şi în canal, când o ameninţase cu cuţitul şi îi ceruse răspunsuri, Verity îi răspunsese cu întrebări. O altă experienţă străină pentru el. În mahala nimeni nu punea întrebări... Doar pedepsea ori se răzbuna. Nu îţi sprijini capul de perete, apleacă-l în faţă! Întinse mâna şi îi înclină uşor capul. Altminteri te îneci cu propriul sânge.

Verity păli. Malcom o prinse cu degetul mare şi cel arătător de nasul mic şi obraznic şi strânse.

Ea începu din nou să se zbată.

— Nu încerc să te sufoc, îi spuse el tăios. Era o prostie să se simtă ofensat de faptul că femeia încă se temea de el. La naiba, ar fi trebuit să îi savureze neliniştea, pentru că

atunci ar fi fost mai uşor să afle răspunsurile la întrebările pe care le căuta. Dacă aş vrea asta, te-aş strânge de gât.

— Asta ar trebui să mă liniştească? contracară ea cu vocea o idee mai puternică.

— Respiră pe gură!

Verity se îmbufnă, iar buzele acelea ca doi boboci de trandafir formară un arc precum al unui heruvim dintr-un tablou pe care îl smulsese din canale şi pe care ar fi trebuit să îl vândă, dar pe care, din cine ştie ce motiv, îl păstrase. Malcom îi dădu drumul la nas, iar ea, bănuitoare, îşi atinse nările.

— S-a oprit.

— Am aplicat presiune pe partea care sângera şi am oprit circulaţia.

— Mulţumesc, răspunse ea aproape în silă, de parcă ar fi costat-o o bucată din propria carne să rostească acel cuvânt.

Malcom zâmbi din nou.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea încet.

Fără să se sinchisească să-i aducă aminte de promisiunea pe care i-o făcuse, care oricum nu însemna nimic pentru ea, îşi încrucişa braţele la piept.

— Ai fost cât pe ce să ne bagi pe amândoi în belea.

Îi urmări sprâncenele subţiri arcuite revenind la locul lor şi apoi coborând o idee.

— Şi ar trebui să cred că eşti un bărbat galant care salvează femei pierdute prin canal? întrebă ea privindu-l cu suspiciune. Că m-ai adus aici ca să mă cureţi şi să îmi îngrijeşti nasul?

De fapt, chiar aşa era. Când o văzuse, deplorabilă, năucă şi îngrozită, imaginea ei îi pătrunse până în adâncul sufletului, într-un loc plin de blândeţe, o slăbiciune de care nu se crezuse în stare.

— Nu am zis niciodată că aş fi galant. Doar practic. Şi nemilos în hotărârea de a proteja ceea ce îi aparţinea şi de a-i distruge pe cei care îi încălcau teritoriul. Dar apoi cuvintele ei îi pătrunseră prin gândurile neliniştite. „Pierdută în canale…” Malcom se gândi la mărturisirea ei

nevinovată. Îşi încrucişă braţele la piept şi adăugă: Fă o baie, schimbă-te şi apoi vom vorbi!

Verity îşi scoase limba rozalie, lingându-şi neliniştită buza ca un boboc de trandafir pe care el nu o observase sau nu o apreciase cum trebuia până în clipa aceea. Până la gestul acela.

— Despre ce vom vorbi?

El avea să pună întrebările, nu obrăznicătura. Fără să îi acorde oportunitatea de a-l bombarda cu întrebări, Malcom porni spre uşă.

Bineînţeles, neruşinata mai întrebă ceva înainte să apuce să iasă din încăpere.

— Cum te numeşti?

— North.

Apoi plecă şi se îndreptă spre bucătărie.

Aşezat la masă, cu piciorul rupt sprijinit pe unul dintre scăunelele din bucătărie, Fowler se încruntă.

— Giles cercetează zona. Ţi-am pregătit apa. Făcu semn din cap spre cada de lemn. De ce naiba ţi-ai adus amanta aici?

— Nu e amanta mea, bombăni Malcom.

Ţinând cont de felul elegant de a vorbi şi de mândria ei intimidantă, nu semăna câtuşi de puţin cu femeile înrăite cu care avusese relaţii de-a lungul anilor.

Căutătorul bătrân se duse spre masă, trăgându-şi piciorul schilod.

— M-am gândit că voiai cada de porţelan pentru femeia ta.

— Nu e...

Văzu licărirea din ochii lui bătrâni.

— Oh, du-te dracului! bombăni el. Amândoi, adăugă el. Ar trebui să vă arunc afară.

— Aşa e, încuviinţă Fowler şi i se formă o gropiţă în obrajii traşi şi zbârciţi. Dar nu o vei face.

Nu, nu avea s-o facă. Şi o ştiau foarte bine. Malcom îşi dădu jos cămaşa şi o azvârli într-o parte. Se dezbrăcă de hainele umede şi se scufundă în apa aburindă, apoi îşi trecu degrabă mâinile prin păr.

Se trezi cu o ploscă sub nas. Trase o duşcă lungă şi apoi o înapoie.

— Trebuie să recunoşti că a fost o surpriză, zise Bram la fel de tenace ca un căţel din St. Giles care găsise un os aruncat pe jos.

— Ce anume? întrebă Malcom strângând din buze.

Fowler ridică din umeri.

— Păi, nu vii zilnic acasă cu una aşa de rafinată şi care vorbeşte aşa de elegant… Şi o primeşti în camerele tale.

„Una aşa de rafinată şi care vorbeşte aşa de elegant…”

Malcom îşi şterse apa de pe ochi.

— Am câteva întrebări pentru ca, zise el pe un ton uşor defensiv.

Celălalt bărbat pufni.

— Ai avut întrebări pentru multe femei… Pentru mulţi oameni. Nu le-ai pus niciodată în camerele tale private.

Malcom îşi spălă trupul murdar.

— Asta e…

Strânse din buze. „Diferită”, îşi zise în sinea lui. Era…

— Diferită? întrebă Fowler tărăgănat şi mai luă o gură din ploscă.

Malcom se dăţi de săpun.

— Du-te dracului! bombăni el, primind în schimb hohote din partea celor doi.

Fostul căutător guraliv îi aruncă un prosop, iar Malcom îl prinse şi se şterse la ochi.

— Şi te face să îi repeţi anumite lucruri? Nu-ţi stă în fire. Îndrăgostit lulea de o fată frumuşică!

Nu era o fată frumuşică.

— N-are nimic de-a face cu…

Faptul că avea ochi enormi de sirenă, plini de o inocenţă pe care până atunci o crezuse o simplă ficţiune în paginile de literatură. Sau cu felul în care rochia ei udă i se agăţase de fiecare curbă a trupului.

Fowler ridică din sprâncenele stufoase.

— Am fost atacaţi. Şi vreau să aflu cine o urmărea şi

ce căuta în canalele mele.

Bram ridică şi mai tare din sprâncene, iar fruntea deja zbârcită i se încreţi mai mult.

— Era în canale? *Aia?*

Malcom începu să se neliniştească. Oare căutătorii să fi fost sceptici fără motiv? În general, el nu avea încredere în nimeni.

— Da. Fowler, ieşi naibii de-aici să mă bucur şi eu de-un moment de linişte!

Şi pentru ca bătrânul să se odihnească. Sigur nu îi făcea bine să îşi forţeze piciorul încă instabil.

Căutătorul obosit se ridică.

Malcom se încruntă. Nu era neglijent. Nu fusese niciodată acuzat de neglijenţă… Pentru că nu avea prieteni sau familie, dar mai degrabă pentru că era mereu prudent. Sau cel puţin fusese.

— Bram…

— Mă duc sus, îl linişti bărbatul fără să se uite în spate. Voi sta de pază până când eşti gata să te ocupi de ea.

Malcom îşi termină rapid baia ca apoi să meargă la enigmatica domnişoară Verity Lovelace şi să afle ce naiba căuta o femeie ca ea în mahala.

Capitolul 7

The Londoner

De la cerşetor la conte!

Unii spun că, de când a fost răpit, contele de Maxwell a supravieţuit pe străzi cerşind… Este greu de crezut că o astfel de persoană se poate acomoda în lumea înaltei societăţi.

M. Fairpoint

Verity rămase locului multă vreme după ce bărbatul – *North* – închise uşa după el.

Cu inima bătându-i năvalnic în piept, îşi puse mâinile reci şi pătate cu sânge pe uşă, sprijinindu-se de ea. Şi se concentră să respire încet, liniştitor.

De la moartea părinţilor ei, se mândrise cu viaţa pe care şi-o clădise ca reporter. Făcuse cercetări şi încropise poveşti pe care societatea tânjise să le citească. Dar ei? Bărbaţii şi femeile despre care scrisese în articolele ei făcuseră parte din nobilime. Duseseră o viaţă confortabilă, cu excepţia scandalurilor care, deşi erau bârfe interesante, nu fuseseră niciodată periculoase. Pe scurt, munca ei şi tot ce presupusese ea fuseseră ceva sigur.

Verity se întoarse, se sprijini cu spatele de uşă şi se cuprinse cu braţele de după mijloc, şifonând rochia de muselină de o calitate de care se bucurase doar cu foarte mult timp în urmă, când tatăl ei fusese în viaţă şi avusese fonduri ca să-şi îmbrace fiica bastardă în haine elegante. Privi camerele care îi aparţineau domnului North – închisoarea ei?

Aproape că se înecase, aproape că fusese mâncată de şobolani în canale şi apoi fusese atacată de un străin. Şi, judecând după armele pe care le îndreptase acesta spre ea şi domnul North, nu încăpea îndoială cum s-ar fi sfârşit acea interacţiune, dacă *nu ar fi intervenit* domnul North. O salvase dintr-o primejdie sigură. Râse panicată. O salvase din primejdie… Acelaşi bărbat care îi pusese cuţitul la gât, cerând răspunsuri.

Cine era oare? Erou sau bestie?

Sau se putea oare ca un om să fie şi salvator, şi monstru?

Privi tabloul atârnat lângă patul domnului North – rama aurie se potrivea mai degrabă articolelor pe care răposatul ei tată, contele, i le adusese mamei ei şi pe care le agăţase singur în casa ţărănească modestă. Ilustraţia de pe pânză în ulei, captase o scenă rurală pastorală, fericită şi liniştită. Era o imagine vibrantă, dar atât de reală!

Şi totuşi, acest domn North nemilos îl agăţase aici. Acum, când groaza se mai potolise şi simţea doar o neliniște pe care o putea controla, Verity cercetă celelalte detalii din jurul ei. Ale camerelor domnului North. Tăblia patului din mahon. Cada din porţelan. Rochia de muselină pe care o scosese dintr-un dulap extravagant din lemn de nuc cu o oglindă înclinată şi o scenă floral pictată pe uşile de lemn sculptate.

O mulţime de întrebări îi trecură prin minte. Cu siguranţă, nu era un căutător prin canale. Atunci ce era? Cine era? Nu era treaba ei. Orice interes faţă de el era irelevant pentru informaţiile pe care le căuta cu adevărat. Ba nu, informaţiile de care avea nevoie. Atunci de ce nu reuşea să alunge nenumăratele întrebări care îi năvăleau în minte?

Verity se duse spre o tablă de şah exotică în nuanţe de verde şi roz. Fascinată, apucă prosopul cu o mână, iar cu cealaltă luă regina, îşi trecu degetul mare peste conturul celei mai puternice piese de joc, după care o puse la loc.

Mai aruncă o privire spre locul în care fusese adusă.

Cum putea poseda un bărbat ca el atâtea avuţii? În plus, cine era acest bărbat care colinda străzile în haine elegante şi vorbea fără cusur limba engleză cultă, dar era nonşalant şi nemilos precum un cuţitar de pe stradă?

O batjocorise la fiecare pas, după care îi îngrijise rana. Ce-i drept, nu o făcuse cu căldură, ci pragmatic, metodic ca un doctor care îngrijea un pacient… Şi totuşi, o îngrijise. Şi nu o lăsase să se descurce singură pe străzi. Aşadar, cu siguranţă toate acestea spuneau ceva despre străin, nu?

„Sau poate că aşa vrei tu să crezi”. Poate că era mai uşor aşa decât să ia în calcul posibilitatea că se putea să fi schimbat, de fapt, o ameninţare cu alta.

Fără să reuşească să îşi alunge temerile, Verity îşi slăbi strânsoarea asupra rochiei pe care i-o dăduse North şi se îndreptă spre baie.

— O baie, rosti ea uşor, ca o rugăciune plină de reverenţă.

Nu orice fel de baie… Nu apă călduţă în cel mai bun

caz sau cel mult rece, pe care le îndurase până atunci în numele curăţeniei şi al igienei. Ci mai degrabă o baie care o ademenea cu aburi ce se ridicau din apă ca nişte norişori albi.

Verity duse o luptă ruşinos de scurtă cu sine, după care îşi dădu jos rochia împrumutată şi pantalonaşii uzi. Intră în apă înainte ca logica să îi urle în minte că era o nebunie să intre în cada unui străin. A unui bărbat straniu.

Suspină extaziată şi închise ochii: apa era atât de fierbinte încât aproape că o duru. Ba chiar *o duru.* Simţi furnicături în degetele de la picioare, care radiară apoi pe toată suprafaţa picioarelor şi le savura cu nesaţ, căci era cea mai bună formă de durere. Căldura penetră senzaţia de rece pe care i-o lăsase timpul petrecut în canal.

Verity se scufundă în apă până ce îi trecu de umeri.

Apoi închise ochii şi acceptă pur şi simplu cu bucurie căldura care alungă răceala. Durerea pe care o simţise în braţe când coborâse în tuneluri se mai domoli.

Şi, preţ de o clipă, îşi îngădui să uite că se afla, de fapt, în casa unui străin care mânuia o armă cu o uşurinţă periculoasă.

Să uite…

Verity blestemă şi se ridică atât de repede în şezut încât apa se revărsă peste marginea căzii.

Bertha o aştepta.

Asta în caz că rămăsese lângă gura de canal, ţinând cont de faptul că Verity nu se mai întorsese acolo.

Iar Livvie avea să fie copleşită de griji.

Dar Verity nu ar fi putut să se întoarcă la ele în halul în care arătase, cu faţa însângerată şi duhnind a canal.

Iar bărbatul care încercase să o tragă după el şi care fără îndoială ar fi reuşit dacă nu ar fi intervenit domnul North…

Trase adânc aer în piept şi se scufundă în apă, înmuindu-şi părul murdar. Îşi trecu degetele peste noroiul care i se întărise pe şuviţe şi ieşi de sub apă, trăgând aer în piept. Îşi şterse apa de la ochi şi căută o bucată de săpun printre lucrurile pe care le pregătise la un moment dat

bărbatul masiv care adusese apa.

Doar că…

Verity se ridică în genunchi şi privi obiectul straniu de pe prosop şi apoi îl apucă…

— O bucată de săpun, şopti ea, aruncând încă o privire spre uşa pe care ieşise domnul North, apoi din nou la articolul de lux.

Cântări săpunul neted în palmă, răsucindu-l pe toate părţile. Căci nu era doar o bucată de săpun, ci unul transparent. Aproape prea minunat ca să fie folosit.

„Aproape”.

În cele din urmă, dorinţa de a se curăţa de mizerie îi înfrânse reticenţa, aşa că înmuie săpunul în apă şi apoi se săpuni din cap până în picioare. Aroma de citrice uşor amăruie a bergamotei era clar masculină şi totuşi preferabilă mizeriei de pe pielea ei care înnegrea clăbucii albi de săpun. Verity puse săpunul înapoi pe tavă şi se clăti degrabă. Trase adânc aer în piept şi apoi se scufundă sub apă. Urechile i se umplură numaidecât, iar liniştea de dinainte se preschimbă într-un ţiuit mut, înăbuşit. Îşi curăţă săpunul din păr şi ieşi de sub apă.

Deşi regreta, se forţă să iasă din cadă. Se duse spre prosopul împăturit cu grijă, se şterse şi apoi, conştientă că domnul North avea să se întoarcă, se întinse după pantalonaşi şi se făcu numaidecât roşie ca focul când observă detaliile care îi scăpaseră când domnul North fusese acolo, iar ea se agăţase de rochia ei ca să se apere de privirea lui pătrunzătoare.

Dantelă neagră ca smoala. Întoarse rochia pe toate părţile. Dantelă *delicată,* de cea mai bună calitate. Calitate potrivită cuiva bogat şi totuşi, se gândi ea şi se îmbujoră, scandaloasă din pricina culorii… Şi a decolteului. Pusă în situaţia de a alege între rochia revoltătoare şi hainele murdare de lângă cadă, o alese pe cea dintâi. Verity îmbrăcă iute cămăşuţa. O netezi, privind panglica stacojie care se înfăşură în talie şi sfârşea într-o fundă ce ajungea până la pântec.

Muşchii stomacului i se contractară când strânse la

piept hainele pe care i le dăduse North. Şi astfel toate reţinerile ieşiră la suprafaţă. Îşi aminti că era un străin, că ea pătrunsese nu doar în locuinţa lui, ci şi în dormitorul lui, iar acum era îmbrăcată cu articole ruşinoase pe care doar o amantă le-ar fi purtat.

Verity înţelese asta pentru că era fiica unei femei care îndeplinise întocmai acel rol pentru un bărbat puternic şi influent.

O cotropiră iarăşi o mulţime de întrebări despre identitatea acestui bărbat despre care nu ştia dacă îi era amic sau inamic.

Niciun bărbat care îţi punea cuţitul la gât nu ar fi fost considerat vreodată amic.

Se cutremură, simţind un fior care îi străbătu şira spinării, dar nu din pricina frigului. Aceeaşi teamă care o cuprinsese în canale ieşi din nou la suprafaţă. Căci, lăsând la o parte baia, săpunul şi hainele, nu încăpea îndoială că bărbatul care îşi zicea North era periculos. Iar revelaţia aceea o făcu să încremenească. La fel întrebările pe care le avea despre aşa-zisul ei salvator.

Cu mâini tremurânde, Verity se grăbi să îmbrace rochia şi o trase peste cap. Îi atârna uşor peste piept, dar după ce o aşeză, se dovedi că i se potrivea uimitor de bine, de parcă ar fi fost făcută special pentru ea.

Dacă s-ar fi făcut rochii pentru ea…

Aşa se întâmplase cu mult timp în urmă, când fusese fiica preţuită a unui lord care o cocoloşise cu panglici elegante şi podoabe. Şi pantofi. Privirea îi fugi numaidecât spre ei: un adevărat lux. Se năpusti asupra lor, ignorând durerea pe care o simţi în picioarele zgâriate, şi încălţă degrabă pantofii delicaţi, închise ochii extaziată când simţi căptuşeala de satin.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, iar Verity tresări.

— O clipă, se bâlbâi ea.

Îşi forţă picioarele să se îndrepte spre uşa de stejar şi, deloc convinsă, răsuci încuietoarea şi îi îngădui străinului, adică lui North, să intre în camerele lui.

North rămase în prag, fără să se mişte. O privi mai

degrabă printre genele dese şi închise la culoare care îi ascundeau ochii, dar reuşind să o sfredelească cu privirea directă.

— Se poate?

Era o cerere oarecum ironică, menită să ilustreze cât de ridicol era să ceară permisiunea să intre în propriile camere.

Şi totuşi, erau camerele lui, locul în care dormea. Cu un pat enorm în mijloc. Verity îşi încleşta şi îşi descleştă degetele pe uşă.

Se dădu reticentă la o parte.

Domnul North intră degrabă. Nimic nu îi scăpă privirii lui intense. Cercetă fiecare parte a încăperii, de parcă ar fi căutat un indiciu că împărăţia lui fusese cumva întoarsă pe dos. Şi apoi se concentră asupra ei.

Verity simţi cum se înroşeşte pe piept şi gât şi apoi la faţă.

— Mulţumesc pentru haine, spuse ea patetic. Sunt pregătită să plec.

— Închide uşa, domnişoară Lovelace, zise el hotărât.

Gura i se uscă întru totul şi îşi simţi limba grea, aşa că, atunci când vorbi, rosti cuvintele cu greu.

— Sunt prizonieră?

— Crede-mă când îţi spun că, dacă aş fi vrut să te rănesc, aş fi făcut-o în canale, unde te-aş fi lăsat, şi nimeni n-ar fi ştiut că ne-are cunoscut.

Verity nu ştiu dacă să se simtă îngrozită sau liniştită de acea mărturisire grosolană. Închise uşa, se rezemă de ea şi îl privi precaută. La urma urmei, doar îşi dăduse seama că nu îi răspunsese la întrebare. Aşadar, putea trage o singură concluzie: era prizoniera lui.

În timp ce North se duse în celălalt capăt al încăperii, Verity mulţumi în tăcere pentru distanţa dintre ea şi cel care o ţinea captivă. Ameninţarea iminentă care o făcuse să îi ceară ajutorul dispăruse între timp.

După ce sosiseră aici şi o adusese în dormitorul lui, se spălase şi el. Iar în lipsa întunericului noroios în care se întâlniseră prima dată, Verity privi cu atenţie spatele lat al

celui care îşi spunea simplu North.

El ajunse la fereastră, dădu puţin la o parte draperia şi privi afară.

Netezind agitată fustele împrumutate, Verity se forţă să se oprească.

— Nu ţi-am mulţumit pentru... ajutorul de mai devreme, zise ea în liniştea care se aşternuse în încăpere.

North continuă să cerceteze străzile, oprindu-se doar cât să arunce scurt o privire în spate, la ea.

— Asta crezi? Că toată strădania mea din seara asta a fost ca să te ajut?

Verity îşi umezi buzele.

— Nu e aşa? se bâlbâi ea.

Era un specimen minunat, şi totuşi trăsăturile îi erau *prea* pronunţate ca să fie lăudate vreodată ca arătoase după standardele societăţii. Avea pomeţi ascuţiţi, de culoarea bronzului. Un maxilar pătrat puternic, uşor prea pronunţat. Cicatrici proeminente care ieşeau în evidenţă, chiar şi cu barba scurtă de o zi care îi acoperea chipul. Se putea să fi fost la fel de lipsită de discernământ ca răposata ei mamă când venea vorba despre lucruri întru totul nepotrivite, dar, ca bărbat, o făcu să simtă fluturi în stomac.

— Nu îmi considera acţiunile mai mult decât au fost de fapt, zise el direct şi privi din nou afară. Apoi dădu drumul draperiei din catifea aurie, lăsând-o să alunece la loc, după care se întoarse iarăşi spre ea. Vreau doar răspunsuri.

— Nu am ce răspunsuri să îţi dau.

North rânji cu jumătate de gură, detaşat.

— Nici măcar nu te-am întrebat ceva.

„Încă” Cuvântul atârnă între ei de parcă l-ar fi rostit cu voce tare.

— Corect, încuviinţă ea.

Verity îşi dădu seama că îşi apucase iar fustele negre. Zâmbetul acela însă îl făcu pe North să pară mai blând. Îl făcu să pară mai degrabă om decât fiară, aşa cum crezuse ea prima dată şi, mai rău, aşa cum *se temea* că era de fapt.

Şi totuşi o adusese aici, salvând-o de duşmanii de pe stradă.

— Cine era bărbatul de pe stradă? Din pricina lui te ascundeai în canale?

Se ascundea? Se încruntă şi apoi îşi dădu seama ce concluzie trăsese North. Credea că ea se aflase în canale nu în căutarea a ceva, ci pentru că se ascundea. De-a lungul anilor, şi alţii presupuseseră lucruri asemănătoare despre ea. Oameni de toate felurile îi hotărau prezenţa şi rolul în viaţă pentru simplul fapt că era femeie. Concluziile acelea eronate se dovediseră a fi o unealtă valoroasă, care îi îngăduise să adune informaţii de la cei care nu bănuiseră nimic. Prin urmare, Verity îşi cântări cu grijă următoarele cuvinte.

— Nu ştiu cine era. Ştiu doar că îmi voia răul.

— Şi care a fost primul tău indiciu? Faptul că avea un pistol îndreptat spre pieptul tău?

— De fapt, da. Asta şi… Simţi cum roşeşte. Ah, erai sarcastic!

— Într-adevăr, rosti el amuzat.

— Ah, suspină Verity. Cum ziceam, bărbatul era… este un străin pentru mine.

Şi acesta era adevărul. Ar fi putut să se aventureze şi să speculeze o mulţime de potenţiali inamici, dar lista ar fi fost lungă, iar rangurile duşmanilor înalte.

North plecă de lângă fereastră şi se apropie de ea cu paşi lenţi, fluizi. Verity se trezi privind spre uşă şi gândindu-se la drumul ei spre libertate.

— Ai vrea să pleci, Verity? întrebă el pe tonul acela lin, puţin prea gros ca să fie considerat bariton.

— Mi-ai îngădui? îi răspunse ea la întrebare cu o întrebare proprie, temându-se nu îndeajuns de mult de răspunsul lui, deoarece bănuia că ştia deja foarte bine care era.

— Ţi-aş îngădui, spuse el în mod surprinzător.

Verity porni spre uşă.

— Dar probabil că ar trebui să îţi spun că individul care te-a încolţit mai devreme dă târcoale pe afară.

Avertismentul de rău augur o făcu să se oprească şi să se întoarcă spre el. Simţi cum păleşte, ameţită şi debusolată.

— Minţi.

North îndreptă braţul spre fereastră şi o invită fără cuvinte să verifice chiar ea. Verity traversă încăperea din patru paşi mari. Apucă draperia şi o dădu puţin la o parte ca să se uite afară.

Într-adevăr, străinul cerceta străzile. Oare de ce o căuta? Fără îndoială, pentru că îl lăsase fără simţire.

— Tot vrei să pleci? o tachină North.

Verity dădu drumul draperiei cu reticenţă. Nu. Nu când afară o aştepta un străin fără scrupule, hotărât să se răzbune pe ea pentru că îl doborâse la pământ.

— Nici măcar nu-l cunosc, repetă ea, alegându-şi cu grijă cuvintele şi împărtăşindu-i lucrurile pe care le ştia.

North pufni.

— Serios! rosti ea şi îşi ridici palmele. Nu am minţit când ţi-am zis că nu ştiu.

Ţinând cont de munca ei, de faptul că de-a lungul anilor atrăsese mânia înaltei societăţi, o mulţime de oameni l-ar fi putut trimite pe acel străin să vorbească cu ea.

North îşi coborî uşor pleoapele.

Trecu cu paşi apăsaţi pe lângă ea, descuie uşa, răsuci mânerul şi lăsă uşa deschisă.

— Asta nu e suficient ca să rămâi, domnişoară Lovelace.

— Te rog, nu mă trimite afară! Nu pot pleca. Nu încă. Nu înainte… „Să plece el”.

Capitolul 8

The Londoner

Seven Dials

Am primit dovezi întemeiate care confirma unde anume în

Londra a locuit contele de Maxwell: în Seven Dials.

V. Lovelace

Totul la Verity Lovelace, de la prezenţa ei în canale la bărbatul care îi dădea târcoale acum, era un semn clar de pericol.

De aceea ar fi fost înţelept din partea lui să-i dea afară fundul rotund şi generos. De fapt, ar fi fost de-a dreptul neghiob dacă ar fi lăsat-o să rămână. Şi totuşi, nu putea s-o dea pur şi simplu afară şi s-o trimită pe stradă. Ar fi însemnat să o condamne la moarte.

La naiba! Malcom închise uşa.

— În regulă.

Ochii lui Verity străluciră, transformând-o dintr-o persoană destul de obişnuită într-una… fermecătoare.

— Pot rămâne?

Tulburat de aprecierea pe care o simţea faţă de domnişoara Lovelace, Malcom se duse spre căruciorul din mahon pentru băuturi şi turnă două pahare de brandy.

— Să nu te gândeşti că te vei muta aici.

— Oh, nu aş face aşa ceva! Am un loc al meu, o familie, turui ea, fiind atât de guralivă, încât începu să-l doară capul, dar şi să-l fascineze în acelaşi timp. Aşa că nu trebuie să… Verity îl surprinse privind-o şi se opri. Ah, erai ironic, zise ea.

— Da.

Verity strâmbă din nasul obraznic.

— Ah…

Cine era această femeie întru totul lipsită de viclenie?

Îi întinse un pahar cu brandy.

— Poftim!

Verity şovăi, apoi se duse pe vârfuri spre el. Îl privi cu aceeaşi prudenţă de care dăduse dovadă în canale, apoi acceptă paharul şi luă o înghiţitură. Făcu o grimasă.

— Cerule, e dezgustător!

— Da.

Şi el îl detestase mereu, dar priveliştea şi mirosul brandy-ului avuseseră o familiaritate care se dovedise a fi straniu de alinătoare. Nu împărtăşise nimănui aceste detalii stranii şi nu avea de gând să înceapă cu o obrăznicătură învăluită în mai multe secrete decât el însuşi.

Cu paharul în mână, Verity se plimbă prin cameră neinvitată.

Malcom se crispă.

Sentimentul acesta, că ar fi fost expus, îi era necunoscut. Pentru că nu îngăduise niciodată cuiva să intre în camerele lui, iar acum farmecului blestemat al acestei femei, nu reuşea să o intimideze ca să se oprească.

Deşi ceva îi spunea că Verity Lovelace, care dobora bărbaţi pe stradă şi nici măcar nu tresărea când se alegea cu o sângerare din nas, nu avea să se lase vreodată intimidată.

Încă ţinând paharul plin în mână, Verity se opri din când în când ca să cerceteze diverse obiecte pe care Malcom le culesese din tuneluri. Unele de care nu reuşise să se despartă din motive pe care nu le înţelegea şi pe care nu le analizase deoarece nu îi păsase suficient de mult încât să o facă.

Verity se opri şi, cu mişcări aproape mecanice, puse jos băutura.

Iar Malcom ştiu momentul în care uită de prezenţa lui şi deveni întru totul absorbită de pictura nefinisată din rama aurită şi bogat ornamentată care contrasta cu execuţia ieftină de pe pânză.

Verity îşi înclină capul, se apropie de pictură şi privi fetiţa cerşetoare ghemuită în colţul unui pridvor. În copila aceea, artistul captase întru totul precauţia, epuizarea şi lipsa desăvârşită a speranţei pe care străzile din St. Giles o furau în cele din urmă de la toţi cei care sălăşluiau acolo.

Îşi apropie vârful degetelor de coşuleţul cu panglici pe care micuţa încerca să le vândă.

— Îţi place? întrebă el ţâfnos, fără să ştie de unde izvorâse întrebarea, ştiind doar că nici măcar el nu reuşise

să îşi dea seama de ce păstrase tabloul.

— Eu… Pare atât de real! spuse ea încet. Am fost ca ea.

O mărturisi atât de încet, încât el abia o auzi. Sau poate că îl luă prin surprindere pentru că era prima ei mărturisire sinceră.

Se duse mai aproape, oprindu-se chiar în spatele umărului ei, şi privi pictura dintr-o perspectivă nouă.

— Şi eu am avut o colecţie de panglici şi apoi am rămas fără ea. Le-am pus pe toate într-un coşuleţ şi le-am vândut la un colţ de stradă până ce s-au dus toate.

Indiciul acela despre rădăcinile şi mediul din care provenea ar fi trebuit să fie doar un detaliu. Şi totuşi, felul în care se ilustrase pe sine, o fetiţă care se silise să răzbească, era mai vibrant decât portretul din faţa lor. Înţelegea foarte bine disperarea despre care vorbea. O simţea şi acum, în pofida tuturor lucrurilor pe care le adunase, a averii pe care o dobândise. Dar asta îi diferenţia pe cei din estul Londrei de membrii nobilimii, străzdania pe care nu o puteai uita vreodată. Nici măcar când te ridicai şi te eliberai de zbaterea pentru supravieţuire.

Verity trecu la următorul tablou. Malcom stătea atât de aproape de ea, încât ea îi atinse pieptul cu umărul când se mişcă.

— Şi ăsta ţi-e cunoscut, Verity? murmură el.

Ea nu păru să se simtă insultată pentru că îi rostise prenumele.

— Ai fost şi ca ea? „Şi tu?”

Malcom fusese.

Epuizat, executând dansuri scoţiene pentru a primi bani de la trecători.

Verity clătină încet din cap.

— Nu, murmură ea. Am fost scutită de asta.

Dar oare nu aşa stăteau lucrurile în estul Londrei? Erai scutit de o nedreptate doar ca să fii victima altor zece.

— Dar tu… ai fost? îndrăzni ea să întrebe, privindu-l peste umărul gingaş în felul acela mereu cercetător şi direct. Ca acel copil?

Malcom îşi încleştă maxilarul şi puse capăt acelei conversaţii care devenise mult prea intimă. O lăsă pe Verity să-i cerceteze lucrurile şi se întoarse la fereastră să se uite după bărbatul care îi căuta.

— Mai e acolo?

Se uită cu atenţie la străzile întunecate. O siluetă singuratică, un băieţandru, ţâşni peste dalele de piatră. Fără îndoială, se îndrepta spre străzile pline de buzunare din care să fure.

— Nu îl văd. Asta ar fi trebuit să fie de ajuns ca să o facă să plece. Atunci de ce nu o făcea?

Verity clătină uşor din cap, ca să îşi pună ordine în gânduri.

— Crezi că a plecat?

Nu conta. Ea trebuia să plece. Era *singurul* răspuns logic. Atunci de ce nu reuşea să rostească acele cuvinte?

Din cine ştie ce motiv inexplicabil, alese să fie vag.

— Nu ştiu sigur.

Verity oftă şi, agitată, îşi reluă plimbarea prin camerele lui private.

Cercetând ostentativ străzile, studie când priveliştea de afară, când pe femeia reflectată în geamurile uşor murdare. Când păşea, părea să alunece. Semăna mai mult cu bărbaţii şi femeile pe care îi urmărise cu ani în urmă la un târg de iarnă patinând pe Tamisa îngheţată pe lame argintii decât cu o femeie care păşea pe propriile picioare. Părul îi atârna desfăcut pe spate; cârlionţii închişi la culoare licăreau în lumina lumânării. Avea ceva captivant.

— E un set uimitor!

Tresări. Simţi cum i se încălzeşte gâtul la gândul că fusese prins visând cu ochii deschişi.

— Poftim? întrebă el ţâfnos.

Verity făcu semn în faţa ei, iar el îi urmări cu privirea gestul vag spre masa de şah din lemn netezit şi la setul de şah de pe ea.

Malcom mârâi.

— Nu am jucat niciodată pe ea.

— Oh, ar trebui să înveţi, zise ea aproape veselă.

Aproape că uită cum ajunseseră împreună, ca şi acum se ascundea de cei care voiau să-i facă rău. N-am mai jucat de ani întregi, mărturisi ea nostalgică. Am putea…

— Ce? întrebă el încordat.

Verity ridică dintr-un umăr.

— Mă gândeam doar că, în timp ce aşteptăm ca să fim siguri că a plecat, am putea…

Îi făcu semn din cap, de parcă ar fi trebuit să înţeleagă ce îi sugera. Lucru aproape imposibil în cazul ei. Fiecare ultim cuvânt pe care îl rostea îl lăsa ameţit şi întors cu susul în jos.

— Ce vrei să spui? întrebă el pe un ton mai tăios decât intenţionase.

Oricum, Verity nu îi dădu de înţeles că ar fi observat tonul succint.

— Că am putea juca şah, desigur. Te-aş putea învăţa.

— Tu să mă înveţi pe mine?

— Şah, repetă ea, apoi îşi trase un scaun, se aşeză şi îl îndemnă şi pe el să vină.

Cerule, obrăznicătura era nebună! Bineînţeles, confirmase deja acest lucru când dăduse peste ea. Scena de acum era doar un memento inutil.

— Nu te-am invitat la ceai şi biscuiţi, spuse el hotărât. Respingând-o în mod indiscutabil, dădu din nou la o parte draperia şi mai cercetă o dată străzile.

— Nu, murmură ea. Ştiu asta. Doar că mi s-a părut că aşa am avea o ocupaţie.

„Ar avea o ocupaţie”. Pufni batjocoritor. Ce absurd! Îşi dedicase întreaga existenţă muncii lui şi căutării prin canale. Nu avea de ce să aibă o ocupaţie. Chiar *era* ocupat.

Sau poate că el era nebunul, pentru că se trezi că plecă de lângă fereastră şi i se alătură la celălalt capăt al mesei. Trase cu putere scaunul de sub masă şi se aşeză.

Verity zâmbi larg şi în obrajii rotunjiţi îi apărură gropiţe, iar ochii violet îi licăriră.

Malcom nu ştiuse niciodată că o persoană putea zâmbi aşa. Cu ochii plini de sinceritate şi lumină.

Şi apoi, de parcă s-ar fi temut că, dacă îşi dezvăluia

bucuria, Malcom avea să plece de la masă, Verity nu mai zâmbi, lucru care pe el îl mâhni.

— Aşadar, începu ea, pe un ton foarte pragmatic care, în mod straniu, se dovedi a fi la fel de încântător precum bucuria ei de mai devreme, tabla de şah este aranjată mereu la fel. Al doilea rând, zise ea şi arătă spre zona respectivă, e mereu plină cu pioni. Turele, continuă ea şi arătă spre piesele cu pricina, se aşază în colţuri, iar caii lângă ele. Ridică unul dintre cai. Apoi mai sunt nebunii şi în sfârşit regina, care se deplasează mereu pe culoarea ei, iar regele pe pătratul rămas. Verity se opri scurt şi îşi ridică privirea spre el. Ai înţeles până acum?

— Cred că reuşesc să te urmăresc, zise el tărăgănat.

— Fiecare dintre cele şase piese se mută diferit. Nu poţi trece printr-o altă piesă. Parcă pentru a ilustra acest punct, lovi tura pe care o ţinea în mână de pionul din capătul ei de tablă. Calul însă poate sări peste alte piese, spuse ea, şi îi demonstră, sărind cu unul dintre cai peste unul dintre pioni, dar nu poţi muta niciodată într-un pătrat pe care se află o piesă proprie. Îl poţi folosi pentru a lua locul unei piese a adversarului, care atunci se consideră capturată. El e regele, continuă ea, ridicându-l pe al ei. E cel mai important, dar şi cel mai slab.

În timp ce Verity continuă să turuie instrucţiuni pentru piesa cu pricina şi toate celelalte, Malcom se trezi privindu-i gura în timp ce vorbea. Avea buza de jos plină şi pe cea de sus uşor mai îngustă, ceea ce o făcea să pară mereu îmbufnată. Avea o gură care stârnea tot felul de fantezii imorale cu delicii şi mai imorale de descoperit.

— Cealaltă regulă specială se numeşte rocadă, zise ea, fără să îşi dea câtuşi de puţin seama că Malcom medita plin de dorinţă la gura ei.

Malcom îşi înăbuşi un val de dezgust.

„Controlează-te!”

Se forţă să se concentreze la cuvintele profesoarei lui neverosimile.

— Ai priceput tot? întrebă ea, ridicându-şi privirea de la tablă.

— Da.

— Rozul e mai pal ca verdele, iar regulile spun că albul începe. Aşa că tu începi, domnule North.

Abia uitându-se la masă, mută unul dintre pioni spre centrul tablei şi apoi aşteptă ca ea să facă prima mutare.

Verity se încruntă.

— Nici măcar nu te-ai uitat la tablă.

— Ba m-am uitat, zise şi îi făcu semn cu bărbia, îndemnând-o să mute.

— Şahul presupune strategie şi răbdare, intonă ea, privind cu atenţie tabla.

Verity îşi roase o unghie, un gest de îngrijorare adorabil. Ceasul de pe perete ticăi puternic de câteva ori înainte ca ea să mute un pion.

Malcom îşi mută regina.

Verity îl privi curioasă.

— Mai ţii minte ce ţi-am zis despre regină?

Nu. Undeva între lecţia despre regină şi cea despre tură se pierduse în gânduri necuvenite despre gura ei.

— Ştiu ce face.

Verity îşi sprijini coatele pe marginile tablei.

— Muţi pur şi simplu piesele, aleatoriu.

Malcom îi imită postura.

— Contează? Ţinând cont că singurul scop este să treacă timpul până când poţi pleca în siguranţă?

Privirile li se întâlniră într-o luptă încordată şi totuşi întru totul diferită de oricare altă luptă purtată până atunci. Nu avea legătură cu viaţa sau cu moartea ori cu strânsul şi apoi cu sporitul averii. Acum avea legătură doar cu… un joc nenorocit: Şi, la naiba, se simţea bine… în compania ei!

Verity cedă prima.

— Presupun că nu, încuviinţă ca, studiind iarăşi tabla. Trecură alte cincisprezece bătăi de ceas, timp în care îşi plimbă mâna peste piesele ei, ca într-un final să se hotărască la un pion.

Restul jocului nu mai vorbiră. Iar această tăcere prietenoasă fu la fel de confortabilă precum discuţia lor de mai devreme.

Malcom îşi mută piesa şi îi doborî regina.

— Şah mat.

Preţ de câteva momente, Verity nu se mişcă. Făcu ochii mari în timp ce cercetă cu frenezie tabla.

— Dar e… imposibil.

Se aşeză mai pe marginea scaunului şi îşi mişcă mâna deasupra tablei de şah de parcă şi-ar fi recreat paşii anteriori.

Malcom îşi simţi buzele zvâcnindu-i.

— Ai fost terminată de la primele mutări. Nu numai că ai pierdut controlul în centru, dar am blocat calea pentru nebunul tău prin pătratul central. Nu a permis pieselor să înainteze şi ţi-a slăbit apărarea regelui. Aşadar… zise el şi flutură piesa capturată. Piesele de şah sunt ca oamenii. Ar trebui să lucreze toate pentru tine. Aşa îşi construise şi el imperiul. Chiar şi regina, adăugă el.

Verity bolborosi ceva şi se lăsă pe spate în scaun.

— Păi… M-ai *escrocat.*

— Nu. Ar trebui să avem o miză ca să vorbim de escrocat.

— Nu ştiu dacă lucrurile stau chiar aşa, bombăni ea.

— Chiar aşa stau lucrurile, spuse el direct.

— Dar ai spus…

— Nu am spus că nu ştiu să joc, Verity. Am spus că nu am folosit această tablă de şah. Ai presupus greşit că nu am jucat pe alta.

Verity îl privi cu atenţie.

— Eşti cumva avocat?

— Avocat?… Şi apoi pricepu întrebarea, izbucni într-un hohot de râs zguduitor. Cerule! Era prima dată şi sigur avea să fie şi ultima dată în care Malcom avea să fie luat drept un bărbat care lucra de partea corectă a legii. Nu, răspunse el.

— Argumentezi ca unul, mormăi ea.

O bătaie scurtă la uşă le întrerupse conversaţia şi îi readuse la realitate.

Malcom se ridică, se duse cu paşi apăsaţi spre uşă şi o deschise cu putere.

— Ce este? se răsti el.

Bram privi cu îndrăzneală peste umărul lui spre Verity, care rămase pe scaun, jucându-se cu o piesă de şah.

— Am întrebat ce este, repetă Malcom.

— A venit Giles. Vrea să vorbească cu tine.

— Nu primesc pe nimeni.

Dădu să închidă uşa, dar Bram îşi vârî cotul în deschizătura uşii.

— Zice că e important.

Giles nu era genul care să ceară ajutor. Nici măcar când îl găsise Malcom, îngropat sub un morman de cărămizi prăbuşite şi cu mâna retezată. În schimb, îşi ridicase degetul mijlociu de la singura mână rămasă ca să-i transmită întocmai cât de mult *ajutor* îşi dorea de la cel care pe atunci fusese un străin pentru el. Pe scurt, era singurul motiv pentru care îl făcuse asociatul lui.

Îl lăsă pe căutătorul bătrân să intre în cameră.

— Ţine-i domnişoarei Lovelace… companie.

Trebuia să recunoască faptul că femeia avea curaj. Oricine altcineva ar fi pălit sau ar fi leşinat de-a dreptul la vederea lui Bram, impozant şi voinic. Verity, în schimb, îşi coborî capul în semn de salut şi nu dădu niciun semn că ar fi fost agitată, în afară de un tremur uşor al mâinilor.

Mai precaut chiar şi decât Malcom când venea vorba de străini, şi asta spunea multe, bătrânul miji ochii.

Înainte ca Malcom să plece, Verity strigă:

— Ne-a găsit? întrebă ea încet.

„Ne-a găsit.”

Era o formulare stranie pentru cineva care locuia în mahalale. Aici, oamenii ştiau că nu trebuie să pună binele colectiv în faţa binelui propriu. Tulburat, ignoră întrebarea.

— Mă întorc numaidecât.

Zicând aceasta, ieşi din încăpere şi se duse în bucătărie, fără să reuşească să înţeleagă atracţia pe care o exercita Verity Lovelace asupra lui, făcându-l să rămână în camerele lui afurisite, să joace şah şi să o momească pe tânăra îndrăzneaţă.

Ajunse în bucătărie.

Îmbrăcat tot cu pantalonii şi jacheta lui de căutător cu multe buzunare, Giles stătea în mijlocul bucătăriei, udând podeaua cu apă. În clipa în care îl văzu pe Malcom, se îndreptă de spate.

— Te caută cineva.

Din nou.

Malcom se încordă, căci reuşi în sfârşit să nu se mai gândească la Verity Lovelace. Înainte să i se vâre titlul pe gât, Malcom înfruntase ameninţările altor bărbaţi care voiau să îl alunge din poziţia de putere pe care o deţinea în canalele Londrei. Acum, după descoperirea lui Steele despre titlul pe care îl poseda, îl urmăriseră mulţi alţii şi îi era tot mai greu să îşi dea seama de care dintre ameninţări trebuia să se ocupe.

— Cine e?

Giles privi spre Fowler, apoi din nou spre Malcom.

— Mai mulţi străini l-au căutat pe contele pierdut.

„Oh, fir-ar să fie!” I se puse un nod în stomac.

— Cine? întrebă el nerăbdător.

— De data asta, reporteri de la ziare. Giles îl privi drept în ochi şi adăugă: Şi, din câte spun oamenii, au început să te caute prin canale.

„La naiba cu totul!”

Capitolul 9

The Londoner

Singur!

Deşi nu avem o confirmare din surse sigure, am tras o concluzie logică: a trăit pe cont propriu. Altminteri, cu siguranţă cineva ne-ar fi spus unde locuieşte...

V. Lovelace

În seara aceasta, Verity aproape că fusese ucisă.

Mai întâi de şobolani. Apoi de apă. Şi apoi de un străin nemilos de pe stradă.

Iar acum înfrunta cea mai recentă ameninţare: bătrânul care părea sculptat în piatră, aşa de puţin se mişcase după plecarea domnului North.

Era paznicul ei.

Nimeni nu afirmase lucrul acesta, nici explicit, nici implicit.

Dar nu încăpea îndoială care era intenţia domnului North în ceea ce privea prezenţa bărbatului.

Paznicul ei rămase nemişcat, sprijinit de perete şi cu braţele încrucişate la pieptul cât un butoi, cu ochii cu urdori aţintiţi spre Verity şi pe fiecare mişcare a ei. Ea îşi înăbuşi tremurul nelinişţit care îi străbătu şira spinării. „E doar un om. E doar un om. Deşi e unul masiv. Dar e un om”. Inofensiv, cu siguranţă. Avea părul alb dat lejer pe spate şi sprâncenele la fel de albe. Îi amintea de vrăjitorul Merlin din cartea pe care i-o adusese tatăl ei în copilărie şi din care îi citise la fiecare vizită.

Amintirea tatălui ei o îmbărbătă.

Verity se forţă să zâmbească.

— Eu sunt Verity Lovelace.

Bărbatul mârâi.

— Nu-mi pasă.

„Aşa deci”.

Verity încercă din nou.

— Ai un nume?

Un alt mârâit.

— *Bineînţeles* că am un nume.

Şi, poate din pricina nebuniei din noaptea aceasta, ceva o făcu să zâmbească.

— Vrei să mi-l spui?

— Nu.

„Pfiu!”.

Bărbaţii stranii care locuiau aici, oriunde ar fi fost acest *aici,* erau foarte taciturni.

Verity oftă şi mai privi o dată agitată prin camerele

care deveniseră un soi de închisoare pentru ea. O închisoare *confortabilă,* cu o cadă de porţelan şi săpun delicios şi haine calde, dar totuşi o celulă. Verity mai încercă o dată.

— Întrucât ne ţinem companie reciproc, poate că este important să facem schimb de…

— Nu.

Verity bătu din picior pe podeaua de lemn lucioasă. Podele din mahon lucioase. O altă curiozitate a locului.

— Nu îţi place de mine, aşa-i?

— Nu îmi place de nimeni, zise el scurt.

— De domnul North îţi place? întrebă ea, curioasă să afle ce relaţie era între bătrânul acesta şi salvatorul ei din noaptea aceea.

— Taci vreodată din gură?

— De fapt, nu. Foarte rar, recunoscu ea. Aşa fusese încă din copilărie, lucru care, în munca pe care ajunsese să o facă, se dovedise a fi o abilitate şi un beneficiu pentru ea.

Cu toate acestea, domnul fără nume deveni şi mai taciturn. Cine şi-ar fi închipuit că ar fi fost posibil aşa ceva?

Tăcerea lui voită doar o fascină mai tare. Oare bărbatul acesta ca un urs era tatăl domnului North? Cu siguranţă erau amândoi impresionant de înalţi şi de bine făcuţi. Doar că tonalitatea lor era cu totul… diferită. Îşi muşcă buza de jos, în timp ce mintea ei formulă tot mai multe întrebări, aşa cum făcea de obicei. Sau poate că bătrânul era un servitor?

Doar că, dacă era servitor, ce fel de om era domnul North dacă îi ţinea într-un astfel de loc?

O mică picătură cristalină se scurse din colţul interior al ochiului domnului fără nume. În lumina lumânării, Verity îi surprinse traseul şi încercarea discretă a paznicului ei de a o ascunde.

— Mereu îţi curg ochii aşa?

Cu întrebarea aceasta reuşi să îl tulbure pe bătrân îndeajuns încât să îl facă să rostească şi altceva în afară de *nu* sau alt răspuns condescendent.

Bătrânul îşi înclină capul şi o şuviţă de păr alb i se

lăsă peste unul dintre ochii care îi curgeau.

— Poftim?

Simţindu-se încurajată, Verity făcu un pas spre el.

— Ochii tăi. Arătă spre scurgerile uşor cristaline, de culoarea şi consistenţa lacrimilor, care îi lăsaseră ochii roşii. Îţi curg.

— Şi ce-i cu asta? se răsti el ca un căţeluş încolţit.

— Am experienţă cu asta.

Bărbatul rămase de neclintit în tăcerea lui.

Abandonând orice încercare de conversaţie, Verity începu din nou să studieze camerele domnului North. În cele din urmă, străinul ursuz îi vorbi.

— *Tu* ai experienţă cu asta?

— Fosta mea doică, murmură ea. Verity îi făcu semn cu degetul să meargă spre ea. Ştiu mai multe lucruri care ar ajuta.

Bărbatul se desprinse cu reticenţă de lângă perete şi se duse spre ea. Şi, preţ de o clipă, când îl văzu cât era de înalt, Verity se întrebă dacă oare era înţelept să aibă de-a face în orice fel cu uriaşul acela. Cu siguranţă era cu vreo şaizeci de centimetri mai înalt decât ea. Şi lat ca stejarul bătrân în care se căţărase în Surrey. Şi la fel de plin de urme ca acel copac bătrân.

Când se opri în faţa ei, Verity îşi lăsă capul mult pe spate, până ce fu nevoită să îşi arcuiască dureros muşchii gâtului.

— Nu va funcţiona, bombăni ea. Eşti mult prea înalt. Dacă binevoieşti…

Bărbatul o văzu indicând spre unul dintre scaunele din camerele domnului North.

— Dacă binevoiesc ce anume?

Verity trase fotoliul verde tapiţat de la biroul domnului North şi bătu uşor în perna mătăsoasă.

— Nu prea am cum să te ajut de aici de jos, zise ea şi îi zâmbi larg.

Şi atunci avu loc cel mai mare miracol din ziua aceea: domnul fără nume se aşeză.

Verity încercă să îi atingă faţa, dar străinul bătrân îşi

trase capul, întorcându-şi obrazul spre ea.

Verity oftă şi îşi coborî braţele pe lângă corp.

— Nu te pot ajuta dacă nu arunc o privire.

— Nu ţi-am cerut ajutorul.

Aşa era, avea dreptate, dar *se aşezase.*

Chiar atunci, altă lacrimă i se scurse din ochi şi i se prelinse pe obraz.

— Aşa sunt ochii mei! se răsti el. Nu plâng.

— Bineînţeles că nu, rosti ea cu vocea aceea blândă pe care o folosise de-a lungul anilor de fiecare dată când Livvie căzuse sau îşi julise genunchii. Aşa se întâmplă când ne curg ochii. E ceva obişnuit, să ştii, îi explică ea, palpându-i colţul umflat al ochiului drept şi pe cel stâng, la fel de umflat.

— Aşa să fie?

Era o concesie reticentă din partea unui bărbat care părea mai predispus să o arunce pe fereastră decât să-i răspundă la întrebări.

— Oh, da, spuse ea pe un ton conversaţional. Cu cât o persoană îmbătrâneşte mai mult, cu atât ochii au tendinţa să le curgă mai tare, iar cărbunele şi cenuşa din Londra cu siguranţă nu sunt de ajutor.

— Aşa e, ai dreptate.

— Deşi ai mei sunt destul de roşii din pricina aerului.

Ca să-i demonstreze, Verity îşi coborî puţin capul, ajungând faţă în faţă cu bătrânul.

Bătrânul mârâi din nou, în stilul lui caracteristic.

— Ochii tăi sunt sănătoşi.

Deşi îl ştia pe străin doar de câteva minute, ar fi pus rămăşag pe orice că vorbele acelea se apropiau cel mai mult de un compliment.

Enumerând în gând câteva lucruri, Verity cercetă camerele domnului North până ce găsi o stivă de pânzeturi albe neatinse. Apucă una, apoi se gândi mai bine şi mai luă una, după care se duse drept spre cadă.

— Asta nu-i bună, murmură ea, privind la pelicula murdară de la suprafaţa apei. Văzu apoi găleata cu apă neatinsă pe care nu o folosise. Îngenunche, înmuie cârpele

în apă, le stoarse şi apoi se întoarse lângă domnul fără nume.

— Ce-i aia? întrebă el, privind-o bănuitor.

Verity observă însă că nu mai vorbise pe tonul tăios şi dur de mai înainte.

— Comprese. Ridică una din cârpele umede. Îmi permiţi, domnule?

— Nu sunt domn. Mă cheamă Bram, adăugă el, şovăi şi apoi încuviinţă scurt din cap.

Verity aplică pânza caldă.

— Asta îi va alina întrucâtva. Apoi îi explică: Eu cred că aerul usucă ochii şi au nevoie de umezeală. Şi Dumnezeu ştie ce ne mai intră în ei. Îi aplică cealaltă cârpă umedă pe celălalt ochi. Cum se simte?

Bărbatul gemu uşor.

Verity zâmbi.

— Doica mea zicea că simţea deseori nisip în ochi. Asta va mai atenua senzaţia. Dar va trebui să le aplici des ca să reduci disconfortul. Când pânzele se răciră, Verity le îndepărtă, le înmuie şi le aplică din nou. Nu e singurul lucru pe care îl poţi face, adăugă ea.

— Oh? făcu bătrânul, pânza din dreptul gurii lui înăbuşind sunetul.

— Sunt mai multe tratamente uşoare. Sinceră să fiu, Berthei abia îi mai curg ochii acum.

— Nu taci niciodată din gură, aşa-i? murmură el de sub prosoape, de data aceasta fără răutatea de mai devreme.

— Ţi-am zis că nu. Dar prefer să cred că vorbesc mult, nu că nu tac niciodată.

Bătrânul râse silenţios, mişcându-şi umerii.

— Acum, fii atent! O să-ţi notez remediile. Verity se uită la suprafaţa lucioasă a biroului imaculat al lui Malcom. Nu era nici măcar o călimară sau un toc în tava curată de pe el. Un toc. Un toc, bombăni ea, ridicând capacul, balamalele bine unse nescârţâind câtuşi de puţin.

Verity se aplecă peste birou, aruncă o privire înăuntru şi zări o bucată mică de hârtie oficială.

Domnule North, înţeleg foarte bine cele mai recente instrucţiuni. Cu toate acestea, ca administrator al dumneavoastră, este de datoria mea să vă informez că va fi nevoie de o întâlnire suplimentară ca să discutăm despre transferul proprietăţilor.

— Care sunt?

— Care, într-adevăr, murmură ea. Dură o clipă până să îşi dea seama că, de fapt, domnul Bram vorbise. Hm... Clipi, încă fascinată de cuvintele captivante scrise fără cusur. Şi apoi tresări. Oh, da! Remediile, zise ea dintr-odată. Primul dintre ele este apa de trandafiri. Trebuie amestecată cu un strop de miere diluată, până ce se formează o pastă fină pe care o aplici pe ambii ochii.

În timp ce îi turui instrucţiunile, o năpădiră o mulţime de întrebări. Nu era treaba ei. Treburile domnului North îl priveau doar pe el. Şi totuşi, ca o femeie a cărei întreagă existenţă fusese modelată punând întrebări şi explorând, nu putu să oprească întrebările care îi năvăliră în minte, aşa cum nu ar fi putut să se oprească din respirat.

Domnul North avea un administrator? Nu era deloc logic. Avu impresia că domnul North o dusese într-o lume unde totul era cu susul în jos, în care nimic nu avea sens şi totul era confuz. Cum altfel s-ar fi explicat faptul că un străin nemilos care îşi petrecea vremea prin canale avea... un administrator.

— Şi apoi muşeţel, murmură ea distrasă. Va trebui să adaugi câteva flori uscate într-o cană cu apă fierbinte. Îi recită din obişnuinţă restul instrucţiunilor domnului Bram, după care reluă lectura.

Baronul Bolingbroke a fost deposedat de toate proprietăţile.

— Bolingbroke, şopti ea, numele răsunându-i cu putere în minte, fiindu-i foarte cunoscut întrucât îl văzuse şi îl scrisese de nenumărate ori.

Inima începu să îi bată mai tare, într-un ritm nebunesc ce nu avea legătură cu teama de mai devreme. Citi rapid cele câteva propoziţii scrise cu meticulozitate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă domnul Bram.

— Nimic, spuse ea iute, aşa că bărbatul se opri, iar Verity citi restul cuvintelor de pe foaie.

Între timp, la cererea dumneavoastră, am concediat cu salarii compensatorii personalul din cadrul proprietăţii dumneavoastră din Grosvenor Square nr. 4. Toate vor fi libere, aşa cum aţi cerut.

Cu respect,

Sanders, administratorul dumneavoastră

Verity încremeni. Incapabilă să tragă aer în piept, se simţi ameţită, confuză. Imposibil. Doar că... Aruncă o privire la mobilierul scump. Se gândi la bărbatul care locuia în acest palat din fundul iadului – diabolic de arătos, imoral şi care totuşi vorbea fluent o engleză cultă care se potrivea mai degrabă într-un salon.

Se legănă pe călcâie când pricepu adevărul. Era Maxwell. Bărbatul de a cărui poveste depindea viitorul ei, al Berthei şi al lui Livvie.

Îl găsise. Năucită cum nu mai fusese de multă vreme, fu pe punctul de a chicoti în timp ce mai citi o dată cuvintele adresate contelui de Maxwell, temându-se că aveau să se schimbe. Temându-se că, din pricina speranţei ei pentru un viitor şi siguranţă, îşi imaginase acele cuvinte de pe foaie.

— Te pot ajuta cu ceva, domnişoară Lovelace? se auzi un ton letal, şicanator şi mieros ca un tors de felină din partea din faţă a încăperii.

Verity icni şi scăpă foaia, care flutură osânditoare la picioarele ei.

Domnul Bram îşi smulse pânzele de pe ochi şi o văzu pe Verity lângă biroul deschis al domnului North. Şi păli.

— Of, drăcie!

Şi orice gând despre felul în care fusese salvată şi chiar şi despre importanţa acestei poveşti pieri în faţa pericolului din privirea lui nemiloasă.

„Mă va ucide…”

Verity înghiţi în sec.

— Lasă-ne singuri! murmură domnul North… adică Lord Maxwell.

Verity făcu un pas spre uşă.

— Nu tu, domnişoară Lovelace!

Domnul Bram se ridică cu mişcări stângace.

— Îmi pare rău, zise el răguşit, scuze pe care domnul North le ignoră.

Lui Verity i se strânse inima. I se strânseră toţi muşchii corpului. Era semn rău. Ceea ce era prea puţin spus. Îşi încovoie degetele în pantofii de împrumut şi privi în aceeaşi direcţie ca străinul – ba nu, căci acum nu mai era străin spre contele de Maxwell. O cuprinse o senzaţie de groază şi îşi încovoie şi mai tare degetele.

Şi, întrucât era mult mai uşor să se concentreze asupra lucrurilor pe care le putea controla, se uită spre pacientul ei în vârstă care străbătu încăperea şchiopătând.

— Să încerci remediile acelea, domnule Bram! Îl simţi pe domnul North privind-o şi mai tăios. Şi am ceva care s-ar putea să te ajute cu şchiopătatul, îi făgădui ea.

Bătrânul se opri.

— Într-adevăr? rosti şi o privi de parcă îi promisese soarele, luna şi stelele de pe cer.

— Oh, da! Vei avea nevoie de…

— Bram! se răsti domnul North, iar bătrânul ieşi numaidecât din încăpere, dar nu înainte să îi ceară iertare din priviri.

— Chiar nu este vina domnului Bram. Nu a greşit cu nimic. Chiar nu ar trebui să…

Fără să îşi ia privirea de la ea, se întinse în spate cu mişcări chinuitor de lente şi închise uşa. Clic. Un sunet încet, dar decisiv, care îi pecetlui soarta.

Şi astfel bravura lui Verity se stinse. Îşi apucă fustele,

dorindu-şi să fie un reporter calm, care îşi întreprinde cercetările, neînfricată în faţa primejdiei.

Dar, din păcate, nu reuşi să o facă.

Zâmbetul rece rămase pe buzele lui dure, un rânjet pe care nici o persoană nu ar fi îndrăznit să îl interpreteze drept altceva decât ceea ce era: o ameninţare sălbatică. Se îndepărtă de uşă şi se îndreptă pasiv spre ea.

Oare chiar fusese uşurată când descoperise identitatea celui care o salvase şi o ţinea deopotrivă captivă?

Totul era neclar în mintea ei.

— Aşadar, domnişoară Lovelace... Dacă într-adevăr acesta e numele tău.

— Numele meu? se bâlbâi ea. Nu era numele ei? Nici măcar asta nu îşi amintea în clipa aceea. Bineînţeles că acesta e numele meu, zise ea cu voce sugrumată, în timp ce el se apropie tot mai mult. Privirea lui glacială o făcu să vadă realitatea cu care se confrunta, ameninţarea care se revărsa din silueta lui lată. Poate că se înşelase, pentru că avea experienţă cu conţi. De fapt, chiar era fiică de conte. Niciunul nu se compara câtuşi de puţin cu diavolul prădător care o urmărea acum. Sunt domnişoara Verity Lovelace, zise ea. De ce aş minţi? întrebă şi se grăbi să pună scaunul de la biroul lui între ei, ca o barieră.

Domnul North se opri.

— Şi cu ce te pot ajuta?

Era ironic, dar străinul, gentlemanul acela nici că ar fi putut rosti cuvinte mai adevărate.

Vorbele lui o îmbărbătară şi îi insuflară hotărâre, făcând-o să se îndrepte de spate. Verity îl privi drept în ochi.

— Eşti contele de Maxwell?

Doar că ştia deja răspunsul... Pur şi simplu voia să audă confirmarea chiar din gura lui.

Privirea lui deveni impenetrabilă, dar nu înainte ca Verity să observe licărirea de groază din adâncurile ei.

Nu era obişnuit să fie provocat. Iar nesiguranţa lui îi mai domoli teama. Verity ieşi de după scaun şi se duse

încet, parcă plutind, în partea cealaltă a încăperii. Se opri la doar câţiva paşi de străinul care o ameninţase cu cuţitul în seara aceea.

— Ţi se pare că arăt a conte? contracară el cam târziu cu un răspuns volt evaziv.

Luând-o ca pe o invitaţie de a-l privi cu atenţie, Verity se uită la domnul North.

Nasul uşor cârn, care fusese rupt cel puţin o dată, nu îi putea ascunde profilul acvilin care amintea de obârşia lui. Cicatricile mici şi albe erau doar semne pe o pânză fără cusur formată din pometi înalţi şi cizelaţi şi un maxilar pătrat şi dur.

Minunat! Pulsul i se înteţi. Trăsăturile lui combinate cu acele *defecte* îi confereau o frumuseţe masculină aparte.

Domnul North zâmbi cu jumătate de gură, încordat, zâmbet care nu îi ajunse până la ochii nemiloşi.

— Te-ai uitat bine, domnişoară Lovelace?

Deci îi observase privirea apreciativă. Verity se îmbujoră şi îşi încovoie degetele de la picioare în pantofii de împrumut. Voia doar să o tulbure. Era o stare cunoscută pe care o resimţise de mai multe ori până atunci, cu numeroşi bărbaţi înaintea lui. Cu o nonşalanţă prefăcută, Verity clătină scurt din cap.

— Arăţi şi vorbeşti ca un conte, sublinie ea. Ba, mai mult, continuă ea şi arătă spre scrisorile private pe care se uitase. Ai scrisori despre baronul Bolingbroke. Verity se ridică pe vârfuri, ca măcar să se uite în ochii lui fără să fie privită de sus. Aşadar, domnule North, aş zice că eşti într-adevăr contele de Maxwell.

Capitolul 10

The Londoner

Invizibil

Contele de Maxwell rămâne o fantasmă... care pândeşte. Care se ascunde. Care aşteaptă să se dezvăluie lumii. Oare când va hotărî că a sosit momentul? Întreaga înaltă societate, şi nu numai, îşi ţine răsuflarea – pentru moment.

M. Fairpoint

Cât de neghiob era!

El, care îi ţinea pe toţi la distanţă, căzuse pradă spiritului neîmblânzit al lui Verity Lovelace şi puterii ei.

Iar acum putea vedea trăsăturile acelea afurisite care îl făcuseră să lase garda jos. În clipa în care o surprinsese pe diavoliţă vârându-şi nasul în biroul lui, se aşteptase să pară înfricoşată. Se aşteptase la lacrimi. Sau măcar la rugăminţi fierbinţi să fie iertată în timp ce turuia scuze inutile.

Trebuia să recunoască: femeia nu reacţionase deloc cum se aşteptase el, ci îl tulburase trecând la ofensivă, cu îndrăzneală şi fără regrete.

Şi trăsese o concluzie osânditor de corectă.

La naiba cu Bram!

Însă Malcom nu îl învinui pe bărbat.

El era răspunzător pentru asta. El o adusese aici. El îi îngăduise să intre în camerele lui. El era singurul vinovat.

Asta nu însemna că recunoaşterea aceea ar fi folosit la ceva. Descurajat, Malcom îşi adună fiecare fărâmă de control pe care ajunsese să îl stăpânească de-a lungul anilor ca să îşi ascundă sentimentele. Ca să-şi găsească o ocupaţie, trecu pe lângă ea, atingându-i umărul şi apropiindu-se îndeajuns de mult de ea încât să simtă că îşi ţinea spatele drept ca oţelul.

Verity se ţinu dreaptă, mândră, rigidizarea aceea imperceptibilă fiind un semn al groazei la care se aştepta. Cu toate acestea, nu se trase în spate.

Malcom ridică ostentativ foaia osânditoare pe care se uitase. Verity îi urmări fiecare mişcare în timp ce îşi trecu degetul şi arătătorul de-a lungul pliului.

În tot acest timp, Malcom se înjură în tăcere pentru că se relaxase. Cerule, stătuse la masă şi jucase şah cu ea!

Fusese neglijent, o greşeală neobişnuită pentru el. O greşeală pe care nu o mai făcuse până atunci.

Până la ea.

El încercă să-şi recapete avantajul. Ţâţâi şi spuse:

— A fost o greşeală, Verity.

Nu voia să îi observe gâtul lung şi elegant când înghiţi în sec. Picătura de apă care se agăţase de ea în timpul băii şi care încă atârna, zăbovind acolo cu încăpăţânare, o picătură cristalină la fel de încăpăţânată ca femeia însăşi. Malcom puse biletul pe birou şi apoi închise capacul cu o trosnitură înăbuşită.

— Nu îmi place ca oamenii să îmi umble prin lucruri, domnişoară Lovelace, şopti el şi dădu să o ocolească.

Nici de data aceasta Verity nu îşi căută scuze sau pretexte. Ridică doar bărbia mai mult.

— Eşti contele de Maxwell.

Malcom simţi cum i se încălzea gâtul. Cerule, cât de perseverentă era! Spiritul ei era un amestec derutant ce-i tăia răsuflarea şi îl înfuria în acelaşi timp. La naiba, nu ştia ce să facă cu ea! Ba, mai mult, cu felul în care reacţiona în prezenţa ei.

— Ţi-am spus deja: nu sunt cine crezi tu că sunt.

Ceea ce nu era o minciună, ci mai degrabă o denaturare voită a adevărului.

— De fapt, zise ea zâmbind cu blândeţe, nu mi-ai spus deja asta, ci mai degrabă m-ai mustrat pentru că…

Verity tăcu, strângând numaidecât buzele ca mugurii de trandafir.

— Pentru…? toarse el, dându-i târcoale obrăznicăturii. Hm? Pentru că mi-ai umblat prin lucruri?

Precaută Verity nu spuse nimic, urmărindu-l mergând în jurul ei.

— Nu căutam nimic. Făcu o grimasă şi adăugă: Sau cel puţin nu intenţionat. Căutam un toc.

— Un toc, repetă el sec.

— Întocmai, zise ea şi încuviinţă cu entuziasm din cap,

împroşcând cu stropi de apă din părul ud.

Şuviţe închise la culoare, cu o mie de nuanţe castanii.

— Cum altfel să notez remediile pentru domnul Bram?

Remediile?… Domnul Bram?

În copilărie, când îi evitase pe lorzii de pe străzi hotărâţi să îl atragă în bandele lor şi ca să se adăpostească de frig, se ascunsese prin diverse teatre din Covent Garden. Mai multor actriţe şi actori plini de bunătate li se făcuse milă de el şi îl lăsaseră să se ascundă deasupra căpriorilor, a scenei şi a publicului, să privească de la depărtare. Momentul acesta, cu Verity Lovelace, i se păru asemenea uneia dintre numeroasele farse care se derulaseră pe atunci în faţa lui.

Malcom îşi masă cu putere tâmpla. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla?

— Înţeleg de ce eşti furios, murmură tânăra pe un ton alinător mai potrivit pentru un copil. Eşti supărat că mi-am vârât nasul în lucrurile tale. Şi aş vrea să nu îl certi pe domnul Bram.

Malcom se pierdu cu firea.

— Nu îl cheamă domnul Bram! urlă el, iar Verity tresări. Îl cheamă Bram. Doar Bram!

Verity păli. Începu să tremure. Cu toate acestea, nu bătu în retragere.

— Nu ai de ce să fii atât de furios din cauza asta, milord, ripostă ea cu sufletul la gură, de data asta fără curajul de care dăduse dovadă.

„Milord”.

Din nou.

Malcom zâmbi dispreţuitor.

— Ai greşit când ai crezut că nu sunt primejdios. De ce oare? Prinse capetele câtorva şuviţe închise la culoare care îi atârnau pe spate, răsucite şi încâlcite. Îşi înfăşură buclele pe degete, prinzând-o în capcană. Pentru că mă crezi conte?

Verity păli, iar obrajii îi căpătară o nuanţă cenuşie.

— Dă-mi drumul, şopti ea, împotrivindu-se.

Malcom nu se lăsă înduplecat.

— Pentru că şi tu, ca restul lumii, crezi că lorzii ăia fanfaroni sunt eleganţi şi buni şi că nu ţi se poate întâmpla nimic rău câtă vreme te afli în prezenţa lor? Malcom mai răsuci o dată şuviţa pe degete. Crezi că titlul de conte ataşat numelui unui om anulează cumva cine este de fapt? „Cine sunt eu”. Îşi coborî capul până ce frunţile li se atinseră şi ochii le ajunseră la acelaşi nivel. Ceea ce este, adăugă el. Îşi apropie gura de a ei. Respiraţiile li se amestecară, dănţuind împreună. Ei bine, continuă el, dacă aşa stau lucrurile, eşti pe punctul de a fi dezamăgită, Verity.

Rămaseră blocaţi aşa, războindu-se în tăcere.

Malcom îşi coborî privirea spre gura ei. Spre buzele acelea provocatoare mereu îmbufnate care îi tulburau logica. Dorinţa căpătă o energie vibrantă, pârâind şi sfârâind ca zece mii de tăciuni dintr-o vatră.

Apoi Verity îşi trecu vârful rozaliu al limbii peste buze, ispititoare ca o sirenă.

— Eşti contele de Maxwell? repetă ea.

— Şi dacă sunt? ripostă el, incapabil să îşi ia privirea de la ea.

— Atunci te-am căutat, spuse ca cadenţat.

Acea psalmodiere însufleţită, pură şi nemânjită de străzile acoperite de noroi îi aminti şi mai mult de toate modurile în care această femeie, această *străină* era diferită. Şi tocmai din pricina acelei atracţii înnebunitoare pe care o exercita asupra lui dură o clipă până când Malcom îi pricepu mărturisirea.

— *M-ai căutat?*

Toate mijloacele de apărare i se activară, domolind rapid negura înnebunitoare de dorinţă care îi amorţise simţurile.

Verity încuviinţă şovăitor.

Oh, ce ironie blestemată! Îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un râs gutural şi aspru. Dăduse de unul dintre ticăloşii care îi căutau pe el şi povestea lui. Ar fi putut să îşi vadă de drum şi să scape de ea de mai multe ori. Dar nu o dată, ci de două ori se întorsese la zgripţuroaică şi apoi o

adusese în reşedinţa lui.

Şi, în sfârşit, obrăznicătura se îndepărtă de el, părând speriată cu întârziere, dar justificat.

— Ce vrei? întrebă el sec, îndreptându-se şi tronând peste ea.

Verity se mai dădu câţiva paşi în spate.

Oare se retrăgea de teama? Sau pentru că avea nevoie să-l privească drept în ochi? O ştia pe obrăznicătură de nici patru ore, dar ar fi pus rămăşag pe viaţa pe care şi-o construise căutând prin canale că a doua variantă era cea corectă.

— Numele meu este Verity Lovelace, începu ea.

— Ai mai spus asta, zise el pe un ton glacial. Ce căutai? Pomeni?

— Bineînţeles că n-am venit să cerşesc milă, bolborosi ea. Lucrez pentru *The Londoner.*

— *The Londoner,* repetă el prosteşte.

Dumnezeule mare în care nu credea!

„De data asta, sunt reporteri de la ziare. Şi, din câte spun oamenii, au început să te caute prin canale…”

„Imposibil”. Nu se putea ca ea…

— Eu un ziar.

— Ştiu ce e *The Londoner,* domnişoară Lovelace! se răsti el. Şi nu prea i-aş zice ziar. E doar o rubrică de scandal.

Ţinând cont de faptul că se bosumflă uşor, era limpede că o ofensase părerea lui, dar de data aceasta femeia reuşi să îşi controleze încăpăţânarea obişnuită. Îşi drese vocea.

— Deşi nu sunt de acord…

— Ai două minute la dispoziţie.

După care avea s-o arunce afară, pe fundul ăla delicios de rotunjit.

Verity îşi drese din nou vocea.

— Da. Aşa cum spuneam, lucrez pentru *The Londoner.*

— Ce fel de muncă prestezi acolo?

Femeia se burzului.

— Ţi se pare atât de greu de crezut că o femeie ar

putea avea o slujbă cinstită?

— Una aşa de elegantă ca tine? Atinse cu degetul mâneca umflată a rochiei pe care i-o dăduse. Cu felul tău elevat de a vorbi şi pielea ta imaculată, albă precum crinul, aş fi zis că eşti o doamnă.

Verity îl plesni peste mână.

— În primul rând, hainele nu ar trebui să conteze când sunt evaluată. Le port doar pentru că le-ai distrus pe ale mele şi mi le-ai oferit pe acestea. În al doilea rând, zise ea şi se îmbujoră, nu sunt o doamnă.

— Atunci fiica bastardă a unui lord elegant?

Verity se îmbujoră şi mai tare.

— Nu vorbim despre trecutul meu, milord, zise ea cu dinţii încleştaţi.

Ah, deci îi atinsese un punct sensibil. Mereu descoperea vulnerabilităţile adversarului. Verity Lovelace nu era cu nimic diferită. Cel puţin nu în feluri care să fi contat.

— Deci? Hm?

Iar de data aceasta Verity îi privi pieptul într-un mod atât de direct, încât îl străpunse de-a dreptul. În tăcere.

Îşi încordă atât de tare gura, încât i se formară dungi albe la colţurile gurii.

— Ia spune-mi, domnişoară Verity Lovelace, şopti el, ce te face să crezi că ai dreptul să-mi cercetezi viaţa, dar insişti ca tu să-ţi păstrezi intimitatea şi secretele?

— Viaţa mea nu prezintă interes, spuse ea atât de încet, încât Malcom fu nevoit să se aplece ca să o audă. Dar a ta? Povestea ta este plină de nedreptate, fărădelegi şi…

— Nu fi atât de îngâmfată încât să crezi că strădania ta este o cruciadă socială, rosti el printre dinţi, iar domnişoara Lovelace se împiedică în graba de a se îndepărta de el. De fapt cauţi bârfe, nu-i aşa?

— Nu. Da.

Îşi umezi din nou buzele.

— Care dintre ele?

— Ambele, îi explică ea. Desigur, societatea doreşte să-ţi afle identitatea, dar lumii i-ar prinde bine să vadă că

aristocraţia nu este chiar atât de…

— Politicoasă? o tachină el.

Verity încuviinţă din nou din cap.

— Întocmai.

— Eram sarcastic, spuse el pe un ton rece. Îmi dau seama, din cuvintele tale destul de previzibile, că nu scrii pentru ziare, Verity Lovelace.

Verity îşi încrucişă braţele la piept şi ochii îi licăriră plini de indignare.

— Cum îndrăzneşti?

Jignirea din tonul şi reacţia ei corporală doar îi confirmară…

Malcom îşi dădu capul pe spate şi râse în hohote câtuşi de puţin amuzat.

— Asta era! apoi îşi aminti de ce numele ei i se părea cunoscut. V. Lovelace de la *The Londoner.* Blestematul reporter care îşi vâra nasul în viaţa stranie a lui Malcom nu era un *el,* ci mai degrabă o *ea.*

Verity se înseninã.

— Mi-ai citit articolele?

„Articolele”.

— Rubrica de rahat în care faci speculaţii despre contele pierdut? Da.

Verity zâmbi larg, de parcă tocmai i-ar fi cules o stea de pe cer.

— *Contele pierdut.* Şi mie mi s-a părut că sună încântător.

Malcom fluieră.

— Nebună. El se gândi că femeia era nebună. Tocmai ţi-am zis că scrierile tale sunt un rahat.

Domnişoara Lovelace îl ameninţă cu degetul.

— Ah, da, dar *ai auzit* de mine!

Probabil lumea se întorsese cu susul în jos. Altfel nu avea cum să explice că lăsase o femeie singură în camerele lui şi că, atunci când îl vedea furios şi indignat, femeia din faţa lui nu făcea decât să-i zâmbească încântată şi să îl amenințe insolent cu degetele remarcabil de lungi.

Parcă pentru a-i confirma acel adevăr, Verity se duse

cu hotărâre spre biroul lui şi…

Malcom ridică din sprâncene.

— Ce naiba faci?

Verity încremeni, cu capacul în mână.

— Ăăă… Am nevoie de un toc. Şi se pare că tu nu foloseşti tăviţa în scopul pentru care a fost făcută.

Ar fi trebuit să fie surd ca să nu îşi dea seama de mustrarea subtilă din vorbele ei. Şi, chiar dacă ar fi fost surd, tot ar fi observat dezaprobarea din zâmbetul ei care nu era chiar un zâmbet. Ca atare, Verity Lovelace scotoci prin biroul lui, bombănind în barbă.

„Nu, Nu era nebună”.

„Smintită.” Femeia era mai smintită decât răposatul rege George.

— Ah, iată! Părând mult prea încântată, zgripţuroaica luă un creion şi apoi se apucă să caute altceva. Asta e în regulă.

Năucit, Malcom clatină din cap.

— Ce naiba faci?

— Caut hârtie, spuse ea fără să îşi ridice privirea de la obiectele de pe biroul lui. Mai scotoci o clipă prin ele, apoi se opri scurt şi îşi ridică privirea spre el. Ca să îmi notez răspunsurile tale, adăugă ea, apoi îşi reluă căutarea.

Ca să-şi noteze răspunsurile lui…

Îl căutase şi apoi îi invadase lucrurile cu intenţia de a spune lumii întregi povestea lui. Iată preţul pe care trebuia să-l plătească pentru greşeala lui – şi un memento să nu mai ezite vreodată.

— Lumea te cunoaşte ca Percival Northrop, zise ea. Şi totuşi tu îţi spui North. Cum ţi-ai dobândit numele, milord? Şi ai de gând să preiei numele de drept?

Malcom simţi cum îi pleacă un mârâit din stomac. Sunetul i se opri însă în piept, rămânând captiv acolo, un huruit care reuşi să penetreze strădaniile obrăznicăturii smintite. Verity îşi ridică lent capul.

Ochii ei şi aşa imposibil de rotunzi formară un cerc perfect în timp ce el se duse cu paşi apăsaţi spre ea.

Malcom îi smulse creionul din degetele lungi, îl rupse

în două şi apoi lăsă bucăţile să cadă pe podea.

Verity se încruntă. Cerule, ar fi trebuit să anticipeze un asemenea gest de insolenţă din partea ei!

— Ai distrus un creion foarte bun, zise ea şi tăcu brusc.

— Nu cred că ai idee în ce primejdie te afli, domnişoară Lovelace! Nici cea mai vagă idee.

Capitolul 11

The Londoner

Întrebări…

Încă avem întrebări referitoare la trecutul şi la prezentul contelui de Maxwell. Dar una singură se cere rostită: unde se află acum?

V. Lovelace

Verity avea mai bine de un milion de întrebări pentru cel care era cunoscut drept contele de Maxwell, dar un singur cuvânt îşi făcu apariţia printre ele. „Fugi!”, îi răsună în minte.

Ar fi trebuit să plece.

De fapt, în clipa în care contele intrase şi o prinsese citindu-i documentele ar fi trebuit să se ducă drept spre uşă.

Chiar dacă nu ar fi reuşit să treacă de trupul lui puternic.

Chiar dacă ar fi oprit-o în cele din urmă şi s-ar fi jucat cu ea de-a şoarecele şi pisica, aşa cum făcea acum.

Domnul North sau contele de Maxwell era un bărbat care avea secrete pe care nu îşi dorea câtuşi de puţin să le

împărtăşească altora.

Ba, mai rău, era cât se poate de hotărât să nu le dezvăluie.

Avea experienţă cu subiecţii ursuzi, persoane care o surprinseseră pe proprietatea lor căutând servitori şi găsind de fiecare dată pe cineva dispus a împărtăşi cele mai întunecate secrete ale familiei. De data aceasta însă lucrurile stăteau diferit. De data aceasta, Verity era prinsă în capcană cu un monstru sălbatic, şi nimeni nu ştia unde se afla.

Tăcerea lui i se păru asurzitoare, mai înspăimântătoare decât orice urlet sau replică tăioasă de mai devreme. Tăcerea aceea o nelinişti cumplit şi îi făcu pieptul să i se strângă. Şi, dintr-odată, disperarea de a descoperi povestea contelui pierdut şi de a-şi asigura postul la ziarul *The Londoner* i se păru mult mai puţin importantă decât să rămână în viaţă.

Se forţă să zâmbească, efort care îi întinse dureros muşchii obrajilor, şi făcu o reverenţă.

— Îmi dau seama că te-am jignit. Nu a fost cu intenţie. Dacă îmi permiţi…

Reuşi să facă doar doi paşi, ba, mai precis, un pas şi trei sferturi înspre uşă. Contele i se puse în faţă, blocându-i calea spre libertate.

North… Ba nu, avea să îi spună Northrop în mintea ei. Era mult mai uşor să înfrunţi un adversar dacă îi foloseai numele de botez.

Cumva îl umaniza.

— Acum te grăbeşti să pleci? o întrebă el zeflemitor.

Se mişca hoţeşte. Aşa făcuse din clipa în care dăduse peste ea neanunţat, în canale, până ce intraseră în dormitorul lui. Era un detaliu pe care îl observase în timpul pe care îl petrecuse cu el.

Cu contele.

„Ai greşit crezând că nu sunt primejdios… Pentru că mă crezi conte?”

Supravieţuirea era tot ce conta.

Domnul North îşi apropie mâna de faţa ei, iar Verity

trase scurt aer în piept. Dar el nu făcu decât să îşi treacă uşor încheieturile degetelor de-a lungul obrazului ei, o atingere neaşteptat de blândă ţinând cont de asprimea pielii lui. Ce nebunie! Era un străin. Şi totuşi, atingerea lui o fermecă. Flutură din gene.

— Nu mă împotrivesc ideii de a rămâne.

Văzu un licăr de interes în ochii lui.

— Da? întrebă el pe un ton mieros.

Verity se îmbujoră şi îşi înăbuşi pornirea de a-şi lipi palmele de obrajii care o ardeau.

— Acum eşti grosolan şi ţin să îţi spun că nu e nevoie de asta. Nu e nevoie de nimic din toate *astea.*

— Toate astea? repetă el.

— Şoaptele, răsuflarea aspră, mârâitul. Faci ca situaţia să fie foarte incomodă, deşi nu e nevoie de aşa ceva.

Domnul North îi aruncă o privire de parcă i-ar fi crescut un cap în plus, privire care, deşi enervantă, era mult mai sigură decât cea de mai devreme, când îi lăsase impresia că ar fi vrut să i-l smulgă pe cel pe care îl avea deja.

— Aşadar, continuă ea, îmi dau seama că te-am supărat. Nu a fost cu intenţie.

— Dar ce intenţionai? Nu îi dădu ocazia să răspundă. Să îmi descoperi secretele şi să ţi le însuşeşti? Să le împărtăşeşti cu întreaga lume?

Verity se încruntă. Dacă privea lucrurile din perspectiva asta, cu siguranţă putea înţelege de ce el sau oricine altcineva s-ar fi putut simţi jignit de munca ei.

— Sunt dispusă să împărtăşesc doar ceea ce eşti tu dispus să îmi împărtăşeşti.

Văzu în privirea lui un licăr de interes masculin pur, dar.

— Da?

Aerul din jurul lor sfârâi. Nu ştiu cum să reacţioneze la cuvântul acela sugestiv. Pentru că trebuia să se distanţeze de bărbatul acesta pe care nu reuşea nicicum să-l descifreze, Verity dădu să se îndepărteze de el şi de

mângâierea lui ispititoare.

Malcom o privi batjocoritor.

— Să nu-mi spui că te temi! murmură el, reluându-şi mângâierea blândă, refuzând să-i îngăduie să se îndepărteze de el. Sunt dezamăgit. M-aş fi aşteptat la mai mult de atât de la o femeie care e pe cont propriu, care se perindă prin canalele din Londra, Verity!

Îi rosti numele cu o asemenea uşurinţă, de parcă l-ar fi rostit ani la rândul. Fără îndoială, asta făcea parte din persoana lui la fel de mult ca trăsăturile dure, pline de cicatrici.

— Ar trebui să mă tem? şopti ea drept răspuns la întrebarea ironică pe care i-o adresase.

Bineînţeles, teama ar fi fost reacţia potrivită. Şi era ceva greşit în faptul că nu reacţiona aşa cum ar fi trebuit, aşa cum ar fi fost justificat să o facă.

— Oh, da! murmură el. Foarte tare.

Faptul că încerca să-i stârnească acest sentiment era un motiv suficient ca să se teamă de el, dar totul se reducea la atingerea degetelor lui.

— Nu mă tem de tine, spuse ea încet, iar North se opri din atingerea distrasă.

Îşi roti palma şi îi cuprinse obrazul. Îşi apropie capul de al ei. Şi mai aproape. O străpunse cu privirea întunecată şi intensă. Şi încărcată cu mult mai mult de atât.

„Dorinţă”.

— Ar trebui să-ţi fie, zise el şi respiraţiile li se amestecară.

Verity simţi o aromă fadă de brandy, mai periculos de îmbătătoare ca băutura în sine.

— Ar trebui să-mi fie ce anume? reuşi să îngâne, şi până şi ei i se păru că vocea i se îngroşase.

Ce îi spusese? Despre ce vorbeau?

North rânji oarecum ironic, în stilul lui masculin prea încântat de sine şi sălbatic. Iată un bărbat care ştia ce efect avea asupra ei!

— Teamă.

Şi spunând asta, îi acoperi gura cu a lui.

Iar ea chiar semăna cu mama ei, căci, în timp ce North o devoră cu sărutul lui, nu simţi teamă sau o jignire plină de indignare faţă de acest străin care îndrăznea să o îmbrăţişeze, ci o nevoie arzătoare, captivantă.

O atinse îndrăzneţ cu buzele, aproape violent. Îşi împinse buzele în ale ei. De nenumărate ori. Era primul ei sărut. Şi, în timp ce sângele i se învolbură în vene, îşi dădu în sfârşit seama de ce femeile renunţau la reputaţie şi onoare pentru câteva momente trecătoare de pasiune.

Verity îl apucă de cămaşă şi se trase mai aproape de el. Simţi căldura pe care o emana şi gemu ca o depravată – căci asta devenise. Sau poate că asta fusese dintotdeauna.

El îşi strecură limba printre buzele ei întredeschise, iar ea îi întâmpină fiecare pătrundere îndrăzneaţă. Acest bărbat care era un străin pentru ea îşi împreună gura cu a ei într-o îmbrăţişare neîngăduită. Şi poate că tocmai din pricina fiorului stârnit de imoralitatea lucrurilor sau poate pentru că avea 30 de ani şi nu simţise până atunci, nici nu înţelesese vreodată ispita trupească, îşi dori ca momentul acesta să nu se mai termine. Îşi dori ca dorinţa care îi asalta simţurile să o învăluie.

North îi cuprinse fesele cu mâinile imposibil de mari şi o trase mai aproape. Îl simţi – oţel şi căldură îi penetrară fustele, se umezi între picioare şi îşi dori să fie şi mai aproape de el. Fără să vrea, îşi frecă şoldurile de el.

El mârâi primitiv şi o pătrunse mai violent cu limba, iar ea scânci; trupul ei îngenunche în faţa amestecului de teamă şi de dorinţă pe care i-l stârnea îmbrăţişarea lui.

Şi apoi North îi dădu drumul.

Verity îşi simţi trupul plecându-se şi urlă în tăcere din pricina pierderii resimţite. Se forţă să deschidă ochii şi se căzni să alunge dorinţa care îi învăluia simţurile. Şi să ignore durerea sfâşietoare din miezul fiinţei ei.

„Cerule!”

Ce făcuse el? Ce făcuse *ea?*

Verity făcu un pas legănat în faţă, îndreptându-se drept spre uşă, dar North o prinse într-o strânsoare leneşă, cuprinzând-o cu braţul de talie şi ancorând-o de el.

— Ţi-am descoperit în sfârşit teama, îi şopti el la ureche.

Simţi fiori în ureche, care se scurseră apoi în jos peste pielea sensibilă a gâtului, dar se forţă să nu chicotească.

— Nu m-ai lăsat să plec şi nu mă laşi nici acum.

Doar că, în realitate, o ţinea captivă cu o strânsoare foarte lejeră.

— Aşa am făcut, scumpo? Şi totuşi, pot vedea pe piept urmele lăsate de unghiile tale în locurile în care te-ai agăţat de mine.

Verity icni. Senzaţia de umilire alungă orice vrajă înnebunitoare pe care o aruncase North asupra ei. Se smuci din braţele lui.

— Nu eşti deloc un gentleman, milord.

North zâmbi din nou.

— Ah, ţinând cont de faptul că tocmai ne-am cunoscut mai bine, e de ajuns dacă îmi spui Malcom.

Într-adevăr, se cunoscuseră mai bine.

— Ar însemna să pleci fără să aduni informaţiile pe care le căutai despre mine. Doar dacă nu cumva, zise el, aruncându-i o privire sugestivă, *astea* erau informaţiile pe care le…

Verity icni scandalizată, oprind restul acuzaţiei ruşinoase.

— Eşti incorigibil! Insulta ei fadă îi aduse un alt zâmbet batjocoritor. Eu doar căutam informaţii despre tine, milord.

— Malcom, o provocă el.

— Malcom, rosti ea scrâşnit.

El o privi cu atenţie.

— Voiai doar informaţii? întrebă el încet.

Verity nu percepu stropul de ironie şi răceală în ochii lui aurii şi se blocă. Poate că reuşise totuşi să comunice cu el. Încuviinţă lent din cap.

— Doar atât.

Pentru ea. Pentru sora ei. Pentru Bertha. Pentru postul ei de la *The Londoner.*

— Ai creionul pregătit?

Creion? Dură o clipă până să priceapă întrebarea, iar când înţelese ce îi oferea, Verity se puse în mişcare. Avea să o ajute. Căută o rămăşiţă de creion cu care încă putea scrie.

— Da, spuse ea rapid, blestemând în sinea ei că nu avea carneţelul la ea.

Se uită grăbită în jur şi se aşeză la biroul lui, apoi îl privi pe Malcom North, contele de Maxwell, şi aşteptă.

— Înalta societate şi interesul ei faţă de mine şi viaţa mea n-au decât să se ducă dracului, domnişoară Lovelace. Se propti în mâini pe birou şi se aplecă spre ea. Apoi mârâi crunt: Scrie asta în ziarul tău. Şi acum, dacă nu vrei să vezi de ce sunt cu adevărat în stare, îţi sugerez să pleci, şopti el.

Urmă o clipă de tăcere în care Verity rămase locului, încremenită, amorţită de spaima iniţială pe care o simţise în prezenţa acestui bărbat.

— Acum! urlă el.

Verity sări în picioare atât de repede, încât răsturnă scaunul, care se prăbuşi cu o bufnitură zgomotoasă. Inima îi bătu cu putere în timp ce străbătu încăperea în fugă şi bâjbâi după mânerul uşii.

„Încuiată”.

Verity simţi cum i se zbârleşte părul pe gât în timp ce North se apropie de ea. Se chinui neîndemânatică să descuie uşa şi, când aceasta cedă dintr-o răsucire, o deschise cu putere şi ieşi în goană din încăpere.

Silueta uriaşă care îi întâmpinase în partea din spate a reşedinţei contelui aştepta pe hol. Verity îşi adună fustele şi trecu în fugă pe lângă el. Se aşteptă ca acesta să întindă mâna şi să o prindă de partea din spate a fustelor, ba chiar se pregăti pentru asta.

Dar nu se întâmplă aşa.

Coborî în viteză scările înguste, urmând acelaşi traseu pe care o cărase Malcom North. Să fi fost cu vreo oră în urmă? Mai degrabă cu o eternitate în urmă. Imediat ce ieşi din clădire, iuţi pasul. Şi nu se opri din alergat. Alergă până ce respiră adânc, sacadat. Dureros. Şi până când începu să o doară într-o parte.

Verity încetini şi se forţă să îşi vadă de drum. Ştiind că North se afla pe aproape.

Îl simţea. Îi simţea prezenţa.

Poate că el avusese dreptate: era totuşi smintită. Căci nicio femeie întreagă la minte nu s-ar fi aventurat în bârlogul contelui de Maxwell.

Dar nu ştiuse ce o aştepta acolo… *Cine* o aştepta acolo. În sfârşit, zări brutăria pe care ajunsese să o considere casa ei şi se simţi atât de uşurată încât aproape că ameţi. Îşi forţă muşchii care o dureau să se mişte până ce ajunse la brutărie şi la scara care ducea spre apartamentul ei. În clipa în care ajunse pe palier, uşa se deschise cu putere.

— Verity! strigă sora ei mai mică, ieşi valvârtej pe uşă şi se aruncă în braţele ei.

Ea mârâi, se împletici sub greutatea ei şi reuşi să rămână în picioare, ca să nu cadă amândouă pe scări.

Îşi îmbrăţişă sora.

— Bertha s-a întors şi nu ştia unde eşti, rosti sora ei cu glasul înăbuşit de materialul rochiei.

Ba nu, nu era rochia ei. Îi aparţinea de fapt altcuiva.

Verity privi peste umăr, temându-se că până şi acum Malcom avea să fie acolo, aşteptând. Privind.

— Haide! spuse ea, dându-şi sora la o parte. Ar trebui să intrăm.

Bertha se ridică, frângându-şi mâinile.

— Oh, pe toţi sfinţii, fetiţo! zise ea şi închise ochii. Ai reuşit.

În clipa în care Verity închise şi încuie uşa, fu asaltată cu întrebări.

— Unde ai fost? întrebă Livvie.

— Ai spus că te vei întoarce în treizeci de minute, fetiţo, o mustră Bertha, lovind cu palma de masă. Treizeci de minute. Au trecut două ore deja şi…

— Cu ce eşti îmbrăcată? izbucni Livvie, reducând la tăcere toate celelalte întrebări.

Verity netezi fustele de muselină elegante.

— Cu o rochie…

Sora ei se încruntă.

— Nu fi prostuţă! Bineînţeles că e o rochie. Doar că nu e rochia *ta.*

Bertha înaintă şi atinse mâneca umflată. Fluieră uşor.

— O rochie elegantă. Cea mai elegantă din câte ai purtat vreodată.

Cele două se dădură în spate, una lângă cealaltă, şi se holbară acuzator la Verity.

— Pot explica… Şi apoi o făcu, evitând detaliile care ar fi alarmat-o cel mai mult pe sora ei: pericolele din tuneluri. Străinul care o dusese în siguranţă şi apoi în bârlogul lui. Şi care mai apoi o sărutase. Ţi-am pierdut pantofii, Livvie, zise ea, cu vocea sugrumată – pantofii eleganţi pe care sora ei mai mică îi preţuise.

Urmară câteva momente de tăcere.

— L-ai găsit, şopti Livvie. Îşi duse mâinile la gură. Ai reuşit!

— Da, l-am găsit.

Ea le evită privirea şi se îndreptă spre bucătărie. Apucă ibricul de cupru şi puse să facă ceai.

— Atât? întrebă Bertha sec.

Verity mulţumi în gând că stătea cu spatele la ea. Cu privirea ei tăioasă şi aproape şase decenii de viaţă, era îndeajuns de experimentată ca să îşi dea seama de detaliile pe care Verity încerca să le ascundă.

— Bărbatul ăsta elegant te-a dus la el acasă, te-a îmbăiat şi ţi-a dat o rochie dichisită şi asta e tot?

Verity se forţă să îşi înfrunte fosta doică, blestemând roşeaţa care îi ardea obrajii.

— Nu m-a îmbăiat, spuse uitându-se direct spre sora ei ingenuă.

Văzu confuzie în privirea lui Livvie. Bineînţeles că era îndeajuns de isteaţă ca să îşi dea seama că îi scăpau ceva subînţelesuri din conversaţie, dar suficient de inocentă încât să nu reuşească să le identifice.

— Bărbaţii nu le dau pur şi simplu femeilor lucruri dichisite din bunătatea inimii lor, insistă Bertha. Cu siguranţă nu un căutător murdar.

— Nu e… rosti Verity, dar se forţă să se oprească.

— Oh? o împunse Bertha.

— Murdar, adăugă Verity în cele din urmă, cel mai simplu şi mai uşor adevăr despre Malcom North, contele de Maxwell.

Regal şi cizelat, mirosind fad a santal, nu era câtuşi de puţin aşa cum se aştepta Bertha sau aşa cum se aşteptase ea să fie.

— Hm, bombăni Bertha în timp ce Verity, dând dovadă de calm, se aşeză pe unul din scaunele din bucătărie şi sorbi din ceai.

Livvie se urcă pe scaunul din faţa ei. Se puse în genunchi, aşa cum obişnuise să facă în copilărie, dornică să primească bomboanele mentolate pe care Verity le aducea uneori după muncă, şi se aplecă peste masa de stejar.

— Deci îţi vei păstra postul?

Verity se simţi vinovată – o emoţie mult prea familiară – pentru că Livvie era încercată de astfel de îngrijorări. Pentru că fugise în loc să-i ceară răspunsuri lui Malcom.

Deşi ar fi pus rămăşag pe sufletul ei că North nu era genul care să-i fi dat răspunsurile cu pricina – ei sau oricui altcuiva.

— Verity? o întrebă sora ei nerăbdătoare.

— Eu…

Privi cu atenţie frunzele de ceai de pe fundul ceştii. Ce însemna asta pentru ea, pentru sora ei şi pentru Bertha? I se strânse stomacul.

Livvie se lăsă pe spate.

— Nu ai făcut rost de informaţii.

Cerule, cât de intuitivă era!

— Am unele informaţii. Câteva, minţi ea. O adresă.

Avea doar o adresă. „Şi gustul gurii lui”. Îşi atinse buzele fără să vrea.

— De ce îţi atingi aşa gura? i-o trânti Livvie. Te-ai rănit? apoi ridică din sprâncenele aurii. Te-a rănit *el?*

— Nu! Verity îşi coborî iute mâna pe masă şi mai sorbi o dată din ceai, ca să evite privirea cunoscătoare a Berthei. Nu m-a rănit.

— Dacă nu ţi-a spus povestea, nu te-a ajutat.

Da, era adevăr în vorbele ei. Şi totuşi lucrurile erau mult mai complicate decât evaluase Bertha cu francheţea ei obişnuită. Pentru că Malcom de fapt o ajutase. Ba chiar o salvase. În clipa în care primejdia se furişase asupra ei, o luase pe braţe şi o dusese în casa lui.

Verity simţi cum o trage cineva de mânecă şi se trezi brusc din reverie. Îşi văzu sora privind-o cu ochi mari, plini de îngrijorare.

— Ce facem acum?

Verity reuşi să zâmbească de dragul lui Livvie.

— Păi, îi ofer domnului Lowery articolul pe care îl am, prostuţo!

Apoi se rugă ca informaţiile pe care avea să i le dea să fie de ajuns ca să îşi păstreze postul şi ca să domolească fascinaţia pe care o simţea înalta societate faţă de bărbatul cunoscut drept moştenitorul pierdut.

Capitolul 12

The Londoner

Salvata!

Salvată de un erou în tunelurile de canalizare din Seven Dials!

Lumea s-a întrebat multă vreme care a fost soarta contelui de Maxwell. În sfârşit, a fost găsit. De mine... Sunt o femeie care a fost salvată de el Am descoperit din proprie experienţă că, în pofida lucrurilor pe care le-a îndurat departe de nobilime, Lord Maxwell este, înainte de toate, un gentleman.

V. Lovelace

Două săptămâni mai târziu

Verity reuşise ceea ce nimeni altcineva din Londra, indiferent de statut, nu reuşise să facă: nu doar că îl găsise pe contele de Maxwell, dar scrisese şi povestea pe care lumea tânjea să o citească.

Povestea care pusese întreaga Londră pe jar şi despre care vorbea toată lumea.

Pe care oamenii o citiseră cu nesaţ pe străzile oraşului, devorând fiecare cuvânt.

Le dăruise povestea contelui pierdut. O făcuse, deşi nimeni altcineva nu reuşise să afle mai mult decât numele pe care îl primise la naştere. Îi descoperise locaţia, oferise o descriere generală a bărbatului şi o fărâmă din felul în care îşi petrecuse anii în care fusese exilat din nobilime.

Şi nu se simţise nicicând mai îngrozitor ca acum pentru că îl trădase pe străinul care o salvase.

Poate că de aceea era atât de crunt pedepsită.

Poate că nu îl auzise corect pe angajatorul ei. Doar totul aşa ar fi avut sens. Doar aşa s-ar fi explicat…

— Vă cer iertare, domnule Lowery, începu ea lent. Mă tem că nu v-am auzit corect.

— Ba m-ai auzit, spuse el monoton. Ţinând un lornion la ochi, se uită peste paginile scrise în stilul dezordonat al lui Fairpoint. Ţi-am explicat clar la ce mă aşteptam de la tine. Ai primit o însărcinare şi ai eşuat, domnişoară Lovelace. Catadicsi să-i arunce o privire scurtă. Acum, dacă îmi permiţi, trebuie să mă ocup de aceste editări ca să meargă la tipar.

„Dacă îmi permiţi” nu era o întrebare, ci o poruncă, aşa cum făceau de obicei bărbaţii.

Îi confirmă, de asemenea, că nu era o neînţelegere. Chiar şi aşa, trebui să repete.

— Mă concediaţi?

Poftim, o spusese. O spusese şi nu se fărâmase sub greutatea groazei care o încerca.

— Dacă preferi să zici că drumurile noastre se despart

aici, e în regulă şi aşa, domnişoară Lovelace, spuse el nerăbdător, lăsând din mână o pagină şi luând alta. În orice caz, munca ta aici s-a încheiat.

Verity se holbă în gol la creştetul lui aplecat peste acele hârtii.

— Nu puteţi face asta…

Nu reuşi să mai îngâne alt cuvânt. Situaţia devenise prea reală, în moduri care nu îi îngăduiau să gândească coerent sau să aducă argumente bine formulate.

— Ba pot, zise el, trecând la altă pagină. Şi am făcut-o.

Lucrurile nu se puteau încheia aşa. Verity se trase pe marginea scaunului din faţa lui.

Lowery îşi ridică scurt privirea şi, văzând ca încă stătea jos, se încruntă.

— Nu am timp, domnişoară…

— Nu aveţi timp? întrebă ea, iar tonul ei încărcat de frenezie reduse la tăcere restul afirmaţiei nemiloase. Nu aveţi timp? Pentru Dumnezeu, se perindase prin canale şi aproape că fusese sfâşiată de şobolani pentru strădaniile ei! Mi-am dedicat aproape 20 de ani din viaţă ziarului *The Londoner,* domnule Lowery, adăugă ea. În timp ce el călătorise pe Continent, trăind bine mersi din câştigurile obţinute de afacerea de familie, fără să îşi asume vreun rol în acestea, Verity fusese aici, devotată. Îşi temperă vocea şi încercă să discute raţional cu el. Am lucrat mai din greu ca orice bărbat care a ocupat vreodată un birou aici, spuse ea. Am rămas până târziu, mult după ce ei plecau acasă. Şi pe bani mai puţini.

Doar din pricină că era femeie. Şi, deşi se dedicase slujbei, avea să fie pur şi simplu concediată?

Lowery se îmbujoră.

— Te rog, domnişoară Lovelace, zise el şi îşi trase de guler. E grosolan pentru o domnişoară să vorbească despre bani.

— Dar nu e prea grosolan să încasaţi suma frumuşică pe care aţi câştigat-o pentru articolul meu, ripostă ea şi apoi se lovi cu pumnul în piept. *Articolul meu!* Eu am scris

povestea lui Lord Maxwell! spuse ea, urând faptul că vocea i se subţie atât de tare.

Lowery se aştepta să fie emoţională. Verity expiră lent, strângând din buze.

— V-am adus exact ce căutaţi, spuse ea din nou, de data aceasta pe un ton mai cumpătat.

— Mi-ai adus *un* articol, clarifică el, lăsând în sfârşit din mână afurisitele pagini. O poveste. Nu ceea ce ţi-am cerut, ci mai degrabă o poveste romantică exagerată.

— Nu a fost... romantică, se răsti ea. Se simţi indignată, o emoţie mult mai confortabilă decât panica pe care o simţise mai devreme, îi numea rubrica romantică pentru simplul fapt că era femeie. Verity nu menţionase sărutul care îi stârnise furnicături până în degetele de la picioare şi care încă îi bântuia amintirile şi o ţinea trează noaptea. Aproape temându-se că Lowery îi putea vedea gândurile scandaloase care i se perindau prin minte, îşi îndreptă umerii. A fost...

— Un articol romantic despre conte, spuse el monoton. Şi şi-a atins scopul. A potolit pentru scurtă vreme dorinţa de informaţii, dar asta, zise el, scotocind printre lucrurile de pe biroul lui plin şi ridicând primul articol de prima pagină pe care îl scrisese Verity vreodată, nu a fost niciodată articolul pe care l-am vrut eu sau lumea întreagă, şi o ştii prea bine. Pur şi simplu le-ai dat ceva ce nu ştiau că îşi doresc.

— Nu acesta este scopul scrierii? strigă ea.

— Nu, zise Lowery şi trânti exemplarul din *The Londoner* pe birou. Scopul este să îţi faci treaba.

Iar el era un neghiob afurisit.

Verity se ridică brusc în picioare.

— Ticălosule! rosti ea printre dinţi, încovoindu-şi degetele pe marginea biroului de stejar ca să rămână fermă. M-am dedicat întru totul muncii mele. Şi ştii ce, Lowery? Te voi distruge. Într-o zi voi avea propriul ziar şi voi scrie articolele pe care lumea nu ştie că şi le doreşte sau că are nevoie de ele şi voi urmări cu veselie cum afacerea ta se va închide pentru că eşti absolut incapabil să recunoşti

un articol bun chiar dacă te-ar plesni peste mutra aia înfumurată!

Şuvoiul de cuvinte fu întâmpinat de o tăcere întreruptă doar de răsuflările ei rapide.

Lowery strânse din buze.

— Ieşi, domnişoară Lovelace!

— Ies, şopti ea.

Asta o aştepta pe o femeie după o viaţă întreagă de muncă loială.

— Du-te dracului! rosti ea tăios.

La naiba cu toţi bărbaţii!

Verity îşi ridică fustele, se întoarse şi ieşi cu paşi apăsaţi din încăpere, simţind o satisfacţie imensă când trânti uşa după ea, iar toţi angajaţii bărbaţi din birou tresăriră şi tăcură.

Mai puţin Fairpoint.

El stătea cu mâinile la ceafă, lăsat pe spate în scaun, cu picioarele întinse pe colţul biroului şi zâmbea îngâmfat, mulţumit de sine.

Verity îşi strânse mâinile în pumni ca să nu-l plesnească peste zâmbetul îngâmfat.

Doar că, judecând după expresiile îngrozite ale celor şapte ocupanţi ai redacţiei *The Londoner,* era exact reacţia la care se aşteptau de la ea.

Cum reuşea să mai stătea în picioare? Cum, când cu o mână de cuvinte rostite cu nonşalanţă, Lowery îi primejduise întregul viitor şi pe al surorii ei? La fel ca Lowery, la fel ca toţi bărbaţii de altfel, toţi se aşteptau ca ea să răbufnească pentru că aşa le vedea lumea pe femei: incapabile să îşi controleze sentimentele, în timp ce bărbaţii îşi trăiau viaţa irascibili, se înfuriau cu uşurinţă şi se duelau cu şi mai multă uşurinţă, iar toate acestea în numele onoarei.

Verity clătină din cap şi, cu paşi bine chibzuiţi, se îndreptă spre Fairpoint. O străbătu un val de satisfacţie când zâmbetul pompos i se şterse de pe faţă şi îşi coborî degrabă picioarele pe podea.

Bun. Însemna că reuşise să-l tulbure. Era o oarecare

consolare în ziua aceea afurisit de nefericită.

Verity se opri lângă biroul lui.

Fairpoint o privi cu precauţie.

— Ai vrut să-mi iei postul de când ai venit aici, cu trei ani în urmă. Ai încercat să mă înlocuieşti când tatăl domnului Lowery era editor şi ai făcut din asta misiunea ta după ce i-a cedat răspunderile fiului său.

— Da, zise el, făcându-şi de lucru cu o lavalieră imaculată.

— De ce? întrebă ea.

De ce scopul vieţii lui fusese ca ea să fie concediată?

Fairpoint o privi de parcă ar fi început să vorbească păsărească.

— Pentru că nu e loc pentru cele ca tine aici, domnişoară Lovelace. Nu e o muncă de femeie, zise el fără menajamente. Oricât de mult ţi-ai dori tu să fie.

Muncă de femeie? Dar *ce* era cu adevărat o muncă de femeie? Să se căsătorească cu un bărbat? Să fie amanta unui gentleman? Târfa unui marinar? Servitoare în casa elegantă a unui lord? Opţiunile erau puţine şi una mai josnică decât cealaltă.

Verity îşi înăbuşi furia incandescentă care îi cuprinse privirea şi făcu un pas spre el.

Fairpoint se aplecă în faţă.

Ipocritul! Îşi bătea joc de femei şi totuşi se temea de una. Dar poate că, la urma urmei, despre asta era vorba: bărbaţii de orice statut chiar se temeau de femei şi de ce le-ar fi putut face lumii lor ordonate.

— Du-te dracului, Fairpoint!

Şi, înainte să îşi piardă controlul, aşa cum anticipau toţi, Verity ieşi valvârtej din redacţia *The Londoner...* Din singurul loc de muncă pe care îl cunoscuse aproape întreaga ei viaţă.

În clipa în care închise uşa în urma ei, rămase acolo.

Peste tot în jur, viaţa din estul Londrei îşi urmă cursul firesc: toate trotuarele erau pline de trecători şi comercianţi care îşi lăudau mărfurile, strigând şi ispitindu-i pe oameni cu voci asurzitoare, o disonantă care îi devastă mintea şi

aşa confuză.

Duhoarea înţepătoare a Londrei o lovi peste faţă; o ustură nasul din cauza mirosurilor puternice de urină de cal şi de praf.

Măturătorii de străzi se grăbiră să cureţe bălegarul de pe dalele de piatră denivelate, iar ea păşi pe acele căi proaspăt curăţate, mişcându-şi din obişnuinţă picioarele pe un drum pe care îl străbătuse de nenumărate ori până atunci.

Iar când ajunse în faţa brutăriei, un singur gând deveni clar: „Nu am serviciu”.

Rămase fără nimic. Fără siguranţa de care avea nevoie ca să-şi îngrijească familia. Fără banii cu care să achite chiria pentru apartamentul lor modest de deasupra brutăriei.

„Cerule!”

I se tăiară picioarele şi întinse mâna, ţinându-se de balustradă ca să nu cadă. Întrucât nu reuşi să îşi adune puterile ca să se mişte, se prăbuşi pe treapta de jos. Dacă ar fi dat greş, dacă nu şi-ar fi făcut datoria pe deplin, s-ar fi simţit frustrată pentru că fusese concediată. Dar, după ce că scrisese articolul care i se ceruse şi adusese vânzări pentru *The Londoner,* se alesese oricum cu această soartă ruşinoasă?

Vântul îi suflă fustele, o briză uşoară care aduse mirosurile putrezite din St. Giles şi care nu ar fi putut vreodată să o aline cu adevărat.

Şi totuşi era caldă. Dar primăvara şi vara treceau şi erau urmate de toamnă şi iarnă… Şi, oricât de umedă ar fi fost Londra în lunile de vară, măcar nu era cumplit de frig.

Nici pelerină nu avea. Pelerina îi fusese tăiată şi o lăsase în casa lui Malcom. Şi nu avea cum să o înlocuiască pentru că nu aveau bani de haine pentru ea. Sau pentru sora ei ori pentru Bertha. Îşi înăbuşi un hohot de plâns şi îşi cuprinse capul cu mâinile, în încercarea de a-şi ascunde slăbiciunea de cei din jur.

Doar că lor nu le păsa.

Verity îşi îndreptă spatele şi, aşa cum era de aşteptat,

lumea continuă să se învârtă, în timp ce străini îmbrăcaţi elegant se deplasau iute, grăbiţi să îşi vadă de treburile care îi aduseseră în acea zonă din Londra, pentru ca apoi să poată evada de acolo şi să se întoarcă în Mayfair sau Grosvenor Square, aşa cum făceau de obicei. Toţi îşi vedeau de treabă fără să îşi facă griji pentru necazul altora.

Ei erau cei norocoşi, cei lipsiţi de astfel de griji.

Bărbaţi şi femei precum familia legitimă a răposatului ei tată.

Şi Lord Maxwell.

Pieptul i se umflă şi trase aer în piept brusc, până văzu licăriri în faţa ochilor.

Lord Maxwell, care avea un viitor şi o avere, dar se mulţumea să ducă o viaţă de prefăcătorie în cel mai letal colţ al Angliei. Să îşi ascundă secretele în schimbul siguranţei ei şi a lui Livvie.

„Dar tot el te-a salvat… Deşi te-ar fi putut lăsa cu uşurinţă să mori în tunelurile alea”. Îi îngrijise rana, o spălase şi o îmbrăcase şi, da, o alungase îngrozită, dar nu se dovedise a fi întru totul lipsit de compasiune.

Verity se muşcă de obraz şi se forţă să intre în apartament ca să le înfrunte pe Livvie şi Bertha.

Când intră, cele două, care tocmai îşi trăgeau ciorapii pe ele, îşi întoarseră privirea spre ea.

Verity încercă să zâmbească forţat, dar în zadar. În schimb, împinse uşor uşa în spatele ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Livvie în şoaptă.

Verity îşi dădu seama din privirea ei că ştia deja. Deşi rămăsese inocentă în anumite privinţe, Livvie nu era întru totul imună la caracterul precar al vieţii celor care nu se născuseră în aceleaşi cercuri comode ca tatăl lor.

— M-a concediat, spuse ea încet şi îşi agăţă săculeţul în cuierul în care stătuse în toţi acei ani.

Se aşternu tăcerea şi apoi…

— Ticălos mizerabil! rosti Bertha printre dinţi.

Altă dată, Verity ar fi mustrat-o pentru că vorbea atât de grosolan. În clipa de faţă însă nu reuşi să îi pese îndeajuns de vorbirea cuviincioasă.

— Nu poate face asta, strigă Livvie! Cu siguranţă nu poate face asta, nu?

Se întoarse spre Bertha când Verity nu putu să o liniştească aşa cum îşi dorea cu disperare să facă.

— Poate face orice. Bărbaţii pot face orice vor, rosti Bertha cu ură.

În timpul schimbului lor disonant de replici, Verity nu se mişcă deloc. Privi spre stiva de bagaje folosite ca mobilier improvizat din salonul lor la fel de improvizat. Curând aveau să fie nevoite să folosească acea colecţie mică de articole neasortate: două valize brodate, ale căror flori cândva viu colorate se decoloraseră cu mult timp în urmă. Aveau să le folosească din nou. Pentru prima dată în optsprezece ani. Singurul cufăr cu încuietori ruginite.

Verity îşi înclină capul şi privi bagajul. Ce puteau face cu cufere şi valize când nu aveau un loc al lor? Îşi închipui o scenă: ea, Livvie şi Bertha cărând bagajele, rătăcind pe străzile Londrei, fără adăpost. Se gândi la ţigăncile rătăcitoare despre care îi povestise cândva mama ei romantică. Doar că estul Londrei nu avea să semene niciodată cu tărâmurile îmbelşugate pe care le străbăteau romii. Simţi un chicot agitat în gâtlej.

Cu coada ochiului le văzu pe Livvie şi Bertha privindu-se îngrijorate. Iar ea, care fusese sora mai mare, mama şi susţinătoarea lor, nu reuşi să găsească vorbele potrivite ca să le liniştească.

Pentru că nu avea niciuna.

Nu exista niciuna.

Ba, mai rău, exista *nicăieri.* Nicăieri pentru ele.

Verity auzi un vâjâit în urechi: vuietul sângelui curgându-i năvalnic din pricina senzaţiei de panică ce ameninţa să o inunde.

Nu era prima dată când viaţa îi era răsturnată cu susul în jos. După moartea mamei, fusese forţată să plece din casa ţărănească. Se mutase în Londra şi se aşezase într-o *casă* nouă: apartamentul acela patetic.

Avuseseră mereu un acoperiş deasupra capului. Avuseseră mereu pereţii aceştia. Pierduseră comodităţile

de care se bucuraseră cândva, dar avuseseră siguranţă.

Acum… Acum era…

Verity se simţi trasă uşor de mânecă şi tresări.

Livvie îşi retrase mâna.

— Ai putea vorbi din nou cu contele pierdut? sugeră sora ei mereu optimistă.

— Contele pierdut, repetă ea prosteşte.

„Nu sunt gentlemanul care crezi că sunt…”

Replica lui necizelată îi răsună în minte. Vocea lui răguşită de dorinţă, palmele bătătorite pe pielea ei, cercetându-i trupul într-o atingere deopotrivă tandră şi dură. Şi… nu. Nu exista strop de blândeţe în el. Îi spusese clar, prin vorbe şi fapte, că nu avea să-i cedeze nimic.

— Nu, spuse Verity, forţându-se să le privească pe Livvie şi pe Bertha. Nu voi mai vorbi cu el.

Niciodată.

— Dar *ar putea* fi de ajutor? insistă Livvie cu o perseverenţă ce putea izvorî doar din inocenţă. La urma urmei, te-a salvat. Sau ai putea vorbi cu domnul Lowery…

— Domnul Lowery nu se va răzgândi! strigă ea din pricina frustrării. Nu e un gentleman binevoitor.

Nici Malcom nu era. Vru să o rostească, dar nu reuşi. Pentru că Malcom voia să îşi păstreze secretele şi ar fi trebuit să aibă dreptul la intimitate.

O licărire rebelă prinse viaţă în ochii surorii ei.

— Atunci, dacă domnul Lowery nu o va face, sunt convinsă că acest conte…

— Eşti convinsă orbeşte că o persoană este bună pentru că s-a născut nobilă? Îşi apucă sora de umeri. Pentru numele lui Dumnezeu, Livvie, şi tatăl nostru a fost conte! Sora ei păli când o auzi, dar Verity nu reuşi să se oprească. Tatăl nostru a fost conte şi ce a făcut? S-a căsătorit cu altă femeie pentru că era o lady, iar între timp…

— Opreşte-te! şopti Livvie.

— A făcut-o pe mama noastră amanta lui. Şi ţi-a adus vreo mângâiere de-a lungul vieţii? Verity nu îi îngădui să răspundă. Îţi zic eu: nu! Pentru că unica siguranţă pe care le-o oferise fusese să îi găsească de lucru lui Verity, care pe

atunci avusese 12 ani. Verity îi dădu drumul lui Livvie şi se plesni cu palma peste piept. Eu te-am ţinut în siguranţă şi ţi-am purtat de grijă. Eu! Nu el. Nu cine ştie ce gentleman afurisit. Nu tatăl lor. Nu Malcom, contele de Maxwell. Nu un conte afurisit! Ţipătul ei ascuţit răsună cu ecou în camerele lipsite de mobilier.

Nimeni nu spuse nimic.

Nimeni nu se mişcă.

În cele din urmă, nu fu Verity cea care îşi asumă rolul alinător, ci cea de la care s-ar fi aşteptat cel mai puţin.

— Haide, gata, murmură Bertha, amintindu-i de doica ei cu suflet cald care fusese cândva.

Femeia îşi puse mâna pe braţul lui Livvie.

Cu buza de jos tremurând, Livvie se smulse din atingerea ei şi se duse cu paşi apăsaţi spre camera care le servise dintotdeauna drept dormitor surorilor. Şi apoi închise uşa în urma ei cu un ţăcănit uşor mai puternic decât dacă ar fi trântit-o.

Verity închise scurt ochii. Cerule, ce devenise?

Bertha se încruntă.

— Nu e vina fetei.

— Ştiu.

— Şi cu siguranţă n-ar trebui să ţipi la ea pentru asta. Şi ea e speriată.

— Ştiu.

Agitată, Verity îşi acoperi faţa cu palmele, dar Bertha o prinse de ele şi i le coborî.

— Este în regulă să fii speriată şi tu, dar nu e în regulă să te descarci pe Livvie.

Bertha avea dreptate. Că se temea sau nu pentru viitorul lor, nu avea dreptul să răbufnească în faţa surorii ei. La vârsta pe care o avea Livvie acum, Verity fusese forţată să devină şi mamă, şi tată pentru sora ei. Toate răspunderile care îi aparţinuseră cândva mamei căzuseră atunci în seama ei. Nu voia ca sora ei să ajungă vreodată în aceeaşi ipostază. Niciun copil nu ar fi trebuit să se afle într-o astfel de poziţie: să se maturizeze prea curând. Să se angajeze. Să îşi întreţină familia. Şi totuşi, aşa funcţiona

lumea. Ba nu, nu lumea. În rândul nobilimii, copiii nu deveneau susţinătorii altora.

— Ai dreptate, spuse ea încet, absentă.

Străbătu încăperea pustie şi se duse spre fereastra ce dădea spre străzile de dedesubt.

Sora ei chiar credea că Malcom North avea să le ajute.

Era o absurditate clădită pe speranţele şi naivitatea unei tinere.

Doar că…

— La ce te gândeşti, fetiţo? întrebă Bertha ţâfnoasă.

„Nici prin gând să nu-ţi treacă…”

Era o încercare izvorâtă din nesăbuinţă, alimentată de disperare…

— Ai grijă de Livvie! spuse ea cu sufletul la gură. Dădu fuga spre cuier şi îşi apucă din nou săculeţul. Poate că, dacă i-ar fi explicat circumstanţele şi importanţa acestui articol, avea să se înduioşeze, iar ea avea să îşi recapete postul la Lowery. Ba nu, şi mai bine – la un alt ziar respectabil.

Bertha gemu.

— Să nu-mi zici că te duci să-l vezi!

Verity îşi încleşta maxilarul.

— Ba e întocmai ce voi face.

Şi înainte ca Bertha să încerce s-o facă să se răzgândească, Verity ieşi în grabă din apartamentul lor şi o apucă spre cea mai nemiloasă zonă din St. Giles.

Capitolul 13

The Londoner

Iertat!

Contele pierdut este din nou norocos... De data aceasta, datorită mărinimiei înaltei societăţi. Nobilimea s-a

dovedit binevoitoare şi dispusă să îi treacă cu vederea trecutul misterios şi cu siguranţă întunecat. Toţi sunt nerăbdători să îl primească în sânul aristocraţiei. Bineînţeles, dacă el va dori acest lucru...

M. Fairpoint

Malcom era vânat.

Nu era prima dată în cei aproape treizeci de ani ai lui când era prada cuiva.

Era însă prima dată când se confrunta cu un astfel de adversar.

— După cum vedeţi, în temeiul tuturor argumentelor pe care le-am enumerat, milord, aş fi, adică am fi o partidă avantajoasă unul pentru celălalt.

Se aşternu tăcerea după afirmaţia ei. O afirmaţie exprimată în tonuri englezeşti clare şi potrivite pentru o lady. Şi nu încăpea îndoială că femeia cu păr blond în haine elegante din faţa lui era o lady.

Bineînţeles, mai puţin partea în care doamna îi cerea unui străin să se căsătorească cu ea.

Fapt care evident nu-i scăpă servitoarei suferinde din spatele ei. Tânăra îşi drese glasul.

— Aţi vrea să continui cu motive pentru care ar trebui să luaţi în calcul un aranjament între noi?

— După lista impresionantă de mai devreme, sunt *şi altele,* scumpo? întrebă Giles tărăgănat.

Doamna, Lady Denny, Lady Denton sau cum o fi chemat-o se uită urât la Giles, manifestând prima emoţie reală de când sosise. Reveni însă numaidecât la masca ei. Se întoarse spre Malcom şi zâmbi.

— Aşa cum spuneam, pot…

— Nu va fi nevoie, o întrerupse el iute. Prefera să fie mâncat de şobolani înfometaţi în canalele din Londra decât să se căsătorească cu o doamnă englezoaică precum cea din faţa lui sau oricare alta. Tânăra se mută pe marginea scaunului.

— Dar nu aţi luat în considerare toate…

Malcom îi aruncă o privire care îi potoli numaidecât protestele. Femeia păli şi, nu pentru prima oară de când sosise, îi evită privirea. Aşa cum făcuseră toate femeile care îi călcaseră pragul.

Ba nu, una dintre ele fusese neînfricată şi îndrăzneaţă.

Malcom alungă gândurile nepoftite legate de Verity Lovelace şi se ridică.

— Am încheiat discuţia, spuse el cu răceală.

Doamna ezită, după care, cu mişcări regale de prinţesă, se ridică.

— Cum doriţi, milord.

Îşi ridică boneta, şi-o aşeză pe cap şi şi-o legă fără grabă sub bărbie, după care ieşi cu paşi apăsaţi.

Giles străbătu încăperea din trei paşi lungi şi le deschise uşa femeii şi servitoarei ei.

— Excelenţă, spuse el sec.

Doamna îşi ţuguie buzele de parcă ar fi supt o lămâie. Fustele îi foşniră zgomotos în timp ce ieşi din încăpere, urmată îndeaproape de servitoarea ei.

O clipă mai târziu, Bram îşi vârî capul pe uşă.

— Îmi pare rău, zise bătrânul, răsucindu-şi pălăria. Mi-a fost greu s-o refuz.

Aşa cum se întâmplase cu o mulţime de lorzi disperaţi şi fiicele lor palide şi îmbujorate pe care Bram îi condusese înăuntru. Malcom fusese tolerant, dar acum îşi pierduse răbdarea.

— Fără alţi vizitatori, îi spuse el răspicat.

— Va fi ultima, jură Bram şi apoi ieşi din încăpere.

Imediat ce plecă, Giles închise uşa după el şi se duse lângă fereastră.

— Trebuie să recunoşti că era încântătoare.

Giles încerca doar să-l enerveze. Aşa decursese relaţia lor ani la rândul. Aşa că acum, când plecase şi ultima femeie vânătoare de avere, iar el se aşezase înapoi la biroul lui ca să alcătuiască o listă cu planurile pentru săptămâna aceea, Malcom nici măcar nu îşi înălţă capul.

— Dacă eşti interesat de doamnă, îţi sugerez să o

chemi înapoi şi să te însori tu cu ea.

Giles trase draperia şi privi în jos.

— Ah, da, zise el tărăgănat. Dar nu sunt eu contele, nu-i aşa? Prin urmare, sunt convins că nu ar fi interesată de cei ca mine.

Cei ca el. Era o afirmaţie care îl enerva pe Malcom, convingerea eronată pe care o aveau toţi că din pricina unei întorsături de situaţie el ar fi trebuit să fie ridicat la un alt nivel decât cel la care trăise în ultimii ani.

— Cred că nici tatălui doamnei, oricine ar fi, nu i-ar pica bine să mă apropii de domnişoara, darămite să vorbesc cu ea, zise Giles. Ştiu că eşti indispus, dar ar putea fi mult mai rău de atât.

Malcom se încruntă.

— Nu prea văd cum.

— Ziarista. Ştii tu, cea răspunzătoare pentru parada nesfârşită de doamne care au trecut pe aici, ar putea scrie iarăşi despre tine, zise Giles, uitându-se din nou pe fereastră.

Malcom întoarse furios pagina din jurnal şi cercetă harta tunelurilor pe care o elaborase.

Îl păcălise, iar de atunci plătea pentru asta.

Privi ilustraţia pe care o făcuse tunelurilor de pe Canal Street. Trecu vârful creionului peste locul în care o găsise. Poate că Verity avea totuşi ceva nepământean. Altfel cum se explica lipsa lui de discernământ?

„Sunt dispusă să împărtăşesc doar ceea ce eşti tu dispus să îmi împărtăşeşti…”

Să împărtăşească doar ce era el dispus să îngăduie pe naiba!

Publicase un articol iluzoriu, fantastic despre el, pe care lumea îl înghiţise pe nerăsuflate. Aristocraţia şi cei fără titlu deopotrivă. Indivizi dezgustători cu care împărţea aceste străzi salivaseră când, după atâţia ani, descoperiseră o crăpătură în armura lui. Lorzii eleganţi spumegaseră din motive cu totul diferite: unui conte *amic* nespus de avut i se putea ierta aproape orice, inclusiv duhoarea din canale pe care o emana.

Şi mai era faptul că îi publicase adresa. Obrăznicătura descrisese clădirile discrete pe care le cumpărase, le închiriase şi în care se ascunsese, dezvăluindu-le tuturor locaţia lui.

Îl expusese, ca să fie văzut de lumea întreagă. Iar lumea îl văzuse – atât duşmanii lui, cât şi membrii nobilimii care îi deveniseră la rândul lor duşmani.

Strânse atât de tare creionul în mână încât îl rupse.

— Mincinoasa naibii! bombăni el în barbă.

— Ce ai zis?

— Nimic, scrâşni el. Malcom aruncă resturile de creion şi se întinse după altul. Absolut nimic.

Încercă în zadar să se concentreze la ceea ce ar fi trebuit să facă de fapt: să stabilească orarul pentru tunelurile care aveau să fie cercetate în seara aceea.

Deoarece, indiferent ce spusese mai devreme, toate astea nu însemnau *nimic.*

Nu întru totul.

Malcom îşi permisese să fie slab. Lăsase garda jos, chiar dacă faptul că Verity Lovelace, cu felul ei elegant de a vorbi şi inocenţa ei afurisită, nu ar fi avut ce să caute în canale fusese de la bun început un semn că era o capcană. Iar el călcase ca un neghiob în ea, iar de atunci plătea pentru asta. Zi de zi era asaltat de vizitatori: femei tinere şi disperate, taţi vânători de zestre care crezuseră aiurelile pe care le scrisese Verity Lovelace despre el, care îl descrisese ca pe un soi de erou.

Un gentleman care pândea prin canale şi salva doamne.

Pe scurt, îi minţise pe oameni ca să îşi vândă articolul.

Şi Malcom era singurul care acum plătea preţul.

— Deşi trebuie să recunosc că, dintre toate femeile care s-au perindat prin faţa ta, frumuseţea cu păr blond e de departe cea mai bună concurentă pentru rolul de contesă.

— Du-te dracului! Malcom accentuă sugestia arătându-i degetul mijlociu şi alegându-se doar cu hohote de râs în schimb. Renunţă la ideea de a mai munci, aruncă

creionul din mână şi îşi frecă muşchii ţepeni ai cefei. Dacă nu te poţi concentra la afacerile noastre, să ştii că te pot înlocui. Sunt o sută de alţi căutători care ţi-ar lua fericiţi locul.

— Ştiu asta, zise Giles şi rânji mai tare. Mai ştiu că nu o vei face. Oricât de enervat ai fi şi chiar dacă zici că ar trebui să ne concentrăm doar la afaceri, adevărul e că mă cam placi.

— Nu plac pe nimeni, bombăni el. Te tolerez.

De-a lungul anilor, asociatul lui preferase să îşi păstreze secretele, aşa cum făceau majoritatea celor care locuiau în mahala. Viaţa lui fusese un mister, un lux de care se bucurase şi Malcom până când obrăznicătura îi furase acest dar atât de râvnit pe stradă. Îl străbătu un val fierbinte de furie, la fel de puternic ca în ziua în care Fowler venise la el, fără să îl privească în ochi, cu capul plecat, şi îi aşezase ziarul osânditor pe birou.

Cel care îi răsturnase lumea cu susul în jos.

Giles se trase de revere.

— Cu siguranţă ajută faptul că sunt singurul capabil din canale.

Malcom mârâi.

— Aproape capabil.

— O voi lua ca pe o laudă.

— Nu era laudă. Doar spun cum stau lucrurile, zise el grosolan. Suntem asociaţi datorită contribuţiei tale.

De fapt, tolera mai multe lucruri decât ar fi trebuit în ceea ce-l privea pe Giles. Relaţia lor era totuşi reciproc benefică şi ar fi fost o nesăbuinţă din partea oricui să considere în mod eronat că munca alături de Malcom era un soi de bunătate.

— Ah, dacă tot vorbim sincer şi direct, ce-ar fi să discutăm despre frumuseţea blondă şi înaltă…

— Nu, spuse el înainte ca Giles să termine.

Malcom începu din nou să lucreze, împărţind hârtia pe coloane şi alocându-le lacheilor care erau de serviciu în săptămâna aceea. În sfârşit, Giles tăcu pentru ca Malcom să poată împărţi operaţiunile pentru săptămâna următoare.

Tăcerea nu dură însă mult timp.

Giles trase draperia şi se uită pe fereastră.

— A mai venit una.

„Oh, fir-ar să fie!”

— Nu e pe gustul tău. Şaten-închis. Minionă.

O anumită tânără cu păr şaten-închis şi minionă reuşise totuşi să-l vrăjească. Însă Malcom îşi învăţase lecţia.

— Ar putea fi şi Atena şi nu mi-ar păsa, bombăni el.

— Păi, nu e. Atena, vreau să zic, clarifică Giles, de parcă ar fi contat ce doamnă sau femeie plină de nădejde şi în căutarea unei averi intra pe uşa lui. Scundă. Aproape de statura unui copil, dar nu…

Verity Lovelace îi pătrunse din nou în gânduri, iar Malcom alungă cu putere amintirile nedorite despre scorpia aceea, aşa cum se lupta de fiecare dată cu ele – amintindu-şi cum fusese în ziua aceea, oscilând între un curaj care îl fascinase şi teamă, dar în mai multe ipostaze în care dăduse dovadă de curaj. Şi apoi sărutul ei.

Îşi înăbuşi un sunet dezgustat. „Vino-ţi în fire…”.

— Siluetă de *copil* zici?

— Dar e limpede că nu e copil. Giles îşi lipi fruntea de sticlă şi privi cu atenţie pe fereastră. Are toate rotunjimile care trebuie.

Să tânjească după femeia care îi distrusese existenţa era un lucru josnic şi întru totul necunoscut lui. Acel memento fu de ajuns ca să alunge orice gânduri legate de Verity Lovelace.

— Aş zice că asta e mai severă. Mai severă decât toate celelalte inocente cu ochi mari care au trecut pe aici.

— Ei, drăcie! N-am nevoie de o catalogare, zise el cu asprime.

— Acum şi tu cataloghezi totul. Chiar şi lucrurile pe care le-ai luat de la cel care a fost contele de Maxwell înaintea ta, continuă Giles să turuie. După cum şi-a prins părul pe spate, cred că o doare capul.

Malcom continuă să scrie. Creionul îi zbură pe pagină.

— Ciudat totuşi!

Spre deosebire de celelalte încercări de a-l enerva,

Malcom se opri când auzi uimirea sinceră din glasul lui Giles.

— Ce este?

La urma urmei, singurul lucru mai periculos ca nepotrivirile erau nepotrivirile pe care le ignorai.

— Nu văd niciun tată iubitor. Nicio servitoare protectoare. A venit singură.

„Singură…”

— Complet singură, clarifică Giles. Probabil că e mult mai disperată decât celelalte.

Plinuţă şi scundă? Coafură severă? Mult mai disperată… Nu. Era imposibil. La urma urmei, mai multe femei se potriveau acelei descrieri.

— Şi pare hotărâtă.

Malcom încremeni.

Şi atunci îşi dădu seama.

Sări în picioare şi se duse cu paşi apăsaţi la geam, împingându-l pe Giles la o parte ca să poată avea acces la fereastră. Privi prin geamul tuciuriu şi blestemă mizeria de pe el.

Şi, aşa cum se aşteptase, o văzu îmbrăcată într-o rochie de muselină neagră pe care o cunoştea foarte bine.

Nu, sigur îi juca mintea feste. Malcom se frecă la ochi cu dosul palmelor, iar când privi din nou, priveliştea nu se schimbă. Verity era tot acolo.

— Imposibil, şopti el.

— Să înţeleg că o cunoşti?

Ignoră întrebarea lui Giles, captivat de obrăznicătura care lovea cu pumnul în uşa din faţă.

Uşă pe care Bram primise instrucţiuni să nu o mai deschidă nimănui în acea zi. Sau în orice altă zi, de altfel, până când Malcom avea să-i poruncească altminteri, lucru pe care nu avea de gând să-l facă.

Se auzi bătaia în uşă.

Verity se opri şi îşi coborî braţul pe lângă corp. Se dădu în spate de lângă uşă.

Malcom miji ochii. Deci pricepuse că nu avea de gând s-o primească în casă. Foarte bine, afurisita zgripţuroaică…

Chiar în clipa aceea, Verity îşi puse palma streaşină la ochi, apărându-se de soarele văratic timpuriu. Şi apoi încet, foarte încet, se uită tot mai sus, până ce privirile li se întâlniră.

Şi deşi îi despărţeau şaizeci de metri, tensiunea dintre ei sfârâi precum pământul înainte să-l lovească fulgerul.

Verity îşi bosumflă buzele pline şi îi făcu semn.

Lângă el, Giles izbucni în hohote de râs.

— Cerule, îţi porunceşte cumva să deschizi uşa?

— Într-adevăr, bombăni el.

Verity clătină regal din cap, se întoarse lângă uşă şi începu să bată iarăşi cu putere în ea. De data aceasta mai tare, bufniturile apăsate răsunând până la fereastra lui: o bătaie continuă, impresionantă, care cu siguranţă ar fi făcut pe oricine să-şi piardă minţile…

Şi se pare că îl smintise deja pe Bram, fiindcă bărbatul îşi făcu apariţia dedesubt, iar bătăile în uşă se opriră.

Giles se uită în jos.

— Ce Dumnezeu îi spune?

— N-am nici cea mai vagă idee.

După ultima greşeală cu scorpia aceea, Bram îşi învăţase lecţia.

— Ştiu doar că Bram, dacă ţine la slujba lui, nu-i va îngădui…

Jos, Bram zâmbi şi îi făcu semn lui Verity să intre.

Verity Lovelace intră şi apoi uşa se închise.

Trecură câteva momente de tăcere.

— Se pare că i-a îngăduit, zise Giles cu o notă de amuzament drăcesc în glas.

*

Verity se simţi mult mai în siguranţă când intră pe *uşa din faţă* a lui Malcom.

Sau cel puţin mai în siguranţă decât să fie dusă pe furiş pe alei, fără să ştie nimeni de ea, şi apoi vârâtă repede pe uşa din spate.

Aşa îşi zise în timp ce i se îngădui să intre în foaierul

aglomerat. Nici nu îşi făcea griji din pricina celui care o însoţea.

— Ochii tăi arată mai bine, domnule Bram, îl lăudă ea în timp ce îşi scoase mănuşile.

Bram zâmbi strâmb.

— Şi nici nu mă mai ustură.

— Ce veşti splendide, într-adevăr, zise ea şi îl bătu cu voioşie pe spate. Mai trebuie să ne ocupăm de şchiopătat.

Bărbatul cu înfăţişare de brută care îi întâmpinase pe Verity şi pe Malcom în bucătărie cu două săptămâni în urmă înainta cu paşi apăsaţi, târându-şi uşor piciorul stâng, de parcă muşchii nu i-ar mai fi funcţionat. Se opri la capătul scării.

— North nu primeşte vizitatori.

— Da, zise ea şi îi zâmbi cât de frumos putu, la fel ca atunci când îi ceruse să i se îngăduie să intre în casă. Dar sunt convinsă că Excelenţa Sa va primi măcar un vizitator.

Era singura speranţă a lui Verity.

Bram îi zâmbi la rândul lui, dar o încruntătură urâtă din partea celuilalt bărbat nimici zâmbetul lui Bram şi speranţele ei.

O mască se aşternu peste chipul plin de cicatrici al santinelei.

— Nu vrea să i se zică Excelenţă.

Verity se întrebă, nu pentru prima oară, cine erau aceşti bărbaţi bătrâni, plini de cicatrici, care locuiau acolo. Iar întrebarea nu se datora articolului pe care voia să îl scrie, ci mai degrabă venea dintr-o nevoie reală de a afla lucruri despre contele de Maxwell cel enigmatic.

— Nu, murmură ea, bătându-şi uşor mănuşile una de cealaltă. Preferă ca lumea să nu i se adreseze folosindu-i titlul. Aşa e?

— Tocmai am zis asta, spuse el deloc retoric. Şi acum cred că ar fi bine să pleci.

„Cred, nu trebuie”. Cuvintele lui îi confirmară că nu s-ar fi simţit deloc confortabil s-o dea afară. Verity îşi vârî mănuşile uzate în buzunarul cusut în partea din faţă a rochiei.

— Mă tem că nu pot pleca.

Bătrânul se opri, miji ochii şi o privi cu atenţie.

— Nu poţi?

Şi nici nu avea să o facă. Nu fără să vorbească cu Malcom.

— Trebuie să discut câteva lucruri cu Malcom.

Mai privi o dată spre coridoarele întunecate. Ştia că era acolo şi nu avea să plece până ce nu urma să o primească. Verity vru să rostească asta cu voce tare.

Chiar atunci paznicul dârz îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Faţa i se strâmbă într-o grimasă.

Îl durea piciorul.

— Ştiu un leac care te-ar putea ajuta cu piciorul.

— Ţi-am zis eu, îi şopti Bram.

Încurajată de tăcerea bărbatului furios, Verity îi explică:

— Am crescut în Epsom Common. Ai auzit de el?

Urmă o clipă de tăcere.

— Nu, spuse bătrânul ursuz.

— Cu câţiva ani în urmă, un păstor s-a oprit să îşi adape vitele dintr-un iaz din zonă. Dar animalele n-au putut bea din el…

— De ce? o întrerupse Bram.

— Avea un gust amar, îi explică ea, apoi îl privi din nou pe paznicul mai stoic. În aceeaşi zi, domnul Wicker a lăsat vitele să intre în apă, iar cele rănite… s-au vindecat.

Ambii bărbaţi se holbară la ea cu ochii mari.

— Poveştile despre proprietăţile vindecătoare ale apei s-au răspândit, iar de atunci vizitatorii au început să vină la iaz, Toţi suferinzii de gută şi de dureri de stomac s-au vindecat.

Se aşternu tăcerea. Şi apoi bătrânul spuse:

— Imposibil!

— Ochii mei sunt curaţi, îi aminti Bram celuilalt individ cu părul alb.

— Se găseşte sare Epsom de cumpărat. Adaugă o doză sănătoasă într-o cadă cu apă fierbinte şi ţine-ţi membrele care te dor în apă. Sunt convinsă că te va ajuta

foarte mult.

Bătrânul se mai relaxă şi se îndepărtă un pas de scări, abandonându-şi locul.

— Şi tu eşti de ceva vreme cu domnul North.

Bărbatul mârâi.

— Da, încuviinţă el, confirmându-i fără să vrea informaţia pe care o căuta.

Aşa cum intenţionase ea când legase afirmaţia de ideea că bărbatul ar fi trebuit cumva să o cunoască.

Era un truc pe care îl perfecţionase în timpul muncii pe care o efectuase de-a lungul anilor. Întrebări subtile pe care oamenii nu le luau ca atare şi care îi făceau să dezvăluie informaţii pe care nu avuseseră de gând să le împărtăşească.

— Cum ziceai că l-ai cunoscut pe domnul North, domnule… zise ea, ascunzând întrebarea mai scrutătoare în spatele alteia.

— Fowler, îi scăpă acestuia, iar Verity memoră detaliul cu pricina. Un alt talent pe care îl deprinsese de-a lungul anilor – le adresai două întrebări, una mai sigură care îi făcea pe oameni să lase garda jos şi care îi făcea susceptibili să dezvăluie şi răspunsul la cea dintâi.

— Şi cum…

— Cerule, nu te dai nicicum bătută!

Verity simţi un gol în stomac şi, în timp ce o senzaţie de groază începu să pună încet stăpânire pe ea, se întoarse spre cel pe care venise să îl vadă. Malcom ieşi din umbre, mai lat şi mai puternic decât şi-l amintise vreodată pe bărbatul care îi ocupa gândurile şi când dormea, şi când era trează.

Nu doar din pricina articolului pe care sperase să îl obţină de la el, ci, în mod ruşinos, din cauza momentului scurt, dar exploziv în care o strânsese în braţe.

Şi, deşi înainte fusese tulburată de întunericul care învăluia coridoarele din locuinţa lui, acum mulţumi în gând pentru el, căci îi ascundea obrajii îmbujoraţi.

— Lord Maxwell, îl salută ea şi făcu din reflex o reverenţă când el se apropie de ea.

Ambii căutători bătrâni chicotiră, alegându-se cu o privire tăioasă din partea lui Malcom.

Tăcură amândoi.

Iar disperarea care o trimisese la Malcom North fu înlocuită de o neliniște întârziată. La urma urmei, ce știa cu adevărat despre bărbatul care o salvase și care apoi o pusese pe fugă la prima și ultima lor întâlnire?

— Mă voi ocupa de tine mai târziu, Bram.

Când îi auzi amenințarea, Verity se apropie compătimitoare de bătrân.

— Hei! îl mustră ea. Nu e nevoie de așa ceva. Domnul Bram nu a făcut nimic ca să fii supărat pe el. Îl bătu ușor pe bătrân peste degetele aspre și pătate de cărbune, alegându-se în schimb cu un zâmbet strâmb și tâmp din partea lui. Pur și simplu m-a lăsat…

— Dacă-mi permiți un sfat, domnișoară Lovelace, nu le porunci oamenilor mei ce să facă.

Oamenii lui. Nu servitorii lui. Nu angajații lui. Nu familia lui.

Malcom făcu un semn din cap, iar Fowler și Bram plecară degrabă. Se îndepărtară amândoi cu pași ușor șchiopătați, dar iuți. Le înțelegea graba. Malcom North avea acest efect asupra oamenilor. Verity îi privi plecând, invidiindu-i că puteau evada.

— Nu ai de ce să fii atât de ursuz, spuse ea după ce plecară. Sau poate ești mereu așa? Îl privi insistent și oftă când Malcom nici nu îi confirmă, nici nu negă. Am crezut că în urmă cu câteva săptămâni ai fost ursuz din pricina circumstanțelor încordate în care ne-am întâlnit, continuă ea. În orice caz, ar trebui să fii mai binevoitor cu ei.

— Ai prefera să te las să continui să îi bați la cap pe cei din lumea mea cu întrebări despre mine?

Judecând după zâmbetul dur de pe chipul lui, se aștepta să fie neliniștită. Și savura faptul că într-adevăr era. La naiba, nu avea să-l lase să vadă că se temea! Verity își îndreptă umerii și în clipa aceea văzu altă siluetă coborând iute scările.

Verity icni. În timp ce Malcom își arăta experiența de

pe stradă în cicatricele de pe faţa aspră, străinul care era mai înalt decât el şi care se apropia cu paşi repezi avea chipul lui Gabriel, dar ochii duri şi reci şi zâmbetul diavolului. Şi… îi lipsea o mână.

Asta o puse pe gânduri. Toţi bărbaţii care locuiau acolo aveau un fel de cicatrice.

„Şi ar trebui să te îngrijoreze mai tare modul în care s-au ales cu rănile alea decât urmele în sine…”

Fără să vrea, Verity se înfioră.

Străinul se opri la baza scărilor.

— Să mă ocup eu de ea? întrebă el, lovind aproape cu voioşie ciotul care ar fi trebuit să fie o mână de palma deschisă, bătătorită, însă nu gestul lui ameninţător îi atrase atenţia, ci mai degrabă felul amplu de a rosti vocalele, de la un ton înalt la unul jos, conferind tonalităţii un uşor accent galez.

— Nu e nevoie să se ocupe nimeni de mine.

— Mă descurc cu ea, zise Malcom, de parcă Verity n-ar fi spus nimic, iar cei doi bărbaţi ar fi fost mai mult decât mulţumiţi să îşi continue conversaţia despre ea ca şi cum nu ar fi fost de faţă.

Verity scrâşni din dinţi.

— Repet…

Cei doi bărbaţi se întoarseră simultan spre ea, înăbuşind restul replicii ei îndrăzneţe.

Acel Lucifer brunet îşi atinse ciotul de borul pălăriei şi apoi, aruncând o ultimă privire spre Verity, ieşi din casă. Sunetele de pe străzile Londrei pătrunseră în casă înainte ca bărbatul să închidă uşa după el, înăbuşind din nou zgomotul, lăsând în urmă doar o tăcere sfâşietoare care se aşternu peste foaier.

Verity îşi dori să rupă prima tăcerea. Îşi dori să fie curajoasă, chiar dacă era o intimidare voalată, dar gâtlejul şi gura i se uscară de teamă şi nu reuşi să rostească nimic.

Malcom se sprijini cu umărul de perete, iar Verity tresări.

— Acum tu.

Mintea şi aşa neclară îi deveni şi mai confuză.

— Acum eu? întrebă ea lent, încercând să înţeleagă sensul cuvintelor lui.

— Uşa, domnişoară Lovelace, spuse el încordat. Ieşi!

Malcom voia ca ea să plece. „Te-ai aşteptat să vrea să rămâi?”

— Eşti supărat pe mine, murmură ea, punctând problema.

Malcom încremeni şi apoi îşi lăsă capul pe spate şi râse scurt, tăios – un râs al cărui ecou răsună până în tavan. Se sfârşi însă la fel de rapid precum îi izbucnise de pe buzele dure.

— Cerule, nu îmi dau seama dacă eşti smintită sau proastă!

Semăna oarecum cu o insultă pe care i-o adresase cu două săptămâni în urmă, ceea ce o indignă. Părerea lui proastă, după ce fusese concediată şi ţinând cont de dispreţul general pe care îl avea societatea faţă de toate femeile, fu prea mult. Verity se răsti:

— Te simţi mai bine când hărţuieşti o femeie? Se apropie de el până ce vârfurile pantofilor li se atinseră. Când mă înjuri şi mă insulţi?

— Acuzaţiile mele nu au legătură cu faptul că eşti femeie, spuse el calm. Cunosc numeroase femei inteligente şi capabile.

Şi, într-un mod straniu, o întărâtă şi mai tare insulta care o clasa drept necorespunzătoare în comparaţie cu femeile cu care îşi petrecea de obicei timpul.

— Şi ştii ce, domnişoară Lovelace? şopti el, apropiindu-şi faţa de a ei atât de mult încât Verity îi simţi respiraţia pe buze.

Toată încrederea de mai devreme care îi dăduse putere să îl în frunte pieri.

— Ce? întrebă ea bâlbâindu-se.

— Toate acele femei ar fi avut minte cât un şobolan din canalele din Londra şi nu m-ar fi căutat, aşa cum ai făcut tu din nou.

Tremură, străbătută de un fior nesfârşit care ar fi trebuit să fie plin de teamă. Şi totuşi, sensibilitatea trupului

ei contrazicea orice raţiune şi judecată sănătoasă. Verity îşi umezi buzele.

— Din pricina articolului meu, zise ea cu vocea răguşită şi sufletul la gură.

Malcom se încruntă şi îi privi gura.

„Cerule!” Avea să o sărute din nou. Ba, mai mult… „Vreau să o facă…”

— Din pricina articolului tău, spuse el furios, stingând tăciunii dorinţei nesăbuite care o încerca pe Verity. Pentru că ai furat ceea ce nu aveai dreptul să iei. Pentru simplul fapt că aşa am stabilit eu. Ieşi!

Fără să aştepte ca ea să se supună, se duse valvârtej spre uşă, apucă mânerul cu formă ciudată şi deschise cu putere uşa, permiţând mulţimilor de trecători să invadeze din nou intrarea.

— Îmi pare rău pentru asta, zise ea încet. Îşi aminti cum ea şi Malcom jucaseră şah când fuseseră doi străini care se ascundeau împreună, nu adversari gata să se repeadă unul la altul. Simţi un junghi de durere în piept. Îmi pare rău pentru multe lucruri, adăugă ea.

Pentru el. Ea însă nu avusese de ales. Nu când trebuise să aleagă între intimitatea lui şi siguranţa lui Livvie şi a Berthei.

Malcom mârâi plin de ură:

— De parcă mi-ar păsa cât de puţin de scuzele tale!

Verity se înfioră.

— Merit asta. Pentru că degetele îi tremurau, şi le împreună la spate. Dar mă tem că nu pot pleca. Lucru perfect adevărat, de altfel. Nu până ce nu vorbim şi nu voi fi explicat… circumstanţele, îi zise ea.

Malcom îşi plecă capul într-o parte.

— Refuzi să pleci? întrebă el scurt, pe un ton glacial.

Fără îndoială, nu era obişnuit să i se contrazică ordinele. Oare aroganţa aceea era rezultatul rădăcinilor pe care le avea în sânul nobilimii? Sau al reputaţiei pe care şi-o dobândise în afara ei?

Iar de data aceasta, în timp ce îşi punea toate acele întrebări, îşi dădu seama că izvorau nu din nevoia de a

aduna informaţii pentru un articol, ci din dorinţa sinceră de a afla alte lucruri despre bărbatul precaut din faţa ei.

— Eu…

Îşi umezi buzele. „Pleacă! E în zadar. Nu îţi va oferi nimic. Ai luat deja ceea ce nu voia să împărtăşească cu alţii”. Şi-o închipui pe Livvie cu faţa roşie de frig, cu gheaţă pe păr, într-o lume imaginară în care locuiau toate pe stradă în timpul iernii. Verity se înfipse bine pe călcâie.

— Cred că da. Vezi tu, am ştiut că era nesăbuit din partea mea să vin din nou aici.

— Şi totuşi, iată-te aici!

— Însă Livvie, sora mea, îi explică ea, urând faptul că începuse deja să turuie incoerent, deşi se mândrise mereu cu felul în care îşi stăpânea cuvintele. Îşi drese vocea. Adică Livvie a crezut că ar fi înţelept să vorbesc cu tine. La început m-am împotrivit, dar în cele din urmă m-am hotărât să vin.

Malcom se holbă la ea cu o expresie parcă cioplită în granit.

— Ca să vorbesc cu tine, încheie ea lamentabil, văzând că Malcom nu spune nimic.

În timpul tăcerii care se aşternu, Verity îşi dădu seama că prezenţa ei acolo era o nebunie. Înţelese că era zadarnic să apeleze la Malcom North pentru această cerere. Sau pentru *orice altceva.*

Malcom întinse brusc mâna, iar Verity icni şi îşi ridică braţele protector.

El zâmbi cu răceală.

— În biroul meu.

Inima îi bătea cu putere, aşa că dură o clipă până când înţelese oferta. Îşi coborî braţele pe lângă corp şi spuse:

— Mă vei… primi? întrebă ea euforică.

— Îţi sugerez să te urneşti înainte să mă răzgândesc…

Verity înainta deja şi, pentru prima dată de când începuse să îl caute pe contele de Maxwell, simţi un licăr de speranţă. Poate că presupunerea lui Livvie fusese corectă.

Poate că, la urma urmei, nu era doar un căutător

nemilos.

Capitolul 14

The Londoner

Sărăcie!

După ce a fost răpit, contele de Maxwell a schimbat avuţia şi *luxul cu necazuri şi tristeţe. Lumea e convinsă de acest lucru. În schimb, îşi ţine răsuflarea în timp ce aşteaptă răspunsuri: prin ce necazuri a trecut? De ce nu ar îmbrăţişa cu bucurie viaţa în sânul nobilimii pe care a pierdut-o?*

V. Lovelace

Era vădit o greşeală.

Desigur, nu era prima greşeală pe care o făcea Malcom în ceea ce o privea pe femeia asta afurisită.

Ultima îl costase scump.

Atunci de ce o conducea chiar în clipa aceea pe coridoarele locuinţei lui şi de ce îi acorda din timpul lui?

„Pentru că posedă o atracţie misterioasă pe care nu o poţi explica şi căreia nu i te poţi împotrivi…”

Alungă gândul acela batjocoritor din minte.

Ar fi fost mult mai nesăbuit din partea lui să o dea afară pentru greşelile pe care le făcuse în trecut fără să afle ce mai voia mica escroacă de la el de data aceasta.

Ajunseră în dreptul biroului lui, aşa că îi făcu semn să intre înaintea lui.

Verity ezită; aruncă o privire şovăitoare înăuntru, dar nu intră.

— Ăsta nu e biroul tău, spuse ea zâmbind şireată din pricina *ultimei* ei vizite.

— Dacă tu crezi că am de gând să îţi mai arăt

camerele mele private, atunci eşti mai nebună decât am crezut când te-am găsit în canale. Mişcă!

Fustele de muselină îi foşniră brusc, iar Verity intră ca o regină, bombănind ceva ce lui i se păru a fi „Ei, bine!”

Malcom îşi simţi muşchii gurii încordându-i-se la colţuri în încercarea de a forma ceea ce aducea osânditor de tare a rânjet.

Intră după ea şi închise uşa.

Verity privi cu atenţie fiecare colţişor al încăperii, absorbind cu ochi şireţi fiecare detaliu. Fără îndoială, ca să le poată folosi împotriva lui... din nou. Zăbovi scurt cu privirea asupra mesei de şah la care jucaseră în urmă cu ceea ce părea a fi o eternitate. Mutase afurisita masă din camerele lui private în birou pentru că nu voise să şi-o amintească în camerele lui în noaptea aceea. Verity îşi mută privirea de la tablă spre obiectul de metal unic de pe perete. Se duse spre el şi se întoarse cu spatele la Malcom, subliniind din nou faptul că nu făcea parte din lumea lui. Bărbaţii, femeile şi copiii care locuiau pe străzile acestea ştiau că nu trebuia să te întorci niciodată cu spatele... la nimeni.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, murmură ea.

— Ce naiba vrei? întrebă el, sprijinindu-se de uşă.

Verity continuă să privească obiectul.

— Ce este? întrebă ea în şoaptă.

— Un fierăstrău pentru amputaţii, zise el, savurând felul în care Verity se crispă. Cel mai bine era să ştie cu cine, cu ce avea de-a face. Malcom se desprinse de lângă uşă şi îşi croi drum spre ea. Se opri lângă umărul ei. Îşi coborî gura spre urechea ei şi şopti: Ai mai văzut vreodată unul, Verity?

Verity clătină tremurător din cap.

— Nu, se bâlbâi ea.

Malcom întinse mâna pe lângă ea, iar Verity îşi încovoie umerii, reacţia ei defensivă îi lipi în mod necugetat spatele de pieptul lui. El arătă spre oţelul ruginit.

— Vezi contrapiuliţele acelea? Nu aşteptă ca Verity să-i răspundă. Ele ţin lama la locul ei. Iar aici, continuă pe

un ton mătăsos, mânerul acesta decorat, zise el arătând spre lemnul de mahon care fusese sculptat în formă de vultur, ar fi folosit de chirurg ca să taie muşchi, piele şi os.

— Ar fi? întrebă ea şi îşi lăsă uşor capul pe spate, dezvăluind obrajii care îi păliseră pe parcursul poveştii lui.

Fără să îşi mute privirea de la ea, Malcom apucă obiectul cu pricina. Ea privi îngrozită şi se feri când el coborî şi mai mult fierăstrăul.

Malcom zâmbi afectat, îi împinse mânerul în palmă şi îşi încovoie mâna peste a ei, forţând-o să-l apuce.

— Deseori lumea preferă, zise el şi îi privi chipul, lucrurile drăguţe. Atât de mult încât le-ar îngădui şi acolo unde nu este loc pentru ele. Îi îndrumă mâna într-o mişcare de tăiere sus-jos. Uite cât e de ciudat de apucat, îi şopti el la ureche. Închipuie-ţi acum că tai piele şi muşchi!

Verity icni în tăcere, dar nu se trase de lângă el.

— Şi ai experienţă... în folosirea unui fierăstrău de chirurg? întrebă ea în şoaptă, cu vocea sugrumată.

Întreba mereu. Femeia întotdeauna punea întrebări. Ţinând cont de propriul devotament faţă de munca pe care o făcea, altminteri ar fi fost impresionat dacă nu ar fi fost el subiectul însărcinării ei. Oricum, trebuia să recunoască un lucru: deşi fusese îngrozită, aşa cum intenţionase el, tot îi adresase întrebările acelea incomode.

Malcom îşi apropie buzele de urechea ei.

— Cauţi alte detalii pentru articol, scumpo?

— De fapt, începu Verity şi se întoarse spre el. Trase aer în piept, îşi ridică bărbia şi continuă: De aceea am venit.

Malcom dădu să spună ceva, dar nu reuşi să formuleze un răspuns. Niciunul potrivit. Încercă din nou.

În cele din urmă, reuşi doar să râdă aspru, strangulat.

— Câtă insolenţă!

— Nu e insolenţă să încerc să îmi fac treaba.

— Ba este dacă procedezi aşa, Verity. Ca să nu o apuce de umeri şi să nu o zgâlţâie bine de tot, îi luă fierăstrăul din mână şi îl agăţă la loc pe perete. Ţi-am mai spus că nu am nimic de împărtăşit. Şi tu ce ai făcut? Un muşchi al pleoapei i se zbătu agasant. Le-ai dat povestea ta

inventată…

— Nu a fost o poveste inventată, zise ea cu seriozitatea întipărită în fiecare centimetru delicat al chipului ei în formă de romb răsturnat. Tot ce am scris a fost adevărat, Malcom…

Malcom pufni batjocoritor. Ce porcărie! Fie încerca să îl linguşească pentru a afla mai multe informaţii, fie era o romantică afurisită care avea mai puţină minte decât o târâtoare.

— Acţiunile mele din ziua aceea au fost…

— Eroice, zise Verity, întorcându-şi mâinile cu palmele în sus. M-ai salvat. A fost singurul articol pe care l-am avut în ziua aceea şi pe el l-am scris.

Malcom îi privi pielea aspră a palmelor, unghiile ciobite, petele de cerneală din pliurile palmelor. Cerneala, semnul negru al trădării ei, îi aminti că orice rostea avea legătură cu articolul pe care voia să-l vândă.

— Nu ţi-am oferit nicio informaţie. Le-ai luat singură, Verity. Şi nu avea de gând să-i mai ofere nimic. Acum, dacă eşti înţeleaptă, continuă el, ai face bine să nu mai apari vreodată la uşa sau în calea mea.

Verity îşi muşcă buza de jos plină.

— Nu pot pleca. Nu am de ales. Am nevoie de acest articol, se bâlbâi ea.

Malcom rămase neafectat.

— Sora mea…

— Ah, da, sora cu pantofii. Cea care te-a convins să vii la mine.

Ochii lui Verity licăriră.

— Mă iei peste picior?

— Ar trebui să îmi pese suficient de tine ca să te iau peste picior. Şi nu îmi pasă.

Verity tresări, iar pe Malcom îl încercă o senzaţie cu totul străină, atât de străină, încât nu reuşi să o identifice cu precizie, dar i se păru că aducea destul de mult a vină… Se părea că de fapt conştiinţa lui nu era chiar atât de moartă pe cât se aşteptase sau sperase el.

Verity se cuprinse cu braţele de talie şi ieşi din

spatele lui. Se îndreptă spre partea din faţă a biroului, spre uşă şi, mai important, spre ieşire, aşa cum ar fi trebuit să facă de mult.

Se opri pe covorul de lână circular şi jerpelit din mijlocul încăperii ca în mijlocul unei ţinte.

— Sunt angajata ziarului *The Londoner*

Bineînţeles că n-ar fi trebuit să se aştepte să plece.

— Mi-ai spus asta data trecută.

— Ca să îmi păstrez slujba trebuia să îi predau şefului această poveste.

— Povestea *mea*.

Din care până şi el cunoştea doar câteva detalii. Şoapte îndepărtate ale unor momente întunecate pe care nu le putea scoate din umbre şi cu care nu avea de gând să se murdărească pentru această femeie… Sau pentru oricine altcineva. Trecutul lui nu conta. Tot ce conta era viitorul.

— Şi ar trebui să îmi pese mai mult de circumstanţele tale decât de ale mele? se răsti el.

Verity îl privi tristă.

— Nu, spuse ea încet. Presupun că nu. Dar m-am gândit că s-ar putea să conteze pentru tine că bunăstarea familiei mele atârnă de reuşita mea de a face rost de această poveste… De povestea ta, Malcom!

— Nu contează, spuse el cu grosolănia lui obişnuită.

Atunci de ce avea impresia că se minţea singur?

Verity trase tremurat aer în piept. Privi peste umărul lui, de parcă nu reuşea să se uite la el, şi spuse:

— Nu ai oameni la care ţii? Oameni a căror bunăstare contează pentru tine?

— Nu, răspunse el cu o uşurinţă izvorâtă din adevăr.

Nu existase niciodată nimeni. Şi nu avea să existe vreodată cineva. Dependenţa de alţii nu aducea nimic bun.

Verity îl privi scurt.

— Domnul Fowler şi domnul Bram. Bărbatul brunet care a fost aici mai devreme?

Malcom îi aruncă o privire.

— Niciunul dintre ei nu contează pentru mine în afara relaţiilor de afaceri.

— Îi tratezi pe cei apropiaţi de parcă ar fi mai puţin de atât.

Malcom zări o licărire de compătimire în ochii ei expresivi.

— E un mod trist de-a trăi, domnule North.

— Ah, da, dar nu eu sunt cel jalnic, cel care se umileşte în faţa unui străin, renunţând la onoare şi bun-simţ din pricina unei surori, nu?

În loc să se înfurie, aşa cum intenţionase el, Verity zâmbi tristă.

— Aş prefera oricum o viaţă, cum ai zis, plină de umilinţă şi jalnică, dar cu oameni pe care îi iubesc în ea decât existenţa asta rece, goală şi lipsită de emoţii pe care ţi-ai creat-o.

El nu crease nimic. Pur şi simplu trăise viaţa pe care o primise, îi stătea pe limbă să i-o spună şi ei. Se abţinu să nu îi facă o mărturisire pe care nu avea niciun drept să o audă.

De parcă i-ar fi simţit slăbiciunea, Verity se duse spre el.

— De ce eşti atât de hotărât să îţi păstrezi secretele, Malcom? Te simţi vinovat? Te temi să recunoşti în faţa lumii ce ai pierdut?

Se năpusti asupra ei din doi paşi lungi şi o prinse uşor de braţe.

— Nu am pierdut nimic, domnişoară Lovelace! spuse el şuierat.

Ar fi trebuit să îşi amintească acele lucruri pentru ca ele să dispară cu adevărat.

— Nici mai mult, nici mai puţin. Asta e viaţa mea.

— Dar nu este aşa! strigă ea, lovindu-l cu pumnul mic în piept. Eşti conte.

Malcom pufni nerăbdător.

— Nu îmi doresc toate astea.

Îşi încovoie din reflex degetele pe braţele ei moi ca satinul şi se forţă să-i dea drumul. Strânse mâinile ca în tinereţe, când făcuse focul într-o locuinţă pe care o găsise într-o iarnă şi se arsese la mână.

— Nu îmi doresc nimic din toate astea.

— Nu ştii cât eşti de norocos! ţipă ea.

Malcom vru să o ocolească, dar Verity i se puse în cale.

— Eşti mulţumit în colţişorul ăsta abject din Londra din care oricare dintre noi şi-ar vinde şi sufletul ca *să* scape. *Şi* totuşi, eşti mereu îmbufnat.

— Ba nu sunt… bolborosi el.

— De ce? continuă ea în pofida întreruperii lui pline de indignare. Pentru că ai avut nenorocul să te naşti conte? Ei bine, iartă-mă dacă nu îmi pare rău pentru tine, Mal…

Îi acoperi gura cu a lui. Era doar o încercare de a opri şuvoiul de cuvinte aparent nestăvilit care i se desprindea de pe buze. Şi totuşi, foamea explozivă pe care o simţea când se afla în apropierea ei prinse viaţă.

Verity gemu şi se agăţă de el ca o iederă.

Malcom o pătrunse cu limba, iar Verity îi răspunse mişcându-şi cu îndrăzneală propria limbă. El gemu în timp ce dorinţa i se scurse prin vene.

Îi atinse şoldurile generoase, umflăturile la fel de generoase ale feselor, explorând-o din nou aşa cum tânjise să o facă în moduri care îl ţinuseră treaz în ultimele săptămâni. Îi devoră gura cu aroma ei fadă de miere şocant de seducătoare şi de dulce.

— Nu sunt gentlemanul care crezi tu că sunt.

Gâfâi cu buzele lipite de ale ei, după care îi apucă tivul rochiei şi îi ridică fustele, expunându-i picioarele, apoi îşi înfipse vârfurile degetelor în şoldurile ei.

Verity ţipă ascuţit şi îşi lăsă capul pe spate.

Malcom îşi coborî capul, îi supse şi îi muşcă gâtul lung. O atinse cu buzele peste tot, stârnindu-i tot mai multe sunete sugrumate pline de dorinţă.

Îi prinse un picior şi i-l încovoie pe talia lui. Unghiul acela voit îi lipi mădularul pulsând de miezul ei. Chiar şi prin pantalonaşii decenţi, îi simţi căldura arzătoare. Iar o îmbrăţişare care începuse cu un anumit scop deveni mai puternică, mai mistuitoare, făcându-l să o simtă doar pe femeia din braţele lui. Se împinse în ea.

O văzu pe Verity formând un cerc mic cu buzele.

— Oh! şopti ea cu vocea răguşită, plină de dorinţă, ceea ce îl aţâţă şi mai tare.

— Cine eşti, Verity Lovelace? întrebă el în şoaptă după fiecare sărut scurt şi apăsat.

Verity îi răspunse doar gâfâind scurt.

Dorinţa pe care o simţea era absurdă, nevoia trupului lui era mistuitoare.

Şi motivul pentru care nu auzi uşa deschizându-se... Până când fu prea târziu.

Înjurând, se îndepărtă de Verity şi o împinse în spatele lui.

— La naiba, Fowler!

Căutătorul bătrân rămase în pragul uşii, fără să îşi ascundă rânjetul amuzat.

— Am venit doar să văd dacă vrei s-o azvârl afară, zise el zâmbind şi mai tare. Dar văd că nu vrei.

— Ieşi naibii de-aici! urlă Malcom.

Fowler închidea deja uşa după el.

Râsetul lui se auzi pe coridor, înăbuşit şi apoi îndepărtat, după care dispăru.

Malcom îşi trecu mâna prin păr. „Fir-ar să fie!” Una era că dăduse dovadă de slăbiciune nu o dată, ci de două ori în ceea ce o privea pe Verity Lovelace, dar era cu totul altceva să îşi arate slăbiciunea în faţa lui Fowler sau a oricui altcuiva.

Se întoarse spre Verity şi o găsi îndreptându-şi fustele.

— Ai servitori neconvenţionali.

Dacă nu i-ar fi tremurat uşor palmele, ar fi crezut că nu era deloc afectată, aşa cum sugera tonul ei calm.

— Nu am servitori, spuse el tăios.

Văzu interesul din privirea ei isteaţă şi grăitoare.

— Atunci cine sunt?

Alte informaţii pe care i le dăduse. Prea multe deja. Şi ar fi pus rămăşag că tocmai asta urmărise când amintise numele celor doi. Malcom rânji şi îşi apropie faţa de a ei.

— Nu ţi-am dat suficiente informaţii pe care să le tipăreşti în rubrica ta? Îşi simţi obrajii îmbujoraţi. Păcat

pentru tine că a venit Fowler, o tachină el, hotărât să o reducă la tăcere. O clipă mai târziu, şi mi-aş fi dat jos pantalonii. Închipuie-ţi ce articol ai fi putut scrie. Nicidecum la fel de romantic ca primul. Femeie elegantă se împerechează cu moştenitorul…

Verity îl plesni.

Tare. Sălbăticia loviturii şi faptul că nu se aşteptase la ea îi dădură capul pe spate şi îi făcură urechile să îi ţiuie. Malcom îşi mişcă maxilarul. Ei bine, chiar reuşise să pună capăt întrebărilor. Începu să o aprecieze din nou pe obrăznicătura neînfricată.

— Nu trebuia să fii bădăran, ripostă ea bâlbâindu-se uşor, îndrăzneaţă, deşi temătoare.

Se duse spre ea. Verity se dădu în spate până ce atinse draperiile care ascundeau străzile de dedesubt şi rămase fără spaţiu.

— Şi nu sunt o femeie elegantă, continuă ea, ridicându-şi palmele când Malcom se opri în faţa ei. Sunt pur şi simplu o femeie care încearcă să-şi facă treaba şi să-şi îngrijească familia. Iar tu? Îl privi cu compătimire. Eşti atât de egocentric, încât nu îţi pasă câtuşi de puţin de necazul altcuiva. Ai proprietăţi. Pe care le ţii goale. Fără să-ţi pese că ai dat afară servitori care aveau nevoie de un serviciu.

Malcom o privi din cap până în picioare pe această femeie care îi răsturnase lumea cu susul în jos.

— Aşa e. Şi ţi-am spus deja: nu sunt genul de bărbat căruia să-i pese.

Sau care să ştie. Îşi puse mâna lângă capul ei, luând-o parcă pe jumătate în braţe. Nimic bun nu avea să iasă dintr-o discuţie prelungită. Nu ieşise nimic bun nici până atunci, iar de când o găsise în canale, avusese parte doar de probleme.

— Şi ştii ce, Verity? Proprietăţile acelea elegante n-au decât să rămână goale până ce se vor prăbuşi. Şi acum ieşi de aici!

Spre deosebire de ultima dată, cu două săptămâni în urmă, când Verity fugise în toiul nopţii, de data aceasta îşi

îndreptă încet umerii.

— Prea bine. Nu te voi mai deranja din nou.

— Bine, aşa să faci! strigă el după ea. Ah, încă un lucru, domnişoară Lovelace.

Verity se opri.

— Dacă mă vei înşela din nou, te voi distruge.

Verity tremură uşor şi, în pofida fricii care o încerca, îşi ridică sfidătoare bărbia.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Nu o voi face.

O clipă mai târziu, Verity Lovelace dispăru.

— Obrăznicătură nenorocită!

Cum îndrăznea să pătrundă în lumea lui şi să-i spună cum ar trebui să trăiască? Sau să pună la îndoială deciziile pe care le lua? Nu îi datora nimic. Nu datora nimănui nimic.

Malcom se duse cu paşi apăsaţi la fereastră şi trase draperiile. Cercetă trotuarul şi o văzu.

Verity coborî cele patru trepte din faţa casei cu o graţie de regină. Îşi îndreptă spatele şi, preţ de o clipă, Malcom se aşteptă să privească înapoi. Să îl provoace din priviri, aşa cum îl sfidase până atunci. Dar nu o făcu.

— Foarte bine, bombăni el, respiraţia lui aburind geamul pătat şi înceţoşând silueta de dedesubt.

Abia aştepta să nu o mai vadă niciodată pe Verity Lovelace.

„Te minţi singur dacă nu recunoşti că te simţi euforic de fiecare dată când se află în apropiere”.

De parcă i-ar fi citit gândurile osânditoare, care trădau fascinaţia inconştientă pe care o simţea faţă de ea, Verity privi în spate.

Malcom îi zâmbi batjocoritor şi se prefăcu a-şi atinge borul unei pălării închipuite.

Chiar şi de la distanţa aceea, o văzu strâmbând uşor din nasul obraznic. Apoi zăbovi pe trotuar. Acolo, în mahala, unde oameni inocenţi erau jefuiţi de toate lucrurile şi lăsaţi să poarte cicatricile acelei naivităţi unice.

Malcom îşi strânse mâinile în pumni. Nu era problema lui. Verity venise din proprie voinţă, îşi riscase singură viaţa nesăbuită şi trupul. Cei ca ea, cei care îşi asumau grija şi

răspunderea faţă de alţii, ieşeau mereu în pierdere. Avea să fie soarta ei, nu a lui.

Nimeni nu era problema lui… Şi prefera ca lucrurile să rămână aşa.

„Ai proprietăţi. Pe care le ţii goale. Fără să-ţi pese că ai dat afară servitori care aveau nevoie de un serviciu”.

Da, aşa cum spusese ea, avea proprietăţi, dar goale, fără servitori. Malcom simţi o durere ascuţită în tâmple. Şuieră chinuit printre dinţi, îşi cuprinse capul cu mâinile şi apăsă, în încercarea de a domoli senzaţia înţepătoare.

Dar fu în zadar. Îl străbătură în continuare valuri de agonie.

Îi apăru un chip în minte. O voce. Două persoane conversând. Un servitor înalt, în livrea, uitându-se în jos la un băieţel care ţinea palmele întinse. „Un biscuit în plus pentru dumneavoastră. Acum duceţi-vă de aici, stăpâne P…”

Malcom icni şi se îndreptă brusc în timp ce restul amintirii dispăru. Broboane de sudoare i se revărsară de pe frunte şi îl usturară ochii. Clipi ca să alunge senzaţia incomodă de usturime. Se forţă să deschidă ochii şi o căută iarăşi pe cea care trezise demoni care ar fi putut foarte bine să aparţină altcuiva.

Nu mai era.

Nu zări nici urmă de Verity Lovelace în depărtare.

Malcom îşi şterse sudoarea de pe faţă. Cum îndrăznise? Cum îndrăznise să vină şi să-l înfrunte? Nu ştia nimic despre toate astea.

De fapt, nici *el* nu ştia nimic despre toate astea. Nu chiar. Nu îşi ştia trecutul. În cel mai bun caz, amintirile lui erau neclare, iar în cel mai rău caz, erau pustii.

Până acum… Până la acel ecou îndepărtat al unui alt loc, dintr-o altă vreme, cu siluete pe care nu le pricepea, dar pe care le cunoştea în mod firesc.

„Eu eram băiatul acela cu servitorul!”

— Ajunge! cârâi el, simţind nevoia să îşi audă propria voce, să audă altceva decât bâzâitul puternic din urechi, ca să se ancoreze bine în realitate şi să se concentreze asupra

cui să îşi reverse într-un mod mai sigur furia: asupra femeii insolente care îndrăznise să intre în reşedinţa lui şi să îl înfrunte.

„Fără să-ţi pese că ai dat afară servitori care aveau nevoie de un serviciu”.

Nu îi păsa. Chiar nu.

Şi totuşi… Dacă nu îi păsa, atunci de ce să nu le îngăduie oamenilor cu pricina să rămână ca înainte, să se ocupe de o gospodărie goală şi să trudească toată viaţa lor nefericită, aşa cum făcea şi el?

— Bram! strigă el cu glas răsunător.

Câteva clipe mai târziu, fostul căutător mătăhălos intră şontâc în încăpere.

— Da?

Malcom se încruntă. Bram era olog de când îl ştia.

— S-a agravat.

Scărpinându-se pe frunte, Bram îl privi ciudat.

Şi poate că *era* într-adevăr ciudat. Obrăznicătura, cu toate acuzaţiile şi întrebările ei, îl dăduse peste cap.

— Piciorul tău, clarifică el pe un ton tăios.

— Da. Bram se înseninã şi zâmbi larg. Dar ochii mei sunt mai bine.

Da, chiar erau.

— Domnişoara m-a ajutat. A zis că are ceva care să mă ajute şi cu piciorul.

În timp ce căutătorul pe jumătate fermecat turui întruna despre virtuoasa Verity Lovelace, Malcom îşi simţi pleoapa tresărind.

Bram păru să observe ticul involuntar, căci se opri brusc din a o mai lăuda pe obrăznicătură.

— Ai vrut ceva? îl întrebă bătrânul căutător şovăitor.

— Nu, scrâşni Malcom. Ba da.

Ce naiba era în neregulă cu el? Ce nebunie îi provocase vrăjitoarea?

Nerăbdător să-i facă pe plac încă de când îl angajase, Bram se holbă la el şi aşteptă.

— Sanders… Malcom făcu o grimasă. Administratorul meu. Pentru că, indiferent că voia sau nu, bărbatul

răspundea în faţa lui. Spune-i să-i angajeze înapoi pe servitorii afurisiţi pe care i-a dat afară.

— Şi ce să facă cu ei?

— Şi… Să-i angajeze înapoi, încheie el patetic, fluturând din mână. Pe posturile lor de dinainte. N-au decât să şi le reia. Dacă vor.

— Altceva?

Malcom clătină încordat din cap, iar Bram vru să plece. Doar că…

— Spune-i lui Sanders că am încheiat cu vizitele lui.

Malcom fusese suficient de răbdător – se ocupase de transferul proprietăţilor şi de detaliile ce ţineau de titlul Maxwell. Nu mai aveau de ce să se întâlnească.

— Cum vrei tu, zise Bram şi se îndepărtă şchiopătând.

— Bram, zise Malcom, oprindu-l pe bătrân la uşă. De fapt, voi mai avea nevoie de ceva de la tine şi de la Fowler.

Mai târziu, după ce plecă Bram, Malcom se întoarse la fereastră şi privi spre zona de pe trotuar în care o văzuse ultima dată pe Verity. Între timp, o târfă machiată îi luase locul şi era pe punctul de a încheia o tranzacţie cu un filfizon îmbrăcat în haine ţipătoare, îl luă pe gentleman de mână şi îl conduse spre cine ştie ce alee pe care îşi făcea treaba.

„Şi nu sunt o femeie elegantă. Sunt pur şi simplu o femeie care încearcă să-şi facă treaba şi să-şi îngrijească familia. Iar tu? Eşti atât de egoist încât nu îţi pasă câtuşi de puţin de necazul altcuiva”.

„Nu mă voi gândi la asta”.

„Nu mă voi gândi că e pe cont propriu”.

Verity Lovelace fără slujbă… Nu era nici problema, nici răspunderea lui.

Se isprăvise.

Le închisese uşa titlului Maxwell şi femeii pe nume Verity Lovelace.

Dar oare de ce nu se simţea satisfăcut, aşa cum s-ar fi aşteptat?

Capitolul 15

The Londoner

Lordul Maxwell este om... sau monstru? Părerile sunt împărţite. Cu toate acestea, lumea aşteaptă răspunsul la această întrebare.

M. Fairpoint

— Deci? auzi Verity imediat ce închise uşa după ea.

Bertha o aştepta, frângându-şi mâinile.

Verity aruncă o privire spre dormitorul pe care îl împărţea cu sora ei.

— A încercat să stea trează, dar a adormit cu vreo oră în urmă.

— Foarte bine, bombăni Verity, frecându-şi umărul drept care o durea.

— Pe unde ai umblat, fetiţo?

— M-am plimbat, spuse Verity încet şi, stând într-un picior, îşi dădu jos un pantof, apoi pe celălalt.

Îşi mişcă degetele de la picioare în încercarea de a le dezmorţi după ore întregi de plimbare.

— Te-ai plimbat?

„Gândeşte-te!” Trebuia să spună ceva…

Verity îşi sprijini fruntea de geamul încălzit de soarele târziu de primăvară.

— Trebuie să existe o soluţie, murmură femeia.

Mereu exista una.

— Ştiu, şopti ea.

— Sper că n-are legătură cu afurisitul căutător, bombăni Bertha, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Individul ăla nu va ajuta pe nimeni în afară de el însuşi. Nici măcar nu împarte canalele cu alţii, de parcă ar fi ale lui, bombăni ea în barbă.

Şi, pentru prima oară de când plecase de la reşedinţa lui Malcom şi înfruntase nesiguranţa sorţii care o aştepta,

Verity zâmbi.

— De fapt, chiar are legătură cu Lord Maxwell.

— Ascultă-mă bine, fetiţo, nu te poţi bizui pe el!

Nici că se rostiseră vreodată cuvinte mai adevărate. Avea însă de gând să-şi însuşească singură ajutorul lui Malcom North, contele de Maxwell.

— Are legătură cu reşedinţa lui, spuse Verity încet.

Bertha clătină din cap.

— Nu pricep.

Verity dădu fuga la valiza în care îşi ţinea notiţele şi carneţelele şi le răsfoi.

„Unde e? Unde e?”

— Tocmai le-am ordonat, se plânse Bertha.

Verity continuă să caute.

— Uite-o, murmură ea şi scoase lista.

Se ridică, răsucindu-şi fustele rochiei negre primite de la el, şi îi întinse doicii foaia.

— Ce-i asta? întrebă Bertha, uitându-se în treacăt peste lista scurtă.

— Sunt proprietăţile lui.

Trei reşedinţe nelocuite. Nu aveau nici măcar servitori care să le îngrijească. Una dintre ele chiar în centrul Londrei. Inima începu să-i bată cu putere, doar că, pentru prima oară de când plecase cu capul sus din casa lui din mahala, nu-i bătea de panică.

— Are trei, adăugă ea.

— Văd. Şi crezi că ţi-o va da pe vreuna dintre ele? o întrebă Bertha privind-o de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

Poate că aşa era, deoarece nu i se părea o idee chiar atât de proastă.

— Nu, zise Verity şi zâmbi tot mai larg. O voi lua eu.

Bertha făcu ochii mari.

— Ţi-ai pierdut minţile!

Vru să-i înapoieze foaia, dar Verity o ignoră.

— Sunt descurcăreaţă.

Bertha pufni batjocoritor.

— Aşa te consideri? Când furi de la un lord?

— Oare chiar se poate numi furt, Bertha…

— Dacă nu are de gând s-o folosească?

Bertha tăcu, semn că logica lui Verity o blocă. Şi apoi clătină din cap.

— Unul ca el se va bucura să te vadă atârnând în ştreang.

Verity îşi aminti vorbele rostite de gentlemanul cu pricina…

„Ah, dar nu eu sunt cel jalnic, cel care se umileşte în faţa unui străin, renunţând la onoare şi bun-simţ din pricina unei surori, nu?”

În pofida căldurii umede a zilei de primăvară târzie, Verity se înfioră. Nu încăpea îndoială că, dacă avea să descopere că luase un lucru care îi aparţinea, avea să o distrugă. Îşi frecă braţele în încercarea de a alunga frigul.

— Ştii că am dreptate şi în privinţa lui, fetiţo, murmură Bertha cu o isteţime care putea veni doar din faptul că o ţinuse pe Verity pe genunchi când fusese doar un bebeluş.

Fosta doică oftă şi îi întinse foaia lui Verity, forţând-o să ia înapoi notiţele despre conte.

Problema era că Verity o ştia. Totuşi, până când avea să îşi găsească o slujbă nouă şi apoi o locuinţă nouă, viaţa ei şi cei care depindeau de ea se aflau în primejdie.

— Viitorul nostru este deja pierdut, Bertha.

— Nu ştii ce înseamnă o viaţă pierdută, Verity. Crezi că mai rău de atât nu se poate. Privirea Berthei se întunecă. Dar nu e aşa. Nici pe departe.

— Să nu ai un acoperiş deasupra capului… Nu poţi să decazi mai rău de atât! se răsti Verity, iar vocea îi umplu încăperea. Aruncă o privire spre uşa închisă a surorii ei, iar de data aceasta adăugă şoptit: Vom avea grijă.

— Te aştepţi să ne perindăm cum vrem noi într-un colţişor elegant din Londra? Să dăm buzna pe uşa din faţă fără să atragem atenţia asupra faptului că suntem doar nişte femei de rând care le invadează lumea elegantă?

Verity îşi roase o unghie deja crestată. Aşa era, nu puteau intra pe uşa din faţă a unei proprietăţi din Grosvenor Square.

— Vom folosi intrarea servitorilor şi o vom face pe întuneric. După ce persoanele respectabile se duc la culcare.

Bertha pufni batjocoritoare.

— Ce ştii tu despre obiceiurile lor?

Fiind fiica bastardă a unui conte, era limpede că nu învăţase cum era lumea nobilimii de la tatăl ei şi de la legăturile lui cu aristocraţia.

— Uiţi un lucru, îi aminti Berthei. De-a lungul anilor, mi-am câştigat salariul înţelegând şi scriind despre fiecare detaliu al vieţii nobililor. Am aflat când se mută de acasă. Când se retrag seara. Între ce ore socializează. Ştiu şi tiparele servitorilor. Cu fiecare contraargument care o reducea pe Bertha la tăcere, Verity deveni tot mai încrezătoare în planul ei. Până ce voi găsi de lucru, vom deveni pur şi simplu umbre printre cei vii.

Bertha îşi ţuguie buzele.

— Nu ai cum să devii o umbră dacă trebuie să pleci din casa aia afurisită la nişte ore respectabile ca să-ţi cauţi de lucru.

— Voi avea grijă, jură ea.

Bertha nu spuse nimic, aşa că Verity se apropie de ea.

— Ce altă opţiune avem? Unde vrei să mergem? Să folosim puţinii bani pe care îi avem ca să închiriem o cameră pentru o noapte sau două?

Se priviră reciproc, într-o luptă tăcută a voinţelor.

Bertha oftă.

— Prea bine, spuse ea cu asprime. Dar să fie limpede că mi se pare o idee periculoasă.

Să intre în casa unui bărbat care o avertizase să nu-l mai înşele niciodată? Da, o astfel de decizie nu era câtuşi de puţin sigură, ci cât se poate de riscantă. Se forţă să zâmbească, deşi nu-i venea să o facă.

— Nu are de ce să afle vreodată.

Însă nu ştia sigur dacă încerca să se liniştească pe ea însăşi sau pe cealaltă femeie.

Câteva ore mai târziu, după ce străzile se goliseră şi se liniştiseră, Verity, Livvie şi Bertha coborâră din birja

închiriată în faţa celui mai neverosimil adăpost.

— Persoana care locuieşte acolo ne va lăsa să intrăm? întrebă Livvie în şoaptă.

— Da.

Chiar dacă el nu o ştia.

Verity îşi potoli uimirea pe care i-o stârni structura de stuc impresionantă şi se forţă să închidă gura. Aruncă o privire în jur. Cu cât rămâneau mai mult timp pe trotuarele acelea elegante, cu atât riscau mai mult să fie prinse hoinărind pe străzile din Grosvenor Square. Nu încăpea îndoială că, dacă ar fi trecut cineva pe lângă ele sau dacă ar fi aruncat o privire pe fereastră şi le-ar fi zărit pe toate trei cu acele bagaje, ar fi devenit bănuitor şi ar fi chemat un poliţist – şi pe bună dreptate.

— Haide, spuse ea ţâfnoasă, apucând un mâner al bagajului, în timp ce Bertha îl apucă pe celălalt.

Livvie apucă degrabă cele două valize şi porni după ele.

— E un amic al tatii?

— Şşşt, şoptiră Verity şi Bertha.

— E sau nu? repetă Livvie pe un ton mai măsurat.

— Nu, răspunse Verity scurt.

Un amic al tatii? Dacă exista o persoană atât de generoasă, cu siguranţă nu reuşise să le ajute cu nimic în ultimii ani.

În cele din urmă, sora ei iscoditoare se opri din pus întrebări. Când ajunseră la uşa pentru servitori, Verity încercă mânerul.

„Încuiat”.

— Ce te aşteptai? Să fie descuiat? bombăni Bertha. Dă-te la o parte! zise femeia, apoi se întinse pe lângă Verity şi vârî un ac de păr în încuietoare.

Verity făcu ochii mari. Când naiba învăţase doica lor să forţeze o broască?

— Ce faci? o întrebă Livvie pe Bertha. Ce face? o întrebă acelaşi lucru pe Verity când doica lor nu-i răspunse şi se concentră în continuare să descuie uşa.

Verity îşi duse degetul la buze şi clătină uşor din cap.

O clipă mai târziu, încuietoarea cedă cu un pocnet satisfăcător.

— Gata! zise Bertha, apoi împinse uşa şi apucă un capăt al cufărului.

Când văzu că Verity nu îl luă pe celălalt, se încruntă la ea.

Verity se puse în mişcare şi apucă mânerul opus, apoi intră după Bertha. Închise degrabă uşa în urma lor, alungând lumina fadă emanată de cerul nocturn şi înlocuind-o cu un văl de întuneric.

— Acum pot vorbi? şopti Livvie.

Oare putea?

Oare puteau?

Bertha privi agitată în jur.

— Eşti convinsă că i-a concediat pe servitori? Că nu a păstrat majordomul şi menajera, cum fac lorzii?

— Cine? insistă Livvie.

Verity o avertiză din priviri pe Bertha şi lăsă jos capătul ei de cufăr, după care se apropie de sora ei.

— O persoană pe care o cunosc. Un prieten.

— Gentlemanul care te-a salvat din canale?

— Într-un fel, răspunse ea.

Livvie se încruntă confuză.

— Da sau nu?

— Şşşt! făcură Verity şi Bertha la unison.

Verity îşi drese glasul.

— Ai avut… dreptate mai devreme. În ce-l priveşte pe Lord Maxwell şi bunătatea lui, adăugă cu o grimasă.

— Într-adevăr, binevoitor, murmură Bertha, iar Verity o avertiză din nou din priviri.

— Dar ai spus…

— M-am înşelat. Ţi-am ascultat sfatul. L-am căutat, aşa cum mi-ai sugerat.

Livvie ridică din sprâncene, uimită.

Şi, chiar şi în bucătăria întunecată, Verity zări licărirea de romantism din privirea surorii ei şi o auzi suspinând. Avea timp berechet să se neliniştească în privinţa naivităţii ei. Momentan, avea scopul ei.

Doar că… Livvie privi în jur.

— Dacă ne-a îngăduit să locuim aici, de ce intrăm pe furiş? întrebă ea bănuitoare.

Într-adevăr, de ce? De-a lungul anilor, Verity creionase suficiente poveşti încât ar fi trebuit să fie un lucru firesc pentru ea să fabrice una acum. Doar că munca ei nu fusese niciodată ficţiune. Le oferise oamenilor faptele şi sinceritatea pe care le căutaseră, într-o măsură pe care unii dintre numeroşii nobili care se regăsiseră pe acele pagini de scandal o consideraseră de-a dreptul ofensivă.

— Păi…

O simţi pe Bertha holbându-se la ea. Aşa cum făcuse de multe ori când Verity, pe când era doar o copilă, încercase să iasă din te miri ce bucluc. Sora ei însă merita să ştie adevărul. La vârsta ei, îşi însuşise deja rolul de mamă.

— Livvie, începu ea, ai dreptate. Nu am fost întru totul sinceră.

Uşa dintre bucătărie şi intrarea dinspre coridoare se deschise cu putere şi două siluete năvăliră spre ea, îndreptând prăjini de peste doi metri spre ele. Verity icni şi le îmbrânci pe Bertha şi Livvie în spatele ei.

— Ia, ziceţi, întrebă cu voce tunătoare una dintre siluete. Ce-i asta?…

Accentul cockney familiar se opri, iar doi bărbaţi cunoscuţi cu părul alb şi sprâncene stufoase se holbară la ele muţi de uimire. Verity le zâmbi cât putu de frumos.

— Bram. Fowler. Ce bine îmi pare să vă văd din nou!

Capitolul 16

The Londoner

Locuită!

Înalta societate a aflat că servitorii concediaţi de Lord

Maxwell au fost reangajaţi, un lucru cât se poate de curios!

M. Fairpoint

Poate că lumea acceptase adevărul: un căutător din Dials nu avea cum să fie un soţ potrivit pentru o femeie, fie ea o lady sau nu. Poate că gentlemenii văzuseră în ce condiţii grosolane trăise, complet rupt de lumea lor elegantă şi sigură, şi acceptaseră, chiar dacă numele îi era însoţit acum de un titlu, că nu avea să fie vreodată un gentleman.

Sau poate că avusese pur şi simplu noroc, cum se întâmplase de nenumărate ori de-a lungul anilor.

Un lucru era cert: parada de debutante şi taţi disperaţi se încheiase.

Braţele îl dureau de la efortul de a se ţine ridicat. Malcom se concentră la partea din faţă a încăperii, blocând durerea care îi pulsa în braţe. Viaţa lui revenise la o rutină familiară. Îşi petrecea zilele pregătindu-se fizic să caute prin canale. Îşi petrecea nopţile prădându-le.

Conversaţiile cu cei pe care îi numea asociaţii lui nu mai erau împletite cu împunsături şi amuzament pe seama schimbărilor care avuseseră loc în viaţa lui.

Nu mai avea parte de *musafiri* nedoriţi.

Şi domnişoara Verity Lovelace nu se mai întorsese.

Asta ar fi trebuit să fie o victorie. Ar fi fost de-a dreptul norocos să nu se mai intersecteze vreodată cu zgripţuroaica nefericită care îi zguduise din temelii existenţa şi îi dezvăluise lumii întregi identitatea şi locaţia. Căutase hotărâtă informaţii despre el, ca să le poată vinde unor ziare de nimic care ar fi fost mai utile ca hârtie de şters la fund decât ca lectură.

Şi totuşi, se gândise la ea.

În fiecare zi de când ieşise cu paşi apăsaţi şi mândră din casa lui, închizând uşa în urma ei nu cu o bufnitură zgomotoasă, ci cu un clichet uşor, osânditor şi decisiv, marcând un sfârşit.

Sfârşitul lor.

— Foarte bine, scrâşni el.

Se mai ridică puţin şi apoi, schimbându-şi cu grijă centrul de greutate, îşi roti corpul şi rămase în echilibru.

„Nu ştii cât eşti de norocos! Eşti mulţumit în colţişorul acesta abject din Londra din care oricare dintre noi şi-ar vinde şi sufletul ca să scape. Şi în tot acest timp eşti mereu îmbufnat…”

Iar Malcom nu voia să se gândească la ea aşa cum fusese atunci: vulnerabilă şi stăruitoare, disperată să obţină informaţiile pe care doar el i le-ar fi putut oferi ca să îşi ajute sora.

— Dacă a existat vreodată o soră, bombăni el, în timp ce sudoarea i se scurse pe obraz.

Pentru că fără îndoială era doar altă minciună. La fel de egoistă precum vara nesuferită în Seven Dials, femeia aia nu era în stare de altceva.

Doar că, deşi prefera să o considere pe Verity Lovelace o simplă mincinoasă, femeia rostise tot ce-i spusese cu un adevăr pe care nici cea mai bună actriţă din Londra nu l-ar fi putut imita. Fusese dispusă să îşi vândă sufletul, un sentiment pe care el îl cunoştea mult prea bine. Când Dumnezeu tăcuse cu desăvârşire, se învoise de atâtea ori cu diavolul, că nici măcar sufletul lui murdar nu mai valora nimic pentru stăpânul întunericului.

Verity fusese de o sinceritate pură, iar vulnerabilitatea ei îi amintea prea mult de el însuşi, aşa cum fusese cu multă vreme în urmă. Cu atât de mult timp în urmă, încât uitase cum se simţise când se aflase în locul ei: *înspăimântat.*

Malcom înjură şi coborî de pe bare. Ateriză pe podea. Îşi flutură braţele în faţă şi în spate, relaxându-le.

Oare ce avea Verity de îl bântuia amintirea ei? De nu putea să îşi ia gândul de la ea? De ce nu putea să uite cum era să o ţină în braţe?

Şi, mai rău, de ce nu putea scăpa de dorinţa de a o simţi din nou în braţele lui? De a o gusta. De a-i explora formele voluptuoase ale soldurilor şi ale feselor. Îl străbătu un val de dorinţă.

Se auzi o bătaie în uşă.

Bătaia aceea ritmică pătrunse prin gândurile legate de ea, iar de data aceasta deranjul de obicei nedorit se dovedi a fi o distragere bine-venită. Malcom apucă un prosop şi se şterse pe faţă.

— Ce e? strigă el cu vocea înăbuşită de pânza albă.

Giles intră în încăpere cu sacul încolăcit pe braţ.

— North!

„Îi tratezi pe cei apropiaţi de parcă ar fi mai puţin de atât… E un mod trist de a trăi, domnule North”.

— Nu are legătură cu asta, se răsti el.

Giles se încruntă.

— Poftim?

— Nimic, mormăi Malcom. Cum îndrăznea să critice felul în care relaţiona cu asociaţii lui? Giles, salută el cu întârziere. Malcom se uită la ceas. Era ora 21.10. Giles ar fi trebuit să intre în tura de seară.

— M-ai *salutat* în loc să mă întrebi ce naiba caut aici? Măi să fie, eşti mai vesel ca de obicei, spuse Giles tărăgănat. Deşi aş putea cu siguranţă să încerc să ghicesc de ce…

— N-aş zice că sunt vesel, bombăni el.

Singura dată când fusese vesel se întâmplase fără să vrea şi se amuzase neintenţionat din pricina unei obrăznicături guralive care nu ezitase să îl înfrunte. De fapt, nici măcar nu ştiuse că se putea distra în felul ăla… sau în orice alt fel.

— Şi nu m-ai dat afară. Aş zice că n-ai mai fost aşa vesel de… Se cocoţă pe braţul fotoliului din lemn de nuc sculptat şi adăugă: De fapt, *niciodată.* Dădu drumul sacului, care ateriză pe podea cu o bufnitură. Să înţeleg că are legătură cu o anumită… doamnă?

Cerule, oare chiar se îmbujora? Îşi simţea obrajii fierbinţi. Doar că el nu se îmbujora şi nu îşi arăta nicio emoţie.

— Greşeşti, zise el, ştergându-se pe braţe şi apoi dădu drumul la cârpă. „Ai dreptate”. Se întoarse cu spatele la Giles, se duse spre lavoar şi urcior şi se stropi pe faţă. Dacă

de-asta mă întrerupi în timpul zilei, va trebui să munceşti mai mult.

Îşi şterse apa de pe ochi, iar când îi deschise, zări expresia mult prea amuzată reflectată în oglinda montată pe stativ.

— Nici măcar cu tânăra minionă?

Malcom se mai stropi o dată pe faţă, în încercarea de a domoli fierbinţeala. La naiba cu Giles şi întrebările lui!

Giles oftă.

— Ştii să nimiceşti plăcerea din orice lucru, inclusiv dintr-o tachinare sănătoasă.

— Aşa e. Giles avea dreptate, se gândi e. E o problemă cu sarcina ta din seara asta?

Alţi căutători se plângeau din pricina însărcinărilor din tuneluri. Giles, în schimb, acceptase fără să cârtească sarcinile săptămânale pe care le primise şi nu se îndoise niciodată de ordinele primite. Pe scurt, tocmai de aceea aveau acea relaţie.

— Pur şi simplu am considerat, ţinând cont de veşti, că trebuia să-ţi fac o vizită ca să te felicit.

Veşti? Asta îl puse pe gânduri pe Malcom. Se întinse cu grijă după o cârpă uscată şi se şterse pe faţă.

— Să mă feliciţi pentru ce anume?

Giles clipi.

— Păi, pentru *veştile* tale.

Semnale de alarmă îi răsunară în minte.

— Ce veşti? Giles nu îi răspunse suficient de rapid, aşa că Malcom mârâi: Am întrebat *ce veşti*?

Giles tresări şi apoi, bombănind, se aplecă, scotoci prin sac şi scoase o stivă de ziare. Malcom străbătea deja încăperea spre el.

— Uite!

Îi aruncă ziarele.

Malcom le prinse la piept.

— Prima pagină. A fiecărui ziar.

Apăruse pe prima pagină a fiecărui ziar de scandal în primele luni după ce aflaseră de existenţa lui. Când reuşise, în sfârşit, să scape de afurisiţii reporteri, fusese alungat

spre paginile mai sigure de la mijloc sau de la sfârşit.

Malcom privi titlul tipărit pe prima pagină:

O căsătorie... în Dials

Întreaga Londră vuieşte în urma căsătoriei recente şi neaşteptate a contelui de Maxwell. Doamna însăşi, la fel de misterioasă precum soţul ei, este cunoscută drept Lady Verity şi a fost văzută recent ieşind din reşedinţa din Grosvenor Square. Trecutul ei este la fel de învăluit de secrete, cu excepţia întâlnirii romantice dintre ei şi apoi o furtunoasă...

— Curtare?

— Continuă să citeşti!

Malcom privi pe deasupra ziarului.

Giles îl îmbrânci, îndemnându-l să termine de citit, confirmându-i că rostise întrebarea cu voce tare.

Malcom privi din nou spre articol şi îl citi pe diagonala.

Este o căsătorie care a zguduit înalta societate.

Preţ de o clipă îndelungată, Malcom nu se mişcă. Degetele îi încremeniră pe ziar, iar privirea îi rămase pe cuvintele din faţa lui. Le citise, aşa că ştia că erau reale. Şi totuşi nu aveau cum să fie. Pentru că nimic din articol nu era corect. Obrăznicătura afurisită, hotărâtă să îşi scrie articolul, le oferise o poveste. Una diferită... Una fictivă, care includea o căsătorie falsă între ei. În sfârşit, pricepu de ce taţii vânători de zestre şi fiicele lor nu îi mai călcaseră pragul. Iar el se simţise vinovat pentru situaţia ei! Se luptase cu sentimentul de vină, o emoţie nedorită, când se gândise că Verity era singură. Înfometată. Că se zbătea să supravieţuiască în lumea rece în care amândoi aveau neşansa să trăiască. Şi în tot acest timp ea îşi văzuse de jocurile obişnuite... Şi toate astea pentru un articol afurisit. Cerule, cruzimea ei nu cunoştea limite!

— Să înţeleg că ai vrut să fie un secret?

— Un secret?

Despre ce vorbea?

— Căsătoria… ta? spuse Giles pe un ton mai degrabă întrebător.

Malcom îşi strânse din reflex mâinile în pumni, furios, zdrobind exemplarul din *The Londoner.* Ignoră întrebarea lui Giles, aruncă ziarele şi îşi apucă cămaşa. Şi-o trase peste cap, apoi se încălţă cu cizmele şi porni spre uşă.

— Unde te duci? strigă Giles după el.

— Am o întâlnire, scrâşni el. Cu *soţia* mea!

Dumnezeu s-o apere!

*

— Te voi iubi veşnic. M-ai schimbat întru totul. Nimeni nu e ca tine! jură Verity cu pasiune, iar sora ei chicoti.

— Te porţi prosteşte.

Aşezată pe patul lat cu patru stâlpi, cu genunchii traşi la piept, pe salteaua şi aşternuturile imense, părea imposibil de mică şi feciorelnică.

— Oh, taci! Nu îl apreciezi cum se cuvine.

Verity strânse la piept bucata de săpun în formă de scoică şi suspină.

— Este doar săpun, zise Livvie şi chicoti din nou. Am avut şi noi săpun.

— Nu din ăsta şi o ştii prea bine.

Aşa era, cele pe care le avuseseră se simţeau aspre pe piele. De astfel de confort se bucurase cealaltă familie a tatălui ei. Verity nu fusese niciodată supărată că existau, întrucât nu erau răspunzători pentru norocul din viaţa lor aşa cum ea nu era pentru ghinionul din viaţa ei. În schimb, astea? Bucăţile netede şi aromate care îi linişteau pielea? I-ar fi fost greu să nu fie geloasă pe ele.

Se auzi un râcâit uşor, precum cel făcut de pisica pe care o adăpostiseră odată ca să prindă rozătoarele din apartamentul lor. O clipă mai târziu, un lacheu deschise uşa şi o armată de servitori intră în încăpere, aducând o cadă de porţelan şi găleţi cu apă aburindă. Verity se îmbujoră şi

ascunse săpunul la spate.

Bertha intră după micul alai, încruntată, ca de obicei.

— Mulţumesc, Jemmy, Jeremy, Travis şi Miranda, spuse Verity după ce servitorii pregătiră baia.

— Milady, spuseră ei şi făcură plecăciuni şi reverenţe, după care ieşiră din cameră.

Miranda zăbovi la intrare.

— Dacă mai aveţi nevoie de ceva…

Bertha îi închise uşa în faţă, înăbuşind restul întrebării.

— A fost nepoliticos din partea ta, o mustră Verity.

— Îmi dai lecţii despre maniere? Măi să fie, chiar ţi-ai însuşit rolul de stăpână a gospodăriei şi doamnă cuviincioasă, zise Bertha tărăgănat. Dacă ai fi o lady cuviincioasă, ai şti că lorzii şi doamnele nu le mulţumesc servitorilor.

Verity se încruntă şi puse săpunul la loc pe vasul de porţelan cu model floral de lângă oglinda ei.

— E absurd şi nepoliticos.

— Şi e felul în care se fac lucrurile în lumea lor. Sau ar trebui să spun lumea *ta?*

Verity simţi că se îmbujorează din nou. Aruncă o privire pe furiş la sora ei, dar Livvie nu dădu vreun semn că ar fi observat nuanţele subtile de sarcasm.

— Verity tocmai îi jura săpunului că îl va iubi veşnic! îi strigă Livvie Berthei.

— Ah, da? întrebă Bertha, aruncându-i o privire lui Livvie.

Fata se târî până la capătul patului şi îşi coborî picioarele peste marginea saltelei.

— Oh, da! Deşi mărturisesc că a dat dovadă de mai mult devotament şi respect faţă de săpunul ei decât faţă de conte.

„Fir-ar să fie!” Şi iată că realitatea pătrundea într-un alt moment de prefăcătorie pe care Verity îl furase pentru ele. Nu era vina *ei* că societatea îi considerase apariţia în reşedinţa formală a fi mai mult decât era. Sau că o crezuseră contesă.

Bertha îşi încrucişă braţele la piept.

— Şi de ce oare? Hm?

La naiba cu fosta ei doică! Se împotrivise planului ei de la bun început şi nu avea de gând să îşi schimbe hotărârea că ar fi trebuit să renunţe la singurele lucruri luxoase pe care le cunoscuseră cu adevărat în mai mulţi ani decât îşi putea aminti.

— Şi când îl voi întâlni? întrebă Livvie, uitându-se când la Verity, când la Bertha. Mă aşteptam să fi venit deja până acum să locuiască aici, ţinând cont că e o căsătorie din dragoste. Se încruntă şi îşi muşcă buza de jos într-un fel asemănător gestului pe care îl făcea Verity când era neliniştită. Chiar e o căsătorie din dragoste, nu-i aşa?

Era o presupunere a lui Livvie. Una confirmată de ziarele de scandal. Una despre care Verity ştiuse, încă de la prima rostire, că într-o zi avea să fie nevoită să îi explice că era o minciună. Mai târziu. După ce aveau să plece de acolo. Şi totuşi…

Verity o simţi pe Bertha privind-o, aşa că se aşeză pe patul de mahon, lângă sora ei.

— Eu… Aranjamentul meu cu Malcom ţine mai mult de comoditate.

Măcar partea asta era adevărată. Ţinea de comoditate… Sau, în orice caz, de comoditatea lui Livvie.

Sora ei o privi tristă.

— Deci nu îl iubeşti?

— Eu… Suntem… „Duşmani de moarte”. Suntem amici. Verity aproape că se înecă spunând-o. „Mincinoaso! Te-ar spinteca bucuros dacă te-ai afla prin preajma lui când va descoperi adevărul despre înşelăciunea ta”.

Dar oare chiar era nevoie să afle? Ţinând cont de faptul că era atât de hotărât să ducă o viaţă separată pe cele mai prăpădite străzi din Anglia?

Văzu dezamăgirea din ochii strălucitori ai lui Livvie.

— M-am aşteptat să-l fi cunoscut până acum.

— Aşa e, şi eu, zise Bertha tărăgănat.

Verity îi aruncă o privire tăioasă, apoi se concentră asupra surorii ei.

— El… Malcom, pentru că până şi soţii fictivi aveau nevoie de un nume, are de finalizat câteva treburi în estul Londrei şi ni se va alătura când sunt încheiate.

Atunci avea să fie nevoită să inventeze un accident fictiv care să o lase văduvă şi să spere că sora ei nu avea să o mai întrebe vreodată de Lord Maxwell cel dispărut.

Sora ei căscă.

— Ar trebui să te duci să te odihneşti, Livvie. Am ceva de vorbit cu Bertha. Putem discuta mâine despre Malcom.

Însă nu aveau să o facă. Până mâine-dimineaţă, Verity avea să găsească diverse motive şi distracţii ca să nu fie nevoită să mai răspundă la nicio întrebare despre soţul ei închipuit.

În clipa în care Livvie plecă, Bertha se întoarse spre ea.

Tăcerea ei se dovedi mai osânditoare decât orice cuvinte pe care le-ar fi putut rosti.

— Ce e? bombăni Verity.

— Spune-mi tu, fetiţo! Din pricina ta locuim aici şi tu te dai drept contesă.

— Nu am inventat eu minciuna aia, zise ea defensiv. Societatea a inventat-o.

— Sunt convinsă că şi Excelenţa Sa va crede aşa când va afla ce ai făcut.

Aşa era, iar Verity se îngrijorase în această privinţă. Însă înainte să aibă parte de paturi confortabile. Şi burţi pline. Şi haine care nu erau zdrenţuite. Şi săpun şi lipsa şoarecilor.

Iar prin a patra zi, când servitorii începuseră să mişune prin gospodărie, dezvăluind portrete şi ferestre, şi nimeni nu le acuzase încă pe Verity şi pe familia ei că minţeau, i se păruse tot mai greu să împacheteze toate lucrurile, să plece pe furiş şi să se ducă pur şi simplu cine ştie unde.

— Zicea că nu are de gând să se mute în Grosvenor Square, iar amicilor lui li s-a părut în regulă să rămânem aici.

— Aşa e, iar tot tu ai zis, după ce ai făcut cercetări, că

nu avea de gând să păstreze angajaţii, dar uite că nu-i aşa!

— Şşşt! o avertiză Verity, privind cu frenezie înspre partea din faţă a încăperii.

Era plin de servitoare şi lachei nerăbdători, recunoscători pentru posturile lor şi hotărâţi să se facă plăcuţi.

— E o nebunie, fetiţo!

— Ştiu, bombăni ea, căznindu-se să desfacă nasturii de la rochia împrumutată. O altă rochie împrumutată din dulapurile fostelor doamne care locuiseră în această gospodărie. Aceasta era din mătase fină, iar tivul era cu câţiva centimetri prea lung, aşa că îl tara, dar chiar şi aşa mărgelele de cristal cusute de-a lungul tivului şi al decolteului şi fusta de dantelă erau mai elegante decât orice purtase acum sau când trăise tatăl ei. Vrei să mă ajuţi? o întrebă ea pe Bertha.

— Nu, răspunse doica grosolan.

Verity privi peste umăr.

— Bine, bombăni Bertha şi se apucă să-i desfacă nasturii. Te joci cu focul, fetiţo! Şi asta înseamnă că şi eu mă joc cu focul. Şi dacă asta nu înseamnă nimic pentru tine, ar trebui să-ţi pese de viaţa şi de viitorul lui Livvie.

Verity se încruntă.

— Asta crezi?

Oare chiar avea o părere atât de josnică despre ea? Avea impresia că i se părea un joc şi că voia să se prefacă a fi nobilă?

— Toate astea sunt pentru tine şi pentru Livvie.

Bertha mârâi.

— Oare?

Oare nu era aşa? Chiar dacă îşi petrecea zilele căutând de lucru la alte publicaţii de scandal sau la ziare, se întorcea după-amiaza devreme mai uşurată decât fusese vreodată, deoarece aveau un acoperiş sigur şi comod deasupra capului. Unul prin care nu curgea apă.

— E pentru noi toate, zise ea în cele din urmă.

— Trebuie să plecăm, Verity, o avertiză Bertha, ajutând-o să îşi dea jos rochia.

Satinul franţuzesc elegant îi alunecă în jos pe piele, minunat de moale şi de fin.

Verity ştia că trebuiau să plece. Chiar dacă Fowler şi Bram fuseseră îndeajuns de milostivi încât să le ofere adăpost ei şi familiei, acum, când ziarele publicaseră povestea neadevărată despre locul pe care îl ocupa Verity în cadrul acestei gospodării, nu mai avea mult timp la dispoziţie. Ştia că era doar o prefăcătorie şi că furase aceste momente de siguranţă, dar ştiuse mereu că puteau fi doar temporare. Malcom nu era genul care să nu afle despre înşelăciunea ei din vestul Londrei şi nici genul care să întoarcă şi celălalt obraz la o astfel de insultă.

„Mai ales când tu eşti vinovată”.

— Haide, intră în apă, fetiţo! spuse Bertha ţâfnoasă, interpretând greşit motivul pentru care Verity tremurase.

Îşi dădu jos pantalonaşii şi îşi vârî un picior în cada aburindă.

Suspină şi se cufundă în apa parfumată până când clăbucul îi ascunse umerii.

— Nu trebuia să fie nimeni aici, îi aminti ea Berthei.

— Aşa e, dar acum sunt. Şi am stat deja prea mult pe capul cui contează. E doar o chestiune de timp până ce va veni după tine…

Avertismentul ei de rău augur răsună în încăpere.

— Vom pleca.

Verity îşi simţi toţi muşchii stomacului contractându-i-se, aşa că închise ochii. Aveau să piară. Livvie fusese mereu protejată, Bertha era bătrână, iar ea, cu experienţa de muncă într-o redacţie de ziar, nu avea abilităţile sau referinţele necesare pentru a face altceva decât cariera pe care ajunsese să o iubească.

Bertha mârâi.

— E alegerea înţeleaptă. Avem suficienţi bani ca să găsim un apartament mai mic.

Da, dar pentru câtă vreme? O săptămână?

— Verity, dacă rămânem aici, sigur vom fi spânzurate! zise Bertha încet.

„Ah, încă un lucru, domnişoară Lovelace… Dacă mă

vei înşela din nou, te voi distruge”.

Verity se muşcă de obraz, primind cu bucurie usturimea incomodă în locul fricii pe care i-o stârnea simplul ecou al vorbelor ele avertizare pe care le rostise contele. Îşi sprijini capul pe partea clin spate a căzii de porţelan şi se holbă la fresca veselă de deasupra. Tavanul încastrat era brăzdat de un model de aur complicat, un oval sculptat în centru. În interiorul acestuia se afla un cer de un albastru fad, acoperit cu nori. Era o fereastră amăgitoare spre lumea la fel de imaginară ca viaţa pe care şi-o însuşise Verity în ultimele zile.

Doar că o peliculă vagă de praf acoperea bordura verde inserată, un memento zeflemitor al faptului că toate erau o înşelăciune. Toate.

— Curând, încuviinţă ea înainte să rămână fără curaj.

— E hotărârea corectă, fetiţo!

Şi, ca şi cum s-ar fi temut că Verity s-ar fi putut răzgândi şi că ar fi dezbătut această chestiune cu ea dacă zăbovea prea mult acolo, Bertha ieşi din odaie.

Imediat ce plecă, Verity se cufundă sub apă, acoperind toate bătăile înăbuşite ale inimii ei. Ura faptul că Bertha avea dreptate, aşa cum ura faptul că nu aveau nicio altă opţiune în clipa de faţă. Dar nici nu avuseseră vreodată cu adevărat vreo opţiune. Nu ca femei care nu aveau o obârşie nobilă. Şi întocmai asta fusese Verity din clipa în care mama ei îşi dăruise inima şi trupul unui conte care nu era dispus a se căsători cu o femeie sub statutul lui. Şi astfel părinţii ei le osândiseră pe ea şi pe Livvie la o soartă de neconceput.

Verity ieşi brusc de sub apă, căznindu-se să tragă aer în piept.

La naiba cu amândoi!

Pipăi în jur după prosopul pe care cineva îl pusese de-a curmezişul căzii, dar chiar atunci cineva i-l întinse.

Bertha. Verity îşi încleştă dinţii. Doar fusese deja de acord.

— Ţi-am zis deja că sunt de acord cu tine. O facem mâine. Nu trebuie să-ţi faci griji că m-aş fi răzgândit.

— Spune-mi, Verity, în legătură cu *ce* anume ar fi trebuit să te răzgândeşti?

Verity încremeni când îi auzi vocea oţelită, şoptită. Sângele îi năvăli în urechi, înăbuşind vocea pe care o auzise. Se şterse încet cu cârpa la ochi şi apoi o ţinu acolo. Câtă vreme nu trebuia să îl privească pe posesorul acelei voci joase de bariton, nu trebuia nici să îl înfrunte – pe el sau furia care îl încerca. O furie palpabilă, sonoră, ce vibra în întrebarea pe care i-o adresase cu răceală.

Doar că, deşi făcuse multe greşeli în viaţa ei, un lucru era cert: nu era o laşă.

Verity coborî cu reticenţă prosopul.

Malcom îşi rezemă şoldul de celălalt capăt al căzii, privind ţintă la chipul ei.

— Bună, Verity! apoi rânji ameninţător, în stilul acela prea familiar pe care Verity ajunsese să îl recunoască drept o falsitate. Sau ar trebui să-ţi spun… *soţie?*

Capitolul 17

The London Gazette

O inimă de gentleman…

Mulţi oameni au şuşotit cu teamă despre contele care avea să îşi revendice într-o bună zi locul de drept în rândul înaltei societăţi. Acum însă, întrucât Lord Maxwell a salvat o tânără de la primejdie sigură, nu încape îndoială că nu este deloc un monstru, aşa cum s-a aşteptat iniţial aristocraţia…

E. Daubin

Malcom venise la proprietăţile lui din Grosvenor Square mânat de furie. Aceeaşi emoţie îl silise să urce spre camerele elegante de la etaj în căutarea afurisitei hoaţe

care îi furase secretele, iar acum posesiunile materiale.

Şi totuşi, furia aceea, o emoţie mult mai sigură, se risipise în clipa în care se furişase în cameră şi o găsise pe intrusă, Verity Lovelace, goală şi îmbăindu-se, acoperită doar de o peliculă subţire de clăbuc.

Şi, la naiba, era un om slab, iar dorinţa primitivă ardea în el mai palpabilă decât orice furie pe care o simţise vreodată faţă de ea.

Aşezat pe marginea căzii, Malcom se mişcă puţin în încercarea de a ascunde dovada grăitoare a dorinţei pe care o simţea. Era doar o reacţie fizică, dar nu voia să îi dezvăluie vreo slăbiciune.

— Eşti tăcută, Verity, spuse el pe un ton mătăsos. Nu îţi stă în fire.

Verity chiţăi şi îşi trânti protector bucata mică de material peste sâni. Mişcarea ei neglijentă nu făcu altceva decât să despartă apa ca pe o perdea transparentă trasă la o parte şi să dezvăluie priveliştea ispititoare de dedesubt. Malcom o devoră fără să vrea din priviri. Verity chiţăi din nou şi se adânci mai tare în apă, clăbucul ajungându-i până la lobii urechilor.

— *Nu* te mai uita la mine!

— Ştii ce? Cred că nu am de gând să te ascult, domnişoară Lovelace.

Malcom se ridică în picioare şi înconjură cada de porţelan curbată până ce ajunse în dreptul umărului ei.

— Sau am greşit? Poate că ar trebui să-ţi spun *Lady Maxwell.* Sau poate *contesă?*

— Am putea oare să continuăm discuţia mai târziu? zise ea şi îi aruncă o privire tăioasă. Când sunt îmbrăcată cum se cuvine.

Orice altă femeie întreagă la minte s-ar fi smiorcăit înspăimântată dacă ar fi fost prinsă cu o asemenea înşelăciune.

Malcom râânji.

— Oh, nu! Te prefer întocmai aşa cum eşti, *dragă soţie!*

Obrăznicătura îşi trase genunchii mai aproape,

împrăştiind din nou clăbucul, care se despărţi şi scoase la iveală un smoc de cârlionţi închişi la culoare între picioarele ei. Da, dacă ar fi fost un om onorabil, şi-ar fi mutat privirea. Dar, din păcate, nimeni din estul sau vestul Londrei nu ar fi îndrăznit să-l creadă pe Malcom North altfel decât era de fapt.

Verity icni şi acoperi priveliştea erotică cu palma.

— Domnule, *nu* eşti deloc un gentleman!

— În sfârşit, ai ajuns să vezi lucrurile aşa cum sunt.

Doar că rosti înţepătura zeflemitoare cu voce guturală, înnebunit de dorinţă pentru femeia din faţa lui.

Verity îşi ridică uşor bărbia, sfidătoare. Splendid de răpitoare în aroganţa şi mândria ei. Apoi îşi coborî picioarele şi reveni la postura nonşalantă pe care o avusese înainte să intre el valvârtej în camerele ei.

În camerele lui.

Toate lucrurile de aici erau ale lui.

Ea doar i le luase.

Aşa cum îi luase secretele şi intimitatea după care tânjise atât de mult şi le oferise lumii ca şi cum ar fi avut dreptul să o facă. Ba, mai mult, furtul acela îl rodea cel mai tare. Cel care i se părea o trădare din partea singurei persoane pe care o lăsase să se apropie de el… în orice fel.

Amintirile acelea îl treziră la realitate, stârnind din nou furia care îl mânase încolo.

— Ei bine? întrebă el şoptit.

Verity deschise uşor gura, doar cât să expire uşor. Îşi trecu vârful limbii rozaliu peste buza de jos mai groasă şi peste buza de sus mai îngustă.

— Sunt convinsă că nu eşti mulţumit de toate astea.

O rosti pe un ton plat, evaluând cu grijă cât de multe ştia el, fără îndoială pentru a formula următoarea minciună pe care să i-o trântească.

— Oh? făcu Malcom şi îşi încrucişă braţele la piept. La care parte te referi mai exact?

— La oricare dintre părţi? îndrăzni ea, zâmbind sfioasă – un zâmbet care îi creionă două gropiţe în obrajii îmbujoraţi de la apa încă aburindă.

Malcom miji ochii şi apoi îşi înclină lent capul spre al ei, astfel încât îi despărţeau doar câţiva centimetri. O auzi inspirând sonor. O văzu înghiţind în sec. De teamă oare sau de dorinţă? Fără îndoială, cea dintâi. Fata era insolent de îngâmfată, dar nu era proastă.

— Ai impresia că e un joc.

— Ba nu, îi răspunse ea, clătinând din cap. Nu am deloc impresia asta. În legătură cu nimic din toate astea. A fost doar o încercare disperată de supravieţuire.

Verity făcu o grimasă, de parcă o duru să îşi calce pe mândrie şi să recunoască.

Mândrie.

Un bun rar pe străzile Londrei. Era un dar pe care majoritatea nu şi-l puteau permite şi la care renunţau devreme, în numele supravieţuirii.

Şi totuşi, în pofida tuturor lucrurilor pe care i le luase şi a rugăminţilor ei, Verity se agăţa în continuare de mândria ei.

Era un lucru pe care el nu voia să îl aibă în comun cu ea.

— Ce mă fac cu tine, Verity? murmură el, rostind întrebarea cu voce tare, pentru amândoi. Fără să vrea, îi scoase coada udă din apă şi stoarse şuviţele închise la culoare. Eşti suficient de isteaţă ca să ştii ce soartă aşteaptă pe cineva care minte şi se furişează în locuinţa unui conte. Ce o aşteaptă pe o hoaţă…

Buza de jos începu să-i tremure, iar Verity se muşcă de ea cu dinţi albi ca perlele. Ştia, dar Malcom îi aminti oricum:

— Newgate. Spânzurătoarea.

— Şi asta intenţionezi să faci? Să mă dai pe mâna poliţiştilor?

Malcom îngenunche chiar în spatele ei.

— Ce ar trebui să fac cu tine, Verity?

Ea îşi lăsă capul pe spate ca să-l privească în ochi.

Fusese o greşeală din partea lui să se apropie atât de mult de Verity când era splendid de goală. Să fie atât de aproape de ea când trupul ei era îmbujorat de la apa caldă.

Despărţiţi doar de o cadă de porţelan.

Da, fusese o greşeală. Era un om slab. *Ea* era slăbiciunea lui.

Îşi coborî gura spre a ei.

Uşa se deschise dintr-odată. Momentul se stinse, iar el sări în picioare cu pistolul tras.

— E aici! exclamă o tânără. Contele… Apoi făcu ochii mari când văzu pistolul îndreptat spre pieptul ei. Oh! şopti ea.

— Livvie, spuse Verity tăios.

Malcom auzi apa pleoscăind, o văzu unduindu-se şi fu împroşcat de picături, semn că Verity se ridicase în picioare. Auzi un foşnet uşor de material, apoi Verity se duse degrabă spre fata tăcută, nemişcată şi cu ochii mari de lângă uşă.

— Urma… să îţi spun că a sosit, şopti Livvie şi aruncă o privire pe furiş peste umărul lui Verity.

— Ştiu, spuse Verity încordată.

— Eu… Ai de gând să ne faci cunoştinţă?

Deci ambele erau cutezătoare.

Verity vru să spună ceva.

Malcom întoarse pistolul cu ţeava în jos, îl puse înapoi la betelia pantalonilor şi făcu o plecăciune.

— Domnişoara Lovelace, presupun? murmură el şi îl priviră amândouă cu ochi aproape identici. Sau mai degrabă cumnata mea? Aruncă o privire batjocoritoare peste creştetul fetei spre sora ei, care se făcu roşie ca focul.

Fata era fie prea inocentă, fie prea zăpăcita ca să-i observe tonul ironic. Făcu o reverenţă şovăitoare.

— Am auzit foarte multe despre tine, domnişoară Lovelace.

Cea mai tânără domnişoară Lovelace făcu ochii mari.

— Ai vorbit despre mine cu Verity?

Verity se apropie de fată. Din pricina mişcărilor frenetice, prosopul care îi înfăşură silueta zveltă se desfăcu.

— Livvie! o avertiză Verity.

— Oh, da! continuă Malcom. Mi-a spus de marele

sacrificiu pe care l-ai făcut când i-ai dat pantofii tăi.

Dacă oamenii ar fi putut ucide din priviri, cea pe care i-o arunca acum *soţia* lui l-ar fi spintecat în două.

Livvie Lovelace ţâşni din spatele surorii ei şi zburdă spre Malcom.

— Şi sora mea mi-a vorbit deseori despre tine!

Malcom fu şi mai fascinat.

— Într-adevăr? zise el tărăgănat, aruncând încă o privire spre femeia care era ca un spin în coapsa lui. Numai lucruri minunate şi drăgăstoase, presupun, *soţia mea?*

Verity scrâşni din dinţi atât de tare, încât sunetul întrerupse tăcerea din încăpere.

— Mi-a povestit cum ai salvat-o.

O salvase pe fata nesăbuită care îşi riscase viaţa navigând printr-un iad subteran în care doar diavolii ca Malcom reuşeau să supravieţuiască. Văzu în privirea fetei o scânteie nostalgică, îndepărtată.

— I-am spus lui Verity că ar trebui să vină la tine şi să încerce din nou să te înduplece.

Cuvintele ei îl loviră drept în piept – o durere incomodă care îi dovedi că era totuşi uman. Sora ei o pusese să facă asta.

Apoi, spre deosebire de tumultul din sufletul lui, un zâmbet larg se creionă pe obrajii durdulii ai celei mai tinere domnişoare Lovelace.

— Şi uite! Mulţumită îndrumării mele, tu şi Verity sunteţi căsătoriţi şi fericiţi.

— Căsătoriţi şi fericiţi, repetă el. De data asta îi aruncă soţiei lui fictive o privire batjocoritoare. Cât se poate de fericiţi, nu-i aşa, scumpo?

Dacă obrajii aveau să i se înroşească mai tare de atât, Verity avea să izbucnească în flăcări.

— Livvie, continuăm discuţia mai târziu, se răsti Verity.

Pe chipul tinerei se văzu numaidecât durere, iar în ochi i se citi o inocenţă de copil care nu avea ce căuta pe străzile pe care crescuse Malcom.

Iar asta îl zăpăci mai tare ca oricare dintre atacurile

cu cuţite de care avusese parte prin canalele şi pe străzile din Londra.

— Prea Line, zise Livvie şi clătină din cap. Sunt convinsă că aveţi multe de vorbit după ce aţi stat despărţiţi.

Oh, chiar avea multe să-i spună femeii! Totuşi, nu era chiar un monstru care să înspăimânte voit un copil. Făcu o plecăciune scurtă.

— A fost o plăcere, domnişoară Lovelace.

Sora lui Verity tresări. Făcu ochii mari, surprinsă.

— Ai văzut, Verity? zise ea şi chicoti. A făcut o plecăciune, de parcă aş fi o lady.

— Am văzut, Livvie.

Malcom o simţi pe Verity pironindu-l cu privirea.

Era îndeajuns de precaută încât să se aştepte ca el să se poarte ca o fiară, dar nu îndeajuns de temătoare încât să nu îl înşele. De nenumărate ori.

— Milord, murmură sora ei şi îşi coborî capul.

Când fata plecă, Verity ţinu de prosop cu o mână şi încuie uşa cu cealaltă. Acoperitoarea improvizată îi lăsa picioarele frumoase la vedere. Şi totuşi, dacă înainte simţise o răbufnire nesăbuită şi o nedorită dorinţă ori de câte ori se aflase în apropierea domnişoarei Verity Lovelace, acum, când se holba la ea în timp ce stătea cu spatele la el cu umerii uşor lăsaţi, i se păru mai degrabă vulnerabilă, ceea ce nimici orice poftă pe care o simţise înainte.

Verity îşi drese vocea.

— Ea e sora mea, zise ca, vorbind înspre armătura de bronz a uşii. După cum e limpede că ţi-ai dat seama.

— Da.

Sora cu pantofii şi posesoarea unor bucle blonde şi obraji plinuţi. Nu putea să aibă mai mult de 16 sau 17 ani. Doar o copilă. Pe care el o crezuse o soră inventată de Verity ca să-i stârnească mila. Totuşi, sora se dovedise a fi fost reală, confirmându-i astfel ce-i zisese Verity, că îi înfruntase prezenţa şi furia pentru ea. Şi nu voia ca asta să conteze pentru el. Pur şi simplu îi era mai uşor să accepte

că totul fusese o minciună şi că motivele lui Verity fuseseră crude.

Ea se întoarse spre el, foindu-se cu prosopul.

— Presupun că ai crezul că am inventat-o, zise ea, ghicindu-i cu o acurateţe stranie gândurile nerostite.

— Da.

Nu prea îi oferise motive ca să aibă încredere în ea şi îi dăduse cât se poate de multe ca să se îndoiască de ea.

— Îţi mulţumesc că nu te-ai purtat grosolan cu ea.

Malcom se crispă. Recunoştinţa ei îl lovi ca o insultă, deşi nu asta intenţionase Verity. Mersese drept la ţintă.

— Mă port ca un monstru doar cu cei care merită să fiu furios pe ei, zise el calm.

Verity îşi încovoie degetele de la picioare.

— Mi se pare drept.

— Văd că i-ai umplut mintea cu aceleaşi aiureli romantice pe care le-ai scris în ziare.

— Nu i-am umplut capul cu nimic. E pur şi simplu neprefăcută.

Cu alte cuvinte, inocenţa surorii ei era trecătoare. Verity ştia asta. Accepta, dar făcea tot posibilul ca ea să nu se schimbe.

Oare în viaţa lui Malcom existase vreodată cineva ca ea? Existase vreodată cineva căruia să-i pese de el mai mult ca de oricine şi de orice?

„Te vei face bine, băiete! Suntem nimic fără…”

Vocea îndepărtată se stinse într-o tuse atât de reală, încât i se păru aievea. Malcom nu se mişcă preţ de câteva secunde. Ori să fi trecut minute întregi? Când deschise ochii, o văzu pe Verity privindu-l precaută. Era mai în siguranţă cu ea. Cu furia întemeiată pe care o simţea, nu cu amintiri nedesluşite care ar fi putut foarte bine să fie doar plăsmuiri ale minţii lui. Făcu un pas spre Verity, ca să îşi dea seama ce era o umbră de adevăr şi ce era minciună. Îi mai căzuse o dată pradă. Lumânările pâlpâiră, umbrindu-i chipul.

— Să înţeleg că ai protejat-o pe domnişoara Lovelace de realităţile aspre ale lumii?

Verity îşi încleştă maxilarul.

— Cât am putut de bine.

O recunoscu cu greu, dovedindu-i încă o dată că nu acţionase pentru câştiguri fără scrupule... Sau cel puţin nu doar pentru ele. Descurajat, Malcom îi întoarse spatele şi se perindă prin încăpere. Camerele elegante pe care ea le luase în stăpânire cu forţa. Fusese mult mai uşor să dea năvală aici şi să o ameninţe cu închisoarea şi cu o condamnare când o crezuse o uneltitoare fără scrupule. Era cu totul altceva acum, când ştia că acţionase spre folosul altcuiva: al surorii despre care îi vorbise încă de la prima lor întâlnire, în canale.

Faptul că îşi trăia viaţa pentru altcineva era un lucru la fel de străin pentru el.

— Dar şi tu semeni cu ea, nu-i aşa? murmură el. Îşi încheie turul şi se opri în mijloc. Mi-ai romanţat acţiunile din noaptea aceea, de pe stradă.

— Ba nu le-am romanţat, Malcom. Am scris un articol, zise ea scurt. Un text care a transmis adevărul despre cum m-ai tratat în noaptea aceea. Zâmbi cu tristeţe şi adăugă: Poate că te simţi jignit pentru că am scris despre tine, dar faptele nu se schimbă: m-ai salvat. Mi-ai dat pantofi şi o rochie şi te-ai asigurat că ajung în siguranţă acasă.

Malcom se crispă.

— Da, am ştiut, zise ea încet, privindu-l drept în ochi.

Ştiuse că o urmărise ca să se asigure că nu avea să păţească nimic pe drumul spre casă prin St. Giles şi totuşi nu tipărise asta în nenorocita rubrică de scandal. *De ce?*

— Tot ce am scris despre prima noastră întâlnire a fost adevărat. Gândurile fanteziste pe care le are sora mea în legătură cu ce suntem sau cu ce ar fi între noi şi le-a creat singură.

Aşa cum făcuse şi înalta societate. Pentru că lumea vedea ce voia să vadă, pentru că îşi doreau cu toţii să citească o poveste închipuită, nu să vadă sufletul mârşav al cuiva.

— Cred că te întrebi cum am ajuns aici, murmură ea, trezindu-l la realitate. Verity se holbă la degetele ei de la

picioare rozalii şi adorabile. În casa ta, adăugă ea, de parcă ar fi avut nevoie de vreo clarificare.

— Nu, spuse el monoton.

Nu voia să afle detaliile, cele care fără îndoială erau pline de disperare şi amenințau să îi doboare hotărârea. Nici nu voia să mai audă poveşti despre sora ei. Mai ştia că Bram şi Fowler erau răspunzători pentru că îi îngăduiseră să intre în casă. Trădători afurisiţi!

— Nu îmi pun nicio întrebare în ce te priveşte.

Verity îi explică oricum.

— Ţi-am văzut adresa, ştiam că i-ai concediat pe servitori şi eram convinsă că locuinţa era goală. Şi atunci era rău dacă stăteam aici?

Şi, în timp ce Verity îi povesti, Malcom observă că nu îi menţionă pe Fowler sau pe Bram. Şi, trecând peste resentimente, îi admiră loialitatea. Nu îi spuse nici explicit, nici implicit că bătrânii o primiseră în casă şi o adăpostiseră. Lucru care îi fusese confirmat de cei doi căutători bătrâni deloc spăşiţi şi nervoşi pe Malcom. *Pe el.*

— Doar că nu i-ai dat afară. Privirea i se înduioşă şi se apropie de el. Îţi pasă totuşi de ei.

„Oh, Cerule!” Se împotrivi imboldului de a se trage de guler.

— Ba nu, Verity, repetă el. Nu-mi pasă de ce ai ajuns aici. Nu-mi pasă de servitori sau de oricine altcineva.

— Înţeleg…

Cum reuşea să-l facă să se dezică de vorbele lui printr-un singur cuvânt?

— Mă întreb însă un lucru, zise el şi îşi cuprinse bărbia cu mâna. Ce să fac cu tine? Începu din nou să se plimbe în cerc, doar că de data asta o făcu în jurul obrăznicăturii care îi nimicise existenţa sigură pe care o dusese înainte. Ce să fac cu tine? repetă el.

Verity se crispă şi îşi ridică uşor bărbia, sfidătoare.

Oare credea că o tachina?

Ironic fu că, în timp ce o privi, îşi dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee ce avea de gând să facă.

Răspunsul imediat şi evident ar fi trebuit să fie că

urma să o dea pe mâna poliţiştilor. Să lase legea să se ocupe de ea şi să scape odată de scorpia care îi apărea mereu în cale, încercând să-i descopere secretele.

Doar că nu putea s-o facă. Însă, dacă recunoştea acest lucru, avea să fie considerat mereu slab în ce o privea pe Verity Lovelace şi trucurile ei. Din cine ştie ce motiv inexplicabil, chiar dacă ar fi însemnat că putea să isprăvească cu ea şi intervenţiile ei, nu putea obţine această libertate dacă ea ar fi atârnat în ştreang din motive care nu aveau legătură doar cu sora ei cu ochi de căprioară care urma să rămână pe cont propriu pe străzile sălbatice.

Malcom se opri brusc şi se uită la Verity.

La naiba! Nu avea nici cea mai vagă idee.

Verity ridică mâna dreaptă şi flutură lent din degete, ca o elevă nerăbdătoare care încerca să câştige favoarea profesorului.

— Dacă îmi permiţi? zise ea. Ai putea să îmi oferi articolul pe care îl urmăresc?

Malcom izbucni într-un râs tăios.

— Cerule, eşti nebună!

— Apoi aş pleca, zise ea şi pocni din degete. Mi-aş vedea de drum. Când văzu că Malcom nu se clinteşte, se încruntă şi lăsă braţul să-i cadă pe lângă corp. Era o idee, încheie ea.

Da, era o idee. Una absurdă.

— Spune-mi, eu cu ce m-aş alege din înţelegerea asta?

Nimic era răspunsul imediat şi corect. Nimic bun nu putea ieşi din faptul că avea să-i dezvăluie felul în care trăise în toţi aceşti ani. Toate acele informaţii aveau să se scurgă în mod invariabil dinspre înalta societate spre scursorile din estul Londrei, care aveau să le folosească la rândul lor împotriva lui. Sau cel puţin aveau să încerce.

— Tu ai avea articolul, continuă el, prinzându-i coada umedă între degete şi frecând şuviţele mătăsoase. Iar eu… Încerca să o tachineze, dar el fu din nou cel ispitit de sirenă, cu părul ei care avea cele mai profunde nuanţe de arămiu, castaniu şi ciocolatiu. Iar eu…

Fu din nou fermecat de şuviţele acelea mătăsoase, sărutate de un amestec de nuanţe maronii.

— Poate ieşi ceva bun din asta, murmură ea bâlbâit, cu voce guturală, nu cristalină, ca de obicei…

Ceva bun din ce anume? Despre ce vorbea? În mintea lui era un haos.

— Uneori, continuă ea, e bine să ne înfruntăm trecutul, Malcom!

Şi apoi îşi dădu seama ce îi zicea. Ce îi sugera chiar în clipa aceea.

Cerule, oare îl credea prost? Atracţia pe care o emana se rupse. Îi dădu drumul.

— Şi cum ţi-ai dat seama de asta, Verity?

În cel mai bun caz, amintirile lui erau îndepărtate şi atât de neclare, de parcă ar fi aparţinut altcuiva.

— Pentru că s-ar putea să fie un proces vindecător.

— Nu te preface că ar fi vorba despre mine în toate astea, domnişoară Lovelace! şuieră el.

Verity se feri, dar nu se trase înapoi.

— Nu te preface că îţi pasă în vreun fel de trecutul meu sau de mine, în afară de modul în care îţi poate fi de folos! Dacă îţi îngădui să scrii articolul, nobilii vor continua să înghită aiurelile care îi fac să se simtă mai bine legate de un bărbat care a moştenit un titlu nobiliar, ca titlurile lor. Mă voi alege cu alt şir de doamne disperate şi cu taţii lor la fel de disperaţi, care şi-ar vinde odraslele cu aceeaşi uşurinţă cu care se vinde o târfă în St. Giles.

Din punctul acesta de vedere, nu exista nicio deosebire între elită şi cei cu un statut inferior. Parada de vizitatori de care avusese parte de când Verity îi dezvăluise adresa era o dovadă suficientă în acest sens. Se înfurie şi mai tare când îşi aminti.

— Nu, nu poţi face nimic pentru…

Doar că…

— Ce e? întrebă ea încet.

Malcom o ignoră, se întoarse cu spatele la ea şi lăsă ca ideea să prindă contur în mintea lui.

Ea îşi voia slujba la ziarul *The Londoner.*

El voia doar să fie lăsat în pace de nobilii care îl peţeau pentru familiile lor falimentare.

Era nebunie curată şi totuşi… Verity Lovelace, femeia care făcuse din el o ţintă în rândul nobilimii, reprezenta în mod ironic calea lui spre libertate. Malcom se întoarse din nou spre ea.

— Voi fi de acord să scrii articolul.

Ochii ei licăriră, emanând o speranţă şi o strălucire atât de fermecătoare, încât el îşi întoarse brusc privirea, ferindu-şi inima de puterea ei. Imediat ce o privi din nou în ochi, văzu că lumina de mai devreme fu înlocuită cu o măsură de precauţie.

— Nu ai face-o pur şi simplu din bunătate.

— Nu.

Întunericul sau bunătatea nu aveau nimic de-a face cu asta. Nu avea inimă. Nu avusese niciodată.

— Nu aş face-o, Verity, murmură el, dând târcoale siluetei ei aproape goale.

Cu mai bine de treizeci de centimetri mai scundă ca el, obrăznicătura se comporta de parcă i-ar fi fost egală în înălţime şi putere. Şi poate că în putere îi era într-adevăr.

— Şi ce te-ai aştepta să primeşti în schimb, Lord Maxwell?

Se aştepta la o propunere indecentă. Era o presupunere corectă pe care ar fi făcut-o orice femeie născută în afara nobilimii. Iar asta îi stârni întrebările timpurii pe care le avusese despre Verity Lovelace şi trecutul ei.

— Căsătorie.

Se auzi doar şuieratul vântului primăvăratic de afară.

— Căsătorie? repetă ea prosteşte.

— O căsătorie între noi, Verity. Soţ şi soţie. Conte şi contesă.

Verity se dădu înapoi până ce ajunse în spatele căzii de porţelan.

— Tu eşti cel nebun!

— Ah, dar nu sunt eu cel care şi-a riscat viaţa şi integritatea dându-se drept nobil şi nu am invadat eu o

casă din Grosvenor Square, îi aminti el.

Verity păli. Şi apoi o ţâşni din loc. Malcom se încordă, pregătit ca Verity să treacă în fugă pe lângă el, drept spre uşă. Doar că nu se duse spre uşă. Desigur. Ţinând bine de prosop, smulse un halat de pe măsuţa de toaletă şi străbătu în goană covorul Aubusson moale. Dispăru în spatele unui paravan. Se auziră fâlfâitul uşor al prosopului în timp ce căzu pe podea şi foşnetul unui material. O clipă mai târziu, Verity ieşi îmbrăcată într-un halat de bumbac alb simplu.

— Cerule, ce-i aia?

Verity îi urmări privirea îngrozită.

— E o cămaşă de noapte cu halat.

Malcom pufni batjocoritor.

— Nici vorbă de aşa ceva!

Cu gulerul acela înalt şi mânecile de dantelă bogat decorate şi cu volane, Verity ar fi fost la fel de acoperită dacă ar fi purtat o rochie şi o pelerină. Totuşi, degetele de la picioare i se iţeau de sub el, conferind un farmec aparte imaginii de inocenţă. Însă mai degrabă şi-ar fi tăiat limba decât să recunoască aşa ceva.

Verity strânse mai tare cordonul în talie.

— Ţinând cont de circumstanţe, sunt convinsă că nu contează cu adevărat cu ce sunt îmbrăcată.

— Mai puţin faptul că l-ai furat, îi aminti el pe un ton amuzat.

— Da… în afară de asta.

— Ai furat multe de la mine, Verity, şi voi primi ceva în schimb. Mi se pare un preţ corect, nu?

Verity îşi umezi buzele. Iar Malcom aşteptă cu răsuflarea întretăiată să-i spună despre Bram şi Fowler. Dar Verity rămase statornică, asumându-şi decizia.

— Căsătorie, repetă ea, încercând parcă să-şi dea seama cum suna şi cum i se părea acest cuvânt.

Şi, dacă era să judece după acea repulsie, se părea că obrăznicătura avea aceeaşi părere ca el despre căsătorie. Malcom prelungi momentul, desfătându-se cu sălbăticie de groaza care o încerca pe Verity.

Ea trase adânc aer în piept şi apoi rosti rapid:

— Îmi vei da articolul în schimbul căsătoriei.

— Într-un fel, răspunse Malcom şi se duse spre măsuţa de toaletă pe care şi-o însuşise Verity. Toate aceste conforturi de care te-ai bucurat, patul, zise el arătând în jur. Baia.

Ridică o cutie cu capac din sticlă pictată. Îşi pironi privirea pe trandafirul auriu de pe obiectul de un verde pal. Auzi un ţârâit în urechi. Apoi un cântec zăngănitor, metalic. Răsuci trandafirul până ce nu îl mai putu mişcă. Obiectul mecanic se deschise, scoţând la iveală o pasăre cântătoare.

— Hm… Hm… La-la-la…

— Arăţi ca o prinţesă.

— Dacă eu sunt prinţesă, atunci tu vei fi prinţul meu. Ce zici? Dansăm, Percy?…

Râsete răsunară pe coridoarele din memoria lui, ruginite din pricina păienjenişului vremii. Râsetele stridente ale unui copil şi râsul mai luminos, mai plin şi mai voios al unei femei.

Scăpă cutia din mână. Articolul bogat ornamentat căzu zgomotos şi se crăpă, iar sticla se sfărâmă. Melodia aceea fadă, discordantă, continuă.

Simţi o atingere blândă pe mânecă.

Scrâşni din dinţi şi întinse mâna, prinzând-o de încheietură şi strângând-o tare.

— Malcom, şopti Verity încărcată de durere, sfărâmând amintirea neclară.

„Verity”.

O femeie care exista aici şi acum.

Sigură şi totuşi periculoasă din pricina lucrurilor pe care îl făcea să şi le amintească şi pe care continua să îl forţeze să şi le aducă aminte. Dar, cu toate acestea, mult mai sigură decât demonii care pândeau în mintea lui.

— Eşti bine? şopti ea cu atâta blândeţe încât Malcom se crispă.

Îi dădu brusc drumul şi îşi strânse şi îşi desfăcu degetele din reflex. Verity, perspicace, fiindcă nu îi scăpa nimic, îşi îndreptă privirea spre degetele tremurânde.

Malcom şi le duse iute la spate, ca să-şi ascundă vulnerabilitatea.

— Iartă-mă, spuse el pe un ton tăios şi atât de epuizat, încât nu îşi mai aducea aminte despre ce vorbeau.

Se strădui să îşi limpezească gândurile, deşi tâmplele îi zvâcneau.

„Gândeşte! Gândeşte!”

Ce căuta Verity acolo? Ce căuta *el* acolo?

Şi apoi îşi aminti totul dintr-odată, prin zgomotul amintirilor amestecate.

— Din pricina ta sunt vânat.

Fruntea înaltă şi nobilă a lui Verity se încreţi.

— Vânat de…

— Nobilime. De nişte pierde-vară care au pierdut totul la mesele de joc şi care au nevoie de o avere. Îşi împing fiicele spre mine. Făcu un semn din bărbie spre ea. Toate mulţumită ţie, Verity!

— Oh, făcu ea sfioasă. Şi atunci vrei să te căsătoreşti cu mine ca să nu ai de-a face cu o soţie cuviincioasă.

— E foarte simplu, înţelegi? Nu îmi doresc nimic din toate astea, zise el, desfăcându-şi larg braţele.

Verity privi roată prin încăpere.

— Vreau să trăiesc liber în estul Londrei. Unde era în siguranţă şi unde se simţea comod într-o lume pe care o cunoştea. Sau cel puţin aşa fusese înainte să îi fie descoperită identitatea şi înainte ca existenţa lui să fie întoarsă cu susul în jos. Nu vreau să fiu deranjat de doamne care vor un titlu şi de taţii lor care le-ar vinde ca pe nişte târfe. Nu îmi doresc servitorii şi toate lucrurile elegante. Malcom îşi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp şi adăugă: Nu îmi doresc nimic din toate astea.

Verity îşi strânse şi mai tare halatul şi aşa imposibil de strâns.

— Mă tem că nu te pot urmări, mi… Malcom.

— Îmi doresc o căsnicie la fel de reală precum cea pe care ai creat-o pentru noi, spuse el sec. Temporar, ne prezentăm drept contele şi contesa de Maxwell.

— Poftim? cârâi ea, slăbind strânsoarea asupra

halatului, aşa că materialul se desfăcu uşor.

Malcom trebui să se forţeze să îşi mute privirea de la bucata de piele generoasă expusă. Făcu un pas spre ea.

— În timpul aranjamentului nostru sunt pregătit să îţi dăruiesc tot ce îţi doreşti, ba mai mult de atât: povestea mea.

Sau ce putea să-i spună din ea. Adică mai nimic.

Verity icni.

— Ai face aşa ceva?

Apoi privirea i se întunecă numaidecât, bănuitoare.

— În timpul aranjamentului nostru, vei avea oportunitatea să locuieşti aici, cu un acoperiş deasupra capului tău şi al surorii tale. Burţile pline. Haine elegante. Siguranţă.

Lăsă ca ultimul cuvânt să atârne în aer ca un adevărat dar. Îi oferise o relaţie reciproc benefică, de care orice femeie cu statutul lor care se chinuia să răzbească în viaţă ar fi profitat într-o clipită.

Verity se cuprinse cu braţele în jurul taliei.

— Şi ce se va întâmpla după aceea?

Întrebarea ei îi dezvălui că Verity Lovelace ştia mult prea bine cât de precară era viaţa.

Pieptul i se strânse. La naiba cu ea pentru că îl făcea să-i pese!

— Păi, îşi va vedea fiecare de drumul lui, ca orice lord şi lady cuviincioşi. Societatea nu s-ar aştepta la altceva de la un conte şi o contesă. Povestea mea, odată vândută, îţi va aduce suficienţi bani ca să trăieşti confortabil până ce găseşti altceva de muncă, undeva departe de… Londra. „De mine”.

Atunci nu avea să mai fie nevoit să se gândească la toate felurile în care îl tulburase Verity Lovelace.

Verity păru dezamăgită.

— Nu pot pleca din Londra. Toate ziarele mari sunt aici.

Malcom se sprijini cu şoldul de spătarul canapelei.

— Atunci se pare că am ajuns într-un impas, pentru că, în clipa în care se va descoperi că de fapt contesa de

Maxwell lucrează pentru un ziar de scandal mizer, se vor isca o mulţime de întrebări. Şi oamenii ne vor cerceta căsnicia. Pe de altă parte, dacă lumea va înţelege că preferi să stai la ţară, nimeni nu se va mai gândi nici măcar o clipită la tine şi, mai important, la mine.

— Te-ai gândit la toate.

El încercă, dar nu reuşi să îi priceapă afirmaţia.

Verity privi peste umărul lui, fără să-l privească în ochi.

— De ce ai îndura toate astea? întrebă ea cu o voce uşor tremurătoare.

— Mă aleg, spus pe şleau, cu singurul lucru pe care îl doresc: libertatea mea. Posibilitatea de a mă întoarce în St. Giles şi de a trăi acolo fără să fiu deranjat.

Verity nu spuse nimic preţ de câteva momente, timp în care se îmbrăţişa din nou, simţindu-se singură.

— Pot să te întreb ceva?

— Bănuiesc că mă vei întreba oricum, indiferent de răspunsul meu.

— De ce ai vrea să te întorci în mahala? De ce ai vrea să înfrunţi ameninţările de care ai parte când locuieşti acolo şi faci ceea ce faci?

Nu era treaba ei. Nu merita să mai primească ceva de la el pe lângă tot ce îi luase deja şi, totuşi, din cine ştie ce motiv, era important pentru el ca Verity să înţeleagă.

— Tu de ce scrii?

Verity îşi plecă capul într-o parte.

Malcom făcu un semn spre săculeţul uzat cu care dăduse năvală în casa lui cu câteva săptămâni în urmă.

— Sunt alte lucruri pe care le-ai putea face ca să supravieţuieşti. De ce ai ales să scrii pentru un ziar?

Verity se gândi o clipă.

— Asta ştiu să fac.

— Asta iubeşti sau asta ştii să faci?

— Ambele, răspunse ea automat. Nu am scris mereu pentru *The Londoner,* dar întotdeauna mi-am dorit să o fac. Munca pe care o fac are ceva eliberator. E cinstită. Mă provoacă în moduri în care alte munci, la fel de cinstite, nu

ar face-o.

— De aceea eu sunt căutător. De aceea nu mă interesează o avere pe care nu am agonisit-o eu însumi, de la o familie pe care nici măcar nu mi-o amintesc. Mi-am clădit existenţa cu mâinile goale, zise el şi îşi întoarse palmele în sus. Să-ţi croieşti drum prin mocirlă şi gunoaie e clar mai puţin fermecător decât să deţii un titlu elegant şi, totuşi, acolo eram stăpânul propriului destin.

Când nu fusese nimeni care să-l salveze, se salvase singur.

Privirea lui Verity se înduioşă.

— Înţeleg.

Iar Malcom se împotrivi imboldului de a se foi când văzu în ochii ei că într-adevăr pricepuse.

Ea reveni la propunerea lui.

— Şi ar trebui să fiu izgonită din Londra…

— Pentru totdeauna, zise el, zâmbind rece şi batjocoritor. Ţinând cont de faptul că schimbi o sentinţă de încarcerare la Newgate pe o însărcinare în Grosvenor Square, nu cred că ai de ce să stai pe gânduri.

Verity îl privi în ochi.

— Cum rămâne cu munca mea?

— Ce-i cu ea?

— Dacă sunt de acord cu termenii tăi, aş vrea să continui să scriu pentru *The Londoner* sau orice alt ziar care îmi va accepta articolele.

Articole despre el, se gândi Malcom.

— Nu ar fi toate despre tine. Însă aş da la schimb articolul pentru o slujbă pe care aş păstra-o cât timp suntem împreună.

Chiar dacă îi făcuse viaţa un coşmar, îi admira ardoarea. Probabil că Verity Lovelace era singura femeie din regat care îşi privea viitorul, norocul şi titlul, deşi unul fals, drept în ochi şi se interesa doar despre slujba ei. Malcom ridică din umeri.

— Câtă vreme suntem împreună, nu-mi pasă ce munceşti.

Fără să spună ceva, Verity se duse spre locul de lângă

măsuţa de toaletă pe care îl eliberase Malcom. Se lăsă pe un genunchi şi cercetă rămăşiţele cutiei. Cu grijă, ridică ciob după ciob şi le strânse într-o grămăjoară ordonată. Făcea o muncă de servitoare de parcă s-ar fi născut pentru asta. Şi totuşi limbajul ei, felul în care se comporta şi toată fiinţa ei vorbeau despre o persoană născută cu un statut înalt.

Cine era domnişoara Verity Lovelace? Cine era cu adevărat?

„Şi de ce oare tânjesc să aflu răspunsul la aceste întrebări despre ea?”

Verity se opri brusc din a aduna distrasă cioburile.

— Cât va dura parteneriatul nostru?

Ce perioadă ar fi fost de ajuns ca să satisfacă înalta societate?

— Asta e lumea ta. Tu ce zici?

— Nu e lumea mea, spuse ea automat. Doar scriu despre ea.

— Atunci un an.

— Un an! strigă ea. Dar…

— Se apropie sfârşitul sezonului, iar sezonul următor s-ar isca prea multe întrebări dacă proaspăta mea soţie ar dispărea brusc.

Verity se muşcă de buza de jos.

— Dacă accept, vom stabili un timp zilnic în care te voi intervieva. Avea de gând să îşi stabilească şi ea condiţiile. Îmi voi obţine articolul, Malcom!

— Îţi vei obţine articolul.

Iar el avea să îşi redobândească libertatea.

Verity făcu câţiva paşi tremurători spre uşă, de parcă ar fi fost gata să o ia la fugă. De parcă ar fi fost gata să evadeze. Apoi îşi schimbă direcţia şi se îndreptă spre fereastră. Trase draperia de catifea aurie şi se uită la strada de dedesubt. Sticla îi reflectă chipul expresiv şi tulburat. Fără să îşi dea seama că fereastra îi expunea vulnerabilitatea, îi dovedi, în pofida bănuielilor pe care le avea, cât de sinceră era de fapt.

— Şi… voi avea de îndeplinit şi alte cerinţe? murmură

ea slab. Trupeşti?

Trupeşti? Malcom îşi înăbuşi un rânjet.

— Nu, Verity. Nu voi face dragoste cu tine. Făcu o pauză intenţionată, apoi adăugă: Doar dacă mi-o ceri tu.

Caz în care avea să facă bucuros dragoste cu ea. Voise doar să o tachineze şi, totuşi, în mintea lui se creionă o imagine ispititoare: Verity în mijlocul patului enorm care era şi în clipa aceea pregătit. Verity, cu braţele întinse spre el, desfăcându-şi picioarele şi rostindu-i numele printre gemete.

Se strădui să respire calm.

— Nu aş face-o… Adică nu ţi-aş cere să… îşi încovoie degetele de la picioare în covor, apăsând materialul şi lăsând mici urme în el. Să faci asta, rosti ea în cele din urmă cu voce slabă. Ce altceva ar trebui să fac cât timp suntem împreună?

— Să păstrezi o faţadă cuviincioasă de soţ şi soţie.

— Să apărem în înalta societate.

Voia clarificări sau încerca să se convingă să accepte? Malcom însuşi ar fi preferat să înfrunte un pluton de execuţie, iar nuanţa gri-albicioasă a pielii ei palide arăta că semănau uimitor de mult în privinţa asta.

— Da.

Avea în schimb să îl ferească de alţi potenţiali socri interesaţi.

— Va trebui să te gândeşti tu la astfel de detalii.

Nu cunoştea multe din secretele lui Verity Lovelace, dar ar fi pus rămăşag pe viaţa lui că ea văzuse cum trăiau nobilii.

Verity privi din nou pe fereastră.

Şi, pironit locului, avu senzaţia că urma să refuze. Şi nu ştia ce naiba avea să facă dacă îl refuza, pentru că nu o putea da pe mâna poliţiei, chiar dacă zgripţuroaica îl trădase şi furase de la el. Spiritul ei nu merita să fie zdrobit în Newgate.

— Ce alegi, Verity? întrebă el nerăbdător.

Ea se întoarse spre el, cu un amestec splendid de frică şi furie în ochi. Oare cum de i se păruse comună când

se întâlniseră prima oară? Era un amestec fascinant de curaj şi de putere.

— Prea bine, zise ca încet. Îţi accept condiţiile, Malcom.

El îşi stăpâni trăsăturile, ascunzându-şi şocul. Îşi desfăcu larg braţele şi făcu o plecăciune batjocoritoare.

Atunci te voi lăsa să-ţi vezi de ale tale. Pe mâine dimineaţă, *soţia mea!*

Şi plecă fără să poată alunga senzaţia că diavolul era, de fapt, femeie şi că tocmai făcuse o înţelegere care nu avea cum să se sfârşească bine pentru el.

Capitolul 18

The London Gazette

Recent căsătoriţi!

Acum, când contele pierdut s-a căsătorit, înalta societate îşi pune întrebări legate nu doar de gentleman, ci şi de femeia pe care a luat-o de soţie...

V. Daubin

— Te-ai smintit!

Da, cândva între clipa în care Malcom plecase din camerele ei şi o noapte lungă nedormită, Verity ajunsese la *aceeaşi* concluzie ca doica ei din copilărie. Cu toate acestea, încă nu o puteau rosti cu voce tare. Nu puteau rosti nimic din toate astea cu voce tare.

— Taci!

— Nici gând! zise Bertha. O prinse cu asprime pe Verity de umeri şi o răsuci, apoi începu să-i închidă nasturii din perle. La ce te-ai învoit?

— La un plan care ne va salva, spuse Verity încordată.

Aşa cum fusese responsabilă încă de la 12 ani de

bunăstarea nu doar a surorii ei mai mici, ci şi a doicii bătrâne care îi îngrijise sora. Şi, totuşi, cât de uşor îi era Berthei să o mustre pentru salvarea de care se agăţase!

— Ştii doar că e lipsit de scrupule.

— Am zis să taci, îi spuse Verity în şoaptă, uitându-se spre uşă.

Mereu se aflau servitori prin preajmă. Şi ea aflase multe de la servitorii care îi fuseseră surse pe când lucrase la *The Londoner,* precum şi în timpul scurt în care locuise în casa lui Malcom.

— Şi nu e… lipsit de scrupule, se simţi ea obligată să-l apere.

Pentru că era adevărat. Nu era prima dată când o salvase şi îi oferise siguranţă. Şi jurase să nu o atingă decât dacă şi-o dorea ea. „Iar tu vrei să te atingă cum a făcut-o înainte…”

— Nu întru totul lipsit de scrupule, bombăni ea când Bertha o întoarse din nou ca s-o privească în ochi.

— Ai de gând să-i romanţezi faptele?

Parcă îi mai crescuse un cap, aşa o privea fosta ei doică. Şi o acuza de acelaşi lucru de care o acuzase Malcom.

— Te-a ameninţat la fiecare pas şi dintr-odată ai încredere în cuvântul lui. Întoarce-te! bombăni ea, răsucind-o din nou, şi închise ultimul nasture.

Gata îmbrăcată, Verity se întoarse spre doica ei protectoare.

— Ce altă opţiune avem? întrebă ea, iar bătrâna se încordă, nemulţumită. Îţi răspund eu: niciuna. Ăsta e răspunsul. Nu avem casă, nu avem o slujbă, abia avem câţiva bănuţi puşi deoparte. Dar avem o opţiune.

— Pentru cât timp?

— Un an. Verity o apucă pe Bertha de braţe şi o strânse uşor. Un an în care nu trebuie să ne facem griji unde ne vom duce, ce vom mânca sau cu ce ne vom îmbrăca. Gândeşte-te, Bertha! îi spuse ea pe un ton mieros.

— Ai făcut un pact cu diavolul, fetiţo! zise Bertha indiferentă.

Da, *şi asta* era adevărat.

— Măcar nu vom pieri pe stradă sau nu vom sfârşi în Newgate, îi aminti ea şi apoi îşi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Nu am fi ajuns în Newgate dacă nu ai fi născocit un plan în care să te dai drept soţia unui nobil.

Fir-ar să fie, Bertha mereu avea dreptate!

— Indiferent de deciziile pe care ar fi trebuit sau nu să le iau, lucrurile sunt aşa cum sunt. Mi-a făcut o ofertă, iar eu am acceptat.

Se duse cu paşi apăsaţi spre dulapul din pin cu două uşi, apucă mânerul în formă de inimă şi trase de el. Şirul de funde şi bonete care atârnau în cuiere pe panoul din faţă tremură. Verity apucă prima bonetă pe care puse mâna, una cu o ţesătură complicată, un bor aparte şi o coroniţă de primule de un roz pal în jurul calotei.

— Şi ce se va întâmpla când vei dori să scapi de viaţa asta, Verity? întrebă Bertha încet, iar ea încremeni cu degetele încleştate pe borul ornamentat, cu boneta chiar deasupra capului.

„Să scapi de viaţa asta…”

Bertha vorbea despre faptul că ea avea să se sature de acest aranjament de parcă ar fi fost o certitudine.

— E doar pentru un an.

Şi totuşi Verity se spetise vreme de optsprezece ani. Muncise până ce îi sângeraseră degetele şi se trezise înaintea cocoşilor. Acum i se îngăduia să îşi caute o slujbă ca reporter fără presiunea ca fiecare articol pe care îl creiona să fie singura sursă a bucatelor de pe masă şi a unui acoperiş deasupra capului.

— Nu pot spera la mai bine de atât, zise ea în cele din urmă şi îşi trânti boneta pe cap.

— Dă-mi voie, bombăni Bertha şi, venind spre ea, apucă panglicile lungi de culoarea mentei şi începu să le lege. Când termină, îi ajustă funda îngrijită sub bărbie. Nu vreau să fii rănită.

„Ca mama ta”.

Cuvintele acelea răsunară ca o şoaptă în aer, fără să

fie măcar nevoie a fi rostite cu voce tare.

— Nu sunt ca mama.

La 17 ani, mama ei se îndrăgostise de un conte ştrengar care renunţase la orice speranţă de a duce o viaţă de respectabilitate şi siguranţă.

— Am 30 de ani.

Bertha îi zâmbi cu tristeţe.

— Vârsta nu le face pe femei imune la durerea sufletească, fetiţo!

— Durere sufletească? repetă ea sceptică. De asta eşti îngrijorată, Bertha?

Verity învăţase de la mama ei cât de nesăbuit era să îţi încredinţezi inima celei mai nepotrivite persoane posibil. Şi nu încăpea îndoială că, după cât de nemilos, rigid şi periculos părea, contele de Maxwell era cu siguranţă cel mai nepotrivit bărbat căruia o femeie i-ar fi putut încredinţa inima.

— Te asigur că nu am de gând să îngădui să mi se frângă inima din pricina lui Malcom North.

Malcom North, cel care o privea de parcă ar fi fost mocirla din canalele pe care le străbătea în fiecare noapte, chiar dacă îi făcea inima să-i bată nebuneşte când se afla în apropierea lui. Chiar dacă visa şi acum la cele două momente în care o luase în braţe şi o sărutase până ce o lăsase fără simţire.

— Da, iată privirea care îmi dă de înţeles că aş fi o smintită să nu mă tem pentru tine, Verity!

Se înfioră când auzi avertizarea de rău augur a bătrânei.

— Voi fi bine. Mai mult decât bine. Se forţă să zâmbească în timp ce o bătu uşor peste mână pe Bertha. Mai bine de un an fără nicio grijă? E un dar, Bertha. Bucură-te de el!

Doar că, în timp ce îşi luă săculeţul şi ieşi din încăpere, nu reuşi să scape de senzaţia că toate acele false încredinţări fuseseră şi pentru ea, nu doar pentru Bertha, în timp ce avertismentele doicii îi răsunară în minte, Verity se duse să îşi caute soţul. Încă de când îl cunoscuse pe

Malcom în canale, îi înfruntase bănuiala şi furia, de altfel meritate. Oare un astfel de bărbat era măcar în stare să se prefacă a fi un soţ grijuliu, îndrăgostit? Oare era în stare de asta?

Două servitoare străbăteau grăbite coridorul şi se opriră când o văzură şi făcură o reverenţă.

— Milady, spuseră ele la unison.

Verity se uită în jur după acea milady, apoi îşi dădu seama că i se adresaseră ei. Era o stare străină pentru ea, cu care nu avea să se obişnuiască vreodată. Şi una cu care avea să fie nevoită să se obişnuiască din pricina înţelegerii pe care o făcuse cu Malcom. Îşi aminti de soţul ei şi îşi drese vocea.

— Ştie careva unde îl găsesc pe Ma… pe soţul meu? se corectă ea.

Nu avea să se simtă niciodată bine spunându-i astfel.

— În birou, milady, zise cea mai tânără dintre fete, Billy, şi făcu o reverenţă ca să-şi sublinieze afirmaţia.

Erau fete mai tinere decât Livvie, care aveau din nou o slujbă pentru că Malcom se răzgândise şi nu îşi mai concediase servitorii. Ba chiar una dintre ele vorbea cu un puternic accent de pe stradă. Malcom nu numai că îi angajase din nou pe servitorii pe care îi concediase, dar îi oferise o oportunitate unei fete care înainte nu avusese parte de aşa ceva.

— Milady? întrebă Deborah şovăielnic. Mai aveţi nevoie de ceva?

Verity tresări.

— Nu. De nimic altceva. Le mulţumi fetelor şi străbătu coridoarele, călcând pe covoarele Axminster cu o ţesătură complicată, cu un model în mozaic frumos şi atât de grandios, cu detalii atât de splendide, încât Verity se trezi călcând pe vârfuri peste modelul floral în nuanţe de roz pal şi galben.

Ajunse la coridorul care ducea spre biroul lui Malcom şi se opri.

Cum avea să meargă până la capăt? Spre deosebire de mama ei, care reuşise să-i zâmbească contelui, deşi

suferise din pricina vieţii pe care nu o avusese niciodată, Verity nu era genul care să se prefacă. Era genul care spunea ce gândea şi care îşi arăta întocmai sentimentele.

În plus, trebuia să se prefacă împreună cu Malcom.

Malcom, care acum o ura.

În caz că o plăcuse vreodată măcar.

I se strânse inima.

Căci existaseră momente în care păruse să o placă îndeajuns de mult – bunăoară, când o luase în braţe şi fugise prin Londra ca să ajungă amândoi în siguranţă sau când o păcălise la şah.

Doar că acele clipe nu arătau că ţinea la ea. Fuseseră doar o fereastră prin care întrezărise că Malcom, în pofida bădărăniei, a grosolăniei şi a firii lui îndărătnice, era în adâncul sufletului cu adevărat un om onorabil.

— Acum tu ai probleme cu picioarele?

Verity tresări şi se răsuci, trezindu-se faţă în faţă cu Bram. Zâmbi pentru prima oară în ziua aceea.

— Bram, îl salută ea.

Căutătorul bătrân veni şchiopătând spre ea, iar Verity se duse în grabă la el ca să-l scutească de un drum pe coridorul lung.

— Să înţeleg că te întâlneşti cu North? o întrebă când ajunse lângă el.

— Da, zise ea şi aruncă o privire de-a lungul coridorului lat. Ăsta-i planul. De data aceasta, Verity reuşi chiar să zâmbească forţat. Dar nu avea să se priceapă câtuşi de puţin la asta. E furios pe mine. Bineînţeles, are motive întemeiate, zise ea iute.

Merita să fie furios pe ea.

Bram ridică din umărul lui lat.

— Răbufneşte pe oameni ca să-i ţină departe. Nu eşti cu nimic diferită de noi, ceilalţi. Dar îi pasă.

„Îi pasă”.

Inima îi săltă ciudat în piept.

— Îi pasă?

Bram pufni.

— De tine.

Organul acela din piept îi mai săltă sălbatic de câteva ori, apoi se dezumflă brusc.

— Nu îi *pasă* de mine. Mă urăşte, spuse ea încet.

Când înţelegerea lor avea să se încheie, el avea să o alunge din Londra doar ca să nu mai împartă aceleaşi străzi cu ea.

— Ba nu te urăşte. E furios pe tine. E furios pe noi toţi.

O umplu sentimentul de vină. Intervenise între Malcom şi puţinii oameni care contau pentru el.

— Îmi pare nespus de rău dacă s-a înfuriat pe voi din pricina faptelor mele!

Bram flutură din palma ca de urs.

— Eu te-am adăpostit. Şi Fowler. Şi am face-o din nou.

— De ce? întrebă ea, neputând să nu-l întrebe de ce trădase loialitatea faţă de Malcom şi le primise în casa lui.

— Pentru că în noaptea aia Malcom te-a adus în camerele lui, deşi până atunci n-a mai dus pe nimeni acolo.

Era prima oară când auzea pe cineva din cercul lui Malcom spunându-i pe numele mic. Văzu o licărire sâcâitoare în ochii lui.

— Poate şi pentru că mi-ai vindecat ochii şi speram că ai putea face la fel cu piciorul. Îi făcu cu ochiul şi adăugă: Şi aşa ai făcut. Când Verity râse uşor şi îl îmbrânci cu umărul, căutătorul bătrân se îmbujoră. Şi poate din pricină că nu te-ai purtat de parcă eu sau Fowler am fi nişte monştri doar din pricina felului în care arătam şi unde locuiam. Şi acum capul sus! zise el, după care dispăru orice urmă de veselie din purtarea lui şi redeveni foarte serios. N-ai dreptate, spuse el. Cel mai mult e furios pe el însuşi din pricina a tot ce e aici, adăugă şi arătă spre coridorul bogat cu tapet din satin şi rame aurite care valorau mai mult decât cel mai minunat articol pentru care fusese plătită în cele mai prospere zile ale ei.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe căutătorul bătrân pe obraz.

— Mulţumesc.

Bram flutură din palmă.

— Fugi de aici! bombăni el şi, fără să aştepte să vadă

dacă îl ascultase, porni rapid pe coridorul opus.

Verity îl privi până ce dispăru. Poate că Bram şi Fowler aveau dreptate. Ea şi Malcom nu aveau de ce să fie duşmani. Ba, mai mult, ar fi putut fi chiar… prieteni.

Prieteni, când nici măcar nu voia să admită că tocmai asta erau de fapt căutătorii care locuiau cu el. Dacă reuşea să-l facă să priceapă?

Pieptul i se umplu de speranţă şi îşi reluă marşul de dinainte de apariţia lui Bram.

Însă, când ajunse la biroul lui Malcom, o părăsi orice fărâmă de curaj.

— Poţi s-o faci, îşi zise ea.

Oare chiar putea? Rolul pe care şi-l asumase, înţelegerea lor însemnau doar o însărcinare. Bineînţeles, era o formă diferită de cea cu care fusese obişnuită de-a lungul anilor. Până atunci săvârşise o muncă literară: ştia să creioneze cuvinte şi să le dea o formă pe care oamenii voiau să o citească. Asta înţelegea. Să se dea drept soţie îndrăgostită era o sarcină care i se potrivea mai degrabă unei actriţe de pe scena londoneză.

Dar, din păcate, ar fi făcut bine să îşi joace rolul dacă voia să trăiască în continuare şi să îi vadă pe cei dragi în siguranţă.

Gândul acesta îi dădu curajul să apuce mânerul uşii.

Verity intră. Balamalele bine unse ale uşii cedară în tăcere, iar ea rămase nemişcată în pragul uşii biroului lui Malcom din Grosvenor Square. El era acolo, dar nu îl mai văzuse niciodată aşa.

Spre deosebire de alte dăţi în care fusese atât de concentrat asupra fiecărei mişcări a ei, încât până şi faptul că îşi ridicase pantoful îi atrăsese privirea tăioasă, acum rămase întru totul absorbit de sarcina de care se ocupa, fără să dea vreun semn că ar fi ştiut că Verity intrase în birou.

Văzu patru stive înalte şi ordonate de registre pe biroul lui, ca o barieră. Malcom îşi ţinea capul aplecat peste unul deschis şi cerceta paginile cu o viteză aproape neomenească.

Nu îi cunoştea această latură, cu garda jos. Ca de obicei, îşi prinsese părul demodat de lung în coadă, dar o şuviţă îi cădea peste frunte. O dădea din când în când la o parte, rămânând însă concentrat asupra informaţiilor din registrul cu pricina. Arăta ca un copil care ţinea în mâini o carte mult râvnită, cu sufletul la gură, anticipând ce avea să descopere în paginile următoare.

Blând.

Era un cuvânt care nu l-ar fi putut descrie sau defini vreodată pe Malcom North. Sau cel puţin aşa ar fi crezut până atunci. Trăsăturile acelea dure, care creionau de obicei o mască necruţătoare, erau lipsite de încordarea obişnuită. Când muncea, se încrunta: pe frunte îi apăreau patru riduri mici, într-un fel care îl făcea să pară abordabil şi *real.*

Verity îşi dădu seama că prefera această latură a lui, această versiune reală, mai puţin prudentă a lui Malcom.

El se încordă, iar Verity ştiu că îi simţise prezenţa.

Malcom îşi ridică privirea şi apoi închise degrabă registrul.

— Verity, o salută el rece.

Ea intră şi închise uşa în urma ei, apoi i se alătură la birou. Lăsă săculeţul din mână.

— Malcom, îl salută la rândul ei, lărgind şnururile bonetei. Dintr-odată, nu prea se mai grăbea să plece de acolo la prima lor ieşire de cuplu căsătorit şi fericit.

— Nu ai bătut la uşă.

— Nu există bariere între cuplurile devotate.

— Şi ştii multe lucruri despre cuplurile devotate? o întrebă el batjocoritor.

O ura. I se strânse pieptul când simţi dispreţul palpabil pe care îl emana. Deşi, dacă era sinceră, nici nu o plăcuse vreodată cu adevărat. Nu avea importanţă ce îşi dorea Bram sau ce avea impresia că simţea Malcom. Singurul lucru real era cel de acum. Erau doar o pereche unită de pericolul de pe străzi, iar el îi oferise un adăpost. „Iar tu l-ai trădat expunându-i viaţa privată…”

— Nu ştiu, recunoscu ea, dându-şi jos boneta şi

apucând-o de borul lat. Aşează articolul ţesut în poală. Nu din experienţă, se corectă ea. Am scris despre cupluri fericite – şi nefericite, adăugă ea pentru sine.

— Rubrica ta de scandal, spuse el, în continuare batjocoritor.

Verity ignoră momeala, apucă scaunul şi îl târî mai aproape de birou. Cercetă cu privirea stivele de registre din piele aliniate pe el. Ce făcea? La fel ca registrele din locuinţa lui din estul Londrei, şi cele de aici erau stivuite cu grijă. Fără să se gândească, Verity se întinse după unul dintre ele.

— Ce faci?

Verity rămase cu mâna suspendată deasupra stivei.

— Îmi pare rău. Voiam…

Îşi strânse buzele şi clătină din cap.

Malcom se sprijini pe coate pe marginea biroului şi se aplecă în faţă.

— Să ne înţelegem, doamnă, câtă vreme vei fi aici…

— Până la sfârşitul sezonului următor.

— Până la sfârşitul sezonului următor, repetă el pe un ton tăios, nu îţi vei însuşi nimic fără permisiunea mea. Şi cu siguranţă nu îmi vei cotrobăi prin lucruri. Cât timp vom locui împreună, când nu suntem singuri, nu ne vom preface că suntem un cuplu devotat şi iubitor. Ne prefacem când sunt şi alţii prin jur, atât.

Da, era limpede că o ura. Prin articolul ei, fără vreun aport din partea lui, îl dezvăluise lumii pe Malcom în feluri în care nu voise să fie dezvăluit în faţa lumii. Drept urmare, era îndreptăţit să fie furios, iar ea îi merita furia. Chiar dacă ştia toate astea, tot îi veni să plângă. Verity trase încet aer în piept.

— Ştiu că nu mă placi.

Malcom pufni.

— Poate chiar mă urăşti, recunoscu ea cu inima strânsă.

Ce ironic era că luase decizia aceea ca să supravieţuiască şi că, în cele din urmă, se alesese cu antipatia lui şi nici măcar nu îşi păstrase slujba pentru

trădarea săvârşită!

— Dar servitorii sunt ochii unei case, iar dacă vom locui împreună şi tu mă *urăşti,* nimeni nu ne va crede şarada. Dacă vrem ca lumea să creadă că ne-am căsătorit din dragoste, trebuie să ne jucăm rolul.

Malcom îşi făcu degetele lungi turlă şi le sprijini pe registru, apoi zâmbi rece.

— Şi ce anume te face să crezi că trebuie să ne prefacem că ne-am căsătorit *din dragoste?*

Verity vru să spună ceva. Nu reuşi să formuleze niciun cuvânt, încercă din nou.

— Am… Am presupus că aşa ar fi cel mai uşor să explicăm căsătoria pripită.

— Nu contează ce crede lumea. Poate că am vrut un moştenitor. Poate că am vrut o soţie care să îmi supravegheze proprietăţile când eu mă voi duce să-mi trăiesc viaţa. Poate că ne-am certat.

Verity clătina deja din cap.

— În ziare s-a scris deja despre salvarea ta. Vor căuta nepotriviri. Semne de înşelăciune. Se vor aştepta la asta din partea noastră.

Cu siguranţă, ţinând cont de originea lui Verity…

— A noastră?

Deşi îşi clădise viaţa pe cuvinte, tot reuşea să o uluiască uşurinţa cu care Malcom reuşea să impregneze un singur cuvânt cu multă ură şi batjocură.

— Tu ai crescut pe străzi, spuse ea inutil. Eu…

„Sunt bastardă.” I se îngreuna limba în gură. Era doar o chestiune de timp până când propria identitate avea să iasă la lumină. Se împăcase cu multă vreme în urmă cu cine era… cu ceea ce era. Dar atunci fusese diferit. Pe atunci trăise la marginea societăţii, înmuindu-şi din când în când degetele în existenţa aristocraţiei, doar ca să-şi câştige traiul. Acum? Acum lucrurile aveau să fie diferite.

Ce era ea? Femeia aceasta care îl amăgise, cu care avea o înţelegere se agăţa de secretele ei cu o tenacitate chiar mai mare ca a lui.

Nu voia să-şi împărtăşească povestea. Şi poate că

tocmai de aceea Malcom voia să o afle.

„Mincinosule!” Fusese la fel de nerăbdător să descopere secretele lui Verity Lovelace precum fusese ea să i le descopere pe ale lui. Doar că el fusese mânat mereu doar de nevoia de a afla alte lucruri despre ea.

„Tocmai de aceea te roade atât de tare”, îi spuse vocea aceea interioară batjocoritoare.

— Şi cum rămâne cu *tine*, Verity?

Oricum, era just să întoarcă lucrurile în direcţia ei.

— Cu mine? întrebă Verity ridicând uşor din umeri, gest pe care o persoană mai puţin ageră l-ar fi putut considera nonşalant. Ce-i cu mine?

Dădea răspunsuri echivoce. Trăgea de timp şi încerca să găsească răspunsuri care să-i satisfacă acea curiozitate.

Curiozitatea? Nu. Era mai degrabă nevoia de a şti totul despre femeia cu care avea o înţelegere pe viaţă închipuită. Malcom îşi ridică braţele şi le împreună la ceafă.

— Te aştepţi ca eu să mă dezvălui pe deplin, aşa că ar trebui să ştiu şi eu măcar *ceva* despre femeia cu care m-am căsătorit.

Verity îşi trase de fuste. Mai trecură câteva momente până ca lucrurile să devină limpezi: nu avea de gând să mai vorbească despre asta. De fapt, avea de gând să nu spună *nimic* despre asta.

Malcom se ridică şi ocoli biroul.

Femeia din faţa lui ascundea un mister. Iar el tânjea să scoată la iveală detaliile ascunse care o făceau pe Verity Lovelace să fie aşa cum era. Se opri în spatele scaunului ei, iar ea se crispă. Malcom îşi coborî capul şi se opri cu gura aproape de urechea ei. Verity nu trase la o parte, ci se încovoie.

— Ce… interesant, murmură el. Sigur femeia hotărâtă să mă facă să îmi dezvălui fiecare părticică din viaţă, deşi eu nu îmi doresc să o fac, poate fi măcar la fel de deschisă.

O roşeaţă fermecătoare începu să îi apară în zona decolteului şi apoi pe gâtul lung şi elegant. Dorinţa aceea osânditoare începu să pulseze şi mai puternic în el.

— Nu e… deloc acelaşi lucru.

Malcom îşi întinse braţele pe lângă spătar şi îşi sprijini palmele pe braţele lui, încadrând-o.

— Oh? şopti el atât de aproape, încât când vorbi îi atinse urechea cu buzele, într-un sărut trecător, cu atât mai excitant. Şi cum anume e diferit, Verity?

I se tăie răsuflarea. Sau oare lui? În clipa aceea, totul era un haos.

— Nu ţi-ai exprimat niciodată dorinţa să afli ceva despre mine, Malcom. Pentru tine, scopul pentru care sunt aici, rolul pe care îl joc, este unul singur: să păcălesc. Să amăgesc.

Era o mustrare justă. Cu nici măcar o zi în urmă, ar fi avut dreptate. Între timp, avusese însă loc o schimbare. Izvorâtă din nebunie. Care îi cerea să o cunoască pe femeia aceasta de care se legase printr-un pact diavolesc. Îşi îndreptă spatele.

— Fă-mi pe plac atunci!

Verity se ridică, îşi apucă săculeţul şi ocoli scaunul cu o forţă pe care nu ar fi reuşit să o adune nici cel mai înverşunat războinic de pe stradă. Se opri atât de brusc, încât săculeţul îi pendulă pe lângă corp.

— Nu.

Atât avea de spus?

— Nu?

— Mda, răspunse ea pe tonul acela răguşit şi aprig care îi era atât de firesc. Uşor gutural. Nu face parte din înţelegerea noastră.

Malcom îi ignoră ultimele cuvinte.

— Mda, repetă el. Un indiciu şi totuşi un mister al identităţii lui Verity Lovelace. Ai rădăcini scoţiene, Verity. Sau irlandeze.

Nu avea o pronunţie dialectală, nici subtilă, nici clară.

Verity strânse din buze, apoi zise:

— Mama a fost scoţiană. Familia ei deţinea o tavernă în Fife, chiar între estuarul Tay şi estuarul Forth, iar mama lucra acolo.

Rostise toate acestea cu o notă de finalitate în glas, dându-i de înţeles că nu avea de gând să îi mai spună

altceva despre ea.

— Scoţiană? repetă el şocat.

Verity îşi îndreptă umerii înguşti.

— Da. E o problemă, milord?

Întrebarea ei păru să răsune ca dintr-un tunel lung, tonurile ei englezeşti cristaline auzindu-se când mai clar, când mai neclar, combinându-se cu altă voce. O pronunţie dialectală vioaie şi un cântec care ieşea la iveală ca o şoaptă.

— Bunule stăpân, vrei să rămâi domn/ în casa tatălui meu, / Şi să te plimbi prin aceste grădini verzi, / De braţele mele învăluit. / De zeci de mii de ori îţi voi săruta chipul; / Să glumim şi să ne veselim: / îţi mulţumesc, domniţă, pentru bunătate, / Crede-mă că nu pot rămâne cu tine. / Căci l-am ucis pe moşierul Johnston…

Simţi o atingere şovăitoare pe mânecă.

— Malcom?

Întrebarea insistentă a lui Verity îl trezi la realitate.

Malcom îşi trecu mâneca peste broboanele de sudoare osânditoare care îi apăruseră pe frunte.

Ochii aceia isteţi priviră cu atenţie totul.

— Eşti bine? întrebă ea încet.

„Nu”.

— Sunt bine.

Îşi pierdea minţile, da, la naiba, nu avea s-o facă în faţa ei!

— Dar tatăl tău? o îndemnă el nerăbdător să vorbească din nou despre ea şi să iasă din mocirla amintirilor proprii.

Verity îşi apucă mai strâns săculeţul, într-un gest protector. Săculeţul era pătat şi avea bucăţi de material uzat.

— Tatăl meu a fost un bărbat de care mama s-ar fi putut lipsi, zise ea în cele din urmă.

Lui Malcom i se strânse stomacul. Fusese rănită. Nu-i păsa de durerea ei. Doar că, dacă aşa stăteau lucrurile, de ce simţea nevoia pulsândă să verse sânge şi dorinţa de a-i smulge măruntaiele ticălosului?

— A fost un om crud?

Citi surprindere pe trăsăturile ei expresive.

— Dimpotrivă. A fost bun şi iubitor. Nu a fost însă menit pentru mama mea. Îşi coborî scurt privirea spre săculeţ. A fost conte.

Era fiică de nobil. Chiar şi nelegitimă, cu purtarea şi eleganţa ei regale, făcea parte din lumea aceasta mai mult decât făcuse el vreodată.

Interpretând greşit motivul tăcerii lui, Verity se îmbujoră.

— Sunt bastardă. Verity îşi ridică privirea îndrăzneaţă, deloc spăşită, spre a lui, arătându-şi din nou înflăcărarea pe care o admira atât de mult la ea. Aşadar, acum că ştii asta, ai prefera să anulăm contractul?

Malcom o privi nedumerit. Să anuleze contractul? Ce? … Şi apoi pricepu.

— Te aştepţi să te condamn din pricina obârşiei tale, murmură el.

Era limpede din provocarea înflăcărată din privirea ei.

Verity ridică din umeri.

— Nu ai fi primul care o face. Totuşi, lumea se aşteaptă să ai o soţie ireproşabilă şi…

— Nu dau doi bani pe faptul că eşti bastardă sau pe ce se aşteaptă sau nu societatea să am.

Verity îşi întredeschise uşor buzele. Privirea i se înduioşă.

— Mulţumesc, spuse ea încet.

Îl privi cu atâta adorare, încât Malcom se clătină pe picioare. Nu îşi dorea admiraţia ei, nici privirea aia afurisită de căprioară. Pentru că nu ştia ce naiba să facă cu atâta emoţie.

Nu era în siguranţă dacă lăsa garda jos în preajma femeii care îi furase secretele şi îl azvârlise în gura lumii, de parcă trecutul şi viitorul lui erau doar o bucăţică de mâncare gustoasă ce trebuia devorată.

Furia aceea arzătoare şi sigură se aprinse din nou, înăbuşind orice slăbiciune legată de Verity Lovelace.

Rupse legătura dintre ei.

— Să ne vedem de treabă. Ce ai plănuit pentru noi, doamnă? întrebă el, concentrându-se asupra sarcinii pe care o aveau de îndeplinit.

Verity scotoci prin săculeţul ridicol de vechi pe care îl căra după ea.

— M-am gândit la mai multe lucruri, îi explică ea şi îi înmână o foaie.

— Ce-i asta? întrebă el fără să o ia.

Verity o flutură spre el.

— O listă.

— Şi care e primul lucru de pe ea, doamnă?

— Gunter's, zise ea fără a şovăi, apoi vârî planurile pe care le făcuse pentru ea – pentru ei – înapoi în săculeţ.

— Gunter's? repetă el şocat.

Capul începu din nou să îi zvâcnească neîntrerupt şi se împotrivi imboldului de a-şi înfige degetele în tâmple ca să alunge acea senzaţie.

Verity îşi ridică privirea spre el.

— Acolo se vinde îngheţată. Lorzii şi doamnele stau în brişcă afară. Aşa ne vor vedea toţi…

— Ştiu ce e Gunter's! rosti el tăios.

— Ai vrea să sugerezi altceva, *milord?* întrebă ea pe un ton calm, care nu îl păcăli câtuşi de puţin.

Malcom miji ochii. Obrăznicătura i se adresa iarăşi cu milord.

Ştia întocmai cum să-l irite.

— Prea bine. Să o facem. Cu cât îi amăgeau mai repede pe ceilalţi, cu atât îşi putea relua mai repede viaţa, iar ea, pe a ei.

— Desigur, murmură ea şi ieşiră împreună din încăpere în tăcere. Deci aveau să o facă…

Capitolul 19

The Londoner

Au fost văzuţi!

Contele şi contesa de Maxwell cei evazivi au fost zăriţi în rândul înaltei societăţi. Martorii spun că au fost multe momente de tăcere între ei. Întreaga aristocraţie se întreabă aşadar care au fost circumstanţele căsătoriei dintre Lord Maxwell şi femeia misterioasă. Şantaj? Mită? Sau poate chiar mai rău de atât?

M. Fairpoint

În copilărie, Verity auzise poveşti despre Gunter's. Chiar de la tatăl ei, care îi vorbise despre Londra şi toate locurile care erau de văzut şi lucrurile care erau de făcut în oraş. Fiecare dintre poveştile lui fusese presărată cu făgăduinţa că într-o zi avea să o ducă chiar el acolo şi să o lase să încerce toate aromele de îngheţată.

Bineînţeles, când fusese doar o copilă, Verity crezuse acele făgăduinţe. Doar odată cu trecerea anilor îşi dăduse seama că tatăl ei nu avea să o ducă vreodată la Gunter's şi în toate celelalte locuri minunate, că nu avusese niciodată de gând să o facă şi că toate acele poveşti fuseseră doar basme, precum cele din cartea din care îi citea când venea în vizită.

Drept pentru care Verity acceptase într-un sfârşit că nu avea să meargă vreodată la celebrul local din Berkeley Square. Şi că nu avea să guste vreodată din îngheţata despre care îi vorbise cu atâta entuziasm.

Şi totuşi iat-o aici! Stătea într-o brişcă, cu o cupă de cristal plină cu îngheţată de iasomie şi trandafir în mână, şi nu reuşea nici măcar să zâmbească. Îşi simţea muşchii abdomenului încordaţi şi răsuciţi. Ca să supravieţuiască, acceptase iute propunerea lui Malcom. Iar acum, consecinţele faptului că trăia aici, printre cei de-o teapă cu tatăl ei, cu familia lui legitimă. Verity apucă strâns cupa de cristal.

„Am tot dreptul să mă aflu aici…"

Poate că nu îşi dorea să se afle acolo în această calitate, dar nu trebuia nici să se ascundă, ca un secret ruşinos. De ce avea impresia că încerca doar să se convingă singură? Nu îi era de folos nici că se afla lângă un bărbat care o dispreţuia şi care nu îi adresase o singură vorbă de când mai că o azvârlise în brişcă.

— Ţin să îţi spun că nu va funcţiona, îi spuse Verity din colţul gurii.

Se aşteptă ca Malcom să nu-i răspundă. Cerceta cu privirea străzile, încruntându-se făţiş la privitori şi trecători. Nimeni nu era scutit de furia lui. Nici măcar ea. *Mai ales* ea.

— Ce anume?

— Asta. Îşi ţinu cu grijă palma jos să nu fie văzută şi, cu mâna liberă, Verity făcu semn spre ei doi. *Noi.* Trucul acesta. Nu va funcţiona deloc dacă continui să te porţi aşa.

Pălăvrăgeala lor lejeră din timpul jocului de şah era doar o amintire îndepărtată cu doi oameni foarte diferiţi, care nu fuseseră despărţiţi de trădare. Simţi un junghi de durere când îşi aminti momentul acela trecător pe care îl trăiseră împreună. Când fuseseră doi oameni care se ascundeau de acelaşi pericol.

Dintr-odată, Malcom îşi puse braţul pe după umerii ei, făcând-o să icnească.

— Ia spune-mi, scumpa mea, cum ar trebui să mă port? îi şopti el la ureche. Devotat? Îndrăgostit?

Trupul o trădă şi simţi furnicături în locul în care o atingea. Trupul ci nu cunoştea mândria sau faptul că Malcom încerca să o ridiculizeze.

— M-aş mulţumi cu *omenos,* bombăni ea şi, confruntată cu opţiunea de a lăsa ca îngheţata să se topească şi să i se scurgă din pahar ori să ia o înghiţitură din ea, Verity îşi înfipse lingura în cupă şi gustă din preparatul dulceag cu aromă floralã. Ai putea măcar să zâmbeşti, adăugă ea.

— Nu zâmbesc de felul meu, zise el scurt.

Vrând parcă să sublinieze ideea, Malcom se încruntă la un filfizon îmbrăcat în straie roşii-brune care se apropie prea tare de brişcă.

Tânărul o ţâşni în direcţia opusă cu atâta râvnă, încât jobenul din mătase stacojie îi căzu de pe cap. Iar gentlemanul îşi continuă fuga, fără să arunce măcar o privire în spate la articolul costisitor.

Verity oftă. Avea să fie mult mai greu decât anticipase.

— Şi *acum?* întrebă el pe un ton dur, dar atât de încet, încât abia îl auzi.

Îl simţi pe Malcom încordându-se lângă ea, îi simţi coapsa contractându-i-se. Rochia ei de muselină nu reuşi să ascundă mai deloc căldura pe care o emana lângă ea sau greutatea acelui membru musculos.

Începu să respire mai repede şi nu-şi găsi cuvintele. Ce îi zisese? O întrebase ceva? Nu? Înfulecă cu frenezie din îngheţată ca să nu se holbeze făţiş la fizicul lui splendid şi impresionant înveşmântat în pantaloni negri strâmţi şi o haină la două rânduri.

— Îţi sugerez să spui orice ai de gând să spui, îi porunci el pe un ton care nu ar fi putut trece niciodată drept întrebare şi care o trezi la realitate, întrerupându-i fanteziile patetice cu el.

— De fapt, chiar am ceva de spus.

„Eşti o nesăbuită dacă ţi se taie genunchii din pricina unui bărbat care te dispreţuieşte”. Care, dacă nu ar fi avut nevoie de ea, ar fi preferat mai degrabă să o trimită la Newgate decât să-i vorbească.

— Nu uşurezi deloc lucrurile.

— Şi crezi că ar trebui să le uşurez pentru tine, Verity?

Ea se gândi preţ de o clipă la asta.

— Ei bine, nu, încuviinţă ea. Dar nu mă refer la mine, ci la tine.

Vru să-i explice, când zări trei femei mergând cu paşi la unison, urmate de un grup de servitoare la distanţă.

„Of. Drăcia naibii!”

Verity se dădu mai aproape de Malcom, îl luă de braţ şi îi aruncă o privire care ar fi trebuit să spună „te ador şi nu pot trăi fără tine”.

— Ce naiba e asta?

Sau măcar cea mai bună *încercare* a ei de zâmbet plin de adorare.

— Sunt îndrăgostită.

— Pari beată, zise el răspicat.

Verity râse cristalin şi se aplecă şi mai mult spre soţul ei închipuit.

— Ştii cine sunt? îl întrebă ea în şoaptă, din colţul gurii.

Dacă nu l-ar fi privit atât de atentă, nu l-ar fi văzut mutându-şi uşor privirea peste creştetul ei spre cele trei femei care zăboveau acum prin preajmă.

— Ar trebui să ştiu?

— Celei încântătoare, cea brunetă, i se spune regina Sarah. Mai e cunoscută drept Lady Jersey, murmură ea. E una dintre amfitrioanele de la Almack's Assembly Rooms. Verity îşi duse cu grijă linguriţa la gură, ca să nu i se poată citi pe buze. O dată a refuzat să îl lase să intre pe ducele de Wellington însuşi pentru că a întârziat doar şapte minute.

— Îngrozitor, spuse el tărăgănat.

— Şşşt! făcu ea, doar că inima îi bătu puternic în piept.

Prefera această versiune a lui Malcom. Aşa cum fusese în locuinţa lui din estul Londrei, uşor amuzant, sâcâitor. Fără să emane răutate şi dispreţ.

— Cea din stânga ei e altă amfitrioană de la Almack's, doamna Drummond-Burrell. E de departe cea mai tipicară dintre ele. Verity aruncă o privire pe furiş spre cele trei femei, care nu dădură niciun semn că ar avea de gând să plece. Şi cealaltă este Lady Cowper. Căpitanul Gronow a numit-o cea mai îndrăgită dintre amfitrioane.

— Ar trebui să fiu impresionat? întrebă el pe un ton rece, deloc impresionat.

— Păi, ţinând cont de faptul că a ajuns în închisoarea datornicilor, mulţi consideră că de fapt cuvântul lui nu…

Malcom îi aruncă o privire cu subînţeles.

— Ah, rosti ea degrabă. Erai sarcastic.

— Da. Eram sarcastic.

Verity se îmbujoră şi chiar atunci amfitrioanele care îi

priveau nestânjenite erupseră într-o rafală de murmure.

Fără îndoială, interpretaseră îmbujorarea aceea drept mai mult decât stinghereala care era de fapt.

— N-ai decât să fii dezaprobator, Malcom, îl avertiză ea. Însă ele le vor povesti altor membri ai societăţii. Aşa că privesc şi înregistrează cu atenţie orice spui sau faci, orice spunem sau facem, de fapt. Ca să poată povesti la rândul lor nobilimii. Luă o linguriţă de îngheţată şi i-o duse la gură lui Malcom.

— Ce…

Îi vâri ustensila mică de argint în gură, înăbuşind restul întrebării.

Aşa era, nu se pricepea deloc la asta.

— Sunt devotată.

— Hrănindu-mă? zise el cu gura plină. Dă-o încoace, se răsti el. Smulgându-i linguriţa din mână. Asta face o doică afurisită, nu o soţie blestemată!

*

Malcom ştiuse de mult că avea să ajungă în iad.

Pe când avusese cel mult opt ani, îl urmărise pe un copil al străzii sfrijit pe aleea pe care locuia. Malcom îi şterpelise copilului mai mic ca statură şi ca vârstă săculeţul cu bunuri, resturile unei brutării. O luase la sănătoasa cu el şi mâncase cu poftă, lucru rar în zilele acelea nespus de întunecoase.

În noaptea următoare, Malcom dăduse peste acelaşi băiat, pe aceeaşi alee, mort, cu ochii reci îndreptaţi spre cerul fără stele din St. Giles. Şi fără nicio rană pe trup. Mort de foame. În numele supravieţuirii, Malcom fusese cel care îl trimisese pe micul străin în lumea de apoi.

Da, ştiuse că iadul era soarta veşnică ce-l aştepta cândva. Acceptase acest lucru. Ba chiar uneori, când greutatea luptelor vieţii devenea de nebiruit, şi-o dorea.

Dar asta? Era un iad.

Înveşmântat în haine elegante, în rândul înaltei societăţi.

Chiar că diavolul avea un simţ al umorului bogat!

Ar fi preferat mai degrabă să îşi croiască drum prin rahat, urmărit de o armată întreagă de şobolani flămânzi.

Măcar astfel de situaţii incomode şi pericole îi erau cunoscute. Se confruntase cu ele de nenumărate ori şi supravieţuise.

Asta? Să se afişeze în faţa unor domni spilcuiţi cu pălării ridicol de înalte şi a doamnelor de la braţul lor era un altfel de iad.

— Ar putea să fie mai rău de atât, îi şopti Verity, ghicindu-i într-un mod nefiresc gândurile.

Era o abilitate stranie a ei, care se dovedea a fi mereu tulburătoare.

— Ah, de ce zici asta, *scumpa mea?*

— Păi, ar putea încerca să ne vorbească, sublinie ea pe bună dreptate.

Malcom se înfioră.

— Aici ai dreptate.

Se lumină la faţă, iar zâmbetul acela îi încoronă chipul, emanând bucurie. Îşi simţi inima oprindu-i-se ciudat în piept. Era o expresie străină a unei emoţii sincere şi, deşi ar fi trebuit să se simtă îngrozit de atâta francheţe, se trezi fermecat fără să vrea.

Lui Verity îi pieri zâmbetul.

— Ce e?

— Zâmbeşti cu sinceritate, spuse el pe un ton sec.

Iar el nu ştia cum să reacţioneze sau ce să înţeleagă din asta…

Verity lăsă din mână cupa de îngheţată aproape goală şi îşi tamponă colţurile gurii.

— Şi de ce nu aş face-o?

Apoi închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate, cu faţa spre soare. Razele îi scăldară obrajii într-o strălucire blândă, luminând detalii pe care nu le observase până atunci: câţiva pistrui presăraţi pe lateralele nasului. O piele albă ca smântână şi atât de moale la atingere, încât îl mâncară degetele de dorinţa de a o explora din nou, aşa cum făcuse cu două săptămâni în urmă.

Malcom se împotrivi atracţiei dintre ei şi o îmbrânci cu piciorul. Verity căscă şi mai tare ochii violeţi.

— Tu nu găseşti nimic tulburător în toate astea, zise el şi făcu un semn discret cu mâna spre celălalt capăt al lacului, unde vizitatorii matinali din parc îşi mânau briştile.

— Oh, dimpotrivă, răspunse Verity şi îşi apucă umbreluţa de pe banchetă. *Totul* mi se pare tulburător. Deschise umbreluţa dantelată şi o înclină, creând o mică barieră, de parcă ar fi fost doi iubiţi care încercau să fure un moment de intimitate departe de privirile curioase ale societăţii. Nici eu nu îmi doresc să fiu aici. Şi totuşi, pentru prima oară în nici nu ştiu câţi ani, nu îmi mai fac griji legate de locul în care voi locui sau dacă avem suficientă mâncare. Până şi asta, zise ea şi înclină umbreluţa pe spate, astfel încât feţele să le fie scăldate de lumina soarelui şi închise ochii. Nu am mai avut până acum libertatea nici măcar să simt soarele pe faţă în toiul unei zile de primăvară.

Nici Malcom, doar că decizia lui fusese preferenţială. Decizia lui Verity fusese urmarea faptului că trebuise să muncească. Aceeaşi nevoie de o slujbă care o făcuse să cadă la învoială cu el. Se forţă să îşi mute privirea dinspre chipul ei şi se uită în depărtare, pentru că nu voia, ba nu putea să o privească în ochi. Pentru că nu voia să se gândească la faptul că Verity Lovelace îl urmărise fără scrupule din disperare. La faptul că existase, că încă exista, de fapt, o soră mai mică şi cu ochi inocenţi, o versiune mai mică şi mai tânără a femeii care se afla acum în faţa lui. Pentru că Malcom nu voia ca toate aceste lucruri să conteze.

Nu voia ca *ea* să conteze în niciun fel. Tulburat, privi spre străzile aglomerate din Berkeley Square.

— Ar trebui să o mănânci.

Malcom clipi lent.

Verity făcu semn spre cupa de cristal cu îngheţata neatinsă.

— Măcar o faci pentru că nu va trebui să vorbeşti cu mine şi apoi pentru că purtarea noastră ar putea fi pusă pe

seama faptului că ne bucurăm de gustarea dulce. Îi licăriră ochii. Şi pentru că mai un pic şi te vei alege cu degete lipicioase.

Parcă la comandă, o picătură se scurse peste gura sticlei transparente şi i se opri pe încheietura degetului.

Malcom înjură.

Verity se aplecă în faţă şi îi spuse pe un ton conspirativ:

— Ţi-am zis eu!

Îi făcu cu ochiul apoi apucă batista cu monogramă din buzunarul hainei lui şi şterse îngheţata topită.

În timp ce Verity îşi ţinu capul plecat, concentrându-se la ceea ce făcea, Malcom se holbă la ea, neputând să-şi mute privirea de la ea sau de la ce făcea. Când fusese ultima oară când cineva făcuse un gest atât de mărunt, dar plin de tandreţe pentru el? De fapt, când fusese prima oară când se întâmplase aşa ceva? Existase oare o primă oară? Oamenii ştiau că nu trebuiau să-l abordeze, darămite să-l atingă. Se culcase cu târfe, dar fiecare acţiune avusese un scop, fusese mânată de sex şi lipsită de tandreţe.

— Gata, spuse Verity şi, încuviinţând mulţumită din cap, îi înapoie batista.

Din reflex, Malcom acceptă bucata de material şi privi literele aurii brodate. Îşi trecu vârful bătătorit al degetului mare peste litere – *TP conte de M.*

Iniţiale care aparţineau altcuiva. Bărbatul care fusese conte în ultimii ani. Un bărbat pe care nu îl cunoscuse, dar care profitase de absenţa lui din trecut. Şi, din spusele lui Steele, de pierderea părinţilor lui, despre care Malcom nu-şi amintea. Pe neaşteptate, privi peste capetele femeilor curioase spre faţada clădirii din Berkeley Square, de la numărul 7-8.

— Ţi-ai amintit de Gunter’s.

— Hm?

Dură o clipă ca întrebarea să pătrundă prin pâcla aceea familiară.

Doar că nu fusese o întrebare. Verity se holba la el cu o solemnitate în privire care îi dezvăluia gândurile.

— Da, spuse el ţâfnos.

— Ai venit aici în copilărie?

Câteva picături de îngheţată de portocale îi căzură pe mână, umede şi reci. Se holbă în gol la ele, mai laş decât se crezuse vreodată până atunci, pentru că nu o putea privi în ochi pe Verity.

— Nu ştiu.

Iată – acesta era adevărul. În cel mai bun caz, lucrurile care se întâmplaseră înainte să ajungă un orfan pe străzile din estul Londrei erau nişte umbre de nepătruns, învăluite în întuneric. În cel mai rău caz, erau doar un gol.

Dacă Verity ar fi insistat, el ar fi tăcut. Ar fi blestemat-o pentru că îl întrebase şi poate că ea ştia asta. Poate că doamna care dăduse dovadă de un straniu simţ al intuiţiei în ce privea gândurile şi sentimentele lui înţelesese.

— Nu îmi aduc aminte multe lucruri, recunoscu el în silă.

Vreme îndelungată, Verity nu spuse nimic, după care îşi închise încet umbreluţa.

— Ori de câte ori tatăl meu venea în vizită, îmi aducea panglici şi nişte discuri de ciocolată plate, acoperite cu drajeuri colorate. Îşi apropie degetul mare şi arătătorul, indicând un cerc mic, demonstrându-i mărimea dulciurilor cu pricina. După moartea mamei, a fost obligat să ne mute într-un mic apartament din Londra. A continuat să ne viziteze. Nu l-am mai prea văzut zâmbind după moartea ei, dar ne-a vizitat, sublinie Verity, de parcă ar fi fost important ca Malcom să ştie asta despre bărbatul scandalos care îi fusese tată de parcă ar fi încercat să-l apere.

Malcom se strădui să urmărească schimbarea bruscă de subiect şi povestea despre familia ei.

— Partea bună a faptului că locuiam în Londra a fost că eram îndeajuns de aproape ca să ne viziteze des, dar suficient de departe ca să nu fim văzute de nobilime. M-am întrebat mereu cum reuşea să călătorească cu ciocolatele alea fără să se topească. Dar nu se topeau, zise ea, zâmbind nostalgic. Dar mă abat de la subiect… înainte să vină în vizită, tata ne trimitea un bileţel ca să ne anunţe,

pentru că ştia că unul dintre lucrurile mele preferate era să aştept pe treapta de jos şi apoi să ies în întâmpinarea trăsurii. Era partea mea preferată din zi. Zâmbetul îi pieri, luând toată lumina cu el. Chiar şi atunci când eram hotărâtă să îl urăsc pentru că avea o familie legitimă pe care nu era nevoit să o ascundă, să îi ies în întâmpinare era unul dintre cele mai îndrăgite momente pentru mine, pentru că, atunci când era cu noi, mă puteam preface că noi eram familia lui reală.

Privirea îi deveni la fel de îndepărtată precum vocea melodioasă şi discretă. Fu momentul în care Malcom îşi dădu seama că se pierduse în povestea ei şi uitase de prezenţa lui.

Deşi era convins că era o greşeală să o facă, deşi se împotrivi în sinea lui, se agăţă fără să vrea de vorbele ei, fascinat de ele, de fereastra aceasta larg deschisă către întrebările pe care le avea despre existenţa ei. Către lumea aceea pe care o descria, a unei fete solitare care îşi aştepta tatăl mult iubit. Chiar şi aşa, izolată, era mai mult decât cunoscuse vreodată Malcom şi, tocmai de aceea, la fel de fictivă precum cărţile pe care le şterpelise în copilărie din librăria Hatchards, de la nişte patroni care nu bănuiseră nimic.

— Într-o zi, continuă Verity în şoaptă, am primit o scrisoare şi i-am ieşit în întâmpinare. Se întunecă la faţă, apoi continuă: Doar că nu a venit. Nu era acolo, zise ea şi înghiţi în sec de câteva ori. Venise altcineva. Un bărbat. Verity clătină din cap şi reveni în prezent, la Malcom. Se pare că era administratorul tatălui meu. A venit să ne informeze de trecerea lui în nefiinţă. Îşi sprijini degetele bătătorite şi pătate de cerneală pe genunchiul lui şi îşi ridică privirea spre el. Adevărul este, Malcom, că multă vreme nu mi-am amintit nimic din ziua aceea: nici cum era vremea, nici cu ce eram îmbrăcată. Nici ce mi-a spus. Şi mi-am pierdut toate amintirile despre tatăl meu… Ocazional, îmi aminteam că am plâns cu sughiţuri. Sau, se încruntă ea, *credeam* că erau lacrimile mele. Parcă ar fi aparţinut altcuiva. Nu reuşeam să îmi amintesc limpede cele mai

fericite momente de dinainte. Nu reuşeam să le văd clar. Pentru că era pur şi simplu prea greu, se bâlbâi ea uşor şi îşi drese numaidecât glasul.

Malcom simţi cum i se strânge pieptul de o durere necunoscută… Pentru altcineva. Pentru ea.

— Malcom, poate că e mai uşor să *nu* îţi aminteşti decât să îţi asumi întru totul durerea momentului cu pricina. Urmă o pauză scurtă. Pentru mine aşa a fost, adăugă ea încet.

Sensul cuvintelor ei era neîndoielnic – el nu îşi amintea, pentru că amintirile erau prea întunecate. Prea dureroase.

— Şi totuşi, acum vorbeşti despre ele, zise el încet, fără învinuire şi mai degrabă cu o nevoie disperată de a afla despre ea şi trecutul ei. De a înţelege de ce mintea lui dădea greş. Cum? întrebă el.

— Într-o zi, când mă întorceam de la slujbă, zăgazurile cerurilor s-au rupt şi a început să plouă. Şi mi-am amintit de un moment în care eu, tata şi mama ne învârteam pe furtună. Privirea îi deveni distantă, iar Malcom îşi dădu seama că în clipa aceea retrăia amintirea aceea. Râdeam şi eram atât de fericiţi! Mi-am dat seama că *îmi doream* să îmi amintesc, Malcom. Îmi doream toate celelalte amintiri fericite pe care le puteam avea şi nu numai. Îl privi drept în ochi şi adăugă: Mi le doream chiar şi pe cele care mă întristau nespus.

Malcom rămase tăcut, vorbele ei răsunându-i în minte.

Şi apoi îl izbi adevărul. Se luptase să suprime acele părţi timpurii din viaţa lui şi o făcuse deoarece, dacă şi-ar fi asumat întru totul trecutul, cu fiecare situaţie întunecată şi plină de răutate, cu ce s-ar fi ales? Cu ce? În afară de o lipsă de apărare şi slăbiciune în faţa tuturor, inclusiv a femeii de lângă el.

Asta îşi dorea ea de la el. Asta urmărea. Se uită la faţada clădirii în care se afla Gunter’s, suficient de sincer ca să admită că era un laş şi nu o putea înfrunta direct.

Verity îşi puse degetele pe mâneca lui. Muşchii îi

tresăriră sub atingerea ei blândă, neaşteptată.

Se forţă să îşi ia privirea de la palma aceea care îl ardea chiar şi prin materialul care se ridica precum o barieră între ei.

— Înţeleg că mă dispreţuieşti.

Ba nu, nu o dispreţuia. Nu cu adevărat. Dispreţuia în schimb toate astea. Faptul că fusese azvârlit într-o viaţă pe care nu şi-o dorea. Regreta că asta îi unise şi îi ţinuse laolaltă.

— Dar înţelegerea noastră ne va ţine împreună… o vreme. De aceea aş vrea să încheiem un armistiţiu.

Verity îşi întinse palma goală.

Malcom se holbă preţ de o clipă la ea.

— Ce e asta? întrebă el rece.

— Păi, îi răspunse ea lent, pe tonul acela de guvernantă, cum îi zicea el. E o strângere de mână.

— O strângere de mână?

— În epoca medievală, bărbaţii ascundeau arme în mână, aşa că, atunci când dădeai mâna cu cineva, îi transmiteai că nu îi voiai răul. Eu asta aş vrea să îţi transmit…

Malcom nu o mai auzi în timp ce un gând vag începu să prindă contur în cotloanele minţii lui. Un alt ecou, de data aceasta o voce de gentleman.

— Cunosc povestea, spuse el cu voce răguşită, întrerupând-o pe Verity.

„Şi aşa a apărut strângerea de mână, băiete…”

Verity îşi coborî palma pe lângă corp.

Malcom văzu puncte negre în faţa ochilor.

Verity nu îl întrebă cum de cunoştea povestea. Iar el avea nevoie să îi audă vocea. Avea nevoie de ea să îl ancoreze în clipa de faţă şi să-l tragă înapoi din amintirile care nu i se dezvăluiau întru totul.

Şi apoi o auzi rostind încet întrebarea, ancorarea de care avea nevoie.

— Cine?

— Tatăl meu. Tatăl meu mi-a spus-o…

Doar că recunoaşterea aceea nu îl trase într-un abis,

nu îl prinse în capcana gândurilor despre cine fusese înainte, ci mai degrabă recunoaşterea aduse cu sine o senzaţie de veselie, pe măsură ce întunericul care încercase să îi acapareze vederea se retrase. Malcom trase încet aer în piept, cu maxilarul încleştat, umplându-şi plămânii.

În clipa aceea se simţi… liber.

Capitolul 20

The London Gazette

Contele şi contesa de Maxwell au fost văzuţi recent în Hyde Park. În pofida şoaptelor şi a zvonurilor despre o neînţelegere maritală, martorii susţin că proaspeţii însurăţei au părut foarte îndrăgostiţi…

E. Daubin

Vreme de aproape douăzeci de ani, viaţa lui Verity se redusese la slujba ei la redacţia *The Londoner.* Trei din acei ani şi-i petrecuse ca reporter. Îşi petrecuse nopţile schiţând articole şi apoi elaborând întrebări pentru interviurile cu subiecţii articolului.

Începea cu un titlu provizoriu. O schiţă. Şi apoi întrebările pe care le elabora pentru a completa detaliile articolului ce avea să fie publicat în cele din urmă.

Aşa că ar fi trebuit să se gândească la întrebările pe care avea să le noteze în timpul întâlnirii cu Malcom.

În schimb, carneţelul era deschis în faţa ei, gol.

De când se întorseseră în tăcere, dar nu încordaţi, în Grosvenor Square, nu reuşise să se gândească la altceva decât la el şi la ultimul lucru pe care îl rostise.

„Tatăl meu. Tatăl meu mi-a spus-o.”

Fusese o mărturisire foarte personală care, pe lângă alte detalii pe care le-ar fi putut obţine, cel mai probabil ar

fi fost de ajuns ca să-i aducă o slujbă la orice redacţie de ziar. Dar în clipa aceea şi chiar şi acum nu se gândea la o viitoare slujbă pentru ea.

Ci la el. La cine fusese Malcom o scurtă perioadă înainte să fie forţat să devină altcineva. Întunericul pe care îl îndurase. Şi, la fel de important, lucrul la care nu se mai gândise niciodată până atunci: ce fericire cunoscuse? Singurul fiu al unui conte cu siguranţă fusese preţuit pentru rolul lui de moştenitor.

Şi totuşi, îşi amintea de Gunter's. Şi poveşti despre strângerile de mână. Informaţii care îi fuseseră împărtăşite, care încă îi răsunau în minte ani mai târziu.

„Iar tu i-ai cere să îşi destăinuie cele mai intime lucruri despre el ca să astâmperi foamea unor bârfitori cărora nu le pasă cu adevărat de Malcom North ca om".

„Şi totuşi, ce alternativă ai?"

„Dorinţa lui de intimitate este oare mai de preţ decât supravieţuirea lui Livvie şi a Berthei?"

Verity muşcă tare capătul creionului, dinţii pătrunzându-i uşor în lemnul moale, lăsând urme. Se auzi zgomot de paşi pe coridor. Creionul îi căzu din gură şi inima începu să îi bată cu putere, iar ea sări în picioare. Era…

Sora ei se strecură înăuntru.

Bineînţeles că nu era Malcom. El se deplasa mai tăcut ca miezul nopţii.

Livvie zăbovi lângă uşă.

— Pot să vin lângă tine?

Verity se forţă să afişeze zâmbetul vesel pe care i-l oferea mereu surorii ei, chiar şi când avea inima frântă şi era împovărată, şi se aplecă după creion.

— Poţi să vii oricând lângă mine.

Livvie lăsă uşa întredeschisă şi, cu mâinile la spate, se duse şovăielnic spre Verity.

— Ce faci? întrebă ea şi se urcă pe canapeaua din piele cu butoni, lângă Verity.

Conştientă de lucrurile pe care le scrisese despre Malcom, Verity închise degrabă jurnalul.

— Sunt notiţe, zise ea vag.

— Lucrezi? întrebă sora ei de parcă ar fi încercat să desluşească o ghicitoare complicată.

— Şi de ce nu aş face-o? contracară ea.

— Pentru că eşti contesă. Şi căsătorită.

Verity se aplecă spre sora ei şi o prinse de coadă.

— Şi cine spune că o femeie căsătorită nu ar trebui să lucreze?

Livvie se încruntă.

— Presupun că nu m-am gândit niciodată la asta, din nicio perspectivă. Pur şi simplu m-am aşteptat ca doamnele să nu fie nevoite să lucreze.

— Aşa e, dar eu *aleg* să lucrez. E cu totul altceva.

Sora ei îşi trase genunchii la piept şi privi spaţiul de lucru improvizat al lui Verity.

— Eşti fericită?

Verity se blocă din pricina schimbării bruşte de subiect şi a caracterului neaşteptat al întrebării din partea surorii ei inocente.

— Poftim?

„Da”. Răspunsul pe care îl aşteptase sora ei de la ea era *da.*

— Fericită, repetă Livvie. Cu contele. Cu căsnicia voastră.

„Nu”.

— Da, minţi ea.

Mereu îi fusese uşor să îşi mintă sora. Aşa reuşise să o protejeze pe Livvie de numeroase suferinţe şi dureri pe care nu le merita.

„Doar că… Oare chiar ai ajutat-o pe Livvie minţind-o?”

În încercarea ei de a purta de grijă familiei, Verity se îndatorase faţă de multe persoane. Aşa cum mama ei se îndatorase faţă de conte.

„Şi ce a ieşit bun din asta?”, auzi ea o voce cicălitoare în mintea ei.

Verity lăsă la o parte carneţelul, îşi trase genunchii la piept şi îşi privi sora.

— De ce întrebi? o îmboldi ea cu blândeţe.

Fără cea mai mică şovăială, Livvie îşi scoase mâinile

de la spate, iar Verity văzu coperta ziarului.

— Ah, zise ea.

— Aşa scrie aici. Lucruri îngrozitoare, care sugerează că l-ai forţat cumva pe Lord Maxwell să se căsătorească cu tine şi că e foarte nefericit. Livvie îşi coborî vocea şi rosti şoptit: Dacă e să fiu sinceră, Verity, contele nu pare deloc fericit când e cu tine. Deloc. Pare furios şi… câtuşi de puţin iubitor.

Dat fiind că Malcom era într-adevăr furios, observaţia lui Livvie era cât se poate de perspicace.

Verity oftă şi luă ziarul şifonat din mâna surorii ei, apoi îl desfăcu. Se opri brusc.

— *The Londoner?*

— Ştiu, mormăi sora ei. Am vrut doar să văd cum se descurcă fără articolele tale – şi nu le merge bine. De fapt, supravieţuiesc doar mulţumită articolelor pe care le scriu despre tine.

— Tocmai asta sunt, Livvie. Articole menite să vândă ziare, zise ea cu o finalitate menită să pună capăt discuţiei.

Nu cu multă vreme în urmă, tonul acela ar fi fost suficient ca să împiedice şuvoiul de întrebări pe care i le punea Livvie şi s-o *facă să se* ducă la culcare. Livvie însă nu mai era copila docilă de altă dată.

— Dar, dacă nu e adevărat, cum se face că tu şi Excelenţa Sa nu sunteţi niciodată împreună?

Deşi era mândră de tenacitatea şi de perspicacitatea surorii ei, ar fi fost mai uşor dacă ar fi rămas copilul pe care îl crescuse de parcă ar fi fost al ei.

— Dar petrecem timp împreună, Livvie. Chiar azi-dimineaţă am mers la Gunter’s.

Menţionă magazinul de dulciuri tot cu gândul de a-i distrage atenţia, ca unui copil, dar sora ei nu se lăsă momită.

— Nu aţi mâncat deloc împreună. Tu eşti mereu într-o încăpere, lucrând, iar el în alta, făcând cine ştie ce.

Verity încercă să găsească rapid un răspuns satisfăcător pentru întrebările înflăcărate ale lui Livvie. În cele din urmă, fu salvată de nevoia de a formula un răspuns

neverosimil, dar salvator.

Îl simţi înainte să îl audă, prezenţa lui era o energie palpabilă şi vibrantă în liniştea bibliotecii.

Uită de Livvie şi aruncă o privire spre uşă, iar toate gândurile i se risipiră.

„Malcom”.

Înveşmântat în negru, ca de obicei, cu părul blond lung prins la spate într-o coadă îngrijită, era un amestec incredibil de lord sofisticat şi bărbat realizat prin propriile puteri uluitor de masculin şi care nu dădea socoteală nimănui. Era uimitor de frumos, aşa cum nimeni nu avea dreptul să fie.

Malcom văzu că nu aveau de gând să îl salute, aşa că înaintă.

— Bună seara. Vă cer iertare că v-am întrerupt.

N-ai fi ştiut că îşi petrecuse aproape toată viaţa pe străzi sau că o dispreţuia pe una dintre femeile din încăpere.

În cele din urmă, dintre cele două, Livvie se dovedi a fi o gazdă mai bună. Sări de pe canapea şi făcu o reverenţă impresionantă.

— Milord, tocmai vorbeam despre tine.

„Oh, fir-ar să fie!”

Verity înjură în gând şi o lovi pe sora ei cu piciorul în genunchi Livvie tresări şi exclamă:

— Au! Îi aruncă o privire urâtă peste umăr. M-ai lovit!

„Oh, la naiba!” Verity clătină aproape imperceptibil din cap, rugându-se ca sora ei să priceapă că îi cerea să tacă din gură şi că avea să îi îndeplinească cererea. Dar, din păcate, Dumnezeu continua să se dovedească o prezenţă evazivă în viaţa ei.

— Dar chiar *vorbeam* despre el.

„Oh, Cerule!” Verity se făcu roşie ca focul.

— Ba nu vorbeam, spuse ea pe tonul ei încordat şi pragmatic de soră mai mare.

— Ah, ba da, vorbeam. Eu ziceam că tu şi Lord Maxwell nu petreceţi mai deloc timp împreună, iar tu ai zis… Au! Gata, ajunge! pufni Livvie şi îşi trase piciorul în

spate, ţopăind şi încercând să ajungă la zona lovită ca să o frece.

Malcom, cu mina lui ursuză obişnuită, se uită ba la Verity, ba la sora ei. Şi astfel Livvie reuşi să facă un lucru pe care Verity îl crezuse imposibil: primi un zâmbet sincer şi calm din partea lui Malcom. Unul care îi făcu coada ochilor să i se încreţească şi să-i apară o gropiţă în obrazul stâng. Verity simţi cum i se iuţeşte respiraţia.

Şi nu ştia dacă să fie pe deplin vrăjită sau îngrozită.

Malcom zâmbi şi mai larg, lucru care îi tulbură inima în feluri şi mai stranii. Cunoştea foarte bine gândurile trădătoare care îi treceau prin minte.

„Ticălosul!”

Sigur că ar fi ales tocmai acest moment pentru a zâmbi, ca să se bucure de suferinţa ei.

Malcom nu mai avu nevoie de invitaţie. Înaintă, concentrat întru totul asupra lui Livvie.

— Şi ce a avut de zis sora ta? întrebă el în timp ce se opri în faţa lor, punând întrebări neruşinate.

Deci aşa se simţeau el şi toate persoanele pe care le interogase ea de-a lungul anilor. Sentimentul de ruşine îl înlocui pe cel de stingherealã de mai devreme.

Chiar dacă numai pe moment.

Livvie se aşează pe braţul curbat al canapelei de piele.

— Păi… începu ea, dând din picioare în timp ce vorbea, Verity m-a asigurat că sunteţi fericiţi împreună…

Malcom îşi încrucişă braţele la pieptul lat.

— Oh?

— Nu sunteţi? întrebă Livvie, incredibil de ageră pentru vârsta ei.

— Cum să nu fiu fermecat fără scăpare de o femeie dispusă să coboare în canalele din Londra? zise el cu o licărire în ochi.

Într-adevăr, fermecat fără scăpare.

— Ajunge, îi şopti ea.

Malcom clătină uşor din cap.

— Ba cred că nu, zise el foarte clar.

Oh, chiar era de ajuns! Ignorându-l făţiş pe Malcom,

Verity se întoarse spre sora ei.

— Livvie, eu şi Excelenţa Sa avem lucruri mai urgente de…

— Verity a zis că aţi mers la Gunter’s.

— Aşa e, îi confirmă el cu o voioşie atât de plină de îngâmfare, încât Verity abia reuşi să se stăpânească să nu-l lovească şi *pe el* în genunchi.

Deci asta era penitenţa ei pentru toţi anii în care scosese informaţii de la alţii.

— Eu şi Excelenţa Sa avem lucruri urgente de făcut.

Ceea ce nu era chiar neadevărat. Trebuia să afle informaţii pentru articolul ei, iar banii câştigaţi pe el aveau să fie singura lor salvare după ce el avea să o izgonească la ţară.

Malcom pufni.

— Ba chiar deloc! Nu îmi vine în minte nimic mai urgent de atât în clipa asta.

Cei doi continuară să discute de parcă nu i-ar fi întrerupt deloc. Verity îşi încrucişă braţele la piept, întinse un picior şi începu să bată nerăbdătoare din el.

— Eu i-am zis lui Verity că, altminteri, sunteţi rareori împreună.

Verity şi Malcom vorbiră în acelaşi timp.

— Nu suntem rareori…

— Nu greşeşti, zise Malcom peste Verity.

Avea de gând să fie sincer şi direct, chiar şi cu sora ei inocentă.

Livvie zâmbi larg, strălucind de-a dreptul în moduri în care Verity era convinsă că ea nu strălucise vreodată.

Şi era limpede că exista o parte răutăcioasă în caracterul ei, căci simţi un junghi de invidie din pricina atenţiei şi a cordialităţii pe care i le oferea Malcom surorii ei îmbujorate şi a faptului că se înţelegeau cu atâta uşurinţă.

Livvie nu-şi mai legănă picioarele.

— Deci eşti fericit?

„Nu zâmbesc de felul meu… De ce ai zâmbi?”

Verity îşi simţi stomacul strângându-i-se. Sora ei nu avea cum să înţeleagă.

— Oh, neîndoielnic.

„Neîndoielnic?”

Zicând acestea, Malcom aruncă o privire peste capul lui Livvie şi îi făcu cu ochiul lui Verity.

O mişcare scurtă, dar intenţionată din gene, ca o aluzie la un joc de-al lor în care se tachinau reciproc. Lucru care, ţinând cont de sentimentele nutrite pentru Verity, era deopotrivă absurd şi imposibil. Totuşi, în clipa aceea, Verity crezu orice prefăcătorie pe care Malcom o afişa pentru binele lui Livvie.

— Atunci unde te duci în timpul zilei? îl întrebă Livvie uitându-se în sus la el printre genele dese şi blonde.

Gene ca ale mamei lor, aşa le considerase Verity de-a lungul anilor. Gene despre care Bertha susţinuse că aveau să atragă atenţia necuvenită a unui lord şi aveau să le creeze numeroase probleme şi ei, şi lor în viitor. Se părea că viitorul sosise deja.

— De ce nu eşti niciodată aici în timpul meselor?

Verity se opri distrasă şi nu mai bătu din picior.

— Livvie, zise ea pe un ton tăios. Excelenţa Sa nu vrea să asculte întrebări…

Malcom o privi, apoi îi făcu semn cu degetul lui Livvie să se apropie de el.

Fata şovăi, după care sări în picioare brusc şi se duse parcă plutind spre el.

— Scotocesc prin canalele din Londra, şopti el.

— *Încă?* întrebă Livvie tărăgănat. Am auzit că o faci. Te târăşti prin canale după monede? Nu pricep de ce ai prefera să îţi petreci zilele prin canale în loc să locuieşti *aici,* zise ea desfăcându-şi larg braţele.

Malcom pufni.

— Ce plăcere mi-ar aduce asta?

— Siguranţă. Aduce siguranţă, spuse Verity fără să vrea.

Malcom o privi scurt, cu atenţie.

— Au existat mereu comori măreţe îngropate sub pământ şi în apă, gata să fie găsite şi însuşite. Ai auzit vreodată de Decebal?

„De cine?”

— De cine? întrebă Livvie, dând glas întrebării din mintea lui Verity.

— A fost regele unui mic regat de lângă Dunăre. Le-a poruncit sclavilor să îngroape aur şi argint în albia râului Sargeţia, după care, pentru a ascunde comorile de ceilalţi, a poruncit ca bărbaţii cu pricina să fie executaţi.

Dacă Verity ar fi fost o doamnă cuviincioasă şi s-ar fi ocupat de sora ei, s-ar fi îngrozit de povestea pe care i-o spunea Malcom. O cuprinse în schimb un sentiment neaşteptat de ruşine. Se concentrase atât de tare la a-i purta de grijă financiar lui Livvie, încât nu se gândise la educaţia pe care o merita sora ei.

— De ce ar face aşa ceva? întrebă Livvie.

Malcom îşi desfăcu pompos braţele.

— Păi, ca să se asigure că nimeni nu ştia ce era îngropat dedesubt.

Era o altă latură a lui Malcom North. O latură nouă. Blândă şi răbdătoare cu o tânără neprefăcută şi, Cerule, tandreţea aceea îi făcu inima să-i salte în piept!

— Şi a descoperit-o cineva? întrebă Verity fără să vrea şi se îmbujoră numaidecât când Malcom îşi îndreptă atenţia asupra ei.

— Ani mai târziu, unul dintre nobilii lui le-a dezvăluit romanilor locaţia şi a fost dezgropată.

Şi apoi Verity îşi dădu seama…

— Erau piraţi, rosti ea impulsiv.

Malcom îndreptă degetul spre ea, confirmându-i presupunerea.

— Şi aşa te vezi şi tu, zise Livvie, de parcă ar fi încercat să rezolve o enigmă. Ca un pirat al canalelor?

— Mă văd ca un om care a agonisit o avere prin mijloace drepte. Când oamenii sunt forţaţi să fure şi să facă lucruri chiar mai rele de atât, alţii sapă mai adânc şi găsesc o avere mai mare decât cea deţinută de mulţi nobili.

Şi iată că încă o bucăţică din puzzle-ul Malcom North se aşează la locul ei. Gentlemanul care îngrijea căutători infirmi şi orfani de pe stradă refuzase să fure de la alţii şi îşi

câştigase în schimb averea prin mijloace cât mai oneste posibil.

Iar Verity era sigură că, din pricina aceasta, un ungher al inimii ei avea să-i aparţină mereu.

— Livvie, du-te acum, zise ea încet. Vei avea timp berechet să vorbeşti cu Lord Maxwell.

De data aceasta, probabil că sora ei auzise în tonul ei ceva care îi dădu de înţeles că trebuia să pună capăt jocurilor pe care le făcea. Livvie oftă ofensată şi sări în sus de pe canapea.

— Prea bine. Mai făcu o reverenţă, de data aceasta cu mişcări mai fluide şi mai relaxate.

— Milord.

— Nu-i nevoie de titluri fandosite, zise el şi făcu o plecăciune cu capul. Malcom e de ajuns, îi spuse el cu voce melodioasă, dar pe un ton concis şi rafinat, care îi atesta identitatea.

Era de obârşie nobilă în toate felurile posibile. Şi în toate felurile în care Verity nu era.

Acest lucru îi aminti că nu se gândise cu adevărat la toate diferenţele dintre ei. Oare de ce i se strânse pieptul? La urma urmei, nu avea importanţă dacă nu se potrivea în rolul de soţie a lui. Înţelegerea lor era bazată pe o nevoie reciprocă, la insistenţele unui bărbat care, dacă nu o ura, cu siguranţă nici nu o plăcea câtuşi de puţin.

Capitolul 21

The London Gazette

Întreaga aristocraţie ştie un lucru – cu cât servitorii bârfesc mai mult, cu atât îşi preţuiesc mai puţin angajatorii. Întrucât angajaţii contelui şi ai contesei de Maxwell tac mâlc, se pare că aceştia sunt foarte respectaţi de un

personal hotărât să le protejeze secretele de familie...

M. Daubin

Malcom nu voia să se afle acolo.

De fapt, îşi dorea să se afle acolo chiar mai puţin decât îşi dorise să se afişeze în faţa societăţii, iar neliniştea lui nu avea nimic de-a face cu femeia din faţa lui, dar totul avea legătură cu ceea ce urmărea ea.

Trăgând de timp, pregătindu-se pentru multitudinea de întrebări pe care avea să i le pună, Malcom închise uşa după sora ei, rămânând doar el cu Verity. Singuri.

„Nu vreau să fac asta…”

Palmele i se umeziră, la fel mânerul de bronz.

„Opreşte-te! Ai înfruntat moartea şi pericolul de mic copil de unul singur. Cât de dificil poate fi un interviu cu Verity Lovelace?” De ce avea impresia că încerca să se convingă singur?

Ca să găsească o ocupaţie mâinilor, îşi desfăcu nasturii de la haină şi se întoarse spre Verity. Dădu să spună ceva uşor ironic, dar ea îl întrerupse. Însă nu cu o întrebare.

— Mulţumesc, zise ea încet.

„Mulţumesc?” Malcom se încruntă.

— Pentru că ai avut răbdare cu Livvie, îi explică ea.

— Credeai că m-aş purta ca un monstru cu o tânără? întrebă el fără strop de răutate în glas.

Nu era prima dată când Verity insinua asta. Pe de altă parte, niciunul din ei nu avea o părere prea grozavă despre celălalt.

Verity se îmbujoră.

— Eu… Ştiu că nu îţi place să ţi se pună întrebări despre tine, iar Livvie e destul de guralivă.

Da, era limpede că fata vorbea mult. Ca Verity. Într-un mod ciudat, îl înveselise felul în care se necăjiseră una pe alta. Se sâcâiseră. Între ele exista o legătură strânsă, care ar fi trebuit să-l facă să se simtă incomod, dar care îi stârnise în schimb curiozitatea.

Sau poate că era din nou magia pe care o emana Verity. Îl fascina întru totul.

Ea se aşeză pe canapeaua de piele cu butoni plină de hârtii şi carneţele. Ordonă grăbită spaţiul de lucru improvizat.

— Vrei să iei loc?

Malcom refuză invitaţia, îşi dădu jos haina şi o aruncă pe spătarul unui scaun de bibliotecă din mahon. În timp ce Verity îşi organiză lucrurile, el luă un ziar încreţit de pe măsuţa de nuc cu roţi.

Citi în treacăt prima pagină.

Contele şi contesa de Maxwell cei evazivi au fost zăriţi în rândul înaltei societăţi. Martorii spun că au fost multe momente de tăcere între ei. Întreaga aristocraţie se întreabă aşadar care au fost circumstanţele căsătoriei dintre Lord Maxwell şi femeia misterioasă. Şantaj? Mită? Sau poate chiar mai rău de atât?

— Poate că aveai dreptate când ai sugerat o căsătorie amiabilă, bombăni el.

— Ei bine, înalta societate dispreţuieşte cel mai mult căsniciile fericite, îi explică ea fără să-şi ridice capul de la sarcina pe care o îndeplinea. Totuşi, treaba e uşor ironică, zise Verity făcând o pauză scurtă. De-a lungul anilor, cu excepţia lucrărilor mele, s-au murdărit în jumătăţi de adevăr şi au făcut comerţ aproape în întregime cu născociri. E ironic că s-au apropiat cel mai tare de adevăr tocmai în articolul despre noi, zise ea sec.

Ironic era faptul că, dintre ei doi, el era vinovat de şantaj, cel care o forţase să coopereze în schimbul articolului pe care avea să-l scrie despre el. Simţi mustrări de conştiinţă, deşi până atunci nici măcar nu îşi dăduse seama că avea una. Aruncă ziarul, care ateriză cu o pocnitură zgomotoasă.

— De ce vrei să lucrezi pentru un ziar care nu are integritate?

— Deoarece cred în ceea ce reprezintă ziarele şi în

ceea ce fac ele, spuse ea, ridicându-şi privirea de la teancul de notiţe pe care le ţinea în mână. Deoarece cred că, dacă ar apărea oportunitatea potrivită, l-aş putea îmbunătăţi. Bătu cu palma locul rămas liber lângă ea.

Malcom ezită, după care se aşeză.

— Ai încercat măcar?

Verity îşi ţuguie buzele, deranjată, iar buza de jos cărnoasă îi ieşi în afară.

— Am scris articole care nu aveau legătură cu rubrica de scandal, dacă asta întrebi. Desigur, niciunul nu a fost publicat.

— Desigur?

Verity puse carneţelele deoparte.

— Aşa cum ai subliniat şi tu, scriu pentru o rubrică de scandal. Uneori am scris şi alte articole. Bazate mai mult pe fapte sau pe morală, adăugă, apoi îşi trase genunchii la piept şi îi cuprinse cu braţele.

— Şi au fost respinse? întrebă el.

— Da, zise Verity şi îşi apăsă degetul mare şi arătătorul unul de celălalt. Amândouă.

Amândouă? Asta însemna două.

— Doar atâtea? întrebă el direct.

Verity se încruntă.

— Nu…

— Din câte îmi dau eu seama, zise el întinzându-şi picioarele şi încrucişându-le în dreptul gleznelor, m-ai vânat prin canale şi mi-ai invadat locuinţa privată din estul Londrei nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori.

— Ba de două ori, se apără ea. Prima dată tu m-ai dus acolo.

— Aşa e.

De atunci, în pofida raţiunii care urlase să fie precaut şi să îşi ţină garda sus, Verity reuşise să se strecoare şi să îi întoarcă viaţa cu susul în jos.

— Voi îngădui asta. Deci de două ori ai venit la mine. Şi mi-ai invadat casa de la oraş. Cu toate acestea, ai încercat doar de câteva ori să faci presiuni pentru publicarea unui articol care să nu aibă legătură cu mizeriile

pe care ţi le cereau ei?

Verity se încruntă.

— Nu îmi permit luxul de a scrie altceva, Malcom, zise ea nu pe un ton de autocompătimire, ci pe unul pur pragmatic. Singurul lux care mi se îngăduie este supravieţuirea şi, ca atare, am scris articolele pe care *le aşteptau* de la mine.

— Bârfe.

Dacă în trecut se mâniase când îi descrisese astfel munca, acum doar oftă.

— Aşa e. Bârfe.

Îşi trecu uşor degetele peste bărbia ei, ridicându-i privirea spre a lui.

— Şi asta sunt eu pentru lume? „Pentru tine?” O bârfă?

Verity îl privi în ochi atât de pătrunzător, atât de concentrată, de parcă ar fi încercat să pătrundă înăuntrul lui şi să scoată de acolo secretele pe care era atât de hotărât să le păstreze.

— Eu cred că nu, zise ea încet. Poate că la început societatea va crede asta. Dar, odată scris articolul, sper că vor descoperi că are substanţă, Malcom. E o poveste despre nedreptate, greşeli şi… străduinţă.

Şi iată că acum avea logică.

Malcom vru să-i dea drumul sau cel puţin aşa avu de gând când îşi desfăcu degetele şi îşi slăbi strânsoarea. Doar că, fără să vrea, îşi trecu lent încheieturile degetelor în sus peste maxilarul ei. O mângâie înainte şi înapoi şi îi exploră din nou pielea moale ca satinul. Verity flutură din genele dese, cenuşii şi închise ochii de parcă ar fi fost la rândul ei vrăjită de acea atingere uşoară.

— Ai simţit că articolul era mai mult decât este, murmură el. De aceea ai fost atât de hotărâtă să mă intervievezi.

Nu era o întrebare, dar, în timp ce se forţă să deschidă ochii şi să-i întâlnească pe ai lui, Verity păru a-i răspunde.

— O consideri modalitatea prin care poţi face

schimbările pe care vrei să le faci în rândul ziarelor.

Verity încuviinţă.

— În parte. Sunt şi oameni care cred că lumea nu îşi doreşte informaţii, ci îşi doreşte informaţii *corecte,* zise ea pe un ton plângăcios, ascuţit şi nazal.

— Angajatorul tău?

— Fostul meu angajator, sublinie Verity. Între timp, i-a cedat afacerea fiului său. Care îngăduie să se publice orice minciună şi să se fure orice articol. Privirea i se întunecă. Fairpoint, bombăni ca pentru sine.

„Ea nu contează. Necazul ei nu contează. Munca pe care o face şi cei care i-au fost angajatori…”

— Cine e Fairpoint?

Oare avea să fie nevoit să-i frângă gâtul ticălosului?

— Un reporter care mi-a furat primul articol despre tine, zise ea îmbujorându-se. Aruncă o privire sfioasă spre el. Oricum, ziarele se află într-o situaţie dificilă. Impozitele sunt apăsătoare, iar reporterii se întorc unii împotriva altora doar ca să-şi păstreze slujbele. Iar ultimul şef al ziarului *The Londoner…*

În lupta asta pe viaţă şi pe moarte, o devoraseră pe Verity. Da, le-ar fi sucit gâtul bucuros celor doi indivizi.

— S-a dovedit mai rigid decât tatăl lui?

— În sensul că mi-a dat o însărcinare imposibilă, zise ea, dar se întrerupse numaidecât şi se îmbujoră şi mai tare.

Malcom ridică din sprâncene.

— Eu?

Verity renunţă la poziţia ei ghemuită pe canapea şi îşi coborî picioarele pe podea. Malcom încercă să priceapă ce mormăia. Părea să spună: „Eşti imposibil”.

Zâmbi din colţul drept al gurii, dar nu la fel de incomod cum fuseseră rânjetele de dinainte.

Verity se foi pe canapea până ce picioarele li se atinseră.

— Nu e vorba de faptul că m-a însărcinat să scriu despre locaţia şi trecutul tău, ci de faptul că a făcut-o aşteptându-se să dau greş, ca să aibă motiv să mă dea afară fără să fie nevoit să-i explice tatălui său de ce m-a

concediat. A avut mereu de gând să mă dea afară. E genul care nu crede că o femeie ar putea fi reporter.

Privirea zeloasă îi licări plină de indignare profundă.

— A fost un prost dacă a crezut că vreun bărbat ar fi mai competent decât tine pentru orice sarcină.

Privirea lui Verity se înduioşă numaidecât, buzele i se depărtară şi suspină uşor.

Când venea vorba de femei, Malcom reacţionase de-a lungul anilor în diverse feluri. Dorinţă. Furie. Bănuială.

Nicicând însă nu îl privise vreo femeie cum îl privea Verity acum. Nu ştia ce putea face cu atâta emoţie. Cu orice parte din ea. Îşi drese glasul.

— Aş vrea să ştii că furia mea din parc nu era din pricina ta, ci a disconfortului stârnit de faptul că mă aflam acolo.

Verity se încruntă.

— Nu pentru că eram acolo cu tine, adăugă el repede.

De fapt, ea fusese motivul pentru care nu îşi pierduse minţile în timpul ieşirii. Ba nu, făcuse mai mult de atât: reuşise chiar să-l facă să zâmbească.

— E din pricina propriei… „Nesiguranţe.” Propriei antipatii la adresa societăţii, zise el în cele din urmă.

Privirea lui Verity se înduioşă.

— Mulţumesc.

„Iată! Mulţumesc”.

Malcom îşi drese vocea.

— Ar trebui să continuăm.

— Să continuăm…

— Interviul.

Singurul motiv pentru care erau împreună şi pentru care aveau să rămână împreună până la sfârşitul următorului sezon.

Licărirea din ochii ei frumoşi se stinse. Clipi lent, apoi făcu o grimasă.

— Iartă-mă. Nu aveai nevoie să afli toate astea.

Nu, nu avusese nevoie, dar îşi dorise să o facă şi tocmai acea dorinţă îl speria de moarte. Trecu direct la miezul problemei.

— Nu îmi amintesc mai nimic. Făcu o grimasă, apoi continuă: Nu îmi amintesc *chiar* nimic. Iar la informaţiile pe care le cauţi despre trecutul meu – despre părinţii şi copilăria mea înainte să-mi fie toate luate – nu pot avea nicio contribuţie.

Putea să-i spună doar cum trăise în anii următori. Adică mai toată viaţa lui.

Se aşternu tăcerea, densă şi incomodă, o încordare generată de faptul că nu avea să îi poată da vreodată pe deplin ceea ce urmărea şi, cu toate acestea, avea de gând s-o forţeze să respecte înţelegerea pe care o făcuseră.

— Malcom, ai fost răpit, spuse Verity pe un ton sumbru. Ţi-ai pierdut părinţii şi, când ai fost bolnav, te-ai trezit furat de o servitoare neloială. Zbirii care te-au privat de titlul şi existenţa ta au trăit în confort, ducând un stil de viaţă opulent, plin de bogăţie, siguranţă şi uşurinţă, în timp ce tu te-ai zbătut s-o scoţi la capăt. În timp ce tu, fiu de conte şi, la trecerea lui în nefiinţă, conte prin naştere, ai învăţat pe propria piele strădania celor care se nasc în afara nobilimii. Poate că nu îţi aminteşti ce ai păţit, zise ea şi îşi puse mâna peste a lui, dar să nu te îndoieşti vreodată de faptul că poţi avea o contribuţie remarcabilă, plină de însemnătate!

Aerul spumegă de forţa emoţiei dintre ei, volatilă, reală şi înspăimântătoare pentru că le era atât de străină.

— Ce vrei să ştii? întrebă el ţâfnos, privindu-i cu nelinişte carneţelele.

Doar că Verity îşi trase din nou genunchii la piept şi îşi frecă bărbia înainte şi înapoi de fustele de un galben pal.

— Cum ai devenit căutător prin canale?

Era cea mai uşoară întrebare pe care ar fi putut să i-o adreseze. Bănuia că ştia şi ea. Ştia că de aceea i-o adresase.

— Un individ a încercat să mă omoare. Am fugit şi m-am vârât într-un canal. Acolo jos am găsit o pungă plină cu guinee şi pe Fowler. De atunci nu m-am mai uitat înapoi.

Verity se făcu albă ca varul.

Malcom se crispă. Nu voia să îl compătimească. Nu

voia să fie tristă pentru el şi să-l privească cu ochi mari. Şi cu siguranţă nu voia scuze inutile pentru viaţa pe care o dusese.

— Nu mă aştept să poţi publica asta în ziare, zise el cu un amuzament forţat.

Verity nu muşcă momeala.

— Câţi ani aveai?

Malcom ridică din umeri.

— 12 sau 13.

12. Avusese 12 ani.

Verity închise scurt ochii.

— Eram mic pentru vârsta mea, continuă el. Fără strop de carne pe mine. Eram mai rapid ca bărbaţii şi băieţii mai mari. Aşa am reuşit să scap şi să mă furişez printr-un grilaj care nu fusese închis cum trebuia.

— Iar Fowler?…

Malcom îşi aminti noaptea aceea de demult. Îşi aminti bătăile frenetice ale inimii răsunându-i în urechi, acoperind până şi răsuflările lui hârşâite.

— Am auzit pe cineva plângând şi am crezut că eram eu.

— Fowler? întrebă ea uşor.

— Viiturile vin brusc şi neaşteptat în canale. Una l-a prins pe Fowler şi l-a dus prin mai multe tuneluri decât îşi putea aminti. Forţa la descărcarea în încăperea în care l-am găsit l-a izbit de un perete de cărămidă. I-a zdrobit piciorul şi nu a mai putut ieşi.

Şi totuşi, deşi fusese mai scund cu vreo cincizeci de centimetri şi cu vreo 95 de kilograme mai uşor decât el, reuşise să îl urnească pe căutător.

— De atunci am rămas împreună.

Verity îl privi captivată, cu creionul nemişcat între degete.

— Ai de gând să notezi?

Verity clipi de câteva ori.

— Ce? întrebă ea impulsiv.

Malcom făcu semn din cap spre carneţel.

Verity îşi coborî privirea şi apoi clătină din cap.

— Nu. Nu. Doar... Doar mă întrebam cum aţi ajuns împreună.

Şi asta fu tot.

Nu îl întrebase pentru articol. Îl întrebase pur şi simplu pentru că voia să afle lucruri despre el?

Cu nimeni altcineva nu se simţise mai vulnerabil şi mai expus. Malcom se foi, iar canapeaua de piele cu butoni gemu sub greutatea lui.

— Dar tu, Verity? întrebă el, mânat de nevoia de a nu-i mai spune nimic despre el însuşi, dar ştia că se minţea singur. Şi el voia să afle despre ea. Îşi dorise asta încă de când o găsise în canale, căutându-şi pantofii pierduţi. De câtă vreme ai grijă de tine şi de sora ta?

Verity nu şovăi, ci îi răspunse nestingherită:

— Aveam 12 ani. Mama a murit la naşterea ei. Tata a murit la scurt timp după aceea. Înainte să moară, mi-a găsit de lucru la *The Londoner.*

Ar fi putut să trăiască doar pentru ea însăşi, fără să îşi bată capul cu alte guri de hrănit. Şi totuşi nu o făcuse. Îşi pierduse mama şi tatăl şi apoi, ea însăşi o copilă, îşi asumase rolul de părinte al unui bebeluş. Nu se întâmpla zilnic ca Malcom să se simtă ruşinat, dar de data asta, când fu confruntat cu existenţa plină de altruism pe care o dusese Verity în comparaţie cu a lui, se simţi smerit.

— Tatăl vostru nu s-a asigurat că vi se va purta de grijă?

Verity chicoti, fără urmă de veselie sau fericire, dând dovadă de un cinism neaşteptat.

— Tata a iubit-o pe mama, dar era un pierde-vară. Bea. Mama ne zicea că suferea pentru că nu putea să fie cu noi, aşa cum îşi dorea. Doica mea a insistat mereu că o făcea pentru că era un om foarte slab.

Şi Malcom era de aceeaşi părere ca doica. El ucisese de multe ori în numele supravieţuirii. Deşi fiecare dintre diavoli o meritase, regretase că îşi mânjise mâinile cu sângele lor. Şi totuşi, dacă tatăl ei n-ar fi fost deja mort, Malcom l-ar fi ucis bucuros din pricina condiţiei în care îşi lăsase fiicele.

— Ai devenit soră şi părinte pentru Livvie.

Verity ridică din umeri.

— Ce altceva aş fi putut face?

— Ai fi putut să te protejezi pe tine însăţi, răspunse el automat.

— Să mă protejez rămânând singură?

Malcom tăcu.

Verity însă era tenace. Se întoarse, ajungând faţă în faţă cu el.

— Asta ai făcut tu, Malcom?

Malcom îşi îndreptă spatele.

— Da. Bineînţeles că da.

Toată lumea din mahala ştia asta despre el.

— Ba nu.

Malcom îşi ridică uşor capul.

— Ba nu, repetă ea. Asta *crezi* că ai făcut. Pe Bram şi Fowler îi numeşti oamenii tăi. Pe Giles îl numeşti asociat. Toate aceste ziduri de apărare pe care le ridici, cuvintele pe care le alegi ca să alungi intimitatea din legăturile tale cu alţii nu pot ascunde adevărul.

Malcom simţi broboane de sudoare pe ceafă. Simţi picături alunecând în jos pe lângă guler şi pe şira spinării.

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

Sau oare el nu ştia despre ce vorbea? Toate lucrurile erau distorsionate. Ilogice şi confuze.

— Ba ştiu. Ştiu că te protejezi pe tine însuţi prefăcându-te că ei nu contează. Dar Malcom… zise ea, atingându-l uşor pe mânecă.

El se holbă la degetele ei pătate cu cerneală ca să nu o privească în ochi şi ca să nu îşi însuşească toate adevărurile rostite de buzele ei mult prea perspicace.

— Ce e?

— Un om căruia nu-i pasă de alţii nu salvează oameni din canale. Nu rămâne cu ei, nu îi îngrijeşte la bătrâneţe, când abia pot merge din pricina rănilor suferite.

Malcom îşi strânse mâinile în pumni pe lângă corp. Voia ca Verity să se oprească. Avea nevoie să o facă. Dar era de neînduplecat. Ea se apropie şi mai mult de el, fiind

despărţiţi acum doar de un lat de palmă.

— Un om căruia nu-i pasă nu îi trimite pe căutătorii aceia bătrâni în cea mai elegantă locuinţă din Londra ca să trăiască confortabil şi să nu mai fie nevoiţi să prăduiască vreodată canale.

Malcom se uită în altă parte, neputând s-o privească în ochii pătrunzători. Ochii aceia care vedeau prea multe şi ştiau şi mai multe. Avu impresia că un milion de menghine îi răsuceau măruntaiele. Cum ştiuse?

Verity nu şovăi, ci îi răvăşi şi mai tare sufletul.

— Nu l-ai fi făcut pe omul tău de încredere, care supravieţuieşte pe străzi apărându-se şi protejându-se cu o singură mână, asociatul tău.

„Giles”.

Verity îşi puse palmele pe pieptul lui, iar Malcom îşi simţi inima bătându-i cu putere sub atingerea ei tandră.

— Şi ştii ce mai ştiu?

Reuşi să clatine din cap.

— Un om care ar face toate acestea, care ar adăposti-o pe femeia care i-a greşit şi pe familia ei, oferindu-le siguranţă, este un om onorabil.

Întocmai ca în articolul romantic pe care îl scrisese despre el în *The Londoner,* Verity vedea pur şi simplu ceea ce voia să vadă.

— Ba nu sunt.

Un om care făcuse lucrurile pe care le făcuse el nu ar fi putut fi considerat vreodată onorabil.

Verity zâmbi timid şi îl mângâie pe piept, alinătoare.

— Continui să crezi că, dacă spui un lucru, vorbele tale vor însemna de fapt altceva.

Capitolul 22

The London Gazette

O căsătorie... din dragoste?

În pofida speculaţiilor iniţiale despre o căsătorie infamă între contele de Maxwell şi soţia lui misterioasă, perechea este văzută frecvent în rândul nobilimii, iar înalta societate îşi mai pune o singură întrebare: să fie oare dragoste?

E. Daubin

În săptămânile următoare, Malcom şi Verity îşi văzură de prefăcătoria lor.

Malcom îşi petrecea zilele curtându-şi soţia.

Nopţile şi le petreceau conversând. Interviuri care nu păreau niciodată cu adevărat interviuri.

Iar undeva pe parcurs, lucrurile închipuite începuseră să pară mult prea reale.

În timp ce stătea întins pe o pătură în Hyde Park şi Verity îi ţinea mâinile la ochi, Malcom ştiu că mai târziu avea să se îngrozească din pricina poziţiei vulnerabile în care îşi îngăduise să ajungă.

— Nu eşti atent, îi spuse Verity pe un ton acuzator.

— Prea bine.

Verity îşi drese glasul.

— Primul: Serpentine şerpuieşte. Al doilea: ceea ce poate fi doar o greşeală. Al treilea: plecarea din Eden.

Malcom îşi mişcă încet buzele, repetând cele trei indicii.

— Ştii că poţi scoate...

— Tragi de timp, Malcom!

Malcom rânji. Cu nici trei săptămâni în urmă, mai degrabă şi-ar fi rupt prăjina de căutător în două decât să ia parte la orice joc. Încă de copil, Malcom tânjea după locurile întunecoase şi umede şi dispreţuia lumina din pricina pericolelor pe care le reprezenta. Căci ziua nu existau umbre în care să te ascunzi. Aşa că nu cunoscuse senzaţia

pe care ţi-o lăsa lumina soarelui pe chip sau o briză uşoară pe piele. În capătul acela al Londrei, descoperise cât de diferită era lumea aceasta şi cât de ademenitoare.

— Malcom! îl avertiză ea.

— Te asigur că sunt întru totul concentrat asupra sarcinii mele, zise el tărăgănat. Au! exclamă el, tresărind când Verity îşi trase o mână şi îl pişcă de obraz. Pentru ce a fost *asta?*

— Nici măcar nu…

— O floare, zise el peste ea. E o floare!

— Imposibil!

Verity îşi luă mâinile de pe ochii lui. Malcom clipi des, orbit de soarele de vară timpuriu.

— Imposibil să fie o floare? Sau imposibil că am câştigat din nou?

Verity îl plesni uşor.

— Nu ştii deloc să câştigi.

— Pare o contradicţie de termeni, scumpo!

— Oh, da, te asigur că nu e aşa! Eşti genul exultant.

Malcom se întoarse pe o parte şi se sprijini în cot.

— Există cuvântul ăsta?

— Nu, răspunse ea. Făcu o pauză, apoi adăugă: Dar, dacă ar exista, ţi s-ar aplica ţie.

Malcom rânji. Îl inundă o senzaţie de voioşie, care pătrunse în fiecare colţişor al unui loc dinăuntrul lui ce fusese cândva întunecos, iar acum devenise plin de viaţă. Malcom mişcă din sprâncene.

— În caz că nu ţi-ai dat seama, mă pricep foarte bine la şarade.

— Şi la şah, zise Verity şi îl mai pişcă o dată.

— Pentru ce a fost asta? mormăi el, frecând zona vătămată.

— Asta a fost doar aşa, zise ea şi clătină din cap.

— Eşti un adversar nemilos, să ştii!

— Dacă tu crezi că sunt nemiloasă la şarade, ar trebui să mă vezi la jocul cu bile pe iarbă, îi şopti ea la ureche în timp ce o briză trecu peste obrajii lui Malcom şi mirosul de mentă îi inundă simţurile.

Inima îi bătu mai repede pentru că era aproape de el.

— Într-adevăr? întrebă el, întrucât cu siguranţă trebuia să-i răspundă într-un fel şi nu găsise alt mod mai semnificativ de a o face.

— Chiar deloc, îi explică Verity. Nu am jucat niciodată. Dar mereu am vrut. Tata îmi zicea că avea să aducă un set ca să mă înveţe.

Şi, odată cu cugetările ei duioase, în mintea lui Malcom se creionă o imagine a unei moşii la ţară. O grădină cu ziduri înalte, cu trepte care duceau spre dealuri vălurite.

— Am vrut jocul cu bile pe iarbă, *papa*, zisese Malcom şi trase de mâna pe care o ţinea într-a lui. I-ai spus mamei că vom juca, dar nu jucăm.

Tatăl lui se oprise şi se lăsase pe un genunchi lângă el.

— Ah, da, pentru că trebuia să fie o surpriză!

Malcom se holbase, fără să clipească.

— O surpriză? şoptise el.

— Culegem flori ca să îi facem mamei tale o coroană pentru a fi regină.

Uitând de bilele de pe iarbă, Malcom se luminase la faţă.

— Pot să primesc şi eu o coroană şi să fiu prinţul ei?

Malcom deschise încet ochii, mijindu-i din pricina luminii strălucitoare a soarelui. Se pregăti să întâmpine durerea de cap care însoţea de obicei astfel de realizări, dar care de data aceasta nu apăru. Amintirea fusese atât de vie! Atât de reală! Iar faptul că o acceptase nu îl paralizase, nu îl făcuse slab.

O simţi pe Verity holbându-se la el înainte să o vadă propriu-zis şi aruncă o privire spre ea. Îşi trăsese genunchii la piept, sprijinindu-şi bărbia pe ei, şi îl privea cu atenţie.

— Ţi-ai amintit ceva, aşa-i? întrebă ea încet şi, dacă altă dată întrebarea ei l-ar fi înfuriat pentru că îşi vâra nasul în viaţa lui, acum încuviinţă doar din cap.

— Aşa e. Luă o mână de pământ de lângă marginea păturii şi îl cernu printre degete.

Alese o piatră mică, netedă, pe care o aruncă cu

măiestrie pe suprafaţa netedă a lacului Serpentine. Proiectilul sări de cinci ori, apoi se scufundă.

— Se întâmplă uneori. Văd ceva sau aud un cuvânt care îmi trezeşte o amintire. Dar nu mi se par reale. De parcă i s-a întâmplat altcuiva. De parcă ar fi un vis.

Verity îşi puse mâna peste a lui.

— Dar nu sunt un vis, Malcom, zise ea cu blândeţe.

Nu, nu erau un vis. Avea dreptate în privinţa aceasta. Malcom încercă să înghită în sec, dureros, un nod incomod din gâtlej. Erau viaţa lui.

— Mama se trezea devreme în fiecare dimineaţă.

Malcom clipi surprins când Verity schimbă subiectul.

— Casa noastră era mică şi o auzeam când se trezea, dar ştiam că îi plăceau la nebunie dimineţile. Perioada aceea de linişte înainte ca lumea să se trezească. Şi rămâneam în pat. Ascultam în timp ce îşi făcea rutina de dimineaţă. În timp ce pregătea apa pentru ceai. Şi în fiecare dimineaţă cânta. Era un vechi cântec scoţian popular.

Privirea lui Verity deveni distantă şi un zâmbet îi apăru pe faţă în timp ce cântă duios:

— Norocul mi-a zâmbit/ Şi m-a ademenit, / I-am gustat din plăceri/ Şi i-am simţit decăderea.

Fascinat, Malcom se holbă la ea, nereuşind să-şi ia privirea de la buzele ei pline în timp ce cânta. Aşa erau atraşi şi marinarii de pe galioane în larg. Ademeniţi de potpuriul duios, uşor fals, cu atât mai fascinant din pricina discordanţei.

— Dulce-i binecuvântarea ei, / Şi blândă-i mângâierea, / Dar acum au fugit/ Tare, tare departe.

— E minunat, zise el cu voce răguşită când Verity termină de cântat, iar vocea ei contralto joasă se stinse.

— Aşa e. Verity se aşează pe o parte, faţă în faţă cu el. Când a murit mama, mă trezeam dimineaţa aproape la aceeaşi oră ca atunci când era în viaţă. Îmi trăgeam perna peste cap şi o ţineam strâns, ca să nu aud nimic, pentru că, dacă nu puteam auzi tăcerea, atunci nu era real. Ce se întâmplase cu mama mea şi adevărul că nu aveam să o

mai văd vreodată nu erau reale. În clipele acelea, înainte să dau perna la o parte, eu deţineam controlul.

Malcom încremeni, înţelegând ce voia să-i zică.

El se pricepuse de minune să ţină amintirile departe. Să îi uite pe părinţii pe care îi cunoscuse o perioadă prea scurtă. Fericirea pe care o trăiseră împreună. Dar faptul că îngropase gândurile despre ei nu ştersese amintirile în sine. Nu o făcuse. Nici nu avea să o facă vreodată.

— Am mai fost aici, zise el încet, privind dincolo de ea, prin ea, spre cârdul îndepărtat de pelicani albi.

Câteva dintre păsările albe enorme stăteau la soare pe stânci. Chiar în clipa aceea, o singură pasăre veni prea aproape de pătura lor. Ceva îi ieşea din ciocul lung şi îngust.

— Am fost aici. În locul acesta. Cu păsările acestea.

O peliculă de sudoare îi apăru pe frunte şi închise scurt ochii, dorindu-şi ca acea creatură să plece. Dorindu-şi ca vâjâitul pe care îl simţea în ceafă să dispară, doar că acesta nu dispăru, ci rămase acolo, devenind permanent. Simţi în tâmple durerea aceea familiară, iar de data aceasta o izgoni şi primi amintirea.

„Mamă, mamă! Pelicanul ăla are un corn! Vreau să-l ating. Sunt magni…”

— Sunt magnifici, nu-i aşa? întrebă Verity, trezindu-l la realitate.

Privi absent spre femeia de lângă el, a cărei laudă, un ecou al laudei exprimate de alt băieţel, într-o altă viaţă, îl aduse înapoi în prezent.

— Pelicanii, îi explică Verity.

— Sunt deosebiţi.

Verity nu avu nevoie de altă invitaţie la discuţii. Apucă umbreluţa uitată pe bancă şi îndreptă vârful spre creaturile cu pricina.

— Ştii cum au ajuns aici?

Malcom clătină din cap lent.

Verity aruncă umbreluţa de satin într-o parte şi se apropie de el.

— Cândva la începutul anilor 1600, Iacob I a pus ca

zona să fie secată şi amenajată astfel încât să devină un loc care să poată fi vizitat de oameni. A fost responsabil de crearea unei grădini cu flori şi a unei menajerii de animale sălbatice.

Îi aruncă o privire luminoasă, aşteptându-se ca Malcom să fie la fel de impresionat de acea revelaţie precum era ea de faptul că i-o spunea.

Şi, la naiba, era! Datorită femeii care i-o spunea. Entuziasmul ei era contagios.

— Animale sălbatice zici?

Verity încuviinţă din cap atât de entuziasmată, încât boneta îi căzu pe frunte, ascunzându-i ochii luminoşi, iar Malcom jeli pierderea aceea măruntă.

— A adus cămile. Crocodili. Chiar şi un elefant şi, desigur, păsările de apă exotice.

Buzele îi zvâcniră, mişcarea aceea firească atât de străină lui, încât îşi simţi muşchii încordaţi. Şi totuşi, pieptul i se umplu de o veselie aparte.

— Desigur, zise el, cu o expresie insipidă.

Indiferent dacă Verity auzise sau nu nota şicanatoare din cuvintele lui, nu îngădui ca asta să schimbe restul poveştii.

— Carol I a continuat să dezvolte plăcerile din parc până ce a fost executat. Şi-a croit drum într-acolo.

Îl luă de mână, forţându-l fie să i se alăture, în timp ce se întoarse, fie să o tragă în jos pe pătură. În cele din urmă, nu reuşi să se oprească din a face întocmai cum îi cerea Verity, aşa cum nu ar fi putut renunţa cu bucurie la ocupaţia de căutător prin canale.

— Vezi acolo? îl întrebă ea. Mijind ochii, arătă dincolo de o pantă mică. Acolo a fost dus Carol în toiul iernii, înfofolit bine, ca privitorii să nu îl vadă cumva tremurând şi să considere că îi era teamă. El şi câinele lui, Rogue, au fost conduşi pe panta aceea şi… Chipul i se întunecă şi clătină din cap. Sunt convinsă că ştii restul poveştii.

— Da, spuse el automat. Îşi aminti ceva şi rosti fără să vrea: Dragul meu, acum îi vor tăia capul tatălui tău. Ia aminte, copile, ce îţi zic: îmi vor tăia capul şi s-ar putea să

te facă pe tine rege. Dar ia aminte ce îţi zic: nu trebuie să fii rege, nu câtă vreme trăiesc fraţii tăi, Carol şi Iacob, murmură el.

O simţi pe Verity privindu-l cu atenţie şi îşi simţi obrajii fierbinţi şi îmbujoraţi.

— Sau… cred că îmi amintesc că ar fi zis ceva asemănător.

— E întocmai ce se spune că i-a zis fiului său, rosti Verity, minunându-se şi apropiindu-se de el. Înseamnă că ai auzit asta la un moment dat. Şi ţi-ai adus aminte.

Malcom se ridică în şezut şi trase de lavaliera pe care şi-o legase lejer la gât. Cunoştea într-adevăr istoria execuţiei lui Carol, clar nu îşi aducea aminte când şi unde intrase în posesia acelor cunoştinţe. Băieţii de pe stradă nu erau şcoliţi, dar la un moment dat el primise o educaţie de undeva. Că o primise de la tatăl lui sau de la un profesor…

— Nu îmi amintesc mai mult, recunoscu el ţâfnos.

— După ce a fost executat Carol…

„Cromwell…”

— Cromwell a preluat conducerea. A căutat să înăbuşe orice urmă de bucurie a poporului şi a scos în afara legii orice lucru care ar fi putut stârni plăcere.

Verity se aşeză la loc, privind pelicanii care adulmecau în jurul păturii lor.

Din tăcerea ei, înţelese foarte limpede că spusese tot ce avusese de gând să spună şi, dacă voia să afle mai multe, trebuia să îi dea cumva de înţeles.

„Mamă, de unde vin pelicanii?” îi răsună în minte vocea aceea de copil, pe care o recunoscu în mod firesc ca fiind a lui. Tachinându-l cu ecouri şi umbre pe care nu le înţelegea. Aşa cum ştia că pusese întrebarea cu pricina, ştiu că femeia pe care o strigase *mamă* nu. Ştiuse să-i răspundă.

Malcom îşi simţi limba grea. Şi totuşi, lucrul acesta, să discute cu altcineva despre chestiuni care nu aveau de-a face cu prădatul canalelor din Londra, îi era la fel de străin precum limbile pe care le deprindeai în treacăt pe debarcaderele din Londra.

— De ce pelicani? se forţă să întrebe cu o voce uşor aspră.

Verity nu avu nevoie de alt imbold.

— Păi, Carol al II-lea era el însuşi peste măsură de fascinat de păsări. Boneta îi alunecă iarăşi, aşa că împinse articolul dantelat la loc. Cunoscând acest lucru despre monarh, un ambasador al Rusiei i-a dăruit regelui doi pelicani gri.

În timp ce vorbi, se îmbujoră şi gesticulă însufleţită. Malcom se uită la ea, fascinat. Era imposibil să nu se lase şi mai vrăjit de femeie şi de povestea ei.

— Pelicanii iniţiali însă nu au fost înmulţiţi cu succes, aşa că şi astăzi se întregeşte periodic populaţia, zise Verity şi se uită la el, aşteptând.

Buzele îi zvâcniră din nou, dornice să zâmbească.

— E o cantitate impresionantă de informaţii despre pelicanii din Hyde Park, milady.

— Am scris un articol despre ei, explică ea.

Pelicanii, sătui de lipsa de mâncare şi atenţie, se îndepărtară bălăbănindu-se şi se aşezară într-un loc nou, pe un bolovan gol. Iar Verity aşteptă.

Nu îl forţa niciodată să vorbească.

Îi împărtăşea poveşti despre ea însăşi, pentru ca el să priceapă motivele pentru care îşi nega trecutul. Îi dădea de înţeles de ce se agăţa de întuneric.

Şi poate că, după atâţia ani, tocmai acest lucru îi dădu puterea să vorbească cu ea.

— Părinţii mei m-au adus aici. Tata obişnuia să călărească. Îşi duse mâna streaşină la ochi şi privi în depărtare, ignorându-i pe lorzii şi doamnele care se plimbau pe lângă ei.

La un moment dat, un gentleman înalt, cu ochelari, se opri şi se uită ostentativ la Malcom şi la Verity. De data aceasta însă bârfele nu mai contau.

— Acolo, murmură el, arătând spre o potecă cu pietriş. Era mai îngustă pe atunci. Tufişurile şi vegetaţia erau mai abundente. Eu şi mama stăteam pe pătură, hrănind pelicanii. Îşi aminti mai multe. Şi îi fugăream.

Chiar în clipa aceea, una dintre păsările enorme se bălăbăni pe lângă ei şi apoi sări în apă.

— Eu îi fugăream. Mama se prefăcea că mă ceartă şi venea fuga după mine, dar apoi sfârşeam prin a-i fugări împreună.

Imaginea aceea era atât de reală, de vie în mintea lui!

Chipul ei.

Chipurile lor râzând împreună.

Malcom simţi o mână mică într-a lui. Verity îşi împleti degetele cu ale lui.

Preţ de o clipă, el nu se mişcă, după care o luă la rândul lui de mână.

Capitolul 23

The Londoner

Răzbunare

Întreaga societate cunoaşte bine încercarea moştenitorului de drept de a face din fostul Lord Maxwell, care a furat titlul respectat, un cerşetor. Întreaga societate se mai întreabă şi când se va răzbuna pe cel răspunzător pentru suferinţele îndurate.

M. Fairpoint

Totul se schimbase.

În Hyde Park avusese loc o schimbare, iar pentru Verity nimic nu avea să mai fie vreodată la fel.

Pe de altă parte, se gândi ea în timp ce se privi în oglinda măsuţei de toaletă, poate că, la urma urmei, schimbarea nu avusese loc chiar atât de rapid. Poate că prinsese fiinţă cu fiecare interacţiune dintre ei, o dărâmare treptată a barierelor impresionante pe care le ridicase Malcom.

Iar ea ar fi trebuit să se gândească la articol şi la interviul pe care îl urmărea.

Dar nu se putea gândi decât la el. La a fi cu el…

În dimineaţa următoare, Verity nu ştiu cum să se poarte cu Malcom.

— Şterge-ţi expresia aia prostească de pe faţă, fetiţo!

Se încordă.

Bertha ieşi cu paşi apăsaţi din garderobă.

— Nu am o expresie prostească.

Doar că aruncă o privire în oglinda înaltă şi se îmbujoră. Cu siguranţă avea o privire pierdută şi visătoare, pielea îi lucea şi…

— Am ştiut eu că vei face o greşeală cu individul acela! se răsti Bertha.

Verity se mânie.

— Ba n-am făcut o greşeală.

— Crezi că nu-mi dau seama că ţi-a picat cu tronc contele? Toate suspinele alea şi privirile lungi…

Verity se încruntă.

— Nu sunt o fată naivă, Bertha. Sunt o femeie adultă capabilă să se protejeze singură.

Doar că… Oare chiar era? Oare era cu adevărat imună la farmecul lui Malcom?

— Şi mama ta a crezut la fel, ripostă Bertha cu o răutate pe care Verity nu o mai auzise până atunci în vorbele ei.

— În orice caz, nu e treaba ta, zise ea pe un ton tăios.

— Nu e? Ţi-am purtat de grijă când erai doar un bebeluş. Şi ani mai târziu, când s-a născut Livvie, i-am purtat şi ei de grija în timp ce tu…

— În timp ce eu mă asiguram că supravieţuim, o întrerupse ea.

— Devii ca mama ta.

Verity simţi cum se umple de indignare.

— Ba nu semăn deloc cu mama! se răsti ea. Mama nu a pus niciodată pe cineva mai presus de dragostea faţă de tata. Şi…

— Şi tu nu te poţi gândi la altceva în afară de conte.

Protestele ei se stinseră, mânate de teamă şi groază. Verity îşi simţi pielea rece şi umedă. Nu. Nu se putea aşa ceva. Doica ei era pur şi simplu îngrijorată că trecutul se putea repeta. Dar Verity nu putea să iubească un bărbat care nu avea să-i aparţină vreodată. Nu îşi dorea un viitor care nu avea să devină vreodată realitate. Îşi simţi inima bătându-i cu putere.

— Te înşeli.

Trebuia să fie aşa.

— Oare? întrebă Bertha zâmbind tristă. Iar el sălăşluieşte prin canale, neînduplecat şi prea egoist ca să împartă tunelurile alea cu alţi căutători.

— Ba nu e deloc aşa! se răsti Verity. Şi nu îl cunoşti câtuşi de puţin.

În încăpere se aşternu o atmosferă încordată. Bertha făcu o reverenţă mică, ironică.

— Ar trebui să pleci, milady. Cred că ai iar întâlnire cu contele.

Refuzând să-i permită doicii ei cinice să-i strice ieşirea din dimineaţa aceea, Verity îşi apucă boneta şi plecă.

Când ajunse lângă biroul lui Malcom, zăbovi la intrare.

Bertha se înşela, cu siguranţă.

Verity îl aprecia pe Malcom. Îl admira pentru că le purta de grijă lui Fowler şi lui Bram. Era recunoscătoare pentru bunătatea pe care le-o arătase ei şi lui Livvie. Atâta tot.

Atunci de ce se simţea precum cea mai mare mincinoasă?

— Ai de gând să pândeşti afară sau să intri?

Îi auzi vocea profundă şi răsunătoare prin uşă, înăbuşită de lemnul gros de stejar. Verity tresări. Încercă să o perceapă drept caldă, sâcâitoare sau blândă, orice însuşire care să îi aducă aminte de blândeţea şi intimitatea pe care o împărtăşiseră în Hyde Park. Şi nu găsi nici urmă de aşa ceva.

Apucă mânerul, îl apăsă şi intră. Îşi simţi palmele umede şi se împotrivi imboldului de a le şterge de lateralele fustelor. „Fii nonşalantă! Ai 30 de ani”.

— Cum ai ştiut că eram acolo?

— Când trăieşti pe străzi, ţi se ascut simţurile, îi explică el aproape nepăsător, concentrat asupra biroului său aglomerat.

Cu boneta în mână, Verity i se alătură în cealaltă parte a încăperii şi se aşează, fără să aştepte permisiunea lui.

— Ce faci? întrebă ea, curiozitatea învingându-i raţiunea şi emoţiile.

— Inventariez.

— Inventariezi?

— Aşa fac căutătorii. Îşi notă câteva observaţii într-o coloană meticuloasă plină cu cifre şi cuvinte. Poţi scrie despre asta în articolul tău.

Articolul ei? Dură o clipă până să priceapă cuvântul şi apoi sugestia.

Malcom îşi ridică scurt capul şi rânji.

— Sau, mai bine zis, aşa fac căutătorii buni.

Zâmbetul lui se dovedi contagios. Verity zâmbi şi ea. Lăsă din mână boneta de paie pe care o apucase dintre cele rămase de la tânăra care locuise acolo înaintea ei.

— Îmi permiţi?

Malcom ezită.

Voia să-i respingă cererea.

Însă ajunsese să îl cunoască îndeajuns de bine ca să-şi dea seama că, dacă nu i-ar fi cedat registrele, asta ar fi sugerat că îi păsa mai mult decât îi păsa de fapt. O vulnerabilitate pe care nu şi-o îngăduise până atunci.

— Iartă-mă, murmură ea. Nu este treaba mea să-mi vâr nasul în treburile tale importante.

Exista un strop de răutate în faptul că, invitându-l să-şi împărtăşească lumea, era dispusă să se folosească de acea slăbiciune împotriva lui. Malcom mârâi.

— Nu sunt treburi importante.

Îi făcu semn cu bărbia.

Temându-se că avea să priceapă vicleşugul de care se folosise şi să îşi retragă oferta, Verity apucă volumul dintr-o stivă, îl deschise şi începu să citească. Se opri. La

asta se referise când vorbise despre inventariat. Paginile erau pline de coloane întregi pe care erau enumerate articole, iar în dreptul acestora era trecută valoarea lor. Ba nu, nu erau doar articole, ci mai degrabă obiecte care îi aparţineau lui. Răsfoi registrul. Când ajunse la sfârşit, îl privi pe Malcom. Nu erau articole găsite într-un canal.

— Sunt înregistrări ale moşiilor şi toate posesiunile tale.

— Aşa e, zise Malcom şi se foi în scaun. Cel puţin unele dintre ele. Verity aşează registrul înapoi pe birou şi îşi cântări preţ de câteva clipe cuvintele.

— Nu e nimic în neregulă să fii interesat de lucrurile pe care eşti îndreptăţit să le ai, Malcom, spuse ea cu blândeţe.

El se îmbujoră într-un mod adorabil.

— O fac din obişnuinţă. Colecţionez articole, le înregistrez valoarea şi le vând sau le păstrez.

Îi oferi o privire benevolă asupra felului în trăise în ultimii ani. Doar că în clipa aceea Verity nu se gândea la articolul ei, ci la el. Răsfoi paginile, citind din mers.

Toate lucrurile, de la ceasuri de aur la batiste brodate şi la… cai.

— Şi asta ai de gând? Să le vinzi?

— Da.

Verity se opri din cercetat şi îşi ridică scurt privirea.

— Cu ce scop? insistă ea. Când vei primi banii după ce vei fi vândut totul, ce vei face?

— Ce voi face?

— Malcom, zise Verity şi îşi aşează registrul în poală. Doar pe pagina asta trebuie să fie… îşi coborî privirea şi calculă în minte. Obiecte în valoare de 1.000 de lire. Dădu iute foaia şi adună în tăcere cifrele de pe pagina aceea. Şi… zise ea şi făcu ochii mari. Aici mai sunt 2000 de lire, spuse ea mai tare. Şi astea sunt doar două pagini. Cerule! Malcom trebuie să fi valorat… Răsfoi înnebunită prin registru şi se aşează uluită. Eşti putred de bogat!

Şi asta doar din ce moştenise. Avuţiile din faţa ei nu aveau legătură cu cele pe care le agonisise în calitate de

căutător.

— Mă aşteptam să cunoşti valoarea unei averi acumulate, zise el fără răutate. Apoi se întinse nepăsător după toc, îl înmuie în călimara de cristal şi se apucă din nou de scris.

Asta era tot? Atât avea să-i spună?

— Dar…

Malcom o privi brusc, neşovăielnic. Cu intenţia de a o reduce la tăcere. Dacă ar fi fost altă femeie, mai temătoare şi cu o dorinţă mai mare de autoconservare, ar fi renunţat la subiect. Dar ştia că, oricât de ţâfnos ar fi fost, Malcom North nu era genul care să-i facă rău ei sau oricui altcuiva. Încercă să discute raţional cu el.

— Malcom, zise ea cu blândeţe, întorcând registrul, sunt foarte mulţi bani!

Cerule! Ea, Livvie şi Bertha ar fi avut din ce să trăiască tot restul vieţii, şi chiar comod, doar cu o mică parte din articolele înregistrate acolo.

— Şi ai vrea să le donez?

— Ce rost are să le păstrezi pe *toate?* ripostă ea.

— Nu le păstrez.

— Fie, le vinzi, zise ea, fără ezitare.

Cerule, ce încăpăţânat era!

— De ce…

— Las-o baltă! îi zise el tăios şi o venă se umflă în colţul tâmplei. Apoi se apucă din nou să scrie cu frenezie, hârşâitul uşor al tocului pe foaie întrerupând sacadat tăcerea.

În timp ce Malcom continuă să scrie, Verity îi privi cu atenţie capul plecat. Şuviţa blondă ce-i ieşise din coadă aproape că îi conferea vulnerabilitate siluetei stoice pe care o afişa lumii.

Poate că Malcom nu îşi amintea detaliile legate de ceea ce i se întâmplase în cea mai timpurie parte a vieţii, dar îşi amintea că avusese şi apoi *nu mai avusese.* I se strânse inima. Însă, dacă avea pur şi simplu să dea toate acele lucruri de pomană, atunci avea să piardă lucrurile care făceau legătura între el şi părinţii lui, părinţi care

neîndoios îl iubiseră. De asemenea, avea să piardă lucruri care i-ar fi putut reîmprospăta memoria.

„Şi poate că asta îşi şi doreşte”. Intenţionat sau neintenţionat, poate că făcea tot ce putea ca să ţină ia distanţă totul, mai puţin greutăţile.

În timp ce Verity înlocui volumul de piele dintr-o mână cu altul, Malcom continuă să scrie, dar îl simţi încordându-se. Îl văzu privind scurt la mâna ei când apucă registrul şi îl trase spre ea.

Era conştient de prezenţa ei şi de ceea ce făcea.

Verity răsfoi tacticoasă registrul. Spre deosebire de volumul de dinainte, cu obiecte masculine, acestea erau…

Îşi trecu degetul din mijlocul paginii în jos.

- *Ghetuţe de damă*
- *Rochii*
- *Rochii de zi*
- *Bonete*
- *Şorţuri*
- *Broşe cu perle*
- *Tiare cu rubine*
- *Cutie de porţelan*
- *Panglici*
- *Pantofi*
- *Păpuşă de lemn Regina Ana*

Verity încremeni. Inima i se strânse, apoi i se frânse.

— Lucrurile acestea i-au aparţinut unei tinere, murmură ea.

Îşi aminti povestea lui Lord Bolingbroke şi a surorilor lui. Trei tinere, de fapt.

Malcom nu spuse nimic, aşa că Verity îşi ridică privirea spre el.

La un moment dat, se oprise din scris şi acum o privea făţiş.

— Le aparţin lor, nu-i aşa? Surorilor contelui. Doar că apelativul nu era întocmai corect. Celor trei surori ale lui

Lord Bolingbroke?

Avea nevoie ca Malcom să o rostească.

— Aşa bănuiesc, zise el şi ridică nonşalant din umeri.

— La ce-ţi trebuie, zise ea şi aruncă o privire în jos la cele trei obiecte care o puseseră în cele din urmă pe gânduri, pantofi uzaţi, panglici şi… o păpuşă din lemn?

— Nu îmi trebuie.

— Nu îţi trebuie.

Atât avea de gând să spună?

— Dar lor le *trebuiau,* Malcom!

Aşa cum Verity avusese cu disperare nevoie de rochiile, pantofii şi ghetuţele pe care fusese nevoită să le vândă la moartea tatălui ei. Dar, de data aceasta, Malcom fusese cel care vânduse toate lucrurile luate.

— De ce nu spui la ce te gândeşti? se răsti el.

Era o provocare. Dacă se aştepta să bată în retragere, avea să fie dezamăgit.

— Prea bine, zise ea încet, aşezând registrul în poală. Ele nu sunt răspunzătoare pentru deciziile părinţilor lor, aşa cum nici tu nu eşti răspunzător pentru ce ţi s-a întâmplat în noaptea aceea.

Noaptea despre care nu vorbea – sau pe care nu şi-o amintea. Cea învăluită în mister.

— Îţi pasă atât de mult: de oamenii pe care nu i-ai întâlnit?

Verity răsfoi furioasă registrul şi se opri când ajunse la capăt.

— Şi tu ar trebui să urăşti…

Încremeni. Privirea îi căzu pe mijlocul paginii. Mintea îi încetini în timp ce încercă să citească observaţiile.

— Am făcut-o pentru că-i urăsc! zise el rapid. Prea rapid. Nu încerca să vezi mai mult de atât în faptele mele!

Şi totuşi, cum să nu o facă? Cercetă paginile, încercând să înţeleagă cifrele şi detaliile scrise pe ele.

— Nu ai avut de gând să le iei pur şi simplu bunurile, zise ea încet, trecând cu degetul peste cuvintele notate în registru.

În sfârşit, pricepu.

— Verity, nu o face! se răsti el.

— Le dai pe toate de pomană!

În urma acestei revelaţii se aşternu o tăcere plină de încordare.

Verity se lăsă pe spate în scaun. Îl dojenise, crezuse ce era mai rău despre el. Îl acuzase că îşi îndreptase în mod voit furia împotriva persoanelor greşite. Când, de fapt, le împărţea altora. Unora care le meritau din cu totul alt motiv.

— Malcom, spuse ea încet.

El îşi trecu mâna peste faţă.

— Aşa cum am zis, nu încerca să atribui faptelor mele o însemnătate mai mare decât au în realitate.

Dar cum altfel le-ar fi *putut* interpreta?

- *Spitalul pentru orfani*
- *Doamnele Speranţei*
- *Spitalul din Londra*

Astfel continua lista. Era atât de hotărât ca lumea să-l privească din cea mai întunecată perspectivă! Se mulţumea să fie considerat nemilos şi totuşi, în fiecare clipă, cu fiecare decizie pe care o lua şi cu fiecare persoană pe care o salva, îşi dezvăluia caracterul onorabil.

Verity îşi ridică privirea de la dovada din faţa ei.

Malcom o privi tăcut, răzvrătit. Deoarece era hotărât ca lumea să-l dispreţuiască. De fapt, chiar le uşura sarcina.

— Şi totuşi, nu le-ai luat pur şi simplu, Malcom, nu-i aşa?

Avea nevoie ca el să recunoască acel adevăr. Nu pentru ea. Ci pentru el.

— Le-ai dat altora, zise Verity, închizând registrul şi punându-l jos. Aşa cum le-ai dat casa asta lui Fowler şi Bram, să se pensioneze în ea. Pentru că ai ştiut, zise ea şi se mută pe marginea scaunului. *Ai ştiut* că erau prea mândri să nu contribuie, dar erau şi prea bătrâni ca să mai caute prin canale.

Malcom îşi întoarse privirea, confirmându-i toate deducţiile.

Totul avea sens acum.

El avea sens acum.

— Am făcut-o pentru că îi uram, zise Malcom, emanând valuri palpabile de mânie. Şi nu încăpea îndoială că se referea la Lord Bolingbroke şi la familia lui. Le-am luat toate lucrurile. De ce să trăiască în confort când pe mine m-au privat de el? zise el clocotind de furie.

Verity îşi cântări o clipă cuvintele.

— Nimeni nu va crede vreodată că nu meriţi să îi urăşti şi să simţi orice altă emoţie care te încearcă pentru ceea ce ţi-a fost luat şi pentru ce ai pierdut. Şi totuşi, zise ea şi bătu uşor cu degetul în registru, nu ai îngăduit ca ura să te distrugă.

Oare nu crezuse asta despre el de la bun început?

— Te-ai folosit de ranchiuna pe care o simţeai ca să le dăruieşti altora pe care i-ai considerat mai merituoşi ca familia care ţi-a greşit. Ai donat lucruri care îţi aparţineau de drept, cele care erau legătura dintre tine, trecutul şi familia ta, Malcom, le-ai oferit un nou început, spre folosul altora.

Un muşchi îi zvâcni de-a lungul maxilarului, singura reacţie vizibilă care îi dădu de înţeles că vorbele ei îl afectaseră.

— Eu nu am familie.

Verity simţi ca o lovitură în piept. Ei erau motivul pentru care ţinea lumea la distanţă. Chiar dacă nici măcar el nu îşi dădea seama de intenţia care îi alimenta precauţia – insistenţa de a spune că prietenii îi erau de fapt asociaţi şi dorinţa lui să se izoleze pe deplin.

— Dar ai avut. Iar acum ai altă familie în Fowler, Bram şi Giles.

Malcom strânse atât de tare de braţele scaunului, încât i se scurse tot sângele din încheieturile degetelor, albindu-i carnea plină de cicatrici.

— Credeam că am convenit să ţinem interviurile seara.

Verity nu reuşi să îşi înăbuşe durerea pricinuită de răspunsul lui.

— Nu e acesta motivul întrebărilor sau cuvintelor mele, Malcom. Nu se rezumă totul la asta.

— Nu? întrebă el curios.

Se aplecă în faţă pe scaun, sprijinindu-şi coatele de birou, şi o privi cu atenţie, aşa cum urmărise Verity cândva nişte gângănii minuscule care se târau pe pământul din jurul casei din Kent a mamei lor.

— Nu pentru mine.

Malcom îi studie în continuare chipul.

— Atunci de ce ai venit la mine?

I se frânse inima din pricina felului lui precaut de a trăi. Cât de epuizat, cât de singur trebuie să se fi simţit!

— Eu şi Livvie aveam de gând să mergem la Hatchards. Mă gândeam că poate vrei să ni te alături.

Urmă o clipă de tăcere.

— Hatchards.

— E o librărie.

Malcom privi în gol, peste umărul ei.

— Ştiu ce e Hatchards.

Aşa cum ştiuse despre Gunter’s şi Hyde Park. Indiferent că îşi dădea sau nu seama, aceste mici revelaţii erau o fereastră spre cine fuseseră părinţii lui. Poate că *ştia* asta. Poate că tocmai de aceea era atât de hotărât să alunge amintirile despre lucrurile trecute. Despre ceea ce pierduse.

— Pentru aparenţe, desigur, zise ea când Malcom nu spuse nimic. „Nu pentru că aş tânji după compania ta şi pentru că îmi place să fiu în preajma ta. Mincinoaso!”, răsună o voce în mintea ei. Ar fi pur şi simplu benefic să fim văzuţi în public. „Nu mai vorbi!”, îşi zise în sinea ei. Verity îşi adună fustele, şifonând zgomotos pelerina de mătase subţire. Se forţă să se oprească şi îşi trecu palmele peste unul dintre numeroasele lui registre. Să fim văzuţi în public *împreună,* adăugă ea.

Malcom lăsă tocul din mână şi îşi pocni degetele.

— Am o întâlnire.

Oare i se părea că o spusese cu regret doar pentru că asta îşi dorea să audă?

— Oh, zise ea prosteşte, neputând să-şi explice valul de dezamăgire care o străbătu.

„Ce te aşteptai să spună? Că vrea să vină cu tine?”

Parcă la comandă, se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! zise Malcom cu voce răsunătoare.

O clipă mai târziu, majordomul în vârstă deschise uşa şi îl conduse în încăpere pe un bărbat înalt, plin de cicatrici. Pe care Verity îl cunoştea foarte bine.

— Un anume domn Giles, îl anunţă servitorul, strâmbându-şi chipul zbârcit, de parcă prezentarea l-ar fi durut.

Verity îşi îndreptă spatele.

Cu pălăria lui de lână şi hainele de proastă calitate, nimeni nu l-ar fi luat vreodată drept membru al lumii care îşi ducea veacul în Grosvenor Square. Deşi se temuse de el când se întâlniseră prima oară, de data aceasta Verity îşi dădu seama că se simţea oarecum alinată să se afle în prezenţa cuiva care nu se potrivea în rândul înaltei societăţi. Oameni ca ea, aşa cum nici măcar Malcom nu era.

Majordomul bătrân se foi.

— Mai aveţi nevoie de ceva, milord? întrebă el când nu primi niciun ordin.

Domnul Giles izbucni în râs, alegându-se cu o încruntătură din partea lui Malcom. O privire care i-ar fi redus pe cei mai mulţi la tăcere, dar nu şi pe el.

— Asta e tot, îi spuse Malcom servitorului, iar Coleman ţâşni din încăpere cu o asemenea viteză, de parcă ar fi fost cu 30 de ani mai tânăr.

În clipa în care majordomul închise uşa, asociatul lui Malcom izbucni din nou în râs.

— Bună ziua, *milord.* Făcu o plecăciune atât de adâncă, încât fu limpede că era în batjocură. Credeam că ai să mă inviţi la un ceai, glumi el, imitând într-un mod impresionant un accent englezesc elegant.

— Du-te dracului! bombăni Malcom şi închise

registrele, apoi se apucă să le organizeze.

Verity zăbovi pe scaunul ei, uitată, privind discuţia dintre Malcom şi celălalt căutător. Când se întâlniseră prima dată, fusese neliniştită în prezenţa lui. Şi totuşi, spre deosebire de soţul ei închipuit, care afişa mereu o mască precaută şi zâmbea la fel de rar precum se arăta soarele în Anglia, domnul Giles tachina şi râdea fără măsură. Poate că de aceea se împrietenise Malcom cu el şi îl considera asociatul lui. Poate că primea cu drag frivolitatea aceasta în lumea lui altminteri dezolantă.

Când deveni limpede că nu aveau să fie prezentaţi, Verity se ridică şi, lăsând din mână registrul lui Malcom, se duse spre prietenul lui.

— Domnule Giles. Întrucât Malcom nu o va face şi nici nu am fost prezentaţi formal data trecută, îţi urez bun venit. Îi întinse mâna. Eu sunt… Nu era cu adevărat contesă. Şi niciunul dintre ei nu se născuse nobil, ca Malcom. Verity, se hotărî ea. Te rog, spune-mi Verity.

În timp ce domnul Giles dădu mâna cu ea, singura mână pe care o avea, Verity îl văzu pe Malcom încruntându-se la ea. Sau poate că la domnul Giles.

Sau, cel mai probabil, la amândoi.

Giles o privi o clipă, apoi îşi scoase pălăria.

— Sunt circumstanţe cu totul diferite de prima noastră întâlnire.

Verity zâmbi.

— Într-adevăr.

Se aplecă spre ea şi îi spuse:

— Dacă mi-ar fi zis cineva în ziua aia, când ai venit să vorbeşti cu North, că se va însura cu tine, i-aş fi zis persoanei să se ducă la Bedlam.

Îi făcu cu ochiul.

— Iar eu i-aş fi zis pe unde s-o ia, îi răspunse ea, zâmbind larg.

Domnul Giles îşi dădu capul pe spate şi pufni din nou în râs.

— Dacă aţi terminat, se răsti Malcom, avem treburi de rezolvat.

Lui Verity îi pieri numaidecât zâmbetul. Cuvintele lui Malcom îi aduseră aminte că totul, inclusiv relaţia lor, era doar o prefăcătorie. Inclusiv prezentările dintre ea şi asociatul lui. Verity nu făcea parte din lumea lui. Până şi discuţiile în care îşi împărtăşiseră reciproc părţi din sufletul lor fuseseră mânate de înţelegerea dintre ei. Şi ar fi fost înţelept din partea ei să ţină minte asta.

— Iertaţi-mă! Vă voi lăsa să vă vedeţi de întâlnire.

Şi, în timp ce ieşi din încăpere, pentru că era o nesăbuită, se trezi dorindu-şi ca Malcom să fi *vrut* să meargă cu ea la Hatchards.

Capitolul 24

The Londoner

În pofida aparenţelor păstrate în rândul înaltei societăţi, ni s-a raportat că, în diverse momente ale zilei, contele de Maxwell... dispare. Iar aristocraţia întreabă încă un lucru despre gentleman: unde se duce?

M. Fairpoint

Întrucât călăriseră din Grosvenor Square spre debarcaderele din Londra, Malcom crezuse că reuşise să scape de interogatoriu.

Dar, din păcate, cunoscându-l pe Giles de ani întregi, era limpede că se amăgise singur.

— Cum e viaţa căsătorit? întrebă Giles în timp ce străbătură ţărmul mai puţin populat al Tamisei.

— Du-te dracului! bombăni el.

— Deci pe cât de bine ne-am putea aştepta, zise Giles sec, ajustându-şi prăjina de căutător pe umăr cu ciotul. Şi totuşi, îţi merge suficient de bine încât să nu mai mergi în fiecare seară prin canale.

Era o întrebare nerostită în afirmaţia lui.

— A trebuit să mă ocup de alte treburi.

Tocmai de aceea lăsase lucrurile în grija lui Giles în absenţa lui.

— Dar dacă ţi-a fost prea greu…

Giles pufni.

— Acum n-ai decât să te duci *tu* dracului!

Malcom privi drept înainte. Giles era îndreptăţit să fie sceptic. De când începuse să caute prin canale, în copilărie, Malcom nu se odihnise nicio zi. Existenţa lui fusese mânată de un scop. Care nu fusese să mănânce îngheţată la Gunter’s şi să azvârle pietre săltăreţe pe lacul din Hyde Park. Nu fusese ea, Verity Lovelace, cu tendinţa ei adorabilă de a pălăvrăgi cu aceeaşi pricepere despre sărurile Epsom sau despre istoria Angliei.

Şi totuşi, acum… Momentele acelea se agăţau de el. Îl ademeneau.

Şi, dintr-odată, lucrurile nu mai erau întocmai cum fuseseră cândva.

Nu mai erau deloc cum fuseseră.

— Eşti pregătit? întrebă Giles oarecum şovăielnic.

Malcom privi în jur.

Ajunseseră.

— Bineînţeles că sunt pregătit, spuse el încordat şi, fără să-i dea timp să-l mai întrebe ceva, coborî primul în tunel. Giles îl urmă îndeaproape, apoi trase grilajul la loc, blocând lumina şi azvârlindu-i pe amândoi în întuneric.

Malcom simţise mereu un fior de încântare când se furişase sub dalele de piatră din Londra şi descoperise comorile îngropate dedesubt.

Dar de data aceasta, în timp ce înaintară cu greu prin apa noroioasă, oare de ce nu mai simţea acel fior? De ce, în timp ce-şi croia drum prin nămol şi gunoaie, şi-o închipuia pe Verity plimbându-se pe culoarele din Hatchards? Sau se întreba ce cărţi citea? Presupunea că materiale care aveau legătură cu munca ei. Sau poate că nu? Poate că încerca să îşi distragă atenţia…

Ceva se izbi de el.

Malcom mormăi şi căzu în faţă. Reuşi să îşi ridice prăjina şi să se prindă de ea înainte să pice în apă.

În spatele lui se auziră un huruit tăios şi un bubuit.

Cu inima bătându-i cu putere, se holbă la grămada de cărămizi din locul în care se aflase el mai înainte. Cerule! Era o neglijenţă crasă. Sub pământ trebuia să fii şi mai atent ca pe străzi. Aici, până şi tavanul şi zidurile erau periculoase. Iar Malcom nu făcuse nicio greşeală, nu îşi îngăduise să fie distras de la treaba pe care o avea de făcut de când se înhămase la această viaţă.

— Nu, mulţumesc…

Giles îi făcu un semn.

— Aşa fac prietenii.

„Prieteni”.

„Pe Bram şi pe Fowler îi numeşti oamenii tăi. Pe Giles îl numeşti asociat. Toate aceste ziduri de apărare pe care le ridici, cuvintele pe care le alegi ca să alungi intimitatea din legăturile tale cu alţii nu pot ascunde adevărul. Ştiu că te protejezi pe tine însuţi prefăcându-te că ei nu contează…”

Erau prieteni. El şi Giles. Aşa fuseseră încă de când el îl salvase de la moarte sigură, iar apoi de fiecare dată când Giles îi fusese alături. Şi nu era un om mai slab dacă îşi asuma această legătură cu altă persoană. Verity îi arătase asta.

Totul se schimba.

Iar el fusese al naibii de convins că voia să nu se schimbe nimic.

Fusese mulţumit cu viaţa lui aşa cum era şi nu îşi dorise nimic în plus. Sau cel puţin aşa îşi spusese. Aşa îşi spusese de atâtea ori, încât chiar ajunsese să o creadă.

Îşi frecă faţa cu o mână.

Verity avusese dreptate în atât de multe privinţe!

— Ţi-ai ieşit din mână, zise Giles pe un ton pragmatic.

Înainte, Malcom ar fi răbufnit ca o bestie rănită auzindu-i insinuarea. L-ar fi doborât la pământ şi şi-ar fi impus poziţia în acele locuri.

— Aşa este, spuse el încet, ecoul vocii fiind uşor înfundat de cărămizi.

— Şi este în regulă, continuă Giles, prietenul lui. Dacă nu vrei să-ţi petreci nopţile scotocind prin canale, te poţi

opri. Giles chicoti. Ai fi putut să te opreşti cu vreo zece ani în urmă, după estimările mele.

Malcom se holbă la prăjina din mâna lui, pe care i-o dăduse Fowler, cel care îi poruncise să nu-i dea niciodată drumul. Şi nu o făcuse.

— E tot ce ştiu să fac.

„E tot ce vreau să ştiu să fac.” Nu asta voise să spună de fapt? Atunci de ce nu o spusese?

— Aşa-i.

Începură din nou să înainteze prin apa până la glezne, târându-şi prăjinile peste podeaua de piatră, stârnind un mic curent în urma lor, dar Giles se opri.

— Ştii ce? zise el, dar nu aşteptă să i se răspundă. Asta. Făcu un semn cu ciotul de la mână stângă. Asta e tot ce ştiu şi eu să fac. Dar North… continuă Giles, privindu-l drept în ochi. Dacă ar veni cineva la mine mâine şi mi-ar spune că sunt un baron afurisit, un duce sau alt lord fandosit, nu aş scuipa universul în faţă. Aş profita de ocazia ca să scap de aici şi nu m-aş mai uita înapoi. Îndreptă prăjina spre Malcom. Şi niciunul dintre noi, Bram, Fowler, eu sau altcineva, nu te-ar pizmui dacă ai pleca din văgăuna asta.

Giles o spunea de parcă ar fi fost atât de uşor. Doar că nu era vorba doar despre a locui în lux, ci de unde se afla luxul cu pricina.

Şi de toate lucrurile cu care venea la pachet. Iar în cazul lui Malcom, de toate lucrurile cu care venise cândva la pachet.

— Nu fi un ticălos atotştiutor şi îngâmfat!

— N-am zis nimic, bombăni el.

— Te ştiu îndeajuns de bine. Nici nu trebuia să zici ceva. Te gândeşti că locul tău nu e acolo. Ei bine, am veşti pentru tine, Lord Maxwell, locul tău nu e nici aici! Replica aceea tăioasă îşi atinse ţinta. Oh, la naiba, North! N-am zis-o ca să te necăjesc.

Cuvintele lui însă, indiferent de intenţie, îl supăraseră pentru că erau corecte.

Pentru că Giles nu îi propunea doar să plece din

lumea aceasta, ci să pătrundă într-una nouă. Una în care se născuse, dar de care nu aparţinea cu adevărat. Nu din pricina faptelor pe care le săvârşise, ci mai degrabă din cauza a ceea ce fusese. Cele mai întunecate părţi ale lui erau permanent legate de ce avea să fie mereu.

— Cum ziceam, locul meu nu este acolo, zise el cu finalitate în glas.

Chiar când recunoscu aceste lucruri cu voce tare, îşi aminti mai multe scene: Verity acoperindu-i ochii cu palmele în timp ce îi spunea ghicitori. Verity vârându-i o linguriţă cu îngheţată în gură.

Oare ar fi putut să trăiască departe de locul acesta? Şi oare ar fi putut s-o facă alături de ea?

Îşi simţi palmele transpirate, aşa că mută prăjina în cealaltă mână.

— Ai pe *cineva* care să te ajute să te orientezi prin lumea aia.

Dură o clipă până ce pricepu afirmaţia şi înţelesul sugestiei lui Giles.

„Verity”.

Îşi simţi gâtul încins.

— Eşti nebun!

„Doar că… De ce ar fi o idee atât de nebunească?” îi şopti o voce dintr-un ungher ascuns al minţii.

— Pentru că nu-ţi place fata?

Ba nu, o plăcea destul. Tresări. Ba nu, o plăcea mai mult de atât. Mai mult decât plăcuse vreodată pe cineva.

— Sau are legătură cu faptul că lucrează pentru ziar şi cu cine ştie ce înţelegere ai forţat-o să accepte?

— Mai degrabă aşa, bombăni el şi îşi reluă drumul. Suntem parteneri de afaceri, nimic mai mult.

Giles pufni.

— Da, parteneri de afaceri. Deşi, sincer să fiu, şi noi suntem parteneri de afaceri şi nu te-am văzut vreodată privindu-mă cum o priveşti pe…

Restul ideii se pierdu într-un râset când Malcom îl stropi.

— Putem să ne vedem de treabă? bombăni el,

începând din nou să înainteze prin tunel. Partea de jos a prăjinii se agăţă în ceva dur de pe suprafaţa de piatră, iar Malcom o îmbrânci. Pipăi în jurul obiectului şi apoi, străpungându-l în mijloc, îl ridică de-a lungul peretelui, înaintând cu greu prin apă, dădu jos obiectul de pe prăjină şi îl privi cu atenţie, răsucindu-l în mână. O brăţară de tip manşetă din aur şi argint, bogat ornamentată.

Ar fi luat o mică avere pe ea, iar cândva i-ar fi stârnit mai multă satisfacţie.

„Le aparţin lor, nu-i aşa? Celor trei surori ale lui Lord Bolingbroke? Ele nu sunt răspunzătoare pentru deciziile părinţilor lor, aşa cum nici tu nu eşti răspunzător pentru ce ţi s-a întâmplat în noaptea aceea”.

Chicoti amarnic în timp ce privi bijuteria.

Oh, ironia sorţii! Iată-l, cel mai nemilos căutător din mahala pescuind comori şi părându-i rău pentru trei femei pe care nu le cunoscuse şi nu avea să le cunoască vreodată… Femei a căror familie îi furase ceea ce îi fusese menit în viaţă.

Cerule, ce nebunie stârnise Verity Lovelace în mintea şi în existenta lui?

Aruncă brăţara înapoi.

Giles fluieră şi plonja cu braţul întins, prinzând bijuteria cu prăjina înainte să cadă în apă.

— Iau eu aia.

Dădu jos brăţara rigidă şi o vârî într-unul dintre numeroasele buzunare ale hainei.

Iar în timp ce îşi continuară vânătoarea, din fericire în tăcere, Malcom nu reuşi să alunge gândul exprimat de prietenul lui referitor la un viitor pentru el şi Verity împreună.

Capitolul 25

The Londoner

Necazuri în paradis?

Lady Maxwell a fost văzută la Hatchards fără contele de Maxwell. Înalta societate poate doar să speculeze dacă nu cumva cei doi s-au certat...

M. Fairpoint

Patruzeci şi doi.

Acesta era numărul oficial de întrebări pe care sora ei i le pusese în timpul drumului cu trăsura şi al plimbării scurte pe trotuar spre Piccadilly 89-90, Londra.

— Cum se face că Malcom nu a venit cu noi?

Pentru că el continua să o îndepărteze. Ba nu, pentru că nu voia să îi îngăduie să pătrundă în viaţa lui. Dar niciunul nu era un răspuns potrivit pentru sora ei mai mică.

— Oare nu voia să se afle în preajma ta?

Verity dădu să spună ceva.

— Sau ar fi mai logic să cred că nu a vrut să ni se alăture pentru că am venit eu?

Oare întrebările acestea rostite una după alta se puneau la socoteală ca trei întrebări diferite? În orice caz, Verity îşi simţi capul zvâcnindu-i de la pălăvrăgeala neîntreruptă, în întregime despre căsnicia ei. În cele din urmă, îi fu mai uşor să se concentreze asupra nesiguranţei surorii ei.

— Te asigur că absenţa lui nu are nicio legătură cu tine.

Se dovedi a fi o greşeală.

— Deci e din pricina ta, zise Livvie, sinceră ca de obicei.

„Oh, fir-ar să fie!”

— Şşt, o avertiză Verity, uitându-se la lorzii şi doamnele care se perindau pe lângă ele. Nu a fost din pricina mea.

„Eşti convinsă?” Ignoră întrebarea răutăcioasă din mintea ei.

— Eşti convinsă?

„Nu…”

— Sunt convinsă. Malcom avea treburi de rezolvat.

O auzi pe Bertha pufnind şi o avertiză pe bătrâna doică din priviri.

— În canale? speculă Livvie.

— În… Orice ar fi fost atât de urgent încât alesese să nu i se alăture. În chestiuni care nu sunt treaba noastră, spuse ea în cele din urmă.

Ajunseră în faţa librăriei Hatchards şi se opriră.

— Dar e soţul tău. E clar treaba ta! În plus, zise Livvie, oprind-o pe Verity, care se întinse spre mânerul uşii, aş zice că o persoană atât de progresistă ca tine, care crede că o contesă poate şi ar trebui să muncească dacă vrea, ar trebui să se aştepte şi chiar să ştie totul despre afacerile soţului ei.

La naiba dacă sora ei nu avea întru totul dreptate. Totuşi, căsnicia lui Verity era falsă. Dar nu îi putea spune asta lui Livvie.

Întrucât tăcerea i se păru o opţiune mai sigură, Verity deschise uşa şi-i făcu semn nurorii ei să intre.

Bertha intră după ea.

— Chiar crezi că o poţi ţine aşa un an întreg fără să-şi dea seama că e ceva în neregulă? întrebă Bertha şuşotit, în timp ce îşi netezi fustele. Îi mult prea isteaţă şi nu mai e fetiţa pe care o săltai pe genunchi.

— Nu e momentul şi nu e nici locul potrivit pentru asta, îi zise Verity din colţul gurii.

Privi librăria aglomerată, doamnele înveşmântate în haine de satin şi domnii cu joben care se perindau pe culoarele cu rânduri de cărţi de sus până jos.

— Niciodată nu e, nu-i aşa, Verity?

— Bertha! strigă Livvie cu exuberanţă, scutind-o pe Verity de efortul de a răspunde şi alegându-se în acelaşi timp cu o mulţime de priviri dezaprobatoare de la cei din jur.

— Du-te la ea! o îndemnă Verity.

În timp ce Bertha se duse spre Livvie, care flutura un volum mic de piele, ea urmări privirile pe care sora ei şi

implicit ea continuau să le atragă. Îşi simţi gâtul fierbinte şi trebui să depună un efort conştient ca să îşi îndrepte umerii şi să îşi ridice bărbia.

Întâlni privirea unui tânăr gentleman, un alt client care se holba cu îndrăzneală la ea.

Dădu să facă un pas, dar zăbovi. Ceva din privirea lui caldă o forţă să rămână pe loc. Îi părea vag cunoscut. Cu ochelarii pe vârful nasului acvilin, semăna cu numeroşi bărbaţi cu care lucrase la *The Londoner,* însă costumul de lână cu croi elegant îl diferenţia de oamenii de rând, ca ea.

Clătină din cap şi pătrunse mai adânc în librărie. Poate că scrisese articole despre nobilime de-a lungul anilor, dar membrii ei erau nişte străini pentru ea.

Cu toate acestea, bărbatul avea ceva familiar, aşa că mai aruncă o privire spre locul în care îl văzuse. Se părea că, la un moment dat, plecase de acolo.

Verity îşi reluă plimbarea prin librărie. Şi, în timp ce rătăci printre rândurile de cărţi, le studie titlurile. Din când în când, lua câte una de pe raft şi o vâra la subraţ. Întrucât le selecta cu un scop, când vru să plece, avea deja şase titluri alese.

Apoi i se făcu pielea de găină pe braţe.

Un alt străin se afla în celălalt capăt al culoarului. Deşi era la fel de bine îmbrăcat ca străinul care o cercetase cu privirea cu puţină vreme în urmă, aceasta era singura asemănare dintre ei. Cel de acum avea urme uşoare de vărsat pe piele. O frapară în schimb ochii lui: aveau o răceală aparte. Păreau ameninţători.

Inima începu să-i bată repede, aşa că se îndreptă în sens opus.

Cealaltă ieşire era blocată de un bărbat mai îndesat, ceea ce o făcu să se oprească brusc. Era prinsă în capcană.

Se întoarse într-o parte ca să poată sta cu ochii pe ambii duşmani.

Verity apucă bine cărţile, cotorul uneia dintre ele împungând-o dureros în carnea moale a braţului.

— Daţi-vă la o parte, porunci ea, mândră că vocea nu îi tremură. Voi ţipa.

Inima îi bătea nebuneşte. Se uită când la unul, când la celălalt.

— De ce ai face una ca asta? zise cel mai înalt şi înainta tot mai aproape de ea. Dacă ai face aşa ceva, domnişoară Lovelace, atunci n-am mai avea ocazia să vorbim despre ce ne dorim.

„Domnişoară Lovelace?” Dură o clipă până să îşi dea seama că îi folosiseră numele corect.

Bărbatul zâmbi dur.

— Sau să fie oare contesa Maxwell? Totul este foarte confuz, nu-i aşa?

Îi crescu pulsul. Ştia. Bărbatul acesta ştia că nu era căsătorită. Sau poate doar specula?

— Dă-te la o parte! repetă ea.

— Mă voi da, zise el.

Auzi în spate trosnituri scurte în timp ce individul mai scund îşi pocni degetele.

— După ce îţi explicăm foarte clar, domnişoară Lovelace.

Se opri chiar în faţa ei.

Lui Verity i se uscă gura. Din reflex, strânse şi mai tare cărţile în braţe.

— Articolul tău despre conte? Renunţă la el!

Dură o clipă ca să priceapă avertizarea.

— Poftim? izbucni ea.

— Unii nu vor ca articolul să fie publicat, domnişoară. Unii ar prefera să… păstrezi tăcerea.

„Să păstrez tăcerea. Sau să fiu redusă la tăcere?”

Verity se cutremură. „Bolingbroke”. Pentru cine altcineva ar putea lucra acei călăi? La naiba, dar nu aveau să o reducă la tăcere! Şi cu siguranţă nu avea să renunţe la povestea lui Malcom, nu câtă vreme aşa ar fi putut deschide ochii lumii faţă de abuzurile îndurate de cei care nu trăiau în lux. Căci clipele în care fusese redusă la tăcere, articolele pe care fusese împiedicată să le scrie şi ordinele pe care le ascultase o aduseseră aici.

— Nu.

Bărbatul îşi înclină capul.

— Ce ai zis? întrebă bruta, privindu-şi partenerul.

— Am zis nu. Te poţi întoarce la cel care te-a trimis aici ca să mă intimidezi şi să-i spui că nu mă voi lăsa înspăimântată. Voi împărtăşi lumii orice va dori Lord Maxwell – *Lord Maxwell cel legal.*

Pieptul i se umflă şi se dezumflă rapid de la forţa emoţiilor care o încercau. Sau să fi fost frica? Ori poate ambele.

— Nu prea cred că mă vei ucide în public, într-un loc plin de clienţi. Verity îşi ajustă strânsoarea asupra cărţilor, îşi adună fustele cu cealaltă mână şi făcu un pas în faţă. Şi acum dă-te la o parte!

Niciunul din bărbaţi nu se mişcă.

— Nu te vom ucide, pufni el batjocoritor. Am venit doar să te avertizăm.

Bărbatul o prinse rapid de ceafă cu mâna lui cărnoasă, făcând-o să icnească.

Verity scăpă cărţile din mână, dar nu auzi zgomotul făcut de acestea când îi căzură la picioare din pricina bătăilor puternice ale inimii ei. Râcâi mâinile acelea neînduplecate, vag conştientă de figura cu ochelari care veni spre ei, cel mai neverosimil salvator dintre toţi.

— Tu de acolo! se auzi un strigăt de undeva din Hatchards, o voce care i se păru vag cunoscută.

Dar toate gândurile i se învolburară, distorsionate şi amestecate din pricina fricii şi a panicii.

Gentlemanul cu ochelari fu doborât rapid de individul îndesat din spatele ei. Verity făcu ochii mari şi îl zgârie şi mai tare pe atacatorul ei.

— Consideră că ai fost avertizată, îi şopti el la ureche şi apoi o lovi cu capul de raftul de lemn.

Verity nu clipi. Cu siguranţă ar fi trebuit să ţipe. Să scoată un sunet. Lovitura violentă şi bufnitura chinuitoare meritau cu siguranţă măcar un oftat sau o şoaptă. Doar că ea nu reuşi să scoată niciun sunet. Urechile îi vâjâiră. Ameţi.

Şi apoi, lovindu-se de etajeră, Verity se prăbuşi la podea… Şi nu îşi mai aminti nimic altceva.

Capitolul 26

The Londoner

Atacată!

Contesa de Maxwell a fost agresată în *mijlocul librăriei Hatchards. Atacul împotriva ei trebuie să fie un memento pentru noi în ceea ce* priveşte *trecutul întunecat al contesei şi al contelui de Maxwell. Câtă vreme acesta rămâne în mijlocul înaltei societăţi, va exista mereu o ameninţare...*

M. Fairpoint

Nu venise.

Sau, mai bine zis, întârziase.

Lângă căminul gol, cu braţele împreunate la spate, Malcom aruncă o privire la ceasul de porţelan acoperit cu bronz aurit. Miji ochii în încercarea de a se concentra asupra ecranului circular mic în lumina difuză a încăperii. Apucă heruvimul poleit cu aur de ap şi îl ridică, verificând din nou ora.

Întârziase zece minute, deşi până atunci nu întârziase niciodată. Lăsă ceasul jos.

Poate pentru că găsise cărţile pe care le căutase sau chiar lucra. Sau se simţea bine fără el.

Începu să se plimbe încolo şi încoace.

În plus, nu ar fi trebuit să îl afecteze faptul că Verity întârziase. La naiba, ar fi trebuit să fie şi mai încântat dacă nu venea, pentru că nu avea să-l mai sâcâie cu întrebări şi nici să-şi mai vâre nasul în trecutul lui. Şi totuşi...

Se opri brusc, iar poalele hainei îi fâlfâiră puternic. La un moment dat, întrebările încetaseră să-l mai deranjeze. La un moment dat, să-i împărtăşească lucrurile pe care le

îngropase sau pe care se străduia să le reprime încetase să mai fie o luptă pentru el. În schimb, fiecare amintire pe care Verity reuşise să o aducă la suprafaţă fusese însoţită de o acceptare cu uşurinţă a trecutului său şi a amintirilor cu pricina ca aparţinându-i.

Auzi zgomot de paşi pe coridor.

Se întoarse cu faţa spre intrarea în bibliotecă şi ştiu că nu era Verity.

Paşii aceştia erau mai şovăielnici, nu direcţi şi încrezători ca ai ei.

Şi totuşi, când îl privi pe intrus, recunoscu o asemănare impresionantă, o privire foarte directă, în stilul Lovelace.

— Malcom, îl salută Livvie şi făcu o reverenţă fără cusur.

El se trase de rever. Fete şi reverenţe. Da, era un tărâm străin, necunoscut lui. Aruncă o privire peste umărul ei, căutând-o plin de speranţă pe domnişoara Lovelace mai în vârstă.

— Domnişoară Lovelace, ai vrea să…

Livvie închidea deja uşa în urma ei.

— …mi te alături? încheie el confuz.

— Nu voi irosi timpul, domnule North.

Se duse spre el cu paşi lungi, hotărâţi. Apucă unul dintre fotoliile de piele şi îl îmbrânci cu şoldul în locul dorit. Când îl alinie aproape perfect cu canapeaua cu butoni, arătă cu degetul spre ea.

— Te rog.

Şi, întrucât se afla sub asediu şi fusese asaltat de o fată mărunţică, Malcom făcu singurul lucru logic.

Se aşeză.

Livvie Lovelace se trânti pe fotoliul din faţa lui şi începu să bată darabana în braţele de piele, aşteptând. Măsurându-l în tăcere, cu o privire impresionant de neclintită, care nu îi şovăi câtuşi de puţin.

De-a lungul anilor, Malcom înfruntase numeroşi adversari, oameni de toate vârstele şi statuturile. Acum, gândindu-se la catalogul impresionant de adversari cu care

avusese de-a face, tindea să creadă că acela din faţa lui avea să se dovedească a fi cel mai formidabil dintre toţi, căci în clipa aceea recunoscu că o subestimase pe fată: nu era nici urmă de şovăială în ea. De fapt, ar fi pus rămăşag că îşi făcuse intrarea în felul acela tocmai ca să-l debusoleze. Aşa că îşi ridică proverbiala pălărie în faţa tinerei şi o aprecie de zece ori mai mult.

Livvie bătu darabana, încruntându-se uşor.

— Sora mea mă crede o idioată, North.

Dintre toate lucrurile pe care *se aşteptase* să le zică, acesta nu se aflase pe lista lui. Mai făcuse pe împăciuitorul în mahala, dar niciodată între două surori certate. Aşa că habar nu avea ce trebuia să spună.

Din fericire, Livvie ştia ce să spună pentru amândoi.

— Nu sunt idioată, ci chiar atentă, să ştii.

— Într-adevăr.

Iată, un răspuns potrivit!

Totuşi, ţinând cont de faptul că Livvie miji şi mai tare ochii, era limpede că rămase neimpresionată.

Malcom se foi pe canapea şi aruncă o privire plină de nădejde spre uşă. Dar, din păcate, Verity nu avea să îl salveze de data aceasta.

— Şi ştii de ce sora mea mă crede idioată?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Iată, măcar era adevărat!

— Pentru că Verity are impresia că eu cred că sunteţi căsătoriţi cu adevărat.

Ticăitul ceasului i se păru nemăsurat de zgomotos.

— Şi, întrucât şi tu pari să ai impresia că eu cred asta, Lord Maxwell, zise Livvie încetând să mai bată darabana, s-ar părea că eşti de aceeaşi părere ca Verity în ceea ce priveşte inteligenţa mea.

Trecuse prin lupte cu cuţitul pe stradă mai puţin periculoase decât discuţia asta.

— Nu mi-aş îngădui niciodată să îţi pun la îndoială inteligenţa. Cred totuşi că ar fi o discuţie…

— Pe care ar fi mai bine să o port cu sora mea? zise ea, ridicând din sprâncene. Nu-mi spune că de fapt crezi că

poţi scăpa atât de uşor de ea! Dacă aşa stau lucrurile…

Bombăni restul frazei cu jumătate de gură, iar lui Malcom i se păru că auzi „Atunci tu eşti cel nătâng”.

— Şi ştii de ce nu am de gând să plec?

— Din pricină că eşti încăpăţânată?

— Din pricina surorii mele.

— Înţeleg…

Deşi nu înţelegea câtuşi de puţin.

— Ba nu înţelegi. Nu spune pur şi simplu că înţelegi ca să răspunzi cumva! Mai bine nu spui nimic.

Sora lui Verity era totuşi isteaţă. Mai isteaţă decât o crezuse la începutul conversaţiei.

— Oricum, nu am timp să-ţi dau lecţii despre cum să porţi o conversaţie cuviincioasă. Eu am insistat ca Verity să vină la tine. Şi ştii de ce am făcut-o?

— Pentru că eşti o romantică?

Spre deosebire de Verity, care se mâniase când fusese catalogată astfel, Livvie Lovelace se făli cu asta. Se îndreptă mai tare în scaun.

— Întocmai. De aceea, când mi-a povestit ce s-a întâmplat în seara în care v-aţi cunoscut, am înţeles unele lucruri pe care ea nu le-a înţeles. Am crezut că s-ar putea să te porţi eroic, să ne ajuţi pe noi.

„Pe noi”.

Asta o deosebea pe Verity de el şi de felul în care îşi trăise viaţa. Asta îl diferenţia pe el de ea şi de sora ei. Ele se vedeau ca o familie şi nu renunţau niciodată la legătura dintre ele, în timp ce lui îi luaseră mai bine de cincisprezece ani ca să îşi asume o asemenea legătură cu… neamul lui.

Şi, deşi Verity îşi pusese încrederea în el, nu reuşise să se ridice la nivelul aşteptărilor ei. În schimb, când venise la el, o alungase. Simţi un nod de ruşine în stomac.

— Deci ai ceva de spus? Vorbeşte! După cât de înspăimântătoare era acum, peste zece ani fata asta ar fi putut guverna Anglia dacă ar fi vrut. Încerc să-mi dau seama, domnule North, dacă eşti într-adevăr un om bun sau nu… Deci cum e?

Categoric *nu* fu răspunsul imediat şi corect care îi veni

în minte. Poate că trecerea anilor îl mai înmuiase, pentru că nu reuşi să mârâie la Livvie sau să rostească răspunsul cu pricina. În timp ce rămaseră locului, privindu-se reciproc cu încordare, Malcom îşi cântări răspunsul. În cele din urmă, se mulţumi să-i spună adevărul.

— Nu am fost o persoană bună, zise el încet. Dar încerc să fiu mai bun.

— Hm, zise ea rezervat, apoi sări în picioare, scutindu-l de alte întrebări.

Aproape. Livvie zăbovi lângă uşă.

— Ţii la Verity?

Întrebarea aceea directă şi neaşteptată îl lovi drept între ochi.

— Eu…

— Nu mi-am cunoscut mama. Verity e singura mamă pe care am avut-o. De când mă ştiu, a muncit ca să aibă grijă de mine. M-a alinat mereu când am suferit şi mi-a îngăduit să visez. M-a protejat. O licărire de avertisment îi luci în privire. Şi nu voi accepta să fie rănită de cineva; cu siguranţă nu de tine. Aşa că, dacă nu ţii la ea sau dacă nu o iubeşti, atunci am încheiat socotelile. Se opri, apoi adăugă: Cu toţi.

— Eu…

Gândurile i se învolburară în minte şi încercă să găsească un răspuns, doar că Livvie Lovelace îl zăpăcise. Lucrurile despre care vorbea ea, cum ar fi fost să o iubească pe Verity, erau străine de lumea pe care şi-o clădise el. Lume pe care cea mai în vârstă domnişoară Lovelace o distrusese de una singură. Şi totuşi, să se deschidă pe deplin…

— Îţi mulţumesc pentru discuţie, răspunse el, căci nu îşi putea limpezi mintea când se afla în prezenţa femeii cât o şchioapă sau a oricărui alt observator.

— North, murmură ea. Dădu să plece, apoi se opri din nou. Ah, ar trebui să-ţi spun, în caz că *îţi pasă,* că sora mea a fost atacată azi.

Zicând acestea, sora lui Verity ieşi din încăpere, cuvintele ei răsunând în urma ei.

Malcom nu se clinti. Nici măcar nu clipi.

Cu siguranţă nu auzise bine. O spusese pe un ton atât de nonşalant, încât cu siguranţă mintea lui îi răstălmăcise cuvintele.

Şi apoi sângele îi vui în urechi.

Malcom sări în picioare şi ţâşni din bibliotecă, blestemând coridoarele întortocheate şi nesfârşite. Cu răsuflarea uşor întretăiată de teamă şi efort, ajunse la scări şi urcă treptele câte două deodată.

În clipa în care ajunse pe palier, o luă din nou la fugă, oprindu-şi în faţa camerei lui Verity.

Răsuflând greoi, apăsă mânerul şi intră… Şi o găsi.

Sau mai bine zis…

Îi găsi. Malcom îi găsi.

Ţinând cont de cuvintele rău prevestitoare ale lui Livvie, în timp ce alergase spre cameră, Malcom îşi închipuise cele mai îngrozitoare scenarii.

Verity inconştientă. Sângerând. Zdrobită.

Nu se aşteptase câtuşi de puţin la priveliştea din faţa lui după discuţia cu Livvie. Verity stătea cocoţată în partea stângă a saltelei, cu spatele la el. Bram şi Fowler se aflau în faţa ei. Bătrânii căutători prin canale stăteau pe două fotolii spiralate delicate, ca nişte căţeluşi ascultători, chiar dacă uriaşi, punând la încercare scaunele cu pricina.

— V-am zis eu, e un panaceu, le spunea Verity, complet fascinată de cine ştie ce medicamente care se aflau lângă patul ei.

Cu mâinile întinse şi vârâte în castroane cu apă, cei trei rămaseră concentraţi la cine ştie ce făceau acolo.

— Trebuie să o faceţi de câteva ori pe zi. Se vor înmuia.

— Dar nu-i nicio problemă dacă ai bătături, mârâi Fowler.

— Ba e dacă se rup, intră mizerie şi… Ei bine, e ca atunci când îţi intră mizerie într-o rană deschisă.

Malcom zăbovi în uşă.

Se putea ca uşurinţa intensă pe care o simţea să fi reuşit să-i stârnească un sentiment şi mai străin lui: veselie.

Şi nu ştia dacă să se simtă uşurat sau mânios pe tânăra care îl trimisese…

Verity aruncă o privire peste umăr.

— Oh, bună! îl salută ea.

Iar lui Malcom i se tăiară picioarele. De când îşi luase rămas-bun de la ea în dimineaţa aceea, i se formase un cucui rotund în partea dreaptă a frunţii. Un cucui îngrozitor, rezultatul unei lovituri.

Şuieră printre dinţi.

— Afară!

Verity se crispă şi se ridică în picioare.

— Ba n-am de gând.

— Nu tu, doamnă, scrâşni el.

Verity clipi din ochii ei enormi, nedumerită.

— Ah… foarte bine, se bâlbâi ea, pentru că aveam de gând să-ţi spun că nu voi îngădui să mi se dea ordine.

Fowler şi Bram se priviră unul pe celălalt. Şi apoi săriră simultan în picioare. Se îndreptară târşâit spre uşă, încărcaţi de vină, şi apoi ieşiră.

Foarte bine. Aşa trebuia, să se simtă vinovaţi ticăloşii!

Malcom se concentră asupra sentimentului aceluia de furie ca să nu intre în panică. Verity era în regulă. Verity avea… o vânătaie enormă care, din spusele surorii ei, era rezultatul unui atac.

„Şi unde eram eu? Scotoceam prin canale după comori de care n-am nevoie”.

Avuţii de care alţi oameni care se aflau în aceeaşi situaţie cumplita în care fusese el cândva aveau nevoie cu disperare.

Malcom trânti uşa cu putere.

— Nu aveai de ce să faci asta, îl mustră ea, ordonând spaţiul de lucru mic pe care şi-l pregătise între scaunele pe care stătuseră pacienţii ei.

Pacienţii ei.

Când, de fapt, ea ar fi trebuit să stea în pat cu…

— Doctor! îngână el şi deschise uşa, urlând după o servitoare.

Billy îşi făcu apariţia dintre umbre.

— Aţi strigat, domnule, zise ea.

— Majordomul…

Cum naiba îl chema pe om? De ce nu se sinchisise să-i afle numele? *El* îi ştia pe cei de care aveau nevoie acum.

— Coleman, milord.

— Pune-l pe Coleman să cheme un doctor!

— Malcom, nu am nevoie de doctor.

Fata ţâşnise deja în josul coridorului.

— M-a văzut deja unul, îi zise Verity, ducându-se spre uşă.

— Atunci te va mai vedea unul.

Ca să fie siguri că într-adevăr nu era rănită.

— Ar trebui să fii în pat, zise el cu dinţii încleştaţi, în timp ce Verity deschise uşa şi îşi vârî capul – capul rănit – afară.

— N-am nevoie de doctor, Billy!

Fata se opri.

— Cheamă doctorul! îi zise Malcom.

Billy făcu un pas în faţă. Şovăi, cu braţele întinse şi cu o expresie deznădăjduită pe chip.

— O zăpăceşti pe fată, îl mustră Verity. Încetează! Ieşi pe coridor şi îi spuse cu blândeţe, dar insistent fetei: Nu am nevoie de doctor acum, Billy, dar îţi voi da de ştire dacă se schimbă ceva.

Şi, drept dovadă absolută a faptului că ea era de fapt cea care deţinea puterea în casa aceea şi asupra oamenilor din ea, Billy făcu o reverenţă şi spuse:

— Cum doriţi, milady.

Nu era de ajuns.

— Trebuie să te vadă din nou, Verity, zise el încordat când ea închise uşa.

— Am fost…

Verity icni când Malcom o luă pe sus, punându-şi un braţ pe sub genunchii ei şi strângând-o la piept, şi o duse spre pat.

— Pot să merg singură, Malcom.

Oare putuse să meargă imediat după atac? Oare acum doar făcea pe curajoasa şi de fapt suferea? Simţi cum

i se strânge pieptul.

— Nu contează că poţi. Nu o vei face.

O aşează cu blândeţe în mijlocul saltelei şi apoi zăbovi lângă pat, nesigur, deşi el avea mereu răspunsuri şi nu se temuse niciodată de ceva. Acum se temea pentru femeia aceasta. Era un sentiment de panică enervant, paralizant, care îi alunga orice gând coerent din minte. La un moment dat, Verity ajunsese să însemne mai mult ca oricine altcineva pentru el.

— Nu ai nimic să-mi spui? reuşi el să îngâne când îşi făcu curaj să vorbească.

— Ai auzit despre atac.

— Am auzit despre atac, îi confirmă el.

— Ah, zise ea şi îşi încovoie degetele în cuvertura dantelată.

Cum era aşa de calmă? Cum, când fiecare nerv al lui vibra de o furie aprinsă? Când îi venea să-l vâneze şi să-i sucească gâtul celui care îndrăznise să o atingă?

— Livvie? întrebă ea.

— Livvie.

— Livvie, bombăni ea.

Dumnezeu s-o binecuvânteze pe fată! De n-ar fi fost ea, Malcom s-ar fi întrebat şi acum ce simţea şi ce se temea să simtă pentru femeia din faţa lui.

Verity se opri brusc şi nu se mai jucă cu aşternutul.

— M-am gândit că te vei bucura să iei o pauză.

Malcom se încruntă crâncen. Cerule, încerca oare să…

— Să înţeleg că nu eşti amuzat?

— Nu sunt amuzat, şopti el.

Capitolul 27

The Londoner

Vânatul devine vânător…

Sursele noastre ne-au raportat că, după ce a aflat despre atacul asupra soţiei lui, contele de Maxwell aproape că şi-a pierdut minţile, scoţând la iveală cruzimea pe care a ascuns-o cu grijă de înalta societate – până acum.

M. Fairpoint

De când se cunoşteau, Verity văzuse numeroase faţete ale furiei lui Malcom şi încă de nenumărate ori.

Dar nu îl mai văzuse niciodată aşa. Trăsăturile ascuţite îi erau încordate de furie, venele de la tâmple îi erau umflate şi ochiul îi zvâcnea. Reuşea cu greu să se controleze, iar Verity nu îl văzuse niciodată altfel decât stăpân pe el.

Şi era supărat… din pricina ei?

Pieptul i se umplu de un val de căldură când îşi dădu seama că îi păsa de ea.

Apoi se trezi la realitate.

— Te asigur că mă simt suficient de bine ca să continuăm înţelegerea, Malcom.

Malcom miji ochii şi apoi, lăsându-se pe un genunchi pe pat, se urcă pe saltea.

— Asta crezi? şopti el. Că îmi fac griji în privinţa înţelegerii dintre noi?

Ceva din tonul lui îi dădu de înţeles că trebuia să îşi cântărească vorbele şi să răspundă corect. În cele din urmă, îi oferi ceea ce merita: adevărul.

— Nu ştiu, Malcom.

Ea ştia foarte bine ce simţea pentru el. Ştia că inima îi era mai uşoară când se afla în preajma lui. Că îi deschisese ochii asupra articolelor pentru care ar fi trebuit să lupte în toţi aceşti ani. Dar nu ştia ce simţea el pentru ea.

Malcom se opri, îngenunchind lângă ea.

Cu o tandreţe infinită care o umplu de un alt val de căldură, îşi apropie palma de obrazul ei. Zăbovi cu mâna acolo. Bărbatul acesta, acum nesigur, deşi până atunci fusese întru totul stăpân pe el însuşi. Apoi, uşor de tot, îi atinse colţul rănii cu mâna bătătorită.

Verity îşi muşcă buza.

— Oh, Verity, zise el cu voce răguşită, bâlbâindu-se uşor, interpretându-i gestul drept o reacţie la durere.

Şi, într-adevăr, capul încă îi zvâcnea de la lovitura încasată, dar adevăratul pericol era faptul că Malcom se afla foarte aproape de ea şi că îi păsa.

— Sunt bine, şopti ea, punându-şi palma peste a lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva m-a izbit cu capul de o etajeră.

Malcom închise ochii.

— Ar fi trebuit să fiu acolo.

Şi Verity îşi dorise ca el să fie acolo, dar nu din obligaţie.

— Am leşinat. Când mi-am venit în simţiri, mă aflam deja în trăsură. Un gentleman m-a scos din librărie şi ne-a trimis acasă.

Malcom înghiţi în sec.

— Doctorul a fost aici mai toată ziua. Insistă că este o rană superficială.

Malcom îi cuprinse cu blândeţe faţa cu degetele lungi. Tandreţea mângâierii lui o făcu să închidă ochii.

— Verity, încerci cumva să mă linişteşti?

Ea se ridică în şezut.

— Funcţionează?

— Deloc. Cine a făcut asta?

Fusese inevitabilă întrebarea aceea care nu avea cum să aducă un lucru bun pentru Malcom. Avea să stârnească un scandal, controverse şi conflicte de care nu avea nevoie, mai ales ţinând cont viaţa pe care o dusese.

— Au fost nişte străini, răspunse ea evaziv. Doi.

— Ce au vrut?

Nu avea să se mulţumească vreodată cu ideea că fusese doar un atac întâmplător într-o librărie din Londra.

Malcom se lăsă în spate, cercetându-i cu atenţie chipul.

— Nu îmi spui dintr-un motiv anume.

Fir-ar să fie, era atât de ager!

— Cineva care nu vrea ca articolul despre tine să fie

publicat.

Malcom căzu pe vine.

— Bolingbroke.

— Nu ştiu sigur, zise ea rapid, deşi el îi confirmă presupunerea pe care o făcuse ea la Hatchards. Şi nici tu nu ştii.

Nimic bun nu avea să iasă dintr-o luptă între Malcom şi un alt nobil a cărui familie se dovedise deja fără scrupule.

Privirea i se înceţoşa.

— Îl voi ucide!

Deşi îl cunoştea bine pe Malcom, pe Verity o înfioră ameninţarea întunecată pe care o emana privirea lui aurie şi adâncă.

Ea se ridică pe genunchi în faţa lui şi îi cuprinse faţa cu mâinile.

— Ba nu o vei face, pentru că nu eşti genul care să atace pe cineva fără să cunoască toate faptele.

— Nu ştii…

— Ba ştiu asta despre tine.

Îi simţi muşchii feţei zvâcnind şi tremurând. Era ca un amestec volatil de nervi şi energie care vibrau. Verity îl privi cu atenţie.

— Malcom, nu vreau să fugi şi să te lupţi pentru mine. Am fost singură vreme de optsprezece ani şi, la sfârşitul următorului sezon, când voi pleca de aici, mă voi lupta tot singură. În timp ce tu vei locui cu şi printre ei.

— Nu-mi pasă de ei. Sau de toate astea, zise el emoţionat, cu voce răguşită. Îmi pasă de tine.

Lui Verity îi stătu inima în loc.

— Şi vreau să mă lupt acum pentru tine.

Verity îşi plimbă încheieturile degetelor peste maxilarul lui.

— Of, Malcom! Nu e decizia ta, ci a mea.

— Mă scoţi din sărite, Verity Lovelace, şopti el.

— Aşa e, zise ea, zâmbind uşor.

Dar când îi purtase cineva cu adevărat de grijă? Ce-i drept, le avusese pe Bertha şi pe mama ei şi, ocazional, pe tatăl ei. Dar chiar şi în zilele acelea de la început, când

viaţa fusese mai uşoară, bunăstarea şi fericirea lui Verity fuseseră pe locul al doilea, după mama ei emotivă, cu inima frântă. Prea des încercase a-şi face mama să zâmbească, iar Bertha, la fel, dar nimeni nu îi fusese alături lui Verity. Nu tocmai. Se ridică pe genunchi, se aplecă în faţă şi îl sărută.

Malcom încremeni, după care îi răspunse la sărut cu o disperare la fel de intensă ca a ei.

El se desprinse rapid din îmbrăţişare.

— De ce?…

— Pentru că vreau, spuse ea simplu. Pentru că vreau să fiu în braţele tale.

„Pentru că te iubesc”. Şi când aveau să plece fiecare pe drumul lui, ea avea să îşi trăiască viaţa ca fată bătrână, iar printre amintirile ei urma să se numere clipa aceasta, cu bărbatul acesta. Când îl sărută din nou, îl îmbrăţişă cu disperare.

Dintr-odată, Verity prinse viaţă.

Amândoi prinseră viaţă împreună.

Malcom gemu şi o prinse de talie, trăgând-o mai aproape, de parcă ar fi avut nevoie să o simtă lipită de el, iar ea savura dovada că o dorea, căci ea însăşi avea nevoie să îl *simtă* în toate modurile posibile.

— Mi-ai dat viaţa peste cap, Verity.

Da, aşa cum făcuse şi el cu a ei. Şi nu avea să-şi revină vreodată.

— Atunci suntem chit, Malcom North, spuse ea gâfâind printre săruturi.

Cerule! Nici nu voia să-şi revină din lumea aceasta întoarsă cu susul în jos.

Şi avea suficient timp mai târziu să intre în panică din pricina dorinţei pe care o simţea pentru el. Dar, pentru moment, existau doar ei doi. Pentru moment, îşi dorea să existe doar ei doi.

Verity îşi întredeschise buzele, iar Malcom o pătrunse cu limba şi gustă din ea, aşa cum mai făcuse de două ori până atunci.

— Am visat să fac asta în fiecare clipă ce s-a scurs de

la ultimul nostru sărut.

— Atunci visurile noastre sunt la fel.

Restul frazei fu înlocuit de un geamăt când Malcom o muşcă uşor de colţul gurii.

— Ai gust de ciocolată, de mentă şi de miere.

Se duelară cu limbile.

— E un lucru bun? întrebă ea uşor bâlbâit când Malcom începu să o sărute pe gât.

Profunzimea dorinţei din privirea lui o lovi din plin, fierbinte, ca o mângâiere fizică.

— Da. E o mireasmă dulce şi îmbătătoare cum n-am mai cunoscut, Verity Lovelace.

„Verity Lovelace”.

„Vreau să mă unesc cu el. În toate modurile posibile”.

Alungă gândurile acelea pline de regret şi, pentru ca momentul să nu o ducă cu gândul la ceea ce îşi dorea cu adevărat şi ceea ce nu avea să devină vreodată realitate, îl sărută din nou. Limbile li se biciuiră, un dans erotic fără reguli sau mişcări predefinite.

Şi apoi Malcom se desprinse de ea.

Verity ţipă.

— Ce… De ce? De ce te-ai oprit?

*

O dorea. O dorea cum nu dorise niciodată pe altcineva. Şi totuşi nu putea să ia pur şi simplu darul pe care i-l oferea. Deşi tânjea să o facă. Deşi nu-i plăcea că descoperise cu întârziere că Verity avusese de fapt dreptate: până la urmă, sufletul lui fără valoare mai avea într-adevăr o fărâmă de onoare în el. Gâfâind, Malcom se îndepărtă de ea, un efort conştient pentru care avu nevoie şi de ultima fărâmă de stăpânire de sine pentru care se luptase de-a lungul anilor.

Verity deschise ochii, fluturând din genele dese şi grele, dezvăluind întrebarea din privirea ei cu o clipă înainte să o rostească cu voce răguşită:

— De ce?

— Nu vreau să fie o plată, reuşi Malcom să recunoască printre răsuflări întretăiate.

Dorinţa din ochii ei se micşoră întrucâtva. Verity se ridică.

— De asta crezi că o fac? Ca să te răsplătesc pentru darurile pe care mi le-ai dat?

Malcom se înfioră.

— Nu. Da.

Îşi trecu o mână prin păr, desfăcându-l din coadă. Totul era cu susul în jos.

— Nu ştiu, mărturisi el.

Ştia doar că o dorea. Că voia ca ea să îl dorească. Dar că nu avea să o aibă niciodată decât din voia ei, din dorinţa ei… pentru el.

— Oh, Malcom, şopti ea şi apoi, aplecându-se din nou, îl sărută pe colţul gurii, apoi pe celălalt.

O mângâiere uşoară, ca de fluture, care îl făcu să închidă ochii.

— Fac dragoste cu tine pentru că vreau, Malcom, zise ea pe un ton ritmic, ca un cântec de seducţie, stârnind un nou val de dorinţă care i se scurse prin vene. Sunt femeie şi ştiu ce vreau, zise ea cu ochii întunecaţi de dorinţă. Te vreau pe tine!

Şi fu pierdut.

Sau poate că acum fusese găsit. De fapt, poate că fusese găsit în ziua în care o descoperise prin canalele din Londra, iar viaţa lui nu avea să mai fie vreodată la fel.

Malcom gemu şi o sărută pe gât. O linse, tachinându-i pielea, până ce Verity gemu cu răsuflarea întretăiată; mădularul i se întări ca piatra când auzi dovada nestăpânită a dorinţei ei.

— Eşti atât de frumoasă, Verity! îi zise el după fiecare sărutare pe pielea ei moale ca satinul.

— Şi tu eşti, îi răspunse ea sacadat, icnit, făcându-l să zâmbească.

Malcom îşi ridică mâinile între ei şi-i cuprinse sânii supli.

— Chiar eşti, repetă ea, gâfâind, dându-şi capul pe

spate, ca Malcom să o poată săruta mai bine. Aşa am crezut de prima… Mm… Restul se pierdu într-un ţipăt incoerent când Malcom îi coborî gulerul rochiei şi se aplecă pentru a-i adora sânii. De prima dată când te-am văzut, reluă ea, rostind cuvintele rapid, amestecate, de parcă nu avea să mai tragă vreodată aer în piept cum trebuia ca să rostească un cuvânt, dar având nevoie ca Malcom să afle acele adevăruri.

El era înfierbântat, înflăcărat de dorinţa ei. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare care i se prelinseră pe obraz, iar Verity îşi ridică tremurând degetele şi îi şterse sudoarea.

Se priviră în ochi: adâncimile violet ale ochilor ei reflectară toată dorinţa ce clocotea în ai lui. Fără să îşi ia privirea de la ea, Malcom desfăcu cei câţiva nasturi de la haină şi şi-o dădu jos. Se întinse după poalele cămăşii în acelaşi timp cu Verity. Dădură împreună jos cămaşa din batist.

Buzele, umflate şi umede de la sărutările lui, i se depărtară când îl văzu.

Malcom se crispă, privind acelaşi lucru ca ea, pielea plină cu cicatrici de la urmele de pumnal şi rănile suferite în subteranele Londrei.

Ea îl mângâie pe cicatricea zimţată de-a lungul buricului. El se încordă, dar ea se aplecă şi îl sărută pe corp.

— Atât de frumos, şopti ea printre sărutări.

Malcom şuieră cu dinţii încleştaţi şi îşi strânse mâinile în pumni pe lângă corp.

Nu fusese niciodată cu o astfel de femeie. Tandru şi lent şi totuşi încins şi înnebunitor. Sexul fusese doar un act fizic, o potolire a poftei care îi aducea o eliberare absentă mult prea scurtă din viaţa lui care era ca un iad.

Cu Verity, era mai mult.

Pentru că ea era mai mult decât îndrăznise vreodată să creadă că ar fi meritat.

Verity îl sărută tot mai jos, până ce ajunse la betelia pantalonilor, unde se vedea începutul unei cicatrici.

Era prea mult. Gemu adânc şi gutural, sunetul blocându-i-se în gâtlej.

O ridică, o sărută din nou pe gură şi începu să desfacă nasturii mărunţi ai rochiei ei. Îi spuse printre sărutările disperate:

— De ce sunt atâţia nasturi afurisiţi?

— Mie îmi plac, spuse ea gâfâind, cu voce răguşită, ca în seara în care se întâlniseră prima dată, când fugise înnebunită prin Londra alături de el. Sunt foarte delicaţi, spuse ea bâlbâit.

Malcom trase de spatele rochiei, iar găicile pocniră şi cedară. Şi apoi nasturii căzură şi săriră pe podea, pe masă, peste tot în jurul lor. Malcom şi Verity încremeniră; piepturile li se umflară şi se dezumflară la unison.

— O să-ţi cumpăr alţii.

— Nu trebuia…

Malcom o sărută din nou, înăbuşindu-i protestele, apoi o coborî pe pat.

Verity îşi întinse braţele spre el, iar Malcom se lăsă în jos, sprijinindu-se pe coate. Apoi îşi plecă capul şi îi cuprinse sfârcul drept, ca o pietricică de un maroniu pal, cu gura şi îl supse.

Verity gemu, lung şi jos, şi îşi desfăcu larg picioarele.

Mădularul îi tresări, tot sângele din vene scurgându-i-se spre bucata aceea de carne care zvâcnea.

El se îndepărtă din nou, iar ea ţipă, bâjbâind după el.

Însă doar îşi dădu jos cizmele, apoi pantalonii. Şi, în timp ce se dezbrăcă în faţa ei, imperfect şi plin de cicatrici, Verity se ridică în coate şi îl privi.

Nu văzu nici urmă de mila sau repulsie în privirea ei. Sau de fascinaţie bolnavă, de care avusese parte în alte legături de-a lungul vieţii.

— Atât de frumos! zise ea, respirând scurt şi rapid.

Malcom îşi reluă îndatoririle. Îi venera sânul pe care îl neglijase anterior şi cuprinse cu palmele moviliţele generoase care i se revărsau din palmele bătătorite. Pielea ei se simţea ca mătasea pe pielea lui imperfectă. Supse şi tachină sfârcul mărit până ce Verity începu să ţipe. Să îi strige numele. Să îşi ridice şoldurile într-o mişcare sus-jos primitivă şi disperată.

Incapabil să-şi mute privirea de la ochii ei închişi şi de la felul în care i se contorsiona chipul în timp ce se preda magiei îmbrăţişării lor, Malcom îi acoperi cu palma cârlionţii închişi la culoare care îi ascundeau feminitatea.

Verity încremeni şi deschise brusc ochii, surprinsă, şi-şi rotunji buzele şocată.

Apoi Malcom îşi vârî un deget în teaca strâmtă, udă.

Ea ţipă în timp ce el o mângâie mai întâi lent, apoi mai repede. Îşi mai vârî un deget înăuntru, iar Verity îşi arcui şoldurile cu sălbăticie. O pătrunse, apoi se retrase. De nenumărate ori. Îşi impuseră un ritm perfect, mişcându-se la unison. Mişcările ei deveniră mai disperate, răsuflarea şuierătoare.

Sau oare era a lui?

Sângele îi vuia în urechi, aşa că îi era aproape imposibil să priceapă sunetele care pătrundeau printre pulsaţiile propriei inimi.

— Malcom, gemu ea o rugăminte care îi mai stârni un val de poftă.

Mişcările lui Verity deveniră şi mai disperate.

Era atât de aproape! Se simţea în aer mirosul orgasmului ei iminent, un afrodiziac care îl îmbrânci aproape de limita nebuniei.

Malcom îşi schimbă poziţia, înlocuind degetele cu membrul lui erect. Ud, trupul ei îl primi alunecos. Întreaga lui fiinţă urla să se afunde adânc în ea şi să le desăvârşească uniunea.

Şi avu nevoie de întreaga lui fiinţă pentru a se stăpâni.

— Va durea? se bâlbâi ea, răsuflând rapid.

— Da, scumpo, zise el mângâind-o pe obraz.

Mâna îi tremură. Tot corpul îi tremură nu doar de dorinţă fizică, ci din pricina apropierii dintre ei. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de cineva. Şi nu îşi dorea să mai fie vreodată aproape de altcineva în afară de ea.

— Cu siguranţă eşti direct, Malcom North, se bâlbâi Verity şi râse, tremurând uşor, iar el îşi încleştă dinţii când îi simţi teaca strângându-se în jurul lui, punându-i la

încercare stăpânirea de sine şi cumpătarea.

Malcom întinse mâna între ei şi începu să o mângâie din nou, pătrunzând-o tot mai adânc.

Şi orice urmă de veselie dispăru, în timp ce Verity reuşi doar să geamă şi să scâncească.

— Malcom!

Îi rosti numele ca pe o rugăminte, iar el fu pierdut.

— Îmi pare atât de rău, scrâşni el şi se împinse în ea.

Verity ţipă, arcuindu-şi tot corpul. Totuşi, durerea nu o făcu să se retragă, ci îl strânse în braţe, ţinându-l aproape.

El îşi lipi fruntea transpirată de a ei şi se concentră asupra respiraţiei.

Nu se mai simţise niciodată ca acum, îngropat adânc într-o teacă udă, caldă şi atât de strâmtă. Se împotrivi nevoii primitive de a continua să se implânte în ea, ca să încheie actul pe care trupul lui îl implora să-l săvârşească şi apoi să se oprească. Şi totuşi, ţinând cont de durerea pe care i-o pricinuise şi de dorinţa de a-i stârni din nou plăcere trupului ei, nevoia lui intensă nu conta deloc. O sărută pe frunte.

— Iartă-mă, Verity!

— Nu a fost chiar rău, murmură ea, ridicându-şi genele dese şi zâmbindu-i timidă. Partea dinainte a fost chiar plăcută.

Malcom rânji. Iată curajul de care dăduse dovadă şi prima dată când se întâlniseră! Cel care îl ademenise şi vrăjise încă de atunci. Îşi coborî gura spre sânul ei drept şi începu să-i tachineze iarăşi sfârcul.

Lui Verity i se tăie răsuflarea.

— Asta e plăcut? murmură el cu gura lipită de carnea ei înfierbântată.

Drept răspuns, Verity îşi înfipse mâinile în părul lui şi îl ancoră acolo, nelăsându-l să facă altceva decât să se ocupe de sfârcul sensibilizat.

Malcom îi apropie sânii şi îi linse întruna, până când ea începu să îşi mişte şoldurile şi să strige cu disperare.

Iar el se mişcă odată cu ea. Lent. Obişnuindu-i trupul cu al lui.

Apoi îşi mişcară trupurile într-o armonie perfectă, el implântându-se, iar ea ridicându-se, întâmpinându-i fiecare pătrundere.

— Malcom… Malcom, se tângui ea prelung.

Un singur cuvânt. Numele lui. De nenumărate ori, o mantra care îl făcu să se împingă de fiecare dată în ea cu disperare. Era aproape.

— Termină pentru mine! o imploră el, deşi nu implorase niciodată pe nimeni în viaţa lui.

Dar Verity Lovelace era diferită de toţi cei pe care îi cunoscuse vreodată de-a lungul existenţei lui. Era lumină şi veselie, era isteaţă şi curajoasă.

O simţi crispându-se şi o auzi ţipând când termină, blestemând şi implorând, până ce rămase fără vlagă. Iar capitularea ei îl azvârli dincolo de limita unde plăcerea şi durerea se contopesc într-o tortură splendidă.

Se retrase şi se goli pe abdomenul ei, gemând şi cutremurându-se, până când încetă să tremure, apoi se prăbuşi peste ea, sprijinit pe coate ca să nu o zdrobească. Continuară să tremure până ce îi cuprinse o senzaţie de calm.

În timp ce stătea întins acolo, Malcom avu sentimentul înspăimântător că înţelegerea pe care o făcuse cu Verity nu avea să fie niciodată de ajuns.

*

În copilăria ei în Epsom, sătenii o defăimaseră fără pic de discreţie: era fiica unei târfe şi o aştepta aceeaşi soartă.

Verity însă nu fusese genul care să se flageleze singură pentru păcatele altcuiva sau, aşa cum se întâmplase în cazul lor, pentru deciziile altcuiva. Mama ei îşi luase un iubit şi renunţase la orice posibilitate de a avea parte de o căsătorie onorabilă, respectabilă, cu un bărbat dispus să o ia de soţie. Decizia aceea însă îi aparţinuse Lydiei Lovelace. Nu lui Verity. Drept pentru care, deşi insultele o duruseră, îşi ţinuse în continuare capul sus pentru că nu era mama ei. Se mândrise cu faptul că nu

avea să se dăruiască vreodată unui bărbat, în niciun fel, în afara căsătoriei.

Bineînţeles, întrucât muncise de la 12 ani, petrecuse şi mai puţin timp gândindu-se la căsătorie decât la a renunţa la virtutea ei.

Până când în sfârşit înţelese.

Întinsă în aceeaşi poziţie de când Malcom o curăţase cu tandreţe de sămânţa lui, la pieptul lui, cu picioarele împletite cu ale lui, acum totul avea sens pentru ea.

Momentul acesta limpezise toate lucrurile: acum îşi înţelegea mama. Înţelegea ce însemna să doreşti pe cineva şi să ai nevoie cu atâta disperare de el încât, într-un moment de pasiune, nu se gândise o fracţiune de secundă măcar la principii precum onoare, respectabilitate sau virtute.

Ştiuse doar că avusese nevoie să îl cunoască pe Malcom în felul acesta, că, dacă s-ar fi despărţit de el fără să fi zăcut în braţele lui, ar fi regretat acest lucru mai mult ca orice, cum ar fi fost respectabilitatea şi onoarea.

Îşi trecu palmele peste cârlionţii de pe pieptul lui şi degetele prin smocul de păr blond.

Îl iubea.

Şi poate că, la urma urmei, chiar semăna cu mama ei, pentru că nu simţea nici urmă din panica pe care ar fi trebuit să i-o stârnească această conştientizare. Simţea doar o pace plină de mulţumire. Sentimentul absolut că lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie. Oricât aveau să dureze ele.

Iar de data aceasta simţi într-adevăr un junghi de regret doar din acest motiv.

Alungă acele gânduri mohorâte, refuzând să petreacă timpul de care dispunea regretând, şi îşi propti bărbia pe pieptul lui.

— Dormi? şopti ea.

— Întrebarea e dacă mai sunt măcar în viaţă, zise el cu vocea încă răguşită şi slăbită, iar Verity zâmbi.

Îl pişcă de lateralul corpului, iar Malcom deschise brusc ochii.

— Fir-ar să fie! Ce naiba…

— Eşti în viaţă, zise ea, zâmbind cu gura până la urechi. Doar verificam.

Malcom bombăni şi o rostogoli uşor sub el.

— Obrăznicătură ce eşti, rosti el cu buzele aproape lipite de ale ei, apoi, conştient de vânătaia ei, se trase în spate şi atinse uşor zona dureroasă din jurul cucuiului.

Verity îi anticipă întrebarea înainte să o rostească.

— Sunt bine.

— Nu ar fi trebuit să fac dragoste cu tine.

Dorinţa de la început şi somnolenţa de după aceea fuseseră înlocuite acum de remuşcare, iar Verity nu avea de gând să accepte aşa ceva.

Îşi înfipse degetul în pieptul lui, alegându-se cu un mârâit.

— În primul rând, *eu* am făcut dragoste cu tine, Malcom. În al doilea rând, te asigur că sunt bine. Doar mă doare puţin, îi mărturisi ea.

Malcom îşi trecu palma peste coapsa ei cu mişcări uşoare, circulare, care o făcură să geamă.

— Asta, în schimb, e o senzaţie delicioasă.

Malcom se mişcă astfel încât Verity ajunse din nou deasupra lui şi începu să o mângâie tot mai în jos, pe curbura spatelui, iar ea oftă.

— Iar asta e o senzaţie cu adevărat minunată.

Îi cuprinse fesele cu palmele, împingând-o uşor înspre mădularul lui erect.

Verity chicoti.

— Fii cuminte!

— Să înţeleg că nu e minunat? murmură el tachinător, împingându-se uşor în ea, iar Verity simţi o durere ascuţită.

Îşi muşcă buza.

— Oh, nu, zise ea cu răsuflarea uşor întretăiată. E minunat. Tu eşti minunat!

Malcom îşi roti şoldurile şi, în timp ce se mişcă, Verity închise ochii şi nu reuşi să-şi găsească cuvintele.

— Ce ai zis, iubito?

O sărută lent, tachinând-o. Se opri prea curând,

făcând-o să geamă cu regret.

Prin negura de dorinţă, Verity văzu satisfacţia de sine din privirea lui şi îl pişcă iarăşi.

— Au!

— Nu fi îngâmfat, îl mustră ea. Nu te-am trezit pentru asta, deşi am putea să o facem după aceea.

Malcom râse apăsat, tremurând din tot corpul sub ea, iar Verity i se alătură. Latura aceasta a lui, expresia amuzată transparentă şi sinceră, lipsită de furia care făcuse parte din el atâta vreme, se dovedi a fi contagioasă. După ce se potoliră, Verity plecă de lângă el şi se duse degrabă spre noptiera de lângă pat.

Se aplecă, deschise sertarul şi scoase carneţelul dinăuntru. Cu capul plecat, se holbă o clipă la el, după care închise sertarul la loc şi i se alătură lui Malcom.

— Poftim!

— Ce-i asta? întrebă el, luându-l deja din mâna ei.

— Articolul.

Malcom încremeni, cu privirea blocată pe prima pagină, pe titlu.

— Încerci să scapi de înţelegerea noastră, zise el cu glas monoton.

— Nu, răspunse Verity şi se puse în genunchi. Nu are legătură cu asta. Voi rămâne, aşa cum am promis.

Pentru că mai degrabă şi-ar fi tăiat un braţ decât să renunţe la timpul pe care îl mai putea petrece cu el.

— Dar asta e povestea. Singura pe care o voi spune, Malcom.

El se ridică în şezut, se duse spre marginea saltelei şi, preţ de o clipă, Verity crezu că avea să-i respingă articolul, că avea să-l lase deoparte şi să răbufnească, aşa cum făcuse de multe ori când trecutul intervenise între ei.

Doar că de data aceasta stătu şi citi. Nemişcat, mai puţin când dădea pagina. Până când ajunse la sfârşit.

Verity îşi simţi inima bătându-i cu putere.

Se întrebase deseori ce părere aveau cititorii despre articolele ei. Chiar dacă le scrisese la cerinţa angajatorului ei, sperase mereu că undeva cineva avea să aprecieze

cuvintele pe care le aşternuse pe hârtie.

Dar poveştile acelea fuseseră toate goale. Bârfe, aşa cum susţinuse Malcom pe bună dreptate. Iar părerile acelor străini nu contaseră câtuşi de puţin. Nu în comparaţie cu părerea lui, a bărbatului care se afla în faţa ei.

Când văzu că Malcom nu spune nimic, Verity îşi umezi buzele.

— Deci?

— E… perfect, zise el încet. E perfect.

Şi, o clipă mai târziu, când o luă în braţe şi făcu iarăşi dragoste cu ea, Verity descoperi din nou perfecţiunea.

— Tu îmi vei aduce pierzania, Verity Lovelace, gemu el, ţinându-şi braţul peste ochi.

— Dacă murim, modul acesta de a muri ar fi preferabil, îl tachină ea, chicotind când el o plesni uşor peste fese.

— Obrăznicătură!

O mângâie lent pe spate, eu mişcări circulare ample. O mângâiere atât de blândă! Atât de alinătoare!

Verity îşi împleti degetele cu ale lui şi îşi sprijini capul de pieptul lui, simţindu-i cârlionţii blonzi moi pe pielea ei. Cât de bine era să se afle în braţele lui! Întreaga viaţă considerase actul intim dintre un bărbat şi o femeie o nebunie şi o slăbiciune. Acum, după ce făcuse dragoste cu Malcom, îşi dădea seama cât de tare greşise. Era o frumuseţe aparte să stea în braţele cuiva la care ţinea.

Privind somnoroasă la degetele lor împletite, Verity îl strânse uşor, într-o pulsaţie ritmică voită. Apoi îşi dădu seama că el încremeni.

Verity se opri brusc. Se propti cu bărbia în pieptul lui şi îi privi chipul îngrozit. Dispăruse orice urmă de dorinţă sau tachinate, fiind înlocuite de o emoţie pură, nestăpânită.

— Ce este?

Malcom îşi mişcă buzele, dar nu se auzi niciun cuvânt. Verity îi urmări privirea tumultuoasă. El se uita spre palmele lor împreunate.

Ea vru să-i dea drumul, dar el se agăţă de ea de parcă mâna ei ar fi fost o ancoră de salvare, aşa că îl strânse şi

mai tare.

— Malcom?

— Eu doar… Eu…

Verity aşteptă, dându-i timp.

— Mama mea, şopti el cu voce răguşită, aspră. Malcom trase tremurător aer în piept şi continuă: Când eram copil, fugeam mereu, încercând şi reuşind să fac trăsnăi, iar înainte să plec, mama mă lua de mână şi mă strângea cum ai făcut tu şi îmi zicea: Te iubesc, te iubesc doar pe tine/ Cu o dragoste ce nu va pieri/ Până ce soarele se va răci/ Şi stelele vor îmbătrâni. Malcom închise ochii. Aşa îmi zicea de fiecare dată când ne despărţeam şi când mă învelea la culcare. Apoi adăugă rapid, parcă temându-se că, dacă nu avea să rostească acele vorbe, ar fi putut pierde odată cu ele amintirea pe care o preţuia: Mă strângea de mână pe ritmul sonetului; Pentru că… începu el cu voce tremurândă, iar Verity îşi puse şi cealaltă palmă peste mâinile lor împreunate. Pentru că inima mea bate pentru tine. Aşa a fost şi aşa va fi mereu. Chiar şi după ce va înceta să mai bată, dragostea mea va continua să trăiască în tine.

Malcom izbucni în hohote de plâns şi se agăţă de degetele ei, strângând-o cu putere.

Verity simţi cum i se strânge gâtlejul şi i se împăienjeneşte privirea. Apoi îl ţinu pur şi simplu de mână. Întinsă la pieptul lui, îi îngădui să plângă, îndurerat de tot ce pierduse şi de amintirea pe care în sfârşit o găsise. Îi simţi trupul zgâlţâindu-se şi tremură din pricina emoţiei care îl încerca. Îl ţinu tot timpul, deşi timpul nu mai însemna nimic pentru ea, până când Malcom se opri din plâns.

Îl sărută pe tâmplă şi îl mai strânse de câteva ori de mână în tempoul acela ritmic, dorindu-şi ca el să simtă dragostea pe care i-o purta.

Capitolul 28

The Londoner

Întâlnirea!

Lord Maxwell a fost văzut dărâmând uşa de la intrare a baronului de Bolingbroke. Societatea stă ca pe jar şi salivează în aşteptarea detaliilor despre lupta care a izbucnit fără îndoială între moştenitorul pierdut şi duşmanul lui de moarte, Lord B.

M. Fairpoint

De-a lungul vieţii, Malcom urmărise şi reuşise să se răzbune pe mai mulţi duşmani decât îşi putea aminti sau număra.

Însă niciodată când mersese la luptă nu se simţise ca acum. Clocotea în el o sete de sânge primitivă şi oarbă. Îi înfierbânta venele şi îl străbătea, răspândind în el o otravă veninoasă din care se creionă un singur cuvânt: *distruge.* Întâlnirea care urma nu avea de-a face cu teritoriul sau dreptul de proprietate ori cu nevoia primitivă de a exercita control şi de a domina.

Ci avea legătură cu ea, cu Verity, şi ceea ce păţise.

Fără să se deranjeze a folosi ciocănelul, aşa cum ar fi făcut orice musafir civilizat, Malcom bătu cu putere în uşa modestă. Uşa grea din stejar zăngăni, aşa că Malcom bătu şi mai tare.

Dar nu avea de gând să plece. Întâlnirea aceasta fusese sorocită după atacul asupra lui Verity din Hatchards. Ba nu, dacă era sincer cu el însuşi, fusese sorocită cu mult timp înainte, când fusese doar un băiat furat de pe moşia familiei lui din Kent şi vârât într-un sac de pânză, crezut mort şi aruncat ca un gunoi.

Iar acum se întorsese şi îşi revendica viaţa din trecut.

Asta îl făcu să se oprească brusc din bătut, încremenind cu pumnul aproape de uşa de stejar.

Oare putea să o facă?

Nu numai să se perinde prin lume la lumina zilei, ci să se perinde printre *nobili?* În rândul înaltei societăţi cu care

încă nu voia să aibă de-a face. Era prins într-o lume de mijloc de care nu avea să aparţină vreodată. Nici în canale, nici în capătul cel mai elegant al Londrei.

Dar viitorul pe care şi-l închipuia el nu era un loc anume.

Era cu ea…

Era cu Verity.

Voia să fie oriunde era ea. Tocmai de aceea, pentru prima dată în viaţa lui, nu voise să caute comori prin canale, ci să o însoţească la Hatchards.

Căminul lui era oriunde se afla Verity.

„O iubesc…”

Malcom întinse mâna şi se prinse de balustradă, reuşind să stea în picioare. „Cerule!” O rugăciune rostită de el, care nu fusese niciodată religios şi care doar de atât era în stare. O iubea. O iubise încă de când o găsise în canalele lui – o femeie arţăgoasă, care îl provocase la fiecare pas, de parcă ar fi locuit dintotdeauna în tunelurile acelea şi s-ar fi proclamat singură regina lor.

Cu fiecare interacţiune îşi pierduse tot mai multe bucăţi dintr-o inimă pe care nu ştiuse că o avea: Verity dându-i lecţii de şah. Verity, înfruntându-l direct ca să apere doi căutători bătrâni. Doar Verity. Avea să fie mereu Verity.

Ea era motivul pentru care se afla acum aici.

Din nou stabil pe picioarele lui, Malcom bătu cu pumnul în uşă, bubuitura răsunând pe deasupra larmei obişnuite a traficului matinal din Mayfair.

Şi apoi uşa fu deschisă brusc de un majordom bătrân cu părul alb.

— Vă pot ajuta?

În afară de engleza fără cusur pe care o vorbea, bătrânul ar fi putut foarte bine să fie Fowler sau Bram. Un servitor care, judecând după vârsta înaintată, ar fi trebuit să se pensioneze cu ceva timp în urmă, dar rămăsese în slujba baronului. Oare de ce? Din lipsa unei pensii? Din loialitate? Cu siguranţă nu din al doilea motiv ţinând cont de istoricul familiei lui Bolingbroke. Asta îi aduse aminte lui Malcom de ce venise, de motivul vizitei lui.

— Bolingbroke.

Servitorul ezită.

— Mă tem că Excelenţa Sa este…

Malcom îl îmbrânci cu cotul înainte ca bătrânul să apuce să-i închidă uşa în faţă.

— Mă va primi.

Altfel, avea să dărâme uşa cu mâinile goale şi apoi să-l vâneze pe Bolingbroke ca pe un diavol.

— Am spus că nu primeşte vizite, zise majordomul cu o hotărâre impresionantă, iar de data asta vru să închidă uşa.

Ba pe naiba! Ridică o mână…

— Florence, s-a întâmplat ceva?

În cele din urmă, nu baronul Bolingbroke cel rece ca piatra răzbi împotriva majordomului hotărât, ci o tânără suplă cu o claie de cârlionţi bruneţi şi o curiozitate imensă în privire.

— E cineva care a venit neanunţat, milady. Iar Excelenţa Sa nu primeşte vizitatori.

Tânăra îi făcu semn majordomului să se oprească, apoi îi făcu semn cu degetul lui Malcom să intre.

— Eu sunt baroneasa Bolingbroke, spuse ea uşor, confirmându-şi identitatea. Soţul meu este ocupat la ora aceasta. Vă pot fi de ajutor între timp?

Când fusese vizitat de Sanders şi îi dăduse permisiunea şi apoi ordine să îl facă pe Bolingbroke să plătească şi apoi să plătească şi mai mult ca dobândă, Malcom nu se gândise la soţia lui sau la surorile lui. Şi, deşi încă exista o fărâmă de umanitate în el, care regretă că femeia aceasta devenise un jucător nevinovat pe o piesă de şah proiectată cu mult timp în urmă de alţi jucători, o altă femeie conta mai mult decât ea. O femeie care conta mai mult decât oricine altcineva, iar Malcom şi-ar fi vândut sufletul de zece ori ca să se asigure că nu avea să păţească nimic rău.

— Eu sunt…

Femeia îl privi răbdătoare.

— Sunt contele de Maxwell, continuă el, fără să se

frângă în bucăţi când îşi recunoscu titlul de drept.

Femeia încremeni şi apoi căldura iniţială cu care îl primise fu acoperită de un strat de gheaţă.

— Înţeleg, milord. Soţul meu nu primeşte…

— Nu plec până ce nu îl văd.

Tânăra ezită, iar Malcom simţi privirea disperată pe care i-o aruncă majordomul. Şi bătălia care se purta în ea.

— Prea bine, zise ea băţoasă. Dacă binevoiţi să mă urmaţi?

Apoi se întoarse şi porni pe coridor.

Malcom o însoţi, iar majordomul îi urmă. Iar în clipa în care dispărură pe următorul coridor, lachei loiali îi urmăriră din umbră. Malcom îi simţi pândind cu devotament.

Da, dar oare nu aşa făceau…

Nimeni nu se considera pe sine sau oamenii lui ca fiind monştri. De vină era mereu celălalt.

— M-am întrebat adesea dacă veţi veni, milord. Doamna îşi ţinu privirea în faţă şi înaintă rapid, dar Malcom ţinu cu uşurinţă pasul cu ea. Sau dacă aveaţi să vă mulţumiţi să pândiţi, aşteptând, savurând puterea pe care o deţineţi.

Ce ironic că vorbea despre influenţa lui!

— Ce păcat…

Femeia se războiîn zadar cu ea însăşi. În cele din urmă, întrebă:

— Ce anume? se răsti ea.

Malcom zâmbi rece.

— Că *şase luni* din ultimii douăzeci de ani ai soţului dumneavoastră s-au dovedit atât de neplăcute. Pentru el.

În vreme ce în cazul lui lucrurile stătuseră invers. Fusese bătut, jefuit, înjunghiat şi scuipat.

Tânăra se împletici, îngrozită.

Da, era îndeajuns de isteaţă ca să priceapă ironia nerostită. Femeia nu mai spuse nimic cât timp înaintară prin casa sărăcăcioasă. În timp ce proprietăţile moştenite de Malcom musteau de avuţie şi extravaganţă, noua casă a lui Bolingbroke reflecta situaţia jalnică.

Lady Bolingbroke încetini, îşi puse mâinile în şolduri şi

îşi ridică privirea spre el.

— Nu îl cunoşti pe soţul meu… Ştii doar…

„… ce am îndurat eu”.

— Ce ţi s-a făcut, continuă ea, implorându-l din priviri. Dar acţiunile cu pricina nu i-au aparţinut lui Tristan. Era doar un băiat pe atunci. Amândoi aţi fost victime. Făcu o grimasă şi adăugă: Chiar că… în moduri foarte diferite, încheie ea lamentabil.

Măcar i se păru cuviincios de sfioasă când lansă acuzaţia că Malcom şi Bolingbroke ar fi suferit vreodată în moduri asemănătoare. Baroneasa înaintă.

— Bună, iubito, am crezut că nu mai vii!

Malcom privi în direcţia din care se auzi întâmpinarea, din partea cealaltă a salonului, şi îl găsi.

Pe duşmanul lui.

Sau pe vărul lui. Ciudat, dar nu se gândise niciodată la el aşa. Ruda îndepărtată ai cărei părinţi încercaseră să îl omoare pe Malcom şi care reuşiseră să-l şteargă de pe faţa pământului.

Malcom trebui să îşi aducă aminte cum să respire: inspiră, expiră. Uşor. O cadenţă măsurată.

— Tristan, îl întâmpină tânăra doamnă, traversând degrabă podeaua din marmură acoperită cu cearşafuri pline de vopsea, încăperea era plină de mese de lucru pe care se aflau sculpturi şi bucăţi de piatră.

„Ce Dumnezeu?”

Malcom privi totul cu atenţie.

Fie bărbatul era nebun, fie… Ba nu, nu exista altă variantă. Bărbatul era nebun. Azvârlea cu vopsea albastră şi cu vopsea verde pe un perete acoperit deja în mod dezordonat cu culoare.

— Ai întârziat, iubito!

— Tristan!

De data aceasta, vorbele ei insistente pătrunseră prin voioşia baronului. Bărbatul se întoarse şi încremeni.

— Ai companie, îi spuse soţia lui când ajunse lângă el. Lord Maxwell.

Întrucât nu purta haină, cămaşa de batist a baronului

nu reuşi să îi ascundă muşchii ce i se încordară. Şi el era pregătit de luptă.

Poate că erau totuşi înrudiţi.

— Vreau să vorbim, Bolingbroke, zise el din mijlocul încăperii, mulţumit de distanţa dintre ei şi de faptul că vocea lui răsunătoare ricoşă din pereţii înalţi. Singuri.

Doar că baroneasa îşi luă soţul de mână, un gest cu o semnificaţie clară. Şi apoi Malcom observă întrucâtva şocat că baronul îşi împleti degetele cu ale ei.

— Orice ai de spus poţi spune în faţa soţiei mele, zise el calm, spre deosebire de Malcom.

Malcom se holbă la mâinile lor împreunate.

Dacă nu ar fi privit cu atenţie gestul acela tăcut de sprijin, nu ar fi observat modul ritmic în care doamna îl strângea pe Bolingbroke de mână. Aşa cum făcuse Verity cu nici opt ore în urmă. Iar pentru prima dată de când călcase în locuinţa lui Bolingbroke, Malcom fu cel debusolat. Se strădui să-şi recapete echilibrul.

— Ai de gând să te ascunzi după soţia ta?

Pentru că în ziua aceea nu aveau să mai existe secrete. Existaseră suficiente secrete timp de două decenii.

— Nu am nimic de ascuns, răspunse Bolingbroke mai încet, dar totuşi apăsat, cu convingerea cuiva care credea ce spunea.

— Mi-ai ameninţat soţia.

Cu câtă uşurinţă rostise cuvântul! Cât de corect i se părea! Pentru că Verity era mai mult de atât pentru el. „Îmi doresc să fie mult mai mult de atât…” Se clătină, lovit drept în piept când înţelese asta, în prezenţa celui mai mare duşman al lui, şi dură o clipă până să bage de seamă momentele lungi de tăcere.

— Poftim? se răsti baronul.

Soţia lui îi dădu drumul la mână şi făcu un pas în faţă.

— Cum îndrăzneşti? Soţul meu e un om cinstit. Nu ar ameninţa şi nu ar răni răni niciodată pe cineva, cu atât mai puţin o femeie.

— Şi totuşi, e fiul unei perechi care ar fura un copil şi tot ce posedă el.

Baroneasa prinse viaţă, apărându-şi soţul într-un mod uluitor, chiar dacă incoerent.

— Poppy, spuse baronul încet, trăgând-o uşor de braţ, apoi o strigă din nou, mai puternic, pătrunzând prin indignarea ei.

Cei doi se uitară unul la celălalt – o privire intimă a doi oameni care nu aveau nevoie de cuvinte când se aflau împreună.

„Şi eu am simţit asta cu Verity. Ştiu cum este să se întâmple aşa cu ea. Îmi doresc să fie aşa cu ea”.

Lady Bolingbroke clătină din cap.

Soţul ei încuviinţă.

Lady Bolingbroke mai clătină o dată din cap, apoi îl privi lung şi îşi încovoie umerii. Baronul îşi trecu mâna prin cârlionţii care îi atârnau desfăcuţi pe spate, se aplecă şi îi şopti ceva. Apoi o sărută pe tâmplă şi se îndepărtă de ea.

— Nu te înşeli, Maxwell, zise baronul cu solemnitate, plecând din colţul sălii de bal în care se aflase.

Cel mai neverosimil loc pentru o confruntare. Dar şi gentlemanul acesta care împroşca cu vopsea şi îi vorbea soţiei lui cu afecţiune era cel mai neverosimil adversar.

— Familia mea ţi-a greşit. Părinţii mei…

Baronul se întoarse, dar nu înainte ca Malcom să observe furia, ruşinea şi mânia de pe chipul lui. Când îşi întoarse din nou privirea spre el, îşi recăpătase stăpânirea de sine.

— Nu voi îndulci ce au făcut. Părinţii mei ţi-au făcut un rău îngrozitor, iar scuzele nu vor fi niciodată de ajuns. Nimic nu ar fi vreodată de ajuns, zise el şi se opri la câţiva paşi de Malcom.

Cei doi se măsurară din priviri.

Erau duşmani care în sfârşit se întâlneau pentru o luptă care ar fi trebuit să aibă loc cu multă vreme în urmă.

— Şi totuşi, pot doar să îţi spun că îmi pare rău. Dacă aş putea să anulez ce s-a făcut, totul, aş face-o. Nu pentru că mi-ar păsa cât de puţin de scandal sau de pierderea averii, zise Bolingbroke cu o uşurinţă care putea izvorî doar din sinceritate, ci din pricina a ceea ce ţi-au făcut. Nu susţin

că aş fi un om bun. Nu sunt, zise el, ignorând protestele soţiei lui. Am luptat în bătălii şi am ucis oameni. Am dus o existenţă lipsită de sens când m-am întors din război, când de fapt tu, zise el şi se mai apropie un pas, ar fi trebuit să te bucuri de un astfel de lux.

Oare atunci Malcom ar mai fi cunoscut-o pe Verity? Oare drumurile lor s-ar fi încrucişat vreodată?

Poate că asta intenţionase soarta de fapt. Poate că soarta ştiuse că Malcom North, ca Percival Northrop, contele de Maxwell, nu s-ar fi întâlnit niciodată cu reportera curajoasă care îi furase inima…

— Am rănit multă lume. Dar nu am rănit şi nici nu voi răni vreodată o femeie. Şi nu mi-aş permite niciodată, din niciun motiv, să te fac să suferi pentru ceea ce ştii.

„E o prefăcătorie… O aparenţă…”

Trebuia să fie.

Pentru că, altminteri, care era alternativa? Că bărbatul pe care îl dispreţuise în secret şi pe care fusese bucuros să îl distrugă în ultimele şase luni era, de fapt, un om care fusese la rândul lui târât în noroiul ăsta?

Aşa cum îi spusese Verity.

Cei doi soţi se priviră.

Pentru că se aşteptau ca Malcom să facă ceva.

„În epoca medievală, bărbaţii ascundeau arme în mână, aşa că, atunci când dădeai mâna cu cineva, îi transmiteai că nu îi voiai răul. Eu asta aş vrea să îţi transmit…”

De aceea îi spusese asta, trezind în acelaşi timp o amintire. Ştiuse că Malcom urma să aibă nevoie de acel gest.

Când întinse mâna şi o strânse pe a baronului, nu fu asaltat de ruşine sau de un sentiment de slăbiciune, ci mai degrabă de un drept inerent.

Se isprăvise.

Şi totul mulţumită ei, lui Verity.

Verity Lovelace, femeia care ajunsese să însemne mai mult ca oricine altcineva pentru el. Femeia pe care şi-o dorea în viaţa lui pentru totdeauna. Se crispă. Femeia pe

care cineva o rănise. Nu Bolingbroke. Simţi cum i se prelinge pe spinare o sudoare rece ca gheaţa. Dacă baronul nu era răspunzător pentru atacul împotriva lui Verity, asta însemna că avea un duşman necunoscut care încerca să-i facă rău.

*

La ora şase dimineaţa, Verity se trezi şi îl văzu pe Malcom plecând de acasă. Deşi se spălase rapid, în încercarea de a-l prinde din urmă, ştiind ce avea de gând să facă, fusese prea târziu.

Iar treizeci de minute mai târziu, viaţa ei se destrămă.

Deşi, dacă era să fie sinceră, nu era cu adevărat viaţa ei. Era doar o prefăcătorie. Un joc al închipuirii.

Atunci, dacă totul era o prefăcătorie, de ce simţea că se frângea pe dinăuntru? De ce nu putea respira?

Încă o dată lucrurile se destrămaseră din pricina unui ziar.

Când Fairpoint îi furase cuvintele, Verity îşi închipuise că nu ar fi putut suferi vreun afront mai mare ca acela. Furia şi indignarea care o încercaseră atunci fuseseră atât de zguduitoare, încât era convinsă că nimic nu le-ar fi întrecut.

Cât de tare se înşelase…

— Mai aveţi nevoie de ceva… milady? întrebă tânăra servitoare care îi adusese ziarul fără să o privească în ochi.

Dar nici Verity, care rămase nemişcată în mijlocul salonului auriu, nu reuşise să îşi ia privirea de la cuvintele aşternute în mijlocul paginii cu litere îngroşate, osânditoare.

The Londoner

Scandal din nou!…

Un mare şiretlic a fost săvârşit, iar înalta societate a fost prostită. Ar trebui oare să ne aşteptăm la altceva de la

cineva care a crescut prin canale, chiar dacă s-a născut conte? Contele de Maxwell, capabil să trăiască prin mahala, e capabil şi să mintă că ar fi căsătorit...

Cea care s-a prefăcut a-i fi soţie e nimeni alta decât Verity Lovelace, fiica bastardă a răposatului conte de Wakefield.

Verity încercă să respire. Încercă cu disperare să tragă aer în piept. Până la urmă, nu reuşi să o facă.

I se tăiară picioarele şi se prăbuşi pe genunchi în mijlocul salonului.

— Verity! se auzi vocea înăbuşită a lui Livvie dinspre uşă.

Livvie, capabilă să vorbească, se dovedi a fi mai neînfricată decât Verity, care nu reuşea să desluşească haosul din mintea ei.

Şi apoi se auzi zgomot de paşi ai unor intruşi nedoriţi.

Bertha zăbovi în partea din faţă a încăperii, nesigură, în timp ce mai mulţi oameni roiră în jurul lui Verity. Servitorii lui Malcom o încercuiră, iar ea se simţi ca peştele pe care îl scoseseră odată ea şi tatăl ei din lac şi pe care îl ţinuseră într-un bol în lipsa lui, ca să îi aducă aminte de el. Ea, Bertha şi mama ei se uitau la el, iar peştele se uita la ele şi... Verity tremură. Era prea mult.

— Afară! strigă Livvie, iar grupul de servitoare plecă la fel de iute precum venise. În clipa în care plecară, Livvie se aşeză pe podea lângă ea şi îi luă ziarul din mâini. Cine ar face aşa ceva? şopti ea. Cine ar fi putut să facă una ca asta? repetă Livvie, fluturând înnebunită paginile osânditoare, privind deznădăjduită când la Verity, când la Bertha.

Verity o observă vag pe Bertha zăbovind lângă uşă, cu obrajii roşii. Bătrâna stătea deoparte, deşi se aflase mereu în sânul familiei. Verity încremeni.

Şi *ştiu* pur şi simplu. „Cerule! Nu!” Îi veni să vomite.

Ba nu ştia. Pentru că asta ar fi însemnat că femeia pe care o cunoscuse, femeia în care avusese încredere şi pe care o considerase o membră a familiei, fusese în tot acest

timp doar altă persoană capabilă de o trădare şi o înşelăciune grozave. Era imposibil.

Şi totuşi… Nu.

Verity reuşi să se ridice în picioare.

— Livvie, ne laşi puţin singure pe mine şi pe Bertha, zise ea încet. Cum putea fi atât de calmă? Cum? Când în sinea ei se sfărâma? Ba nu, când de fapt se sfărâmase deja? Întinse o mână tremurătoare, iar Livvie o privi îndelung înainte să-i înmâneze ziarul *The Londoner.* În clipa în care ieşi din încăpere, Verity spuse: Cum ai putut să faci aşa ceva?

— Nu îţi voi cere iertare pentru ce am făcut. Aş face-o din nou.

Verity tresări. Bertha nici măcar nu nega.

— L-ai urât de la bun început.

Nici măcar o dată doica ei nu încercase să vadă cine şi cum era Malcom cu adevărat: bărbatul care se dăruia pe sine. Care îi încuraja pe cei care aveau cel mai mult nevoie de sprijin.

— Aşa e. E un diavol egoist şi lacom, zise Bertha cu voce ascuţită. Nu avea nevoie de tunelurile alea. Avea un afurisit de domeniu de conte la îndemână. O întreagă avere afurisită. Dar i-a fost de ajuns? răspunse tot ea, fără să-i permită lui Verity să spună ceva: Nu, nu i-a fost.

Verity îşi aminti vag ceva. Frânturi dintr-o conversaţie.

„Şşşt! Ţi se pare şocant că mi-am găsit un peţitor? E căutător prin canale. Scotoceşte. Caută şi găseşte fleacuri.”

Verity deschise ochii.

— Iubitul tău, şopti ea. Aşa ai ştiut cine era Malcom. Iar în tot acest timp, Verity nu se gândise cu adevărat cum reuşise Bertha să facă rost de informaţia aceea. Nici măcar ideea unui iubit nu fusese atât de importantă. Se concentrase doar asupra găsirii aceluia care avea să fie subiectul articolului ei.

— Vrei să ştii de ce fel de om te-ai îndrăgostit? întrebă Bertha, întrerupându-i gândurile.

— Ştiu deja ce fel de om e, spuse ea încet.

Iar femeia plină de amărăciune şi ranchiună din faţa

ei nu avea să-l cunoască niciodată cu adevărat pe Malcom North.

— A revendicat toate canalele şi l-a ameninţat pe Alders al meu. Contele tău l-a făcut să se smiorcăie, zise ea dezgustată şi lovi cu pumnul în palmă. Urma să avem tot ce ne doream: tu aveai să obţii articolul ăla afurisit pe care erai atât de hotărâtă să-l scrii, iar Alders avea să-i ia locul ticălosului în tuneluri. Licărirea din ochii ei o făcu să pară aproape nebună. Şi, în cele din urmă, niciunul dintre noi n-a obţinut ce merita. Din pricina lui!

Lui Verity îi era în continuare greaţă, aşa că înghiţi cu putere amăreala pe care i-o provocă veninul din vorbele Berthei. Apucă spătarul curbat al celei mai apropiate canapele ca să-şi menţină echilibrul şi să nu cadă din picioare.

— I-ai distrus reputaţia. Mi-ai distrus reputaţia! strigă ea.

Femeia care o ţinuse în braţe, care o legănase şi fusese mentorul ei de-a lungul anilor nu dăduse doi bani pe faptul că avea să îi umilească pe ea şi pe Malcom în faţa întregii lumi.

Bertha ridică din umerii ei ciolănoşi.

— Nicicare n-aţi avut cu adevărat o reputaţie de distrus, zise ea sec, exprimându-şi părerea despre valoarea pe care o aveau Verity şi Malcom în ochii ei.

— E un om mai bun decât vei şti sau aprecia tu vreodată, suflet pervers!

Bertha pufni dispreţuitoare:

— E un mitocan, ca tatăl tău.

— Nu e deloc ca tatăl meu, ripostă ea, traversând degrabă încăperea cu degetul întins. Tatăl meu nu ne-a lăsat nimic. Ne-a lăsat pe mine şi pe Livvie să ne vindem lucrurile, iar pe mine să muncesc de mic copil. Iar Malcom? Îi săltă inima în piept de dragoste şi de tristeţe din pricina unui vis care se sfârşise prea devreme. Chiar dacă visul acela nu ar fi fost vreodată de ajuns, furase cu lăcomie toate momentele pe care reuşise să le fure. Malcom le-a purtat de grijă celor pe care i-a numit familia lui. Le-a oferit

un cămin. Siguranţă…

— Aş! se răsti Bertha şi începu să-i apară salivă în colţurile încordate ale gurii. Îl ridici în slăvi pentru ce a făcut pentru alţii. Spune, Verity, ce-a făcut pentru tine? Te-a prins în capcană, asta a făcut. Te-a folosit! ţipă ea ascuţit. S-a culcat cu tine. Şi, în cele din urmă, te va da afară.

— Au fost deciziile mele! replică Verity tremurând. Toate. Tot ce am făcut a fost pentru că am vrut s-o fac.

— Eşti întocmai ca mama ta.

Altă dată s-ar fi simţit insultată, aşa cum intenţionase Bertha cu siguranţă. Verity îşi ridică bărbia.

— Măcar ea era în stare să iubească. Inima ta e plină doar de ură.

Bătrâna tresări de parcă ar fi plesnit-o.

— Am făcut-o pentru tine.

— Ba nu ai făcut-o pentru mine. Ai făcut-o pentru tine. Ieşi! îi zise ea şi, pentru prima dată în viaţă, îi întoarse spatele fostei ei doici.

— După atâţia ani în care am fost împreună, aproape treizeci de ani. Toată viaţa ta… Te îndoieşti de mine? întrebă Bertha în şoaptă.

Verity se crispă când doica veni în faţa ei şi îi întinse mâna.

Fără să spună nimic, Verity luă foaia şi o citi.

200 de lire plătite de domnul Fairpoint.

„Mi se face rău…”

— Ai *lucrat* cu el? strigă Verity.

— M-a plătit din când în când să-i spun lucruri mărunte. Lipsite de importanţă.

Verity simţi cum i se scurge sângele de pe chip.

— Ce e? întrebă Bertha defensiv. Am folosit banii ca să ajut cu chiria şi mâncarea.

— Ce fel de lucruri i-ai spus? întrebă ea cu voce ascuţită.

Bertha se încruntă.

— Unde te duceai ca să faci cercetări. Când lucrai la cazuri. Şi pentru asta ne-a plătit bine pentru un articol pe care ai fi luat doar jumătate din bani dacă l-ai fi scris tu.

Mereu a avut de gând să se asigure că vei fi concediată, Verity. Eu am reuşit doar să fac rost de bani înainte s-o facă, adăugă bătrâna, ridicând din umeri.

Lui Verity i se tăiară genunchii.

— Cerule! zise ea.

Ameninţarea de la Hatchards. I se întoarse stomacul pe dos. Până şi seara în care fusese urmărită. Fairpoint încercase s-o sperie ca să nu îşi facă treaba, iar el să îşi asigure postul. Iar doica ei loială îl ajutase. Dădu să rupă biletul de bancă, dar Bertha ţipă şi se năpusti asupra ei.

Verity încremeni. În pofida tuturor lucrurilor care se întâmplaseră, Bertha îşi petrecuse întreaga viaţă cu Verity şi Livvie. Mototoli biletul de bancă şi-l aruncă spre ea.

— Pleacă! Nu vreau să te mai văd niciodată!

— Verity, zise bătrâna şi clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Sunt eu. Nu vorbeşti serios!

— N-am vorbit niciodată mai serios ca acum, Bertha.

Ochii doicii se umplură de lacrimi, devenind sticloşi. O clipă mai târziu, se întoarse şi plecă.

Verity nu se clinti preţ de câteva momente, apoi toată viaţa i se scurse din picioare şi se prăbuşi pe marginea scaunului din faţa ei.

Auzi paşi rapizi şi hotărâţi pe coridor.

I se strânse inima. Nu era pregătită să dea ochii cu el. Nu încă. Simţindu-se de parcă şi-ar fi înfruntat călăul, se ridică în picioare.

Doar că văzu două siluete în pragul uşii. Niciuna dintre ele nu era Malcom, ci majordomul şi un străin care… nu era chiar un străin. Gentlemanul era înalt, cu ochelari şi avea o vânătaie de la ultima lor întâlnire.

— Tu! rosti ea impulsiv.

Era bărbatul cu care se intersectase în timpul mai multor ieşiri, dar care cu o zi în urmă, la Hatchards, încercase să o salveze.

Majordomul îşi drese vocea.

— Contele de Wakefield vrea să vă vadă.

Contele…

Îl privi şocată.

Tânărul îşi scoase pălăria şi o coborî cu mişcări stinghere pe lângă corp.

— Bună ziua, spuse el încet. Te rog să-mi spui Benedict.

Şi Verity rămase mută de uimire a doua oară în ziua aceea.

Bărbatul era fratele ei vitreg.

Capitolul 29

The Londoner

Trădare!

Ţinând cont de faptul că este o bastardă, ne miră oare faptul că domnişoara Verity Lovelace a amăgit înalta societate? Este însă de mirare faptul că fratele ei vitreg, contele de Wakefield, i-a făcut o vizită. Oare ce s-a discutat la întâlnirea *dintre ei?*

M. Fairpoint

— Unde naiba ai fost?

Cu această întrebare mârâită fu întâmpinat Malcom când se întoarse acasă şase ore mai târziu.

Cu o mână îşi dădu jos pălăria şi cu cealaltă îşi desfăcu mantia.

— Am avut treburi de rezolvat, zise el, aruncând îmbrăcămintea unui lacheu care aştepta.

— Timp de opt ore? se răsti Fowler. Au fost probleme în lipsa ta!

Malcom se opri brusc.

— Verity, scrâşni el şi se întinse după Bram.

— Da. Calm, băiete, tună Bram, prinzându-l pe Malcom de dosul hainei. Fata e bine. Tristă, dar e bine.

Scoase un ziar împăturit din haină şi îl lovi pe Malcom

peste piept cu el.

— Ce-i asta? întrebă el, privind când la unul, când la celălalt, amândoi tăcuţi.

— N-ai auzit încă?

Ce să audă? După întâlnirea lui cu Bolingbroke, Malcom se ocupase de două lucruri importante, cel mai urgent dintre ele fiind să îl pună pe Steele să stabilească… Aruncă o privire peste prima pagină a ziarului de scandal şi înjură.

— Unde e?

— În camerele ei…

Fowler nici nu termină de rostit cuvintele, că Malcom o şi luă la fugă şi, din nou, când ajunse în camerele ei şi intră, nu ştiuse la ce să se aştepte, dar cu siguranţă nu se aşteptase la asta.

— Bună, Malcom, zise ea încet, stând lângă un cufăr şi o valiză uzate.

El intră încet.

— Verity.

Închise uşa în urma lui. În tot acest timp, inima îi bătu cu putere, necontrolat. Avea de gând să plece. „Sau oare crede că ai de gând s-o alungi?”

Verity privi ziarul de scandal din mâna lui.

— Presupun că ai văzut ziarul, murmură ea.

Nu o rostise ca pe o întrebare, dar întrucât nu îi putea răspunde coerent în momentul acela, încuviinţă din cap şi îi răspunse oricum.

— Da.

Îşi relaxă strânsoarea şi lăsă ziarul pe care îl ura pe o masă din apropiere.

— Bertha a făcut-o, să ştii!

Malcom încremeni.

Verity înghiţi în sec şi privi dincolo de umerii lui, la uşă.

— Nu te putea suferi. Avea un iubit. Un căutător. Un bărbat pe nume Alders.

„Cerule!” Malcom îşi trecu o mână nestatornica prin păr.

— L-a jefuit pe Fowler. L-a bătut…

Verity îi făcu semn cu mâna că nu trebuia să îşi justifice faptele.

— Credea că repet păcatele mamei şi că tu eşti răspunzător pentru asta şi voia să plecăm de aici, zise ea cu voce tremurătoare. Departe de tine şi de înţelegerea noastră, zise ea, apoi îl privi în sfârşit în ochi. I-a vândut ştirea lui Fairpoint, cel cu care concuram pentru un post. El a încercat să mă reducă la tăcere, iar Bertha l-a ajutat.

Vocea i se destrămă într-o şoaptă chinuită în timp ce se cuprinse cu braţele.

Malcom mai făcu un pas spre ea, dorindu-şi să o ia în braţe, dar Verity se retrase, iar el simţi distanţa aceea scurtă ca o lovitură fizică în stomac. Altcândva, furia i-ar fi înceţoşat raţiunea. De data aceasta însă, simţi mai întâi şi cel mai puternic nevoia să o aline. Să o ţină aproape, chiar dacă nu era ceea ce îşi dorea ea în clipa aceea.

În tot acest timp, Bertha, femeia pe care Verity o considerase o membră a familiei, pe care o protejase şi îngrijise, o trădase cu desăvârşire… Ştia că Verity se simţea devastată.

— Nu a greşit întru totul.

Asta o făcu pe Verity să-l privească brusc.

— Poftim?

Malcom mai făcu un pas lent, precaut spre ea. Îşi dorea să fie aproape de ea. Îşi dorea să o ţină aproape şi să nu-i mai dea drumul.

— Eu te-am forţat să vii aici. Eu te-am ameninţat.

Verity pufni, primul semn că îşi recăpătase stăpânirea de sine.

— Malcom, am venit aici din propria voinţă, aşa cum te-am căutat de fiecare dată de bunăvoie. Nu m-ai obligat să trăiesc cu tine şi să mă alătur planului tău. Am ales pe cont propriu.

Nici măcar bunul Dumnezeu nu ar fi putut a o facă să gândească la fel dacă ea era de altă părere. Convingerea aceea era doar unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise cu disperare de ea. Cerule, cât de mult o

iubea! Şi, dacă pleca, nu avea să-şi revină vreodată după pierderea ei. Şi-o dorea în viaţa lui pentru totdeauna. Dacă avea să-l accepte aşa imperfect cum era. Palmele i se umeziră.

Şi îşi dori mai mult ca niciodată să fi fost un gentleman care ştia ce să spună, pentru ca momentul acesta să fie aşa cum merita Verity.

— Verity, aş vrea să…

— Fratele meu a venit să mă vadă.

Malcom îşi înălţă capul.

Verity îşi ridică palmele.

— Fratele meu vitreg, contele de Wakefield. A aflat despre mine şi Livvie şi m-a căutat. L-am văzut în librărie în dimineaţa aceea. Nu ştiam cine e. A încercat să-i oprească…

Se opri brusc din turuială.

— Şi ce a vrut? întrebă el încet, încercând să se agaţe de orice lucru logic. Orice în afară de rochia neagră pe care o purta acum. Cea pe care i-o dăduse el când se întâlniseră prima dată. Nu rochiile pe care le luase când sosise aici. Îi mai stătu o dată inima în loc când se gândi la rochie şi la obiectele de la picioarele ei.

Verity trase neregulat aer în piept şi îşi netezi fustele.

— Tatăl meu era incapabil când venea vorba de finanţe. Fratele meu vitreg s-a străduit să refacă averea familiei. Ne-a oferit o casă mie şi lui Livvie. O locuinţă şi o alocaţie din care să supravieţuim.

Pământul i se clătină sub picioare.

— E o ofertă generoasă, zise el cu voce înăbuşită.

De asemenea, contele îi oferise ceea ce ar fi trebuit să-i ofere Malcom necondiţionat.

— Şi ce i-ai spus?

— I-am mulţumit. Am apreciat că i-a păsat şi că a încercat să ne ofere o viaţă mai bună, dar i-am zis că am alte speranţe pentru viitorul meu.

The Londoner, se gândi Malcom. Înghiţi în sec.

Verity se apropie de el.

— I-am spus că m-am îndrăgostit.

Inima îi tresări.

— Că m-am îndrăgostit de tine. Se opri în faţa lui. Că vreau să mă căsătoresc cu tine. Îşi puse palmele pe pieptul lui şi se lăsă pe spate ca să-l poată privi în ochi. Dacă şi tu…

Malcom îi înăbuşi restul întrebării cu un sărut. Tremură când simţi forţa râsetului şi a veseliei care îl cuprinseră.

— Cerule, Verity Lovelace! reuşi el să îngâne prin bucuria care pusese stăpânire pe el.

Îi cuprinse faţa cu mâinile şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Eşti singura femeie care putea să mi-o ia înainte într-o cerere de căsătorie!

Verity făcu ochii mari, ca două cercuri perfecte.

— Aveai de gând…

Icni când Malcom se lăsă într-un genunchi.

— Am venit acasă cu gândul să te cer în căsătorie. Să îţi petreci viaţa îngăduindu-mi să fiu aşa cum meriţi. Să te iubesc.

Verity suspină.

— Da! strigă ea, ridicându-şi braţele.

Dar Malcom o opri.

— Şi apoi mai aveam de gând să-ţi ofer… libertatea, dacă ai fi preferat aşa, zise el şi scoase notiţele din haină.

Verity le luă şi le parcurse rapid. Icni din nou.

— Şi am întârziat pentru că i-am făcut o vizită proprietarului *The Londoner.* Am cumpărat ziarul, pentru că scriu gunoaie, iar ceea ce vrei tu să faci cu el ar transforma lumea întreagă.

Lui Verity i se umplură ochii de lacrimi.

— Malcom! şopti ea, în timp ce picături cristaline i se prelinseră pe obraji.

El i le şterse.

— Şi, întrucât voiam să-l bat măr pe individul ăla, Fairpoint, mi s-a părut potrivit să-ţi las ţie onoarea de a o face când vei intra în birou ca proprietară a ziarului.

Verity îi sări în braţe şi se agăţă de gâtul lui, trântindu-l la pământ.

Malcom ateriză cu putere pe spate şi mârâi când Verity căzu peste el.

— Să înţeleg că ai acceptat a doua opţiune?

— Te iubesc, prostuţule, scrâşni ea. Îmi doresc o viaţă alături de tine!

Verity îl sărută, iar el îşi înclină capul, astfel încât să poată fi sărutat. Şi puse în acel sărut toată bucuria şi dragostea pentru ea şi pe care le simţi pe buzele şi în răsuflarea ei. Iar asta îl întregi, deşi până atunci fusese gol. Ea se rupse din sărut.

— Accept ambele opţiuni, Malcom North, îl tachină ea. Un viitor cu tine şi unul cu *The Londoner*: Zâmbetul îi tremură. Ai accepta asta? O soţie neconvenţională care munceşte?

Malcom îi prinse şuviţele care i se desprinseră din coc şi i le dădu după ureche.

— Nu te-aş vrea altcumva, Verity, zise el cu voce răguşită. Te-aş lua doar aşa cum eşti.

— Şi eu pe tine, Malcom North, şopti ea.

Şi, în timp ce ea se aplecă şi îl sărută din nou, el zâmbi.

În sfârşit, fusese găsit.

Epilog

St. Gilles, două luni mai târziu

Toată lumea era prezentă.

De la cei mai respectaţi membri ai înaltei societăţi la cei mai săraci căutători prin canale şi cei mai avuţi negustori, toţi veniseră în dimineaţa aceea.

Mulţimea pestriţă se afla acum într-un auditoriu aglomerat.

Vocile li se întrepătrunseră: dialecte cockney aspre amestecate cu cea mai elegantă engleză cultă se sparseră în acoperişurile aflate la o înălţime de şase metri.

Oameni născuţi cu statuturi diferite, care rareori se luau reciproc în seamă, fuseseră strânşi laolaltă de o trăsătură neaşteptată: o curiozitate nemăsurată. La urma urmei, era povestea pe care toată lumea dorea să o afle sau, mai bine zis, *cea mai recentă* poveste pe care toată lumea voia să o audă. Într-o zi avea să apară o bârfă mai proaspătă sau o poveste mai nouă, iar oamenii, bărbaţi şi femei deopotrivă, aveau să tânjească să afle detalii.

Dar momentan o consumau pe aceasta.

Cândva, Malcom s-ar fi înfuriat pe intruşii care scormoneau după detalii despre viaţa lui, aşa cum săracii cerşeau resturi pe stradă. Furia aceea îl părăsise între timp.

Datorită ei…

De parcă i-ar fi auzit gândurile nerostite, Verity îl luă de mână. Îl strânse uşor de degete şi i le duse la buze, sărutându-le uşor.

— Vei fi genial, Malcom, zise ea încet.

— Da, dar voi fi genial şi singur? întrebă el, ţinând cont de faptul că al doilea personaj-cheie lipsea.

Verity îl privi în ochi.

— Nu eşti niciodată singur, Malcom.

Malcom înghiţi în sec.

— Aşa e, ai dreptate în privinţa asta, iubito!

Malcom privi în sală, trecând de străinii din mulţime şi concentrându-se la primul rând – la primul rând din auditoriu ocupat de Bram, Fowler, Giles şi Billy. Cei patru stăteau unul lângă altul, privind cu mândrie. Malcom nu era singur. În cei cu care îşi petrecuse viaţa pe străzi găsise o familie. Şi în Verity.

Şi în spatele acelei familii se afla alta.

Un rând cu doamne şi gentlemeni străini şi care totuşi aveau legătură cu el prin altcineva.

Împreună, unul lângă celălalt, priviră prin sală la unison.

— Eşti emoţionat? întrebă Verity.

Malcom şovăi.

— Da, recunoscu el, spunându-i adevărul.

Pentru prima dată în viaţă, nu se ruşină să o

recunoască. Înainte să o cunoască pe Verity, ar fi considerat mărturisirea aceea o slăbiciune pe care nu ar fi îndrăznit să şi-o asume. De fapt, nu îşi făcea neapărat griji pentru că avea să se afle în faţa mulţimii, ci mai degrabă se simţea neliniştit pentru că avea să o facă singur. Malcom vârî mâna în haină şi apucă hârtia pliată.

— Nimic din toate astea nu are sens dacă nu va veni.

În timp ce invitaţii începură să îşi ocupe locurile, Malcom intră de-a dreptul în panică.

— Va trebui să-l rescriu. Doar că nu e timp să rescriu nimic, zise el, făcând o grimasă. Va trebui să-mi rearanjez gândurile, adăugă el şi înjură. Ar fi trebuit să pregătesc şi un discurs de rezervă…

Verity îşi apăsă uşor vârfurile degetelor de buzele lui.

— Va veni, zise ea simplu.

— Eşti atât de convinsă!

— Va veni, repetă ea.

Bărbatul cu pricina era însuşi baronul Bolingbroke, care ar fi trebuit să ajungă cu aproape zece minute în urmă. Dar dacă Bolingbroke obţinuse pur şi simplu lucrurile de care avusese nevoie de la Malcom?

— Şi va veni, Malcom, nu pentru că le-ai şters datoria lui şi a lui Poppy, murmură Verity, ghicind ca de obicei gândurile care i se învălmăşeau în minte cu mult înainte să îşi dea el însuşi seama ce anume îl neliniştea. Va veni pentru că a promis că o va face, zise ea simplu.

— Şi dacă nu vine? insistă el, forţându-se să afişeze o nonşalanţă pe care nu o simţea de fapt.

— Atunci te vei descurca fără el.

— Câtă încredere ai în mine, soţia mea!

Verity se înfoie.

— Şi cum să nu am? Un om care a realizat tot ce ai realizat tu? Cel mai de succes căutător care a…

Malcom îi revendică buzele într-un sărut dulce, tandru, mult prea scurt.

Se trase în spate, iar ea clipi.

— Mulţumesc, spuse el încet.

— Pentru ce?

Pentru că încercase să-i distragă atenţia de la cuvintele pe care avea să le rostească în curând în faţa mulţimii care se afla dincolo de coridor.

— Nu aş fi fost aici fără tine.

Nu ar fi fost la câteva momente distanţă de a intra într-o încăpere plină ochi cu străini şi de a vorbi în faţa lor despre orice, darămite despre ce avea de gând să vorbească acum: despre viaţa lui şi a multor altora din Londra.

Verity îl mai strânse o dată de mâini, i le apropie de pieptul ei şi i le puse în dreptul inimii.

— Ba da, ai fi fost, zise ea încet. Ţi-ai fi găsit calea spre locul acesta chiar dacă aş fi făcut sau nu parte din viaţa ta. Apoi adăugă cu o licărire în ochi: Doar că ţi-ar fi luat mai mult timp.

— Obrăznicătură! mârâi el şi o luă în braţe, sprijinind-o de perete şi făcând dragoste cu gura ei.

În braţele ei, totul era în regulă. Nu erau temeri. Nu era furie. Totul era doar aşa cum trebuia să fie.

Se despărţiră repede când auziră un tuşit exagerat şi dădură ochii cu baronul şi baroneasa Bolingbroke cei întârziaţi. Tânăra se uită când la Malcom, când la Verity.

— Bună ziua! îi salută ea zâmbind.

Soţul ei în schimb, îmbujorat, studie cu atenţie tavanul.

— Bună ziua, Lady Poppy, îi răspunse Verity, făcând o reverenţă.

— Haide, nu e nevoie de aşa ceva, o mustră baroneasa. Am convenit să renunţăm la formalităţi. Mă bucur foarte mult să vă revăd pe amândoi. Nu-i aşa, Tristan?

Baronul continuă să privească spre tavan.

— Într-adevăr. Au!

Asta reuşi să-l facă să îşi coboare capul.

Baroneasa zâmbi larg, strălucitor.

— Ne scuzaţi un moment?

Fără să aştepte permisiunea, îşi luă soţul şi îl duse câţiva paşi mai încolo.

— Pentru ce a fost *aia?* întrebă Bolingbroke atât de încet, încât nimeni care nu crescuse pe străzi nu l-ar fi auzit.

Dar, din păcate, simţurile şi auzul ascuţite nu le ofereau niciodată intimitate lorzilor şi doamnelor din Londra.

— Şi tu ai fost un crai, Tristan. Nu ar trebui să te jeneze manifestările de afecţiune în public.

Cei doi continuară să şoptească agitaţi, iar Verity se apropie de Malcom.

— Au un farmec aparte, nu-i aşa?

Malcom mai aruncă o privire la perechea care gesticula cu frenezie: bărbatul pe care îl urâse pe ascuns şi cu care se întâmpla să fie înrudit. Vărul lui. Şi soţia lui arţăgoasă.

— Nu sunt cum m-am aşteptat, recunoscu el.

Erau… reali. Reali, cu defecte şi umani în feluri în care crezuse în mod eronat că nu ar fi putut fi un nobil şi o nobilă.

Ce perspectivă îngustă avusese cândva asupra lumii! Cât de mult îi deschisese Verity ochii!

Baronul şi baroneasa de Bolingbroke se întoarseră la braţ lângă Malcom şi Verity.

— Iertaţi-ne că am întârziat. Nu m-am… simţit bine. Baroneasa îşi trecu palma peste abdomenul uşor rotunjit, iar soţul ei înghiţi în sec şi o privi cu o emoţie pură în ochi. Iar soţul meu a insistat să mă odihnesc, rosti ea cu o grimasă de parcă ar fi rostit un cuvânt odios. Şi că va veni fără mine.

— Iar soţia mea a insistat să fie alături de noi.

„Noi”.

Cuvântul acela făcea din ei o pereche: Malcom şi Bolingbroke. Ei şi soţiile lor.

— Mă bucur atât de mult că sunteţi aici! spuse Verity uşor şi o luă de mână pe baroneasă. Amândoi.

— Şi eu. Ar trebui să ne aşezăm şi să ne lăsăm soţii să îşi vadă de treaba lor, spuse baroneasa şi îi întinse braţul.

Verity privi spre partea din spate a încăperii, unde

reporterii roiau ca să prindă locul cu cea mai bună vedere spre auditoriu şi se crispă.

— Scuzaţi-mă o clipă! Trebuie să mă ocup de ceva înainte să înceapă soţii noştri.

— Desigur, zise baroneasa şi se întoarse degrabă lângă soţul ei.

Malcom însă se concentră asupra unei singure persoane.

„Mitchell Fairpoint.” Simţi cum îi clocotea sângele de furie. După ce că o bruscase pe Verity, bărbatul se apleca acum spre altă tânără, ocărând-o.

— Ticălosul! rosti Malcom pe un ton tăios.

Verity îl privi.

— Te-ar deranja să mai aştepţi câteva momente, până ce mă ocup de el?

Malcom zâmbi.

— Bineînţeles că nu. Vrei să vin cu tine?

— Nu.

Miji ochii într-un fel care aproape că îl făcu să-i pară rău pentru Fairpoint. Aproape.

— Mă descurc.

— Atunci, du-te, iubito!

Era un lucru pe care ar fi trebuit să îl facă cu mult timp în urmă. Avea să-i îngăduie lui Verity să se ocupe de el în toate modurile posibile.

Verity se înduioşă şi, ridicându-se spre el, îl sărută scurt pe buze.

— Te iubesc.

— Şi eu pe tine, soţia mea.

Malcom o urmări cu privirea în timp ce ieşi de pe coridor şi mărşălui prin mulţimea de privitori care veniseră în dimineaţa aceea. Se mişca asemenea unui războinic în luptă, hotărâtă şi de neclintit. Dacă era posibil măcar aşa ceva, în timp ce o urmări croindu-şi drum printre privitori, îndreptându-se spre ceilalţi reporteri, Malcom simţi cum se îndrăgosteşte şi mai tare de ea.

Patru siluete îşi făcură apariţia pe coridor, blocându-i vederea, înjură încet.

— Ce…

— Doar n-ai de gând să ne întrebi ce facem, nu-i aşa? îl întrerupse Bram.

— De fapt, chiar…

— Pentru că singurul care trebuie întrebat asta eşti tu, continuă căutătorul bătrân. Ce naiba *faci?*

— Ce face fata? întrebă Fowler.

— Îndreaptă câteva greşeli, murmură Malcom fără să îşi ia privirea de la soţia lui.

Simţi o lovitură în coaste. Mârâi şi îi privi pe căutătorii bătrâni.

Bram şi Fowler se încruntară la unison.

— Pentru ce naiba a fost aia? bombăni Malcom, frecându-şi locul lovit.

Fowler îl mai îmbrânci o dată mai tare.

— Ar trebui să fii acolo când vorbeşte cu ticălosul ăla.

— Iar îşi fac griji, îi explică Livvie şi arătă spre Bram şi Fowler, de parcă nu ar fi fost limpede la cine se referea.

— Ei drăcie, bineînţeles că suntem îngrijoraţi, încuviinţă Bram. Du-te la ea chiar acum, băiete!

De data aceasta, Malcom se feri de următoarea lor lovitură.

— Doamna North nu are nevoie de ajutorul nimănui, interveni Billy, privind-o cu adoraţie pe Verity.

Fata o adorase din clipa în care Verity intrase în locuinţa lui Malcom, iar de când Billy fusese scutită de munca de servitoare şi inclusă în familie, sentimentele acelea se intensificaseră.

O priviră la unison pe Verity, care mergea cu o eleganţă regală.

— Billy are dreptate, zise Livvie şi îşi scutură cârlionţii. Sora mea nu are nevoie de ajutor.

— Aşa e, ascultaţi-le pe doamne, bătrânilor, zise Malcom, iar pieptul i se umplu de căldură. Verity îşi poate purta singură bătăliile, zise el.

— Nu vrei să-l baţi pe ticălos până îşi dă duhul? întrebă Fowler.

— Eu aş vrea, zise Bram, lovind cu pumnul în palmă şi

încruntându-se la cel pe care îl ura.

Mai mulţi filfizoni tineri şi doamne se albiră la faţă şi ţâşniră numaidecât în direcţia opusă.

— Ba aş vrea să-l las lat.

De fapt, trebuise să îşi folosească până la ultima fărâmă din stăpânirea de sine pe care şi-o perfecţionase pe străzile din estul Londrei ca să nu o facă. Chiar atunci, Verity ajunse în dreptul lui Fairpoint.

*

Nu avea dreptul să se afle acolo.

Ba, mai mult, Mitchell Fairpoint nu avea niciun drept asupra acestei poveşti. Nu pentru că Verity ar fi simţit că îi aparţinea, ci din pricina semnificaţiei acestei zile şi a felului în care ar fi trebuit descrisă în ziare.

Verity ajunse în partea din spate a încăperii.

Fairpoint, cu spatele la ea, trona deasupra unei femei minione cu trăsături de elf şi ochelari enormi.

— Nu ai dreptul să stai pe locul ăsta, îi zicea el, trântindu-şi carneţelul. Ştii cine sunt? Ştii pentru ce ziar lucrez?

Tânăra femeie clătină cu frenezie din cap, dar ezită şi nu îşi cedă numaidecât locul. Era un detaliu pe care o altă persoană probabil că l-ar fi ratat sau subestimat. Verity însă fusese în locul ei. Ajunsese să îşi descopere vocea într-o lume dominată de bărbaţi hotărâţi să păstreze munca respectabilă pentru ei.

— Domnule Fairpoint, i se adresă în sfârşit Verity, savurând felul în care bărbatul se crispă şi lentoarea cu care întoarse spre ea.

— Domnişoară…

Verity ridică o sprânceană.

— Milady, se corectă el, iar ea se delectă să vadă cu câtă durere i se adresă astfel şi făcu o plecăciune încordată.

Îl ignoră şi o privi pe tânăra femeie.

— E vreo problemă, domnişoară…

— Daubin, spuse ea rapid, făcând o reverenţă. Domnişoara Daubin.

— Şi sunteţi de la…

— *The London Gazette.*

Înarmată cu informaţiile cu pricina, Verity se întoarse din nou spre Mitchell Fairpoint.

— Din câte văd eu, domnişoara Daubin de la *The London Gazette* are tot dreptul să fie aici. Se opri, apoi adăugă: De fapt, ţinând cont de faptul că lucrează pentru un ziar respectabil, aş zice că e chiar mai îndreptăţită ca tine, domnule Fairpoint, să fie aici.

— E ridicol! bolborosi el. *The Londoner* are un istoric mai lung, iar asta îmi conferă mai mult respect decât al unei fetişcane care umple călimările, trimisă de angajatorii ei.

— Ah, dar în privinţa asta te înşeli!

Fairpoint îşi înclină capul.

Verity se apropie de el.

— Vezi tu, locul acela, zise ea şi arătă spre motivul disputei de mai devreme, nu e al tău. Şi ziarul despre care vorbeşti? Se opri scurt, apoi adăugă: Nu e ziarul tău.

— Ce tot zici acolo?

Verity se aplecă cu voioşie spre el.

— Vreau să zic că eu şi soţul meu am cumpărat *The Londoner* de la Lowery.

Fairpoint se holbă o clipă la ea, după care pufni în râs.

— Lowery nu ţi-ar vinde niciodată. Ştie că femeile n-au ce căuta în domeniul ăsta.

Verity aşteptă ca amuzamentul lui să se domolească.

— Lui Lowery nu i-a păsat niciodată cu adevărat de afacerea asta, Fairpoint. I-a păsat doar de hanii pe care îi aducea. În timp ce o rosti, savura felul în care lui i se scurse culoarea din obraji. Aşa că lăcomia lui i-a detronat până şi părerile arhaice despre rolul femeilor.

— Ce vrei să spui?

Verity băgă mâna în buzunarul din partea din faţă a rochiei şi scoase foaia pe care nu o ţinea niciodată prea departe de ca şi i-o înmână.

— Îţi sugerez să citeşti, Fairpoint.

Bărbatul apucă foaia şi, în timp ce citi, se îmbujoră şi îi tremură mâna.

— Ce-i asta? întrebă el, întorcând documentul pe toate părţile de mai multe ori, de parcă astfel cuvintele pe care le conţinea s-ar fi schimbat cumva.

Verity îşi încrucişă braţele în dreptul taliei.

— Soţul meu a plătit o sumă considerabilă, cu condiţia ca tranzacţia să rămână secretă până ce aveam să fiu pregătită să îmi revendic dreptul de proprietate. Zâmbi rece şi adăugă: Şi n-am fost nicicând mai pregătită ca acum. Aşadar, locul domnişoarei Daubin? zise ea şi arătă spre tânăra care făcu ochii mari. Îi aparţine ei. Iar *The Londoner? The Londoner* îmi aparţine mie, iar tu nu ai ce căuta aici!

Mitchell Fairpoint păli.

— E-eu nu… Nu poţi… Nu ar face…

— Ah, iar nu-ţi găseşti cuvintele, îl tachină ea. Doar că acum nu mai ai de la cine să furi un răspuns cum se cuvine, nu-i aşa?

Trupul lui slab ca trestia tremură cu violenţă.

În toate acele săptămâni de când aflase de darul pe care i-l făcuse Malcom şi aşteptase momentul potrivit se întrebase cum avea să fie. Nimic nu ar fi putut s-o pregătească pentru fiorul de triumf care o încercă acum, când se răzbună în numele tuturor femeilor pe care Fairpoint le jefuise de un post la *The Londoner.* Pentru articolul pe care i-l furase. Pentru suferinţa pe care i-o provocase.

— Iar acum soţul meu urmează să vorbească, iar tu nu eşti nici dorit, nici nu ai permisiunea să fii aici. Îţi sugerez să pleci de bunăvoie, Fairpoint, sau pun să te arunce afară ca pe un hoţ!

Şi, în timp ce reporterii se holbară cu ochii căscaţi de uimire la ei, Fairpoint se foi, după care se răsuci cu mişcări smucite şi ieşi în fugă.

— Bine lucrat, milady, zise domnişoara Daubin încet.

— Trebuia să o fac cu mult timp în urmă. Căută din

nou în buzunar şi îşi scoase cartea de vizită. Şi refuzul dumitale de a-i ceda locul a fost impresionant, domnişoară Daubin. Dacă vei avea vreodată nevoie de o slujbă, te rog să mă cauţi!

Tânăra se repezi să ia cartea de vizită şi îi mulţumi emoţionată.

Verity îşi îndreptă umerii şi porni spre partea din faţă a auditoriului. Mărşălui pe lângă numeroasele rânduri de lorzi şi doamne prezente. Cei mai mulţi dintre ei erau străini. Alţii, nu. Îşi găsi cu privirea fratele şi surorile vitrege. Gemenele stăteau lângă soţii lor, iar în capăt de tot stătea Benedict, cu ochelarii la ochi. O văzu privindu-l şi o salută cu o înclinare a capului. Verity zâmbi uşor şi îl salută la rândul ei, în tăcere.

Ajunse la rândul din faţă, iar Bram şi Fowler săriră numaidecât în picioare.

— Trebuie să-l ucidem? întrebă Bram direct.

— Pentru că am face-o, interveni Fowler.

De pe scaun, Livvie îşi dădu ochii peste cap.

— Poartă-te frumos, îşi avertiză Verity sora, după care îi privi din nou pe cei doi bătrâni.

Se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe fiecare dintre ei pe obraz.

— M-am ocupat eu.

— V-am zis eu că o s-o facă, zise Billy şi rânji victorioasă în timp ce se aşezară din nou pe locurile lor şi aşteptară.

De pe scaunul ei de la capătul rândului, Verity aruncă o privire spre coridorul unde Malcom stătea de vorbă cu vărul lui, Bolingbroke. Cei doi conversau cu uşurinţă, de parcă s-ar fi ştiut de-o viaţă. Şi, chiar dacă se reîntâlniseră de curând, se vizitaseră în majoritatea zilelor ca să plănuiască şi să discute. Să ia cina împreună. Şi fiecare întâlnire îi adusese soţului ei o pace vizibilă.

De parcă ar fi simţit că se uita la el, Malcom o privi.

Verity îşi duse vârfurile degetelor la inimă şi apoi făcu semn spre soţul ei.

— Te iubesc, îi spuse el.

— Şi eu te iubesc, îi răspunse ea uşor, vocea pierzându-i-se în zumzetul care răsuna în continuare în încăpere.

Şi, o clipă mai târziu, Malcom ieşi pe scenă şi se aşternu o tăcere atât de densă şi de pronunţată, încât se auzi zgomotul paşilor lui în timp ce străbătu podiumul.

— Urăşte treaba asta, se văicări Bram, frângându-şi mâinile. Verity, Livvie şi Billy vorbiră în acelaşi timp.

— E bine.

— Va fi bine.

— E bine.

Malcom intră primul în sală. În timp ce înaintă, aruncă o privire prin încăpere. Muşchii maxilarului îi zvâcniră, un semn aproape imperceptibil al faptului că era agitat.

Verity îşi strânse pumnii. Ura momentul acesta. Nu pentru că se temea că avea să greşească, ci pentru că ştia cât de mult îl dispreţuia Malcom. Ştia cu câtă disperare căuta intimitate în viaţa lui şi în ceea ce privea trecutul lui. Şi totuşi se deschisese în faţa lumii. Oare era posibil să-l iubească mai mult decât îl iubea deja? Îşi dori ca Malcom să o privească.

Iar el o găsi cu privirea.

Verity îşi duse din nou palma la inimă.

— Te iubesc, îi zise ea încă o dată şoptit.

Malcom înghiţi în sec şi încuviinţă uşor din cap, apoi vorbi:

— Mulţi dintre voi mă ştiţi ca Percival Northrop, contele de Maxwell. Iar cu circa 20 de ani în urmă, asta eram. Am fost răpit. Mi-am pierdut căminul şi familia pe care o aveam. Vocea lui profundă de bariton răsună în întreaga încăpere. Cuvintele lui, însoţite de tonul lui sumbru, impuseră tăcere şi îi făcură pe oameni să se mute pe marginile scaunelor. Şi am locuit în cea mai întunecată parte a Angliei. Am fost orfan pe străzi.

Un suspin uşor se insinua în discursul lui – o doamnă din public care îşi înăbuşi reacţia.

— Dar ziua aceasta, continuă Malcom, nu este plină de tristeţe. M-am numărat printre cei norocoşi. Am

supravieţuit. Am găsit o familie, zise el şi privi spre rândul din faţă.

Ochii lui Verity se umplură de lacrimi şi îi văzu chipul iubit ca prin ceaţă.

— Şi am reluat legătura cu familia pe care am avut-o cândva, spuse Malcom încet.

Lumea icni când Lord Bolingbroke ieşi de pe coridor şi i se alătură lui Malcom pe podium.

— Vedeţi voi, continuă Malcom cu o voce tot mai puternică, e atât de uşor să cedezi în faţa urii! Să porţi ranchiună pentru greşelile comise. Şi totuşi aceste sentimente te pot distruge. Tocmai de aceea eu şi Lord Bolingbroke ne-am întâlnit ca să alungăm durerea din trecut şi să o luăm de la capăt.

Baronul înaintă.

— Ne-am adunat astăzi aici ca să anunţăm construirea a trei spitale pentru orfani. Vor fi însă mai mult decât nişte orfelinate, unele pe care cei mai nefericiţi dintre copiii societăţii să le poată considera căminul lor.

Se întoarse spre Malcom.

— Împreună ne-am angajat să donăm pentru construirea unor astfel de locuri în întreaga Anglie, unde băieţii şi fetele să înveţe, să râdă şi să nădăjduiască la viitorul lor, unde să afle ce înseamnă o familie, zise Malcom şi o privi în ochi pe Verity.

Şi, în timp ce el continuă să facă apel la cei mai puternici şi mai influenţi membri ai societăţii, lacrimile se prelinseră pe obrajii lui Verity. Aruncă o privire spre Bram şi Fowler, care se ştergeau la ochi, şi la Billy, care îşi acoperi ochii roşii cu palmele în timp ce Livvie continuă să zâmbească.

Apoi se uită din nou la Malcom, iar privirile li se întâlniră.

— Familia noastră, şopti ea.

Ei erau familia lor.

Sfârşit